

Bên Nhau Dài Lâu (Trường Tương Thủ)

Contents

Bên Nhau Dài Lâu (Trường Tương Thủ)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49
11. Chương 11	56
12. Chương 12	63
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	82
16. Chương 16	89
17. Chương 17	97
18. Chương 18	103
19. Chương 19	106
20. Chương 20	111
21. Chương 21	118
22. Chương 22	123
23. Chương 23	127
24. Chương 24	133
25. Chương 25	139
26. Chương 26	145
27. Chương 27	150

Bên Nhau Dài Lâu (Trường Tương Thủ)



Giới thiệu

Đây là ngoại truyện của truyện Chậu Tội (Hoạt thụ tội), bạn nào chưa đọc thì đọc truyện đó trước nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-nhau-dai-lau-truong-tuong-thu>

1. Chương 1

Tháng ba đầu năm trời vẫn lạnh, thời tiết này lại kéo dài. Sáu giờ phim điện ảnh kết thúc, bên ngoài trời cũng vừa chớm tối. Rạp hát Thiên Cung gần đây giá vé giảm thấp, ngày thường chỗ ngồi cũng có bảy, tám phần được phủ kín. Hơn nữa gần đây tròn một năm nữ minh tinh họ Nguyễn nổi danh khắp Thượng Hải qua đời, tuy rằng Tân Thành cách xa Bắc địa, các nhà hát lớn đều gấp gấp tranh đua, đem mấy bộ cũ của giai nhân chiếu lại, nhất thời buổi diễn chật ních người.

Hôm nay Thiên Cung chiếu chính là bộ ‘Dã thảo nhàn hoa’, năm đó khi công chiếu Trầm Lương Sinh còn đang ở Anh quốc học tập, chỉ tại phố người Hoa qua báo chí thấy vài tờ về hình ảnh trong phim. Hiện giờ lại được nhìn đến, trên màn ảnh giai nhân thanh âm như chim hoàng oanh đã sớm hóa thành một nắm tro tàn, người có tình sẽ là tiết mục thân thuộc, cuối cùng cũng chỉ là một mảnh giai thoại nực cười.

Lúc ra về sóng người đông mảnh liệt, chen chúc nối đuôi nhau cổ nhích ra bên ngoài. Bất quá từ lúc Tôn Truyền Phương ở Cư sĩ lâm gặp chuyện, tại các ngã đường trọng yếu bọn quân nhân phản động chống đối chính trị ẩn nấp khiến người người cảm thấy bất an, Trầm Lương Sinh cũng bị Trầm phụ cưỡng chế yêu cầu mang theo bảo tiêu mới có thể xuất môn, trường hợp chen chúc này đây với hắn cũng chẳng ảnh hưởng gì, hai tên bảo tiêu một trái một phải đi trước mở đường, Trầm Lương Sinh đi ở giữa tựa như lúc Moses đi qua biển Đỏ.(*)

Mắt thấy sắp đến gần cửa, lại nghe phía sau một trận xôn xao, có người nói giọng địa phương âm ỉ: “ Tránh ra, tránh ra a, đang vội đi đâu thai đây!”

Trầm Lương Sinh khẽ quay đầu lại, hóa ra là có người không biết rút vật gì đó, đang khom lưng tìm kiếm khắp nơi, bị sóng người dồn ép lão đảo qua lại, nếu chẳng may bị ngã xuống, kiểu gì cũng bị giẫm đạp thê thảm.

Trầm Lương Sinh xem chừng người nọ rất chật vật, dừng một chút, hiềm khi phát sinh thiện tâm, mang theo bảo tiêu lui về vài bước giúp người thanh niên ngăn cách một khoảng trống thanh tĩnh.

“ Làm phiền nhường một chút... Ôi chao, vị này, ngài nâng cao chân quý một chút...” Người nọ chỉ lo khom lưng cúi đầu, miệng thầm thì lẩm bẩm nhưng giọng nói thực chất là quốc ngữ, rõ ràng không mang theo chút thổ âm bản địa nào. Đợi cho đến lúc tìm được đồ vật rồi, cậu mới đứng thẳng lên, cũng là một bộ dáng người đọc sách nhã nhặn, xem tướng mạo thì có vẻ còn rất trẻ, mặc thân áo dài lam nhạt, cao cao gầy gầy, khẽ mỉm cười hướng hắn cảm ơn:

“ Cảm ơn nhiều” người nọ trước tiên lễ phép nói tiếng cảm ơn, rồi lại lưu loát vui đùa: “ Người đông hệt như bánh chèo vậy, tiếp tục chen chúc nữa là có thể bị ép thành mì Tàu rồi.”

“ Không cần khách khí.” Trầm Lương Sinh thản nhiên gật đầu, thoáng nhìn vật trong tay của cậu, là một cặp kính mắt cũng đã rách mất một bên gọng, cho dù tìm lại cũng không thể mang được nữa.

“ Em nói Tần ca, như thế nào nháy mắt anh đã không thấy bóng dáng nữa rồi?”

Qua một lát người đã dần dần thưa thớt, cách đó không xa có người trẻ tuổi gương mặt bầu bĩnh hướng cậu nhào tới, đợi thấy rõ tình thế mấy người đối diện, vừa nghi hoặc ngừng bước chân.

“ Tiểu Lưu, anh không sao mà.” người nọ quay đầu trước hết đối bạn bè đáp lại một câu, rồi mới cùng Trầm Lương Sinh cáo từ: “ Vị này...” Nói vậy không biết xưng hô như thế nào nhưng cậu cũng không hỏi tên, chỉ cười gật gật đầu, “Tam biệt.”

“ Tam biệt.”

Trầm Lương Sinh đáp lại một câu, hai người liền tiếp tục đường ai nấy đi. Chính là ra khỏi cửa chính của rạp hát vài chục bước, Trầm Lương Sinh ma xui quỷ khiến lại ngừng bước mà quay đầu nhìn lại.

Đường số 21 hai bên nhà cửa san sát, đúng là quang cảnh sầm uất đèn dóm rực rỡ mới lên, đám người rộn ràng nhốn nháo, hắt lại liếc mắt một cái liền từ trong đó tìm ngay được bóng dáng người nọ. Dáng hình cao gầy, bộ áo dài mỏng manh, so với người bạn mập mạp bên người cao hơn chừng hai cái đầu, chính là đang cúi đầu nghe bạn nói chuyện, vừa nghe vừa đi, giữa trời chiều bóng dáng phác phác lay lắt như bụi mờ, phiêu diêu mà tan dần vào dòng người, chậm rãi tìm không thấy nữa.

“ Tần ca, vừa rồi người nọ anh quen biết sao?”

“ Không biết.”

Nhân vật chính vừa rồi còn nói luyên thuyên nhưng lại ngừng bước quay đầu lại, tiểu Lưu tò mò truy vấn: “Vậy anh có hay không hỏi hắn tên gọi là gì?”

“ Cậu xem anh ta toàn thân kiểu ăn vận như thế kia chỉ biết cùng với chúng ta không phải một loại người. Chuyện thấy người sang bắt quàng làm họ này, Tần mỗ cho tới bây giờ không thích làm.”

“ Tần Kính, anh ít ba hoa với em đi.” Tiểu Lưu cười mắng một câu, mặt mày hớn hở nói: “Em thực cảm thấy đã thấy qua người nọ ở trên tờ Thương Báo, nhìn rất giống nhị công tử của Trầm Khắc Thần.”

Từ sau khi chính phủ Bắc Dương sụp đổ, bọn quân phiệt về vườn ẩn cư nhiều như nước sông Trường Giang. Trong đó có kẻ dã tâm không chết, nghĩ Thiên Tân cùng Bắc Bình cách nhau không xa, chỉ cần đầu kia có gió thổi cỏ lay đầu này liền có thời cơ tái khởi; cũng có kẻ vứt bỏ chính trị theo đường thương nhân, Trầm Khắc Thần chính là nhân tài kiệt xuất trong số đó.

“ Vậy cậu xác định là nhận sai, nếu thật sự là Trầm gia công tử xem kịch cũng phải đi Tiểu Bạch lâu bên kia mới phải, như thế nào sẽ đến sân khấu đông đúc này góp vui.”

“ Ai bảo kẻ cao sẽ không đánh mấy thứ tầng thấp. Nói không chừng Trầm công tử người ta cũng là say đắm ảnh hậu Nguyễn tiểu thư, đặc biệt đến xem truy điệu giai nhân.”

Tần Kính không đón lời của hắn, chuyên tâm cúi đầu đùa nghịch kính mắt đã gầy gọng trong tay, về mặt ‘cực cưng à, ta thật có lỗi với người’, vô cùng ủ rũ.

“ Tổ tông của tôi, thị lực ngài đã không tốt vui lòng chú tâm nhìn đường một chút đi!” Tiểu Lưu không còn cách nào mà kéo lấy tay áo cậu, chỉ lo vừa không để ý liền lạc mất người.

Tần Kính thị lực thật sự không được tốt, vì để có thể thấy rõ đồ vật này nọ vẫn nheo mắt quan sát. Thiếu gọng kính che lấp, bên khóe mắt từ nhỏ đã có một viên chu sa chí càng lộ ra rõ ràng rực rỡ.

Nói đến nốt ruồi nơi khóe mắt này, khi Tần Kính còn học ở trường Đại học sư phạm Bắc Bình, từng bị bạn tốt trong lớp cười trêu trọc: “Nốt chu sa này của cậu thật sự tà tính, lại còn ở vị trí như vậy, có thể thấy được cậu kiếp trước nhất định là một cô nương, bị tình nhân điểm nốt son đánh dấu, thuận tiện chuyển thể đầu thai sẽ tiếp tục tiền duyên đó nha.”

Tần Kính tuy rằng thị lực không tốt nhưng tính tình chính là ‘kẻ tốt số một’, hơn nữa đặc biệt thích đùa thích giỡn. Nghe vậy cũng không để ý, chỉ phụng phịu nói: “Mấy chuyện ma quái thần linh này nọ, tớ từ trước tới giờ chưa hề tin.”

Tiếp đó liền bước tới gần bạn học trước mắt, vô cùng đau đớn nói: ” Nhưng từ lúc thấy chàng, thiếp thật sự là không thể không tin. Quan nhân, chàng có biết thiếp khổ sở đợi chàng bao nhiêu năm rồi không?” Hừ cho bạn học nhảy xa ba thước liên tục cười xua tay: “Kinh khủng nhất là hưởng dụng ân oán mỹ nhân, tiểu oan gia, nàng vẫn là nhanh nhanh quên ta đi.”

“ Nhị thiếu gia?”

Trầm Lương Sinh đột nhiên ngừng chân, quay đầu lại ngẩn ngơ một lúc lâu, bảo tiêu đi theo không khỏi có chút khẩn trương nghĩ đến chung quanh có động tĩnh gì, tay đã vói vào trong ngực, âm thầm cảm sùng.

“ Không có gì, đi thôi.”

Đi đến bãi đậu xe, một người tiến vào ghế ngồi phía trước, một người đứng ở hông xe, đợi Trầm Lương Sinh lên xe, mới ngồi vào ghế sau cùng hẳn.

Xe Trầm Lương Sinh vốn là loại màu trắng tuyết, cũng từ lúc Tôn Truyền Phương xảy ra chuyện, Trầm phụ liền buộc hẳn thay đổi xe, lại bổ sung thêm lớp chống đạn dày chắc, có thể thấy được đối đãi con thứ hai này có bao nhiêu quan tâm.

Nhưng nguyên do của cái gọi là ‘quan tâm’ này lại liên quan đến một đoạn bí mật chẳng vẻ vang gì.

Mẫu thân Trầm Lương Sinh có một nửa huyết thống Bồ Đào Nha, làm nghề không thể gọi là đứng đắn, nói trắng ra là chính là kỹ nữ cao cấp, Trầm Khắc Thần chịu nhận đứa con bà sinh, nhưng lại ngại đắc tội nhà mẹ đẻ của vợ cả nhà mình, lúc đầu còn chu cấp chút tiền cho bà, sau lại thấy bà nghiện thuốc phiện, sợ là cấp không đủ cho cái hang không đáy này, đơn giản không thêm để tâm nữa.

Năm đó bà ta bị thuốc phiện tra tấn đến mức thân thể mảnh dẻ, héo gầy, từng năm lần bảy lượt chạy đến nháo loạn Trầm gia, tới tới lui lui chỉ kêu tên vợ cả của Trầm gia, tiếng gào thét ‘Tôi có thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho bà, a Lương, con nếu còn muốn nhận mẹ đây cũng đừng buông tha bà ta!’

Trầm Khắc Thần ít nhiều niệm tình cảm trước đây, mỗi lần đều là đem người gây sự đuổi đi. Càng nhiều lần hơn, Trầm Lương Sinh ở Trầm gia càng khó có thể sống yên ổn, mười bốn tuổi liền bị đưa đi Anh quốc, nói là du học, cùng lưu đầy cũng chẳng khác nhiều lắm. Trong nhà chỉ chi trả học phí hai năm đầu, sau vài năm hoàn toàn phải dựa vào chính mình vừa học vừa làm, đợi cho học thành về nước, đều không phải là vì nhận tổ quy tông, cũng không phải vì mẹ đẻ báo thù — nói thật, hẳn đối với mẹ ruột của mình, đối với Trầm phụ, đối cổ quốc chưa từng có chút tình cảm gì, chỉ là cân nhắc tình thế một chút, so với một thân một mình ở nước ngoài dốc sức làm ăn, ném hết vất vả cũng không nhất định có thể phát lên, vẫn là về nước càng có nhiều cơ hội.

Nhất là sau khi chính phủ Bắc Dương sụp đổ, nhà mẹ đẻ đắc tội không nổi kia của Trầm phu nhân cũng thành gió thổi mây bay, Trầm phu nhân ở trước mặt Trầm Khắc Thần càng không có giá trị gì hơn, không chờ đến lúc Trầm Lương Sinh về nước liền buồn bực mà chết. Trầm Khắc Thần sáu mươi tuổi cứ ở góa như vậy, đứa con lớn nhất bên người lại rất không chịu thua kém, đêm khuya mộng về hồi ức nữ nhân năm đó từng yêu, đối với đứa con thứ hai thực có vài phần áy náy, thấy Trầm Lương Sinh nguyện ý trở về tất nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Trầm Lương Sinh một người ở nước ngoài vất vả tôi luyện nhiều năm, về nước làm thiếu gia, bề ngoài là nghiêm cẩn mà tỉ mỉ, thực chất bên trong cũng là bản tính không từ thủ đoạn. Lần này về nước chính là ôm một số ý niệm trong đầu, chỉ đợi vợ vét đủ vốn liền xa chạy cao bay, dù sao thế giới to lớn có ra sao đối hẳn đều như nhau mà thôi.

Chưa bao giờ cảm thấy được nơi nào là quê hương, cho nên nơi nơi chốn chốn đều là tha hương, thành ra lại chẳng thấy vương bận gì.

Đại thiếu gia nhà họ Trầm vốn chính là ‘rất không chịu thua kém’, đợi sau khi Trầm Lương Sinh về nước ít nhiều cũng có cảm giác lo lắng. Hai huynh đệ ở ngoài mặt coi như không có trở ngại, trong lòng âm thầm đầu đá, y làm đại ca lại thất bại thảm hại, thật vất vả đẩy lên một chút chí khí đã hung hăng bị chèn ép, cả người suy sụp tinh thần, suốt ngày vui mình ở trường đua ngựa, sau lại mê cá cược bóng đá, về nhà chính là ngửa tay xin tiền, “rất không chịu thua kém” rốt cuộc biến thành “rất chịu thua kém”, Trầm Khắc Thần tinh lực qua mỗi năm đều kém đi không bằng được năm trước, đợi đến lúc Trầm Lương Sinh về nước bốn

năm, đã đem quá nửa việc đầu tư làm ăn của Trầm gia nắm giữ ở trong tay, đi hay không đi, khi nào thì đi, chỉ là nhìn thời cuộc phát triển như thế nào mà thôi.

Đoạn quá khứ này mặc dù chẳng vẻ vang gì, nhưng cũng khó tránh khỏi có người quen biết vài phần nội tình. Mà miệng lưỡi thế gian đáng sợ, đối nhị công tử Trầm gia đánh giá tổng không tránh khỏi một câu “chó không sữa nhưng sẽ cắn người”. (nguy hiểm ngầm=)))

Trầm Lương Sinh không phải không biết được tin đồn này nọ, nhưng áp chế tận gốc, hoặc là ngay cả ý muốn giải thích cũng lưỡi có. Có đôi khi ngay cả Trầm Lương Sinh tự hấn cũng cảm thấy được, cái tên này đặt cho hấn thực không sai.

Quả thật sống rất lương bạc (lạnh nhạt, lãnh đạm).

Lái xe ra tới đường số 25, trên đường hơi chút thanh tĩnh. Trầm Lương Sinh tám giờ ở Khởi sĩ lâm còn có bữa tiệc, vội vàng về nhà thay quần áo, liền kêu lái xe tăng tốc, nhưng mới đi qua vài giao lộ, lại bất ngờ gọi: “Chậm một chút.”

Tên bảo tiêu lái xe thuật bắn súng không tồi, kỹ thuật lái xe cũng không đến nỗi nào, nghe vậy vội đạp phanh gấp, Trầm Lương Sinh thân mình đổ nghiêng về trước, cũng không phát hỏa chỉ thản nhiên lên tiếng phân phó: “Không có việc gì, tiếp tục đi thôi.”

Xe tiếp tục chạy tiếp, Trầm Lương Sinh tựa vào ghế da mềm mại, một tay chống đầu nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt không chút gợn sóng nhưng trong đầu đã có chút không giữ được bình tĩnh.

Mới chớp mắt vừa rồi, hấn xuyên qua cửa kính xe, thoáng nhìn thấy bên ven đường một bóng người cao gầy, thốt ra kêu một tiếng kêu chậm lại, chớp mắt tiếp theo lại thấy rõ, cũng không phải người trong đầu mà mình đang nghĩ tới.

Rõ ràng vốn không quen biết, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, một đoạn nhạc đệm nho nhỏ mà thôi, như thế nào lại nhớ mãi không quên, Trầm Lương Sinh chính mình cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hấn từ từ nhắm hai mắt, ở trong đầu phác họa lại gương mặt người kia, hết như bức tranh khắc bản rực rỡ, từng nét từng nét đều là dùng dao nhỏ mà khắc ra.

Người nọ giống như vẫn đứng ở trước mặt, cao gầy nhả nhặn, khóe miệng mỉm cười. Ước chừng bởi vì mang quen kính cận, vẫn luôn nhẹ nhắm mắt suy nghĩ, nơi khóe mắt một nốt chu sa màu sắc tựa hoa đào, dường như có chút thần khí gợi tình..

Tại khoảnh khắc kia, phảng phất tựa như tên bắn; vào cái lúc xe phanh gấp lại, Trầm Lương Sinh trong lòng đột nhiên trầm xuống cũng có chút nhẹ nhàng, chỉ cảm thấy một cái hoảng hốt. Giống như có bàn tay vô hình, ở trong lòng chính mình đẩy mạnh một phen.

Màn đêm buông xuống bữa tiệc đã tàn, Trầm Lương Sinh khó được uống nhiều, đêm khuya ngã xuống giường mang theo men say nhàn nhạt chìm vào giấc ngủ, thoáng chốc mộng đẹp sinh động hiện ra.

Trong mộng hấn gắt gao đè chặt một khối thân thể ấm áp, phân không ra nam hay nữ, thấy không rõ gương mặt, chỉ nhớ rõ người dưới thân khóe mắt một nốt ruồi nhỏ đỏ thắm như máu, cũng do chính mình tự tay cầm bút điểm lên.

Bất quá chỉ là giấc mộng phù du, thế nhưng khoái cảm lại đến rào rạt vượt qua hết thảy tình một đêm trong dĩ vãng. Cho đến khi từ trong mộng cao trào trở lại hiện thực, tim của hấn vẫn khiêu động dữ dội.

Trong phòng màn cửa che kín, màn trướng làm từ tơ nhung dày nặng ngăn chặn ánh sáng bên ngoài, cũng giống như đệm giường lớn trong phòng ngủ ngăn cách ra thế gian hỗn tạp bên ngoài.

Trong gian phòng hết thảy đều là dễ chịu, khoan khoái, khí trời hắc ám mà ấm áp. Trầm Lương Sinh nhớ đến thân thể ấm áp trong mộng kia, dưới thân không ngờ nổi lên chút phản ứng.

Tình dục vô căn vô cớ phát sinh thật sự cổ quái, cổ quái tới mức ngay cả đối tượng trong mộng là một nam nhân mới chỉ gặp mặt một lần đều không có gì quan trọng.

Vả lại không đề cập tới việc du học nhiều năm, chỉ nói sau về nước thương trường xã giao, hoạt động bất kham gì hấn cũng gặp qua, bao con hát vui đùa đã chán chuyện này căn bản cũng không hơn. Thế nhưng

những việc phù hoa này lại rung chuyển đầu niên kỉ, cầu an với tô giới trong nước, đạo đức luân thường cùng thị phi đúng sai tựa hồ cũng theo đó mà biến mất, chỉ còn lại lang thang giống như tìm hoan mua vui.

Trầm Lương Sinh thờ ơ lạnh nhạt hơn phân nửa thời điểm cảm thấy được chính mình giống như khách nhân đứng nhìn, tùy thời đều có thể rút ra. Nhưng ngẫu nhiên cảm thấy được bản thân đắm mình trong phóng túng hay là ngây ngô tìm người vui đùa cũng không có gì khác biệt.

Ví như hiện tại nằm ở trên giường lấy tay long trụ hạ thân cứng ngạnh, trong lúc tự động lại nhớ tới ngã tư phố hôm qua, mắt nhìn một bóng dáng phác phác mờ mờ ẩn giữa đám đông, trong lòng lại có chút trống rỗng chẳng hiểu, nuối tiếc đã không hỏi tên của cậu.

Tay càng động càng mau, trong lòng tiếc nuối cũng theo đó mà bành trướng lên, chậm rãi thay đổi hương vị, toàn bộ hóa thành một cỗ xâm chiếm dục vọng trắng trợn. Bản tính âm lãnh trong lòng xuẩn xuẩn dục động, Trầm Lương Sinh lạnh lùng thâm nghĩ, ôm cây đợi thỏ cũng tốt, tự mình đoạt lấy cũng thế, muốn gì đó nhất định là phải thu vào tay mới thực sắc khoái.

2. Chương 2

Đã biết người họ Tần, bộ dáng lại giống như sinh viên, Trầm Lương Sinh liền tính toán liệu có nên hay không từ mấy trường cao đẳng ở Tân thành tìm thử. Nhưng ý niệm trong đầu này chỉ tồn tại trong phòng tối mà thôi, đợi cho đến khi đứng dậy kéo ra rèm cửa sổ, đón ánh sáng tràn vào cả phòng, tạp niệm trong đầu tựa như đã bị ánh sáng này làm nhạt đi đôi phần. Lại vội vã lo công việc cả buổi, giữa trưa trên bàn cơm xung động đó còn muốn trời dậy, đã là cảm thấy hoảng hốt, phí sức mà đi tìm một người như thể thực ngỡ ngàng vô cùng.

Từ rất sớm, thời gian một mình tha hương cầu thực đã đem Trầm Lương Sinh nhào nặn thành một kẻ chủ nghĩa vị kỷ từ đầu đến đuôi, trong đầu ít nhiều mang tư tưởng tư bản, coi trọng việc thu hồi lợi tức, trong lòng hết như một quyển sổ tính toán rõ ràng. Người bình thủy tương phùng như vậy, nếu như thật sự lớn chuyện đi tìm, không phải tìm không thấy, chính là chẳng có lợi gì.

Khi dục hỏa tăng vọt, trước mắt hiện ra bóng dáng ả ả mơ hồ, một khi trời sáng, cái bóng đó liền giống như quỷ sợ ánh sáng mà tan biến.

Bóng dáng xinh đẹp trong mộng cho dù có tuyệt vời mỹ diệu đến mấy cũng chẳng thể hơn được thân thể có thực bên người — bên người Trầm công tử đương nhiên là không thiếu bạn gái, về phần giấc mộng nồng nhiệt hơn như vậy cũng chưa bị được với thực tại.

Xuân qua hạ tới, đảo mắt đã tới ngày nắng nóng, nhà hát lớn Trung Quốc chuẩn bị xong vở diễn mở màn, náo động khắp chốn, vở kịch ‘Hội nghị anh hùng’ vừa tung ra đã lập tức thu hút chú ý, trên đài diễn viên danh tiếng có nhiều, cũng tính là việc trọng đại. Vé vào cửa của vở diễn sớm đã bị giành mua không còn chỗ trống, ngày đó cửa rạp hát chen chúc không ít người, có kẻ ôm tâm tư may mắn chờ được nhượng lại vé, có người cao giọng xin được mua vé đứng, tạo ra một khung cảnh xôn xao náo nhiệt.

Trầm Lương Sinh đối với việc xem diễn kịch không có hứng thú gì, bất quá xây dựng rạp hát này Trầm gia góp không ít phần, về tình về lý đều nên tham dự.

Xe mới vừa đi qua đường số 20 liền bị tắc nghẽn kinh khủng, cứ nhích được chút thì dừng, Trầm Lương Sinh không kiên nhẫn nổi, phân phó lái xe canh giữ trên xe còn mình thì đẩy cửa bước xuống, theo vĩa hè hướng rạp hát đi đến.

Sự kiện Tôn Truyền Phương gặp chuyện đã qua gần một năm, sau khi bình định phong ba, cũng không có kẻ nào lại làm ra chuyện như thế, Trầm Lương Sinh không còn mang bảo tiêu khi ra ngoài nữa, đi theo chỉ có một người bạn gái, còn có vị thư kí họ Chu, gần ba mươi tuổi, gương mặt hơi dài, mày rậm mắt to, chẳng những bộ dạng hoạt bát sôi nổi, mà còn giải quyết công việc vô cùng nhanh nhạy, xem như cánh tay đắc lực của Trầm Lương Sinh.

Bạn gái ăn mặc thời thượng, chính là giày cao gót không thể bước nhanh. Trần Lương Sinh du học nhiều năm, với chuyện này lẽ phép trên mặt cũng không xóa bỏ, tất nhiên là sẽ không thúc giục cô, nhường người khoan dung mà chậm rãi đi bộ.

“ Văn Sâm, vũ hội lần trước nói với anh, anh rốt cuộc có tham dự hay không?”

Khi cùng bạn gái kết giao, Trần Lương Sinh chỉ cho phép họ xưng hô tên nước ngoài của mình, nghe vậy đáp lấy lệ: “Đến lúc đó rồi tính.”

Bạn gái rất thức thời, cũng không tiếp tục truy vấn, kéo tay hắn đi vài bước lại phát giác người bên cạnh đột nhiên ngừng lại, theo ánh mắt của hắn nhìn qua, đập vào mắt là một đám đầu người nhấp nhô, cũng không biết hắn nhìn cái gì.

Trần Lương Sinh cũng không biết mình là như thế nào từ trong đám người đông đúc, liếc mắt một cái liền bắt giữ được bóng dáng mấy tháng rồi chưa gặp.

Vẫn là thân hình cao gầy, chỉ là áo dày màu lam đã đổi thành áo dài mảnh cũng màu lam, kính mắt màu đen từng bị gãy gọng kia lúc này thật vững vàng trên sống mũi cao thẳng, che khuất đi khuôn mặt nhả nhặn, lại tạo ra chút vẻ người lớn chừng chạc.

Không tìm thì không tìm, hôm nay kỳ ngộ rơi xuống như vậy, nếu không bắt lấy sẽ không phải là Trần Lương Sinh nữa. Thời khắc đó tim của hắn quả thật đập nhanh hai nhịp, mặc kệ bạn gái đang kéo tay mình, vội vã bước qua, vội vã thốt lên: “ Cậu cũng tới xem kịch sao?”

Lời vừa thốt ra, Trần Lương Sinh mới cảm thấy lời này hỏi quá mức đường đột, chỉ sợ đối phương ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ, chỉ phải bổ sung thêm một câu: “ Mấy tháng trước ở Thiên cung...”

“ Tôi nhớ rõ,” Tần Kính lại nở nụ cười, gật gật đầu, “ Thật là trùng hợp, lần trước rất cảm ơn anh.”

Cậu ta hóa ra cũng nhớ rõ mình — một khắc nợ, có một loại cảm giác hoảng hốt nảy mạnh lên đầu hắn, tâm đột nhiên đập nhanh dữ dội, dường như vô cùng vui sướng.

Nhưng mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, Trần Lương Sinh trên mặt luôn là vẻ bình tĩnh, kiềm chế, lập tức cũng gật gật đầu, tự giới thiệu: “ Tôi họ Trần, Trần Lương Sinh. Không biết quý danh của cậu...”

“ Không dám quý danh gì, tôi họ Tần.” Tần Kính khách khí đáp lại một câu lại chưa nói ra tên đầy đủ. Trần Lương Sinh chờ là tên đầy đủ của cậu, thấy cậu không chịu nói cũng cố ý không nói tiếp, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

“ Trần công tử là đến xem kịch sao?” Tần Kính mặc dù cách ăn mặc kiểu Trung Quốc, cổ tay lại đeo đồng hồ tây, coi như hoàn toàn không nhận ra không khí xấu hổ bèn đưa tay xem giờ, lại cười nói, “Thời điểm không còn sớm, nếu không đi có lẽ không kịp mất.”

Trần Lương Sinh nghe cậu gọi mình là Trần công tử liền đoán được cậu đại khái biết được cha của mình là ai, lại đoán cậu không chịu báo ra tên đầy đủ, hơn phân nửa là bởi vì thân phận của mình, cho nên không muốn cùng mình kết giao. Nhưng nguyên do này cũng không phải hoàn toàn nói là xong; thứ nhất Trần Lương Sinh làm việc đa số dùng danh nghĩa Trần phụ, chính mình luôn lánh phía sau; thứ hai Trần gia là có giấy thông hành đích thân Anh Mỹ cấp, cũng không phải Trần Lương Sinh có lương tâm cỡ nào, mà bởi người Nhật Bản rất tham lam, cùng bọn chúng làm ăn cần bản là chịu thiệt, Trần Lương Sinh không tính toán dính dáng quá sâu, tự nhiên sẽ không vì tính toán lâu dài mà hy sinh ích lợi trước mắt. Trên báo tình hình chính trị đương thời bình luận đối Trần gia không quá hà khắc, cũng có thu nhận ưu đãi phóng viên, viết mấy bài văn về biểu dương Trần phụ, đại khái làm bình phong coi như không tồi.

“ Nếu đều là xem kịch thì cùng đi đi.” Tần Kính qua loa, Trần Lương Sinh cũng đáp cẩn thận, nhất quyết không chịu buông tha cơ hội này.

“ Không được, tôi không phải đến xem diễn.” Tần Kính vẫn đang cười đến lễ độ, lại khẽ nhếch cằm lên chỉ chỉ, trêu chọc nói, “Trần công tử, ngày gió đêm lạnh, chớ để người đẹp chờ lâu.”

Trần Lương Sinh theo ý cậu bảo quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy bạn gái cùng Chu thư kí đều đi theo, đang đứng ở cách đó không xa dò xét bên này, cô nàng hắn là ăn mặc không đủ, gắt gao bọc kín áo choàng.

“ Cậu chờ tôi một chút.”

Trầm Lương Sinh nói xong liền đi qua, phân phó Chu thư kí dẫn người vào chỗ ngồi trước, lại đi trở về, vẫn đứng ở tại chỗ cùng Tần Kính cậu lui tới tiến nói chuyện tào lao.

“ Trầm mỗ bất tài, nhờ có che chở của cha, chính mình không làm được gì,” Trầm Lương Sinh dứt khoát đem lời nói rõ, “Tần tiên sinh chán ghét mà không hài lòng tôi không tốt, không muốn cùng tôi kết giao hảo hữu cũng không sai.”

“ Trầm công tử nói đùa rồi.” Tần Kính mới vừa rồi không phải không nghĩ lựa lúc mà bỏ đi, chẳng qua là hai câu nói như vậy cho dù có công phu cũng không biết chuồn đi chỗ nào được, ngược lại trốn tránh thì quá rõ ràng, cho nên thành thật đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, lại không nghĩ tới vị này thiếu gia trở về một câu đầu liền gán cho mình cái mác ‘cậu ghét bỏ tôi’, nhất thời đầu đều đau nhức luôn, tâm nói tiểu Lưu ơi tiểu Lưu, uống cậu tự xưng chính mình là ‘thiên hạ đệ nhất hóng chuyện’ không có bí mật người nổi tiếng nào mà cậu không rõ, như thế nào sẽ không nói cho anh biết Trầm nhị thiếu gia tính tình thành thực như vậy, thật khó mà tránh né a.

Bất quá nói đi nói lại, lấy tính tình thực tốt của Tần Kính, không muốn cùng người kết giao như thế này vẫn là lần đầu, nhưng lại không có lý do chính đáng gì có thể đưa ra mà né được — cậu cùng với Trầm Lương Sinh chỉ gặp mặt có một lần, đối phương vừa không phải kẻ thân thiết Nhật quốc, lại từng hảo tâm giúp đỡ cậu, nói như thế nào cũng sẽ không có lý do chán ghét người này.

Huống hồ một lần cơ duyên hội ngộ này, chính cậu lại rành mạch ghi tạc trong đầu. Thậm chí đợi sau khi tiểu Lưu nhằm chán đưa ra tờ báo cũ xác minh đối phương đúng là nhị công tử của Trầm gia, chính mình mỗi lần đọc báo, thấy đề cập tin tức Trầm gia, đều đã không tự chủ được mà để ý thêm chút.

Nói như thế đến bản thân đối người này không những không chán ghét, mà còn có thể xem như có hảo cảm. Chính là thành tính vô tình gặp lại, phản ứng đầu tiên cũng là không nghĩ cùng người này có cái gì dính dáng. Dù sao vẫn cảm thấy được nếu thực sự cùng anh tào liên quan, về sau nhất định không có chuyện gì tốt. Trực giác như vậy chẳng biết là tại sao, không được tự nhiên ngay cả chính cậu cũng cảm thấy thật buồn cười.

“ Kia rốt cuộc là chỗ nào khiến cho tại hạ không lọt được vừa mắt Tần tiên sinh?”

Lần này vì xã giao, Trầm Lương Sinh ăn mặc cực nghiêm chỉnh, một thân tây trang trắng như tuyết đứng ở trong bóng đêm, mọi người lui tới tránh không được quay đầu lại quan sát — tây trang thuần trắng này không phải là tùy tiện người nào cũng có thể mặc, Trầm Lương Sinh một thân hoa phục trắng lạnh càng tôn thêm thập phần nhan sắc. Có lẽ là bởi vì một phần tư huyết thống Bồ Đào Nha kia, hẳn so với Tần Kính cao hơn mấy phân, dáng người ngạo nghễ cao ngất, rất giống người mẫu Tây dương từ hoạ báo bước ra. Hiện tại tay dứt trong túi quần, tư thái đứng thẳng thanh thản, đều có một cổ hương vị phong lưu phóng khoáng.

“ Sao có thể, Trầm công tử tuần tú lịch sự, chi lan ngọc thụ...” Tần Kính mặc dù hiểu được đối phương bắt quá là chỉ đùa một chút nhưng khó có được lúc nói đến một nửa rồi lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

“ Chung quy không phải là bởi vì tôi bộ dạng rất dọa người nhĩ?” Trầm Lương Sinh nhìn cậu áp ứng, đột nhiên cười liếc mắt nhìn cậu, ngày càng táo tợn hơn mà trêu ghẹo.

Nói đến diện mạo, Trầm Lương Sinh bộ dạng tất nhiên cách xa hai chữ dọa người một trời một vực. Một chút huyết thống Tây Dương kia trên khuôn mặt hẳn cũng không rõ lắm, vẫn là mắt đen tóc đen, chính là màu da so với người bình thường trắng hơn một chút, mặt mũi hình dáng cũng so với người bình thường càng sắc hơn, mũi cao ngất, cánh môi hơi mỏng, khi không cười anh tuấn nghiêm túc đẹp tới mức khiến người khó gần, cười lộ lên lại tựa như mặt trời mùa xuân hiện ra, băng tuyết tan rã, mây hồng chiếu rọi, đôi mắt sâu tựa giếng nước cổ xưa, che đầy dưới hàng mi mỏng rũ xuống, thật là tướng mạo khiến người mê đắm.

“ ... Aii.” Tần Kính bị hắn nhìn khiến trong lòng kích động cả lên, dăm chiêu ử dợt mà thở dài, tâm thầm nghĩ một người nam nhân trưởng thành như vậy thật là gây nghiệp chướng, nói thêm Trầm nhị thiếu gia ngài nghĩ muốn kết giao loại bạn bè nào mà chẳng có, tại sao phải khổ như vậy không thuận theo, không buông tha cho tôi.

“Đừng đứng ngốc ở đây nữa, đi tới phía trước một chút.” Trầm Lương Sinh không hề giống như đùa giỡn cậu, chỉ giống bạn bè bình thường quen thuộc đưa tay vỗ vỗ vai cậu, bước đi trước.

Tần Kính lẳng lẳng theo sát hần hướng về phía rạp hát, đi được hai bước mới đáp lời : “Tôi thật không phải đi xem kịch, anh cũng biết vé lần này rất khó mua...” Nói đến đây mới chợt ngừng lại, chỉ cảm thấy đối phương căn bản là tính toán chờ đợi mình tự chui vào — vé dù khó mua đến đâu, sợ cũng không làm khó được vị này thiếu gia trước mắt này.

Trầm Lương Sinh nghe vậy quả nhiên tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn cậu một cái, đậm thanh nói: “Gặp lại tức là hữu duyên, cậu có nguyện ý cho tôi hân hạnh được mời cậu không?”

“Tôi cũng không dám quấy rầy,” không ngừng bị hần trêu ghẹo, Tần Kính cũng nhin không được phản bác lại, “Đây không phải là đèn điện đảm — ngô thông khí!” (Tần Kính nói tiếng địa phương: Tôi cũng không muốn làm bóng đèn)

Tần Kính tuy là sinh trưởng ở phương Bắc, câu này phương ngôn Quảng Đông cũng nói được giống như nói quốc ngữ, thật là rõ ràng. Người Hoa du học phần đông sử dụng tiếng Quảng, Trầm Lương Sinh tất nhiên là nghe được hiểu được, trong lòng biết cậu để ý mình mang theo bạn gái, không muốn không có mặt mà chen vào giữa, lập tức cũng không miễn cưỡng, nhưng cũng không dừng lại bước chân, chỉ nói cậu đi theo tôi là được.

Tần Kính thầm nghĩ vị này thật đúng là tính tình thiếu gia không hơn không kém, chỉ sợ quen làm theo ý mình rồi, mình nếu tiếp tục chối từ đó là không biết điều, khó tránh khỏi làm cho hần không hài lòng — tuy nói trực giác không muốn cùng đối phương có liên quan gì, nhưng nếu thật sự chọc giận hần chính cậu cũng ngoài ý cảm giác không dễ chịu, vì thế không nói thêm lời nào sáng khoái theo sát đằng sau.

Trầm gia là cổ đông của nhà hát, đến đâu có người chuyên phụ trách tiếp đãi, Trầm Lương Sinh cùng người nọ nói nhỏ hai câu, liền thấy người nọ bước nhanh hướng tới chỗ ngồi tầng một.

Trầm Lương Sinh bồi Tần Kính đứng ở đại sảnh sáng loáng, tiếp tục đối đề tài tán gẫu.

“Nhìn cậu tuổi không lớn lắm, vẫn còn đi học sao?”

“Trầm công tử nhân lực thật cao siêu a.”

“Vậy là ở trường nào?”

“Thánh Công.”

Trầm Lương Sinh nghe vậy sửng sốt, nhớ không lầm Thánh Công chẳng những là trường trung học mà còn là trường nữ sinh.

Tần Kính thấy hần sửng sốt lại phì một tiếng nở nụ cười, thành thật nói: “Tôi sớm không còn đi học nữa, là dạy học Thánh Công.”

“À, vậy gọi cậu một tiếng ‘tiên sinh’(= thầy giáo) thật ra là kêu đúng rồi.”

Trầm Lương Sinh giống như không thềm để ý bị cậu lừa một hồi, thần nhiên gật gật đầu. Tần Kính nhớ tới còn chưa nói cho hần biết tên của mình, hiện giờ cũng không cần thiết giấu diếm nữa vừa muốn tự giới thiệu, lại thấy người lúc nãy đã quay lại, hướng hai người cúi người mời: “Hai vị mời đi bên này.”

Tần Kính biết loại diễn kịch này, mấy vị trí sắp xếp trước đương nhiên sẽ không bán ra công chúng, đều là vị trí dành cho khách đặc biệt. Lại không nghĩ rằng Trầm Lương Sinh đặc biệt vì cậu đem phiếu thay đổi, chỉ chọn một vị trí không trước không sau, có lẽ là sợ cậu ngồi ở ghế đằng trước sẽ không tự nhiên. Mặc dù cảm kích hần dùng dụng tâm chu đáo, nhưng cũng không tiện làm rõ, cuối cùng chỉ là câu cảm ơn bình thường, nhìn theo Trầm Lương Sinh hướng ghế lô khách quý lâu hai đi qua, mới ngồi vào chỗ của mình.

“Đúng rồi.” Tần Kính còn chưa ngồi nóng chỗ, đã thấy Trầm Lương Sinh trở lại, khẽ cúi nửa người, vẫn như cũ giống như đối bạn tốt vỗ vỗ vai cậu, ghé sát vào bên tai cậu thấp giọng nói nhỏ: “Lần tới gặp mặt, nhớ rõ nói cho tôi biết cậu tên là gì.”

Rõ ràng là câu đùa giỡn như vậy, không ngờ hơi thở thì thắm ẩm áp cùng ý cười trong lời nói chui vào trong tai, một mực xuất ra hương vị vô cùng thân thiết nói không nên lời. Tần Kính lẳng lẳng ngồi dưới ánh đèn mờ tối, vở kịch đã bắt đầu, mới phát giác bản thân vừa rồi đúng là có chút nóng mặt.

Cậu không khỏi xấu hổ cười, thầm nghĩ này là làm sao đây, thu chỉnh tinh thần chú tâm vào vở kịch trên sân khấu. Chính là nhìn nhìn một hồi, lại cuối cùng nhin không được quay đầu, ánh mắt hướng ghé lơ lầu hai đảo qua.

Người thiết kế nên nhà hát lớn Trung Quốc đều là người nước ngoài, mô phỏng theo kiểu dáng kiến trúc Tây Âu, kiểu cách diễn kịch cũng là theo lối phương tây. Xem kịch cũng giống như xem phim điện ảnh, trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, dưới sân khấu lại một mảnh đen kịt.

Tối như vậy, xa như vậy, ở giữa lại có rất nhiều hàng ghế, Tần Kính thế nhưng chẳng tốn sức chút nào mà tìm được thân ảnh người kia.

Có lẽ là do tây trang màu trắng quá bắt mắt đi, cậu ở trong lòng mình giải thích. Nhưng lại cảm thấy được là bởi vì người nọ trong bóng đêm cũng là một khối bạch ngọc tỏa sáng, vững vàng dẫn dụ ánh mắt của mình. Đầu óc không đặt trên vở kịch, nhưng cũng mơ mơ màng màng nghe được lời thoại trên sân khấu: ”Nghĩ muốn đối xử như đại trượng phu, tương ngộ tri kỷ đứng đầu, ngoài là đạo nghĩa quân thần, trong là ân nghĩa cốt nhục, người muốn làm ta tất theo, họa phúc cùng chia.”

Lần này đóng vai Chu Du chính là diễn viên trẻ Khương Diệu Hương, một câu độc thoại từng chữ như châu ngọc, thanh âm sáng ngời, bốn chữ “Họa phúc cùng chia”, nói cực kỳ chân thành tha thiết, sang sảng đáng trào.

Tần Kính có chút hoảng hốt mà quay về nhìn lên sân khấu, tâm thần không thuộc về mình xem hết vở diễn, khi vở kịch chấm dứt đèn sáng lên, lại hướng ghé lơ nhìn qua, đã thấy người nọ có lẽ là trước thời gian rời kết thúc, đã không ở nơi đó nữa.

3. Chương 3

Một câu “lần tới gặp lại nhớ nói cho tôi biết tên” hiển nhiên chỉ là lời nói đùa, Trầm Lương Sinh khi màn đêm buông xuống liền phân phó Chu thư kí đi thăm dò danh sách nhân viên trường nữ trung Thánh Công, Chu thư kí quả là làm việc vô cùng hiệu quả, buổi chiều ngày hôm sau đã đem tư liệu tra được đưa đến trên bàn Trầm Lương Sinh. Không chỉ có tên tuổi thời khoá biểu lớp học, mà ngay cả Tần Kính trong nhà làm cái gì, từng học ở đâu, đại khái mối quan hệ xã hội gì đều tra xét rành mạch từ đầu tới cuối.

Trầm Lương Sinh lật qua tập văn kiện, nhưng không có hứng thú xem kĩ. Người này hẳn đích thật là muốn biết tư vị trên giường, cũng chẳng tồn tại tâm tư lâu dài gì, làm cho phức tạp như thế không cần thiết. Nói là phải thu vào tay, nhưng là không thể gấp gáp, dồn ép quá nhanh chỉ sợ hiệu quả ngược. Trầm Lương Sinh cảm thấy đối phương tuy rằng ban đầu có vài phần ý tứ không muốn cùng mình thâm giao, qua lời nói và sắc mặt không phải đối với mình không có hảo cảm, vì thế ở rạp hát đêm đó cố ý chưa cùng cậu chào từ biệt đã rời đi trước, giống như thả mỗi câu cá, cũng phải chờ hai tuần mới đi nữ trung Thánh Công, chỉ chờ đối phương tan học hẹn cậu ăn một bữa cơm bình thường.

Nữ trung Thánh công ở Nghĩa Khánh trong tô giới người Pháp, Trầm Lương Sinh làm việc ở đường Bảo Sĩ tô giới người Anh, cách cũng không xa, đường xá lại thông thuận, đến nơi trường học cũng chưa tan. Trầm Lương Sinh dừng xe đối diện cổng trường, hạ cửa kính xuống đốt điều thuốc, vốn định ngồi trong xe chờ cậu đi ra, một điều thuốc hút xong lại đổi chủ ý, xuống xe hướng cửa trường học đi đến.

Người gác cổng thấy vị tiên sinh này bước từ xe có rèm che, ăn mặc chỉnh tề, đoán hẳn là người đứng đầu, hỏi sơ vài câu liền cho hắn vào trường. Trường học cũng không lớn, Trầm Lương Sinh lại có thời khoá biểu lớp học của Tần Kính, dễ dàng tìm được phòng học, không xa không gần đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn vào trong lớp học.

Mới vừa rồi khi chậm rãi hút thuốc Trầm Lương Sinh chợt suy nghĩ, không biết người này đứng ở trên bục giảng là đáng vẻ như thế nào. Đợi đến khi thấy tận mắt, cùng với trong tưởng tượng của hắn có chút giống nhau, nhưng rồi lại không quá giống nhau.

Tuy rằng đã là giữa tháng chín, nhưng nắng gắt cuối thu lợi hại khác thường, ngày vẫn có chút khô nóng. Tần Kính vẫn mang cặp kính mắt gọng đen kia, lại thay đổi thân phục trang Tây âu. Bởi vì trời nắng nóng, chỉ mặc kiện áo sơ-mi trắng mỏng, phối với quần tây màu đen. Cổ áo sơ-mi không cài nút kín mít, tay áo cũng xắn đến giữa khuỷu tay, vạt áo nhét gọn gàng trong quần, càng tôn thêm thắt lưng gầy nhỏ cùng đôi chân thon dài. Trầm Lương Sinh nhìn cậu đứng ở trên bục giảng, cầm trong tay sách giáo khoa, giảng hình như là bài cổ văn. Về phần đến tốt cùng là bài nào, quốc văn Trầm Lương Sinh so với tiếng Anh của hắn kém xa vạn dặm, tất nhiên là hoàn toàn không biết, chỉ cảm thấy người nọ trong miệng chi, hồ, giả, dã (*) cùng một thân phục trang kia chẳng hề hòa hợp, nhưng giống chính mình bốn năm ở nơi này, Trung Quốc và phương Tây kết hợp, đều có một cổ phong tình.

Trầm Lương Sinh dù chưa xuất hiện rõ toàn thân bên cửa sổ, nhưng cũng có nữ sinh đi học thất thần xoay người liền bắt gặp hắn, ngẩn người, lặng lẽ vô vô nữ sinh ngồi đằng trước, thế rồi giống như dây chuyền một đám truyền xuống, ít khi bên cửa sổ hai hàng học sinh lại không ai nghe giảng bài, thỉnh thoảng liếc mắt len lén ngó ra bên ngoài.

Tới lúc này mà Tần Kính muốn nhìn không thấy Trầm Lương Sinh cũng không thể nữa, khẽ hướng hắn gật đầu cười cười, lại dùng sách trong tay gõ gõ lên bàn, cảnh cáo: " Chú ý nghe giảng bài."

Đáng tiếc trên mặt Tần Kính ý cười vẫn chưa thu hồi, một câu cảnh cáo nói ra cũng không có khí thế gì, ngược lại nhắc cho đám học sinh đang vui đùa đọc sách còn lại, nhìn xem bên ngoài có chuyện mới mẻ.

Học sinh ngồi dưới không lòng dạ nào nghe giảng bài trên bục giảng tâm tư thầy giáo cũng phi không toàn bộ đặt trên sách. Từ lúc lần trước Trầm Lương Sinh cùng cậu chưa từ mà biệt, Tần Kính trong lòng liền giống như buộc một con điều, đầu dây kia chính là suy nghĩ nhảm chán của mình, phiêu phiêu du du không đáp xuống đất liền.

Tuy rằng chưa từng cáo biệt nhưng nghe ý của hắn, xác nhận sẽ lại đến tìm mình — nghĩ như vậy sợi dây càng phóng càng cao tâm hồn thuận gió thẳng bay lên, quả thành một cảnh trời cao mây đẹp, cuối thu không khí sáng khoái dễ chịu.

Nhưng đợi một tuần cũng không gặp người, ngày qua ngày trôi qua, lại cảm thấy người nọ bất quá chỉ là nói suông mà thôi, dù sao không phải cùng một loại người, nhất thời thân thiện cũng không đại biểu cho cái gì, tâm huyết dâng trào qua đi sợ sớm đã quên chuyện này — tưởng tượng như vậy liền gió ngừng mây tan, tâm chợt lay động rơi xuống, cánh điều cũng như vậy ủ rũ rớt xuống.

Nếu đối phương là một cô nương, Tần Kính chắc chắn cảm thấy được mình đây là đụng tới một hồi yêu thương không phù hợp, nhưng đối phương cố tình là một nam nhân, Tần Kính cũng chỉ có để tay lên ngực tự hỏi một câu: Lúc đầu còn không nguyện cùng người ta có dính dáng gì, hiện tại lại muốn cùng hắn kết giao bằng hữu như vậy, bản thân đến tốt cùng là làm sao thế này?

Đáng tiếc một vấn đề hỏi tới hỏi lui không đáp án, cho đến khi thực nhìn thấy người nọ đứng ở ngoài cửa sổ, loang loáng nắng thu lan tỏa, vẫn là bộ dáng nổi bật như vậy, lại cảm thấy được không cần đáp án xác thực gì nữa.

Trên bục giảng cũng như bên dưới đều là tâm tư không ổn định, cũng may chỉ còn khoảng mười phút nữa tan học, Tần Kính miễn cưỡng đem một đoạn cuối cùng nói xong cho đến tiếng chuông tan học vang lên.

"Đừng chỉ mãi lo chơi, sắp tới có bài thi, về nhà nhớ ôn bài cẩn thận, người nào thi trượt cũng đừng theo thầy than khóc."

Tần Kính vừa thu thập giáo án vừa dặn dò một câu, học sinh dưới bục cũng là lời vào tai trái liền chui tuốt ra khỏi tai phải, một đám tiểu cô nương chen chúc tiến đến bục giảng lúi rúi:

"Thầy ơi thầy, người bên ngoài là bạn của thầy sao?"

"Anh ấy không phải là ngôi sao điện ảnh à? Em như thế nào chưa từng thấy qua anh ấy trong phim?"

“ Thầy ơi, nhanh nói anh ấy tên là gì đi...”

Tần Kính dạy chính là lớp sơ trung, một đám tiểu nha đầu cùng cậu một lớn một nhỏ quen thuộc, mỗi đứa một câu nhao nhao nhức hết cả đầu.

“ Muốn biết, tự mình tới hỏi anh ta đi ha.”

Sau giờ lên lớp Tần Kính cũng thật sự không giữ bộ dạng thầy giáo nữa, chế nhạo một đám nữ sinh so với mình nhỏ mười tuổi cũng không ngại mất mặt.

Tiểu cô nương lại nhìn nhìn người nọ ngoài phòng học, đẹp trai ơ là đẹp trai, chẳng qua là nhìn có điểm dọa người, bĩu môi, thành thật nói:

“ Em không dám.”

“ Haha,” Tần Kính nhin không được cười ra tiếng, cầm cuốn sách trong tay khe khẽ gõ vào đầu nữ sinh nọ, “ Vậy mà dám theo thầy ngang ngược, thật sự là làm phản trong nhà nha.”

Trầm Lương Sinh đứng bên ngoài nhìn Tần Kính cùng học sinh đùa giỡn, thật không ngại cậu lè mề, đợi cho Tần Kính rút cục thoát thân đi tới, mới gật đầu chào: “ Vừa vặn đi ngang qua, thuận tiện tìm cậu ăn một bữa cơm.”

“ Anh thật sự là đi ngang qua?” Rõ ràng chỉ gặp qua hai lần, lại không hiểu sao cảm thấy người này dường như rất thân quen, Tần Kính vừa dẫn hần đi tới phòng giáo viên vừa thuận miệng trêu đùa, “Không phải đặc biệt tới tìm tôi sao?”

“ Cũng là đặc biệt tới tìm cậu.”

Tần Kính nghe vậy nghiêng đầu nhìn hần một cái, Trầm Lương Sinh trên mặt không có biểu tình gì, Tần Kính cũng nhìn không ra lời này của hần là thật là giả, vì thế ha ha cười nói: “ Vậy đã làm phiền anh rồi. Lần trước Trầm công tử mời tôi xem kịch, lúc này để cho tôi làm chủ đi, chẳng qua là dịp giữa tháng không sớm không muộn, cũng mời không nổi cái gì tốt, nhị thiếu gia cũng đừng chán ghét nha.”

“ Sẽ không.” Trầm Lương Sinh cũng không quá coi trọng ai mời, dù sao có đi có lại vừa vặn sẽ có cơ hội qua lại lần nữa. Người này rốt cuộc không phải vũ nữ, coi trọng liền có thể ngay tức khắc mang lên sân khấu, ít nhiều cũng phải qua lại vài lần mới tiện nhập chính đề.

Vừa nói chuyện vừa tới phòng giáo viên, Tần Kính giương mắt liền thấy vị trí ngồi của mình, mặt tròn đôi mắt nhỏ, cười rộ lên giống như phật Di Lặc trong miếu, đúng là tên nhóc rảnh rỗi tiểu Lưu.

“ Ai u, này, lão nhân gia ngài cuối cùng cũng tan học rồi!” Tiểu lưu mặc dù không ở Thánh Công dạy học, nhưng thường đến tìm Tần Kính, lúc này đang ngồi ở bàn của cậu uống trà xem báo, tự tại hệt như nhà của mình.

“ Anh nói cậu sao tự dưng lại tới đây?” Tần Kính cùng hần trưởng thành, tất nhiên sẽ không khách khí, đoạt lại cái chén của mình uống một hớp, “Hôm nay cũng không rảnh rỗi để ý cậu đâu, ngài vẫn là tùy tiện đi.”

Trầm Lương Sinh vẫn chưa theo vào trong, chỉ khoanh tay đứng ở cửa phòng nghỉ, thấy người nọ đang cùng Tần Kính nói chuyện lại ngó lại đây, làm như có chút quen mặt, vì thế thần nhiên gật đầu.

“ Má ơi, hai ngày không gặp, anh đây vận may cỡ nào mà có Tôn đại thần đến thăm như vậy?” chuyện Cùng Trầm Lương Sinh vô tình gặp lại Tần Kính cũng không kể với tiểu Lưu, tiểu Lưu bỗng nhiên vừa thấy người, còn tưởng rằng là chính mình hoa mắt, chớp chớp mắt, đề thấp thanh âm hỏi nhỏ.

“ Cậu đừng có lén lút như vậy được không a?” Tần Kính vừa sắp xếp lại đồ dùng trên bàn vừa đáp, “ Trở lại sẽ kể tỉ mỉ cho cậu, tóm lại hôm nay thật không rảnh, nhân tiện cùng cha mẹ cậu nói vài lời đi, chủ nhật này anh về nhà ăn cơm.”

“ Đừng nha! Anh trước khi nghĩ đến hai lão thái thái ở nhà, trước hết thương xót cho em đi!” Tiểu Lưu vừa nghe lông mi đều sụp xuống, vẻ mặt đau khổ nói, “ Đêm nay vốn là màn diễn của Vương sư huynh, kết quả hôm qua anh ta ăn trúng cái gì đau bụng, kéo dài hơn ngày rồi, giọng nói còn yếu hơn cả muối, đứng cũng không vững, chỉ còn biết nhờ cậy anh theo em trở về cứu một màn này đây!”

“ Không phải còn có Lý Hiếu Toàn sao?”

“ Nó có việc khác rồi, thật sự là tìm không ra người nữa, Tần ca, Tần tổ tông, anh cũng đừng do dự nữa, mau đáp ứng giúp em đi!”

Sự tình phát sinh nặng nhẹ cấp bách như thế nào, Tần Kính cũng biết mình ắt phải giúp đỡ, lại cảm thấy được có lỗi với Trầm Lương Sinh, có chút khó xử mà đi đến trước mặt hắn, đắn đo không biết nên mở miệng thế nào.

“ Trầm nhị thiếu gia, thật có lỗi với anh, người này đêm nay tôi mượn trước có được hay không?” Tiểu Lưu đi theo Tần Kính, biết cậu không tiện mở miệng, vội vàng giải thích, “ Thật là có chút việc gấp mà, tục ngữ nói cứu kịch như cứu hỏa, tôi lúc này xác thực là lửa cháy đến mông rồi, nghĩ không ra cách nào khác được, xin lỗi, rất xin lỗi!”

“ Đây là...?”

“ Tôi họ Lưu, tên đầy đủ Lưu Bảo Trường, nhị thiếu gia cứ gọi tôi tiểu Lưu là được rồi.”

“ Lưu tiên sinh nói quá lời rồi, tôi tìm Tần tiên sinh cũng không có chính sự gì.” Trầm Lương Sinh thật giống như cũng không thêm để ý, đáp vô cùng lễ độ, lại bồi thêm một câu, “ Đã cứu kịch như cứu hỏa, vậy cho phép tôi đưa hai người một đoạn đường đi.”

“ Việc này... sao dám cằng đáng chứ, rất phiền nhị thiếu gia, không dám phiền, không dám phiền!”

“ Lưu tiên sinh quá khách khí rồi.”

“ Ai, ngài vẫn là gọi tôi tiểu Lưu đi, ngài cứ một câu ‘tiên sinh’ hai câu ‘tiên sinh’, tôi cảm thấy chính mình tổn thọ mất mười năm a.”

Bên này hai người người qua ta lại, thành ra đem Tần Kính gạt bỏ sang một bên. Đợi cho ngồi vào trong xe, một đường này lại nghe thấy tiểu Lưu thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, chủ động đem việc kết giao từ nhỏ tới lớn của mình cùng Tần Kính kể ra không còn một mảnh.

“ Anh nói cậu nhiều lời như vậy có thể hay không giữ lại trên sân khấu nói sau?” Tần Kính cùng hắn ngồi ở chỗ ngồi phía sau, ngại hắn thật sự ồn ào, nhin không được xen vào một câu.

“ Vậy có thể nào chứ, trên sân khấu vẫn là dựa vào anh chống đỡ vở kịch nha,” tiểu Lưu cười ha hả mà khoát khoát tay, lại chuyển hướng Trầm Lương Sinh nói, “Nhị thiếu gia, ngài đại khái không biết, tiểu tử này độc tấu tướng thanh(*) là số một nha, khiến hồi nhỏ cha của tôi suốt ngày lấy tôi cùng anh ấy so sánh, kết quả anh ấy thoát khỏi ngành, chạy tới học trường sư phạm, một lòng một dạ hủy người không biết mỗi một, cha của ta vô cùng tiếc nuối Kính nhi không chịu theo lời này đó.”

Những tư liệu mà Chu thư kí tra được Trầm Lương Sinh vẫn chưa đọc kỹ, chỉ có biết cha mẹ Tần Kính đều đã qua đời, Tần phụ khi còn sống là một diễn viên độc tấu tướng thanh. Hiện tại nhờ phúc tiểu Lưu lắm miệng, Trầm Lương Sinh lại biết cha của Tần Kính cùng cha tiểu Lưu là huynh đệ đồng môn, tính đến thế hệ bọn họ, trong số những người cùng nghề có thể gọi nhau một tiếng sư huynh sư đệ.

Tần Kính nghĩ Trầm Lương Sinh sẽ không đổi việc này sinh ra hứng thú, nhưng thấy hắn cùng tiểu Lưu cũng coi như có hỏi có đáp, vẫn chưa từng nhạt nhẽo, không khỏi thầm nghĩ người này xem tướng mạo thật sự ngạo mạn, nhưng cùng mình tưởng lúc đầu rất không giống nhau — hóa ra đều không phải là thiếu gia cao cao tại thượng chỉ thích làm theo ý mình, mà là thói quen của thương nhân. Thực chất bên trong là khôn khéo mà lại chu đáo, hạng người nào cũng có thể chịu đựng.

Lưu gia có mở một trà quán, tên liền gọi luôn ‘Lưu gia trà quán’, nằm ở phía Nam thành phố, tuy rằng không lớn, nhưng tại vùng cũng có chút danh tiếng.

Trầm Lương Sinh đưa hai người đến cửa quán trà, tiểu Lưu đẩy cửa xuống xe đầu tiên, Tần Kính đang muốn đuổi theo, đã thấy Trầm Lương Sinh quay đầu lại, hỏi mình một câu: “ Bây giờ bắt đầu?”

“ Tám giờ,” Tần Kính lời nói mang theo áy náy, “ Bây giờ tôi phải đọc thuộc kịch bản, lần tới nhất định sẽ không lỡ hẹn, thật sự là xin lỗi.”

“ Lưu lại cho tôi một chỗ, một lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Tần Kính nghe vậy sững sốt, khẽ nhú mồm cười nói: ” Hay là thôi đi, dù thế nào nhìn anh cũng không giống người thích nghe tướng thanh đầu.”

“ Thế thì làm sao? Cơm không chịu theo tôi ăn, tướng thanh cũng định không cho tôi xem?”

“ Nào có thể như vậy,” Tần Kính ngượng ngùng mỉm cười, “Vậy tùy theo ý anh đi.”

Bên này Nam thị là mảnh đất không ai quản lí, ngư long hỗn tạp, Trần Lương Sinh rất ít lại đây, khi tìm nơi ăn cơm đi dạo một chút, cũng có đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào nhưng khác hẳn so với trong tô giới náo nhiệt phồn hoa.

Gần tới tám giờ thì trở về quán trà Lưu gia, Tần Kính hẳn là ở hậu trường vội vàng tập luyện, tiểu Lưu cũng không thấy bóng người, đã có tiểu nhị lạnh lợi canh giữ ở cửa, nhìn thấy Trần Lương Sinh liền chấp tay thi lễ mời: “Ngài là Trần thiếu gia đi? Mời vào trong, xin mời vào trong!”

Vào quán trà đập vào mắt là quang cảnh vô cùng náo nhiệt, xôn xao, so với bên ngoài còn muốn náo nhiệt hơn rất nhiều. Bàn bàn đầy khách, không chỉ có người đứng, cũng có kẻ tự mang bàn ghế, việc làm ăn quả thực không tồi.

Quán trà nho nhỏ, cũng không bày trí trong phòng riêng trang nhã, Tần Kính sợ Trần Lương Sinh chịu không nổi chướng khí mù mịt, lưu lại cho hắn một bàn không quá sát sân khấu, mà là kê sát cửa sổ. Ban đêm gió mát hiu hiu thổi, Trần Lương Sinh một người độc chiếm một bàn, trong tay là bình trà hoa nhài, không phải ấm trà ngon, nhưng hương thơm mát vô cùng.

Đúng tám giờ mở màn, tiểu Lưu cùng Tần Kính song song đi lên sân khấu, đều mặc lễ phục dài bên ngoài, một cao một thấp, một béo một gầy, vừa đứng nơi đó, còn chưa lên tiếng, dưới đài đã có người cười rộ lên.

Tiết mục đầu tiên là một màn hỏi đường tên là , Tần Kính nói trước, một hơi giọng địa phương Thiên Tân thuần khiết, cùng ngày thường quốc ngữ nhà nhận tiêu chuẩn kia khác nhau rõ rệt, hệt như hai người: ” Nghe khẩu âm ngài nói chuyện không phải là người bản địa có phải hay không?”

“ Ta là người Bắc Kinh.” Tiểu Lưu đáp theo một câu, giả giọng kinh đô cũng rất tiêu chuẩn.

“ Vậy ngài đến đây để làm chi?”

“ Đến tìm một người.”

“ Là tìm ai vậy?”

“ Ca ca của ta.”

Nghe xong một câu, sau đó là Tần Kính chỉ tiểu Lưu đường đi, mồm mép quả nhiên thập phần lưu loát, có tới hơn trăm địa danh một hơi nêu ra, đầy nhịp điệu rõ ràng, thu được tiếng hoan hô tán thưởng của cả sảnh đường.

Dưới đài vỗ tay như sấm, trầm trồ khen ngợi không dứt, Tần Kính lại biết mình đang rất khẩn trương. Không phải bởi vì sợ xảy ra sự cố — tiết mục ngắn này đó cậu từ nhỏ tập đã quen rồi, đã từng diễn qua nhiều lần, cũng không xảy ra sai lầm lớn — chỉ là bởi vì Trần Lương Sinh ngồi ở dưới đài, ánh mắt cậu lướt nhanh đến hắn, liền có chút khẩn trương không rõ nguyên nhân.

Chính là chớp mắt tiếp theo, Tần Kính thấy Trần Lương Sinh nở nụ cười.

Người kia ngồi một mình ở bên cửa sổ, một tay chống đầu, một tay đem chén trà giơ lên bên môi, mắt tiếp tục xuống, mỉm cười uống một hơi trà hương hoa nhài mà mình chọn vì hắn.

Chỉ trong nháy mắt đó, Tần Kính cảm thấy trong mũi của mình cũng nhẹ nhàng thoảng qua một luồng hương hoa nhài, lòng đột nhiên trầm tĩnh lắng xuống, không còn cảm thấy khẩn trương nữa, chỉ nhận thấy cả phòng tràn đầy tiếng khen hay, người nọ bất quá bên môi một mặt cười nhàn nhạt.

Sau Tần Kính lại độc diễn đoạn tướng thanh, là một tiết mục dài, một hơi linh hoạt, hành trang xinh đẹp, cũng vô cùng khéo léo tài tình, dưới đài đều là nghe đến say sưa.

Trầm Lương Sinh trên mặt chưa nở nụ cười nữa, nhưng trong mắt vẫn mang theo ý cười như có như không, liền như vậy nghe cậu nói hết, không vỗ tay cũng không trầm trồ khen ngợi, chỉ là lẳng lặng nghe, chậm rãi uống hết bình trà dần nguội lạnh.

Tần Kính ngẫu nhiên liếc hần một cái, lại đem ánh mắt chuyển dời, tựa như đối với người xem khác không có gì khác biệt. Chính là trong lòng luôn luôn tồn tại lỗi giác hoang đường, ảo tưởng cho là người xem cả phòng này đều không thật, giống như tượng sáp trong cửa hàng quần áo, chỉ có một người bên cửa sổ kia là tồn tại, mà tiết mục ngắn của mình, cũng chỉ vì một người khán giả kia mà thôi.

Có trong nháy mắt như vậy, Tần Kính thật sự cảm thấy được, chỉ cần người này nguyện ý nghe, mình sẽ luôn nguyện ý vì hần mà nói.

Từng câu chuyện xưa lại tiếp câu chuyện xưa, mỗi một chuyện đều náo nhiệt hoan hỉ.

Tan cuộc đã qua mười giờ, Tần Kính ngày hôm sau còn có lớp học, Trầm Lương Sinh liền lái xe đưa cậu về nhà.

Tần Kính sống ở cách quán trà không xa, lái xe bắt quá là hai phút đồng hồ mà thôi, giống như mới vừa khởi động xe rồi đi liền tới nơi, cũng không có gì để nói.

Ngõ nhỏ chật hẹp trong khu phố cũ, ô tô không thể đi vào, chỉ có thể dừng ở đầu ngõ, Tần Kính nói không cần đưa tiễn nữa, Trầm Lương Sinh vẫn bước xuống xe, cùng cậu sóng vai đi vào trong ngõ hẻm.

Một cái hẻm nhỏ như vậy, vẫn chưa lắp đặt đèn đường, sâu thẳm tối mịt.

Dầu sao cũng là mùa thu, ban ngày tuy nóng, buổi tối gió thổi cũng rất lạnh, Tần Kính chỉ mặc kiện áo sơ-mi trắng mỏng manh, không khỏi chà xát hai tay.

“ Lạnh sao?”

“ Vẫn còn được, dù sao còn chút nữa là tới rồi.”

Trầm Lương Sinh đột nhiên đưa tay đem Tần Kính kéo sát lại bên mình, cũng không phải là kiểu ôm như ôm nữ nhân, chỉ là tay khoác lên vai cậu, bàn tay nắm ở đầu vai cậu.

Động tác này cũng không tính quá phận — thời điểm Tần Kính đọc sách, chớ nói cùng bạn học kể vai sát cánh, ngày lạnh đều từng chen chúc trong chăn cùng ngủ — lúc này nhưng lại ngoài ý mà hơi né tránh.

“ Trốn cái gì? Cũng không thể để tôi đem áo khoác cởi cho cậu đi?” Trầm Lương Sinh lại đưa hần ôm vào chặt hơn một chút, thấp giọng nói đùa một câu, “ Nếu là tiểu thư nhà nào tôi thật vui lòng, cậu thì thôi đi.”

“ Ha ha, Trầm công tử, anh thật đúng là nhất bên trọng, nhất bên khinh a.”

Tần Kính nghĩ thấy cũng đúng, chẳng có gì để mà mất tự nhiên, liền thuận miệng đáp trả một câu nói đùa.

Tần Kính vẫn sống trong căn nhà cũ mà cha mẹ để lại, một gian nhà nhỏ nằm ở cuối ngõ. Đường cũng không tính quá dài, chỉ vì ngõ nhỏ quá tối, thấy không rõ dưới chân, cho nên bước đi phá lệ chậm chạp.

Trầm Lương Sinh ôm vai cậu, dưới tay cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cậu, bả vai tuy rằng gầy nhon, dầu sao cũng là khung xương nam nhân, không có cái gì mà hương vị ‘chim nhỏ nép vào người’.

Chính là nam nhân như vậy, lại thật sự làm cho Trầm Lương Sinh động dục niệm — trước đây còn muốn ít nhất qua lại vài lần rồi mới nhập chính đề, hiện giờ lại cảm thấy không chờ được lâu như vậy. Thậm chí hiện liền muốn đặt người này trên tường, tại đây trong con ngõ hẻm tối sâu lọt xuống quần áo của cậu, từ phía sau hung hăng mà làm cậu, làm đến mức khiến cậu khóc thành tiếng, khóc cầu chính mình buông tha.

“ Làm sao vậy?” Tần Kính cảm thấy bàn tay đặt trên người mình của đối phương đột nhiên căng thẳng, nghiêng đầu nhìn hần một cái, hôn thiên ám địa, đương nhiên cũng nhìn không ra cái gì.

“ Không có việc gì, đường không bằng phẳng cho lắm.”

“ À, vậy lát nữa tìm xem trong nhà có đèn pin không đưa cho anh cầm đi ra nhé.”

“ Không cần phiền toái vậy đâu.”

— Vẫn là để lần sau đi, nhưng mà cũng nhất định phải là lần sau.

Trầm Lương Sinh một bên bắt động thanh sắc cùng Tần Kính miễn cưỡng lấy lệ, một bên âm thầm tính toán lần tới muốn dùng biện pháp gì làm cho cậu cam tâm nghe theo ý mình.

Dây dưa chậm chậm đi đến cửa nhà, Trầm Lương Sinh buông Tần Kính ra, cầm túi giấy rách trong tay trái đưa cho cậu: “Không biết cậu đã ăn bữa tối chưa, giúp cậu mua chút đồ ăn khuya, hâm nóng rồi ăn đi.”

“ A...” Tần Kính thật đúng là không chú ý tới tay trái hắn mang theo gói to điểm tâm, sưng sốt một chút, lúng ta lúng túng đón lấy.

“ Cậu rốt cuộc cũng không nói cho tôi biết cậu tên là gì.”

“ Sao?” Tần Kính lúc này mới lấy lại tinh thần, trêu chọc cậu, “ Tôi cũng không tin anh không biết.”

“ Biết thì biết, dù sao cũng phải nghe chính miệng cậu nói ra mới có ý nghĩa.”

“ Tần Kính, kính trong cư kính hành giản”

“ Nói thẳng là kính trong cung kính, kính cần không phải được rồi sao.” Nếu không có trước đó đã xem qua, Trầm Lương Sinh căn bản không hiểu được bốn chữ cư kính hành giản(*) lại có điển cố gì.

“ Trầm công tử, quốc văn của anh cũng thật nên bổ túc thêm.”

Tần Kính cười chế nhạo hắn một câu, đã hiểu rõ cổ tình còn hỏi, “ Vậy tên của anh là hai chữ nào?”

“ Lương trong lương thủy (nước lạnh), Sinh trong xuất sinh (sinh đẻ =)))).”

“ Nhất oản lương thủy, sinh bất phùng thì, thật là một cái tên hay.”

“ Đừng cùng tôi ba hoa.”

Hai người đứng ở cửa chùa gần nửa ngày, chung quy cũng tới thời điểm cáo biệt. Tần Kính nhìn bóng dáng Trầm Lương Sinh ẩn vào hắc ám mới xoay người mở khóa cửa, đẩy ra cánh cửa lớn, lại trở tay đem cánh cửa đóng chặt.

Trong bóng đêm yên tĩnh chỉ có cánh cửa khô dầu ‘kêu kẹt’ vang lên hai tiếng, Tần Kính lại cảm giác mình vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân đối phương xa xa. Đầu tiên là nghĩ rốt cuộc đã quên lấy đèn pin cho hắn, sau lại nghĩ đã quên cùng hắn nói lái xe cẩn thận.

Ôm túi giấy vào trong ngực, gói to điểm tâm sớm nguội lạnh, ngực nhưng lại ấm áp vô cùng.

Người này đối với mình quả thật không tồi, có thể thấy được thật lòng xem mình làm bằng hữu kết giao. Nghĩ như vậy, trong lòng liền trào lên một cỗ ấm áp, ấm đến mức suy nghĩ đều giãn ra mở ra, giống như gió thổi hồ động, mặt nước lăn tăn gợn sóng.

Chính là suy nghĩ nhộn nhạo, dập dờn, trong đầu đột nhiên mạnh xẹt qua một từ, khiến Tần Kính không khỏi ngơ ngẩn giật mình.

— người này đối với mình thực tốt, tốt đến mức có chút ái muội.

Một cái ý niệm trong đầu Như vậy vừa mới nảy sinh liền bị cậu vội vàng đè ép lại, kích động giống như trốn tránh cái gì.

Bởi vì dụng tâm tránh né, cho nên nửa câu sau chưa kịp sinh ra liền bị bóp chết ở trong đầu.

— người này đối với mình thực tốt, tốt đến mức có chút ái muội. Mà chính mình đối với ái muội như vậy, rõ ràng là rất hưởng thụ.

(*) Tương thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

(*) Cư kính hành giản: tham khảo tại Đây

Phily: nếu đã đọc Hoạt thụ tội, hắn sẽ không quên ‘Nhất oản lương thủy, sinh bất phùng thì, thật là một cái tên hay’ nhỉ?! Cũng đã giải thích rõ nghĩa trong chương 2 của Hoạt thụ tội.

4. Chương 4

Lần này Trầm Lương Sinh không để cho Tần Kính chờ quá lâu — chính hắn cũng không chờ được — vài ngày sau lại lái xe đến nữ trung Thánh Công, đón Tần Kính cùng ăn cơm.

Cơm chiều họ đến Ngọc Hoa Thai, một gian phòng nhỏ thanh nhã trên lầu hai, bàn tiệc đã bày biện bốn món ăn nguội nhẹ, xem màu sắc mấy món ăn cũng rất dân dã thanh đạm, thật sự là bữa cơm bình thường, không giống yến tiệc xa hoa.

“ Nhị thiếu gia thật là bạn chí cốt, còn biết tiết kiệm giùm tôi.” Tần Kính sau khi ngồi xuống thuận miệng trêu ghẹo Trầm Lương Sinh.

“ Lần trước cậu mời tôi nghe tướng thanh, bữa cơm này vẫn là để tôi mời đi.”

“ Bất quá chỉ là vài tiết mục ngắn một bình trà, anh liền tiêu tốn như vậy?”

“ Cậu nếu thực cảm thấy được có lỗi với tôi...” Trầm Lương Sinh đưa tay rót đầy một ly rượu Dương Hà cho cậu, “ Vậy thì cạn hết chén này đi.”

“ Được, lần trước vốn chính là tôi lỡ hẹn, vốn là phải tự phạt ba chén, hiện tại biến thành một, tôi thành ra chiếm tiện nghi rồi.”

Tần Kính cũng không chối từ, thẳng thắn uống sạch chén rượu.

“ Ai cho phép cậu chiếm tiện nghi?” Trầm Lương Sinh lại rót đầy ly của cậu, thản nhiên nói, “ Vẫn là ba chén, một giọt cũng không được thiếu.”

“ Trầm công tử, anh sao mà hẹp hòi như vậy chứ?” Tần Kính bị hắn chọc cho phì cười, dù sao chén rượu không lớn, cũng lười so đo phân lượng hai chén này, theo ý lời uống hết không sót một giọt.

Ngọc Hoa Thai kinh doanh chủ yếu là đồ ăn Hoài Dương chính tông, rượu Dương Hà cũng là sản vật từ Giang Tô, uống vào trong bụng, rượu mềm mại, có chút đánh lừa. Tần Kính bụng rỗng uống liền ba chén, sau một lúc lâu ngấm vào bụng mới cảm giác được men cay nồng tác dụng chậm, một cỗ nhiệt khí nán nã ở trong dạ dày, lại lan tỏa đến toàn thân, trong đầu mặc dù vẫn thanh minh, nhưng trên mặt cũng phỉm hồng nhàn nhạt.

“ Ăn chút đồ ăn đi.” Trầm Lương Sinh mặc dù có tâm tư ép cậu uống nhưng cũng cảm thấy bụng rỗng uống nhiều đối dạ dày không tốt, vì thế cầm đũa gấp chút thức ăn cho cậu.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Tần Kính lại bị khích lệ mấy chén đến khi đồ ăn vơi dần, đã có một chút men say, thấy Trầm Lương Sinh còn tiếp tục muốn rót rượu, vội vàng chối từ: “Ngày mai còn có lớp, đêm nay về cũng có bài thi phải sửa, thật sự là không thể uống nữa.”

“ Kỳ thật hôm nay là sinh nhật của tôi,” Trầm Lương Sinh động tác không ngừng, một dòng rượu trong veo không nhanh không chậm đổ đầy chén, “Tần tiên sinh liệu liệu mình bồi quân tử một hồi được không?”

“ Liệu mình bồi quân tử cũng không phải dùng như thế này.” Tần Kính buồn cười nói, “ Còn nữa, hôm nay thật sự sinh nhật của anh sao? Không gạt tôi chứ?”

“ Tiên sinh học vấn cao, tôi chỗ nào dám lừa cậu, toàn là cậu gạt tôi thôi.”

“ Trầm công tử đừng oan uống người ta, tôi khi nào thì lừa gạt anh?”

Thực ra Trầm Lương Sinh cũng thuận miệng nói, nghe vậy lại nghiêm chỉnh suy nghĩ một chút, cuối cùng tổng kết nói: “ Vẫn còn chưa lừa gạt, cũng đừng có phá bỏ tiền lệ này, sau này không cho phép gạt tôi.”

“ Trầm công tử, anh bao nhiêu tuổi rồi? Như thế nào giữ trò như tiểu hài tử thế này?”

“ Sau hôm nay, liền hai mươi sáu.”

“ Vậy so với tôi lớn hơn hai tuổi... Té ra thật là sinh nhật của anh?” Tần Kính thấy hần nói vô cùng nghiêm túc, kinh ngạc hỏi một câu.

“ Là sinh nhật ngày dương,” Trần Lương Sinh theo lời của hần sắc mặt thản nhiên mà giải thích, “Trong nhà chỉ chú trọng âm lịch, ngày dương lịch này chỉ dành ủy khuất tiên sinh cùng tôi trải qua thôi.”

“ Anh bớt nói nhảm đi.” Tần Kính cười lắc đầu giờ lên chung rượu, ” Sinh nhật vui vẻ.”

Hai người cụng ly uống cạn, tiếp đó Trần Lương Sinh rót rượu cho cậu, Tần Kính cũng không chối từ nữa, dù sao đi nữa sinh nhật người ta thì người ta lớn nhất, thật sự vì hần ‘Liều mình bồi quân tử’ một hồi là được.

Tửu lượng Trần Lương Sinh do xã giao nhiều luyện thành, chút rượu ấy còn chưa đủ lót dạ hần, Tần Kính thì lại có chút lảng lảng. Có người say sẽ khóc, Tần Kính say chỉ cười cười, gò má nhợt nhạt một cái lúm đồng tiền, khiến cho gương mặt trông rất hân hoan.

Đầu óc một cổ văng vất, nhìn đồ vật này nọ đều có chút mơ hồ, Tần Kính gỡ kính dụi dụi mắt, lại không lập tức đeo lại, chỉ nhìn bàn tay Trần Lương Sinh gấp đồ ăn cho mình đến xuất thần.

Trần Lương Sinh gấp cho cậu món tôm hấp, ngẩng đầu liền nhìn thấy cậu nheo mắt ngốc lảng, khoe mắt một nốt chu sa nhỏ, gò má hồng hồng phiem chút phong tình kiều diễm, khiến lòng hần không khỏi khê động.

“ Nhìn cái gì đấy?”

“ Trần Lương Sinh...” Tần Kính cười nâng mắt, nhìn hần nói, ” Có ai đã từng nói với anh hay chưa, tay của anh thật là đẹp?”

“ Đây... thật không có,” Trần Lương Sinh khẽ nháy mi mắt, “Chỉ có người khen ngón tay tôi linh hoạt.”

“ Sao cơ?” Tần Kính nghe không hiểu, tròn mắt hỏi lại.

“ Nữ nhân trên giường nói,” Trần Lương Sinh lời này rõ ràng là trêu đùa, “Còn không hiểu?”

“ ... Một anh có thể đem lời như thế nói rõ nghiêm túc.”

Sắc mặt Tần Kính như phơi nắng, trên mặt lại đỏ thêm một phần, có điểm xấu hổ mà đem kính mắt đeo lại, cảm đùa buồn bực dùng bữa, mơ hồ cảm thấy được Trần Lương Sinh nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt dường như nóng rực như lửa, lại cảm thấy do bản thân uống hơi nhiều, trên mặt sinh nhiệt mà thôi.

Một bữa cơm ăn xong đã hơn tám giờ, Tần Kính đi theo Trần Lương Sinh ra khỏi tiệm cơm, gió lạnh thổi vào mặt, đầu óc tức thì thanh minh một chút, đi lên trước hai bước, rồi lại lảo đảo một cái.

Say rượu tối kị gió thổi, sau thoáng thanh tỉnh ngắn ngủi liền choáng váng, cậu căn bản đi không xong. Trần Lương Sinh nửa dìu nửa ôm cậu, đem người đỡ lên xe, vừa khởi động xe vừa nói: ” Cậu cứ vậy trở về tôi cũng không yên tâm, nhà tôi ở gần đây, cậu trước qua chỗ tôi tỉnh rượu, đỡ hơn thì tôi lại đưa cậu về nhà.”

Tần Kính lúc trước trêu chọc Trần Lương Sinh giống tiểu hài tử, hiện giờ cậu say, trong miệng ngôn ngữ lại mang theo chút tính trẻ con: ” Đều là tại anh, nói không uống nữa mà cứ rót không ngừng, tôi tối sẽ về nhà còn phải sửa bài, thật là làm người ta ghét mà.”

“ Được rồi, xem như là tôi không đúng, được chưa?” Trần Lương Sinh chính mình dụng tâm không thuần khiết, thế nào mà nghe lời này của cậu giống như làm nũng, cũng nguyên ý nói hai câu dễ nghe dỗ người, ” Cùng lắm thì bài thi tôi giúp cậu sửa.”

“ Với trình độ của anh? Còn không bằng mấy đứa nhóc tôi dạy.”

Tần Kính đáp một câu rồi im bật, mơ mơ màng màng mà tựa vào ghế mềm, giống như thiếp đi rồi.

Trần Lương Sinh không sống cùng Trần phụ, hần đặt mua tòa nhà ở đường Kiếm Kiều, cách Ngọc Hoa Thai không xa.

Đường Kiếm Kiều thuộc tô giới người Anh, nhà cửa cũng là cách thức tiêu chuẩn hiện đại, kết hợp với hoa viên phía trước chiếm chừng hai mẫu (>1000m²), phần lớn thời gian trừ bỏ Trầm Lương Sinh chỉ có vài người giúp việc, lạnh lùng thanh tĩnh không nhân khí gì.

Xe chạy đến trước cửa sắt chậm trở khéo léo thì dừng lại, đợi người gác cổng đem cửa sắt lớn mở rộng ra xe mới tiếp tục tiến vào, dừng ở bên hông nhà trước thêm đá. Tần Kính ở trên xe thiếp đi chốc lát, rượu đã tỉnh vài phần, không cần người đỡ tự mình xuống xe, hướng bên trong liếc mắt một cái đánh giá, hỏi câu: "Lát nữa ngộ nhờ gặp Trầm lão gia, tôi phải chào hỏi như thế nào?"

"Cha tôi không sống ở đây, cũng không cần phải mất tự nhiên." Trầm Lương Sinh bước lên bậc thềm, trực tiếp xuyên qua chính sảnh và phòng khách lớn, dẫn cậu vào thư phòng, đem người an trí trên ghế sofa, "Ngủ tiếp một lát đi, bài thi giao cho tôi sửa, cam đoan không phạm sai lầm."

"Anh tưởng là thật sao?" Tần Kính kinh ngạc mở to mắt nhìn hấn.

"Không phải sợ cậu giận tôi đó sao."

"Nói tôi huyền thuyên lắm chuyện, anh lắm lời cũng không kém," Tần Kính cười từ trong tay của hấn tiếp nhận một xấp bài thi, lấy đáp án kẹp lẫn bên trong ra, "Bằng lòng sửa vậy chiếu theo đáp án này sửa đi, sai một phạt mười."

"Phạt tôi hay là phạt học sinh?"

"Cùng phạt hết một thể."

Người hầu tiến vào đưa trà, khi đi ra ngoài nhẹ chân nhẹ tay khép lại cánh cửa. Tần Kính nằm ở sofa, mặt hướng vào phần tựa của ghế, tuy rằng đầu óc còn có chút lơ mơ, nhưng cũng không còn buồn ngủ. Trong thư phòng chỉ có tiếng lật giấy thi soàn soạt nhẹ vang lên, Tần Kính trở thân mình, hướng bàn làm việc nhìn qua.

Trầm Lương Sinh đang chuyên tâm sửa bài, ánh sáng ấm áp của đèn bàn tỏa ra chiếu lên sườn mặt của hấn, tĩnh lặng mỹ diệu hết như tượng người thạch cao trong phòng vẽ.

Bài thi của hai lớp cũng không quá nhiều, Trầm Lương Sinh sửa xong một phần cuối cùng, chỉnh lý cẩn thận xấp giấy thi, nghiêng đầu liền trông thấy Tần Kính đã tháo kính mắt, đang nằm ở sofa hơi nheo mắt nhìn mình. Hấn đứng dậy đến gần, thất lưng khẽ hạ thấp, đưa tay ấn trên huyệt thái dương đối phương, vừa xoa vừa thấp giọng hỏi: "Đầu còn đau nữa không?"

"... Vẫn.. vẫn tốt." mặt Tần Kính che phủ ở trong bóng mờ đối phương, từ từ nhắm hai mắt nhỏ giọng đáp một câu.

Bên trong phòng rất an tĩnh, động tác trong tay Trầm Lương Sinh mặc dù không vượt quá khuôn phép, nhưng giữa hai người thăm thì như thế, không khí lại trở nên có chút không thể nắm bắt.

Tần Kính cảm thấy trái tim không hiểu vì sao mà càng đập càng nhanh, nhin không được ho nhẹ một tiếng, né bàn tay Trầm Lương Sinh, đeo lại kính mắt, đứng lên đi đến bên cạnh giá sách, giữa bộ hứng thú xem sách trên giá.

Trầm Lương Sinh là người chủ nghĩa hiện thực từ đầu đến đuôi, đọc sách cũng coi trọng nguyên tắc thực dụng, trên giá đều là kinh tế học cùng sách thương mại nước ngoài, ngay cả nửa cuốn tiểu thuyết tiêu khiển đều không có. Tần Kính tuy rằng tiếng Anh còn có thể hiểu, nhưng đối với phương diện này không chút hứng thú cũng không nghiên cứu, muốn tìm chút chuyện gì đó để nói cũng tìm không ra.

"A?" Tần Kính tầm mắt chần chờ nửa ngày, cuối cùng thấy loại sách chính mình cũng từng đọc, đưa tay rút ra, "Không nghĩ tới anh cũng sẽ xem thứ này."

Trầm Lương Sinh đi đến bên cạnh cậu, thấy cậu cầm trong tay chính là tuyển tập thơ của Trữ phu nhân, vừa thần nhiên đáp lại câu "Cũng chưa từng xem qua" vừa lấy lại thả lên trên giá, đóng cánh cửa tủ.

Tuy rằng Trầm Lương Sinh bình thường tính tình không mặn không nhạt như vậy, Tần Kính lại mơ hồ phát giác hấn có một tia không vui, dường như không muốn nói nhiều về đề tài này. Bất quá mặc kệ trong đó

có nguyên do gì, đều là việc riêng của Trầm Lương Sinh, Tần Kính sẽ không hỏi nữa, nhưng nhất thời cũng tìm không thấy thứ gì khác để nói.

“ Cậu có biết chơi bi-a không?”

“ Sao cơ?” Trầm Lương Sinh đột nhiên nhắc tới chuyện không liên quan gì, Tần Kính ngẩn người mới thành thật đáp: “ Chưa từng chơi qua.”

“ Tôi dạy cho cậu.”

Bi-a bắt nguồn từ Anh quốc, ở bên đó rất thịnh hành. Khi Trầm Lương Sinh còn học ở Anh không có long thanh thần vui đùa tiêu khiển, nhưng cũng rất giỏi về giao tiếp luồn cúi, các học sinh có hoạt động gì đều thích lôi kéo hấn, cho dù là bạn gái duy trì dài nhất của hấn cũng là ở trên bàn bi-a nhận thức, là người đã có chồng, chơi bi-a rất giỏi, người cũng phi thường hào phóng, nhất là phương diện tiền tài, Trầm Lương Sinh trong đó có được lợi thế gì hiển nhiên không cần phải bàn, chính hấn cũng không cảm thấy được mất mặt — dù sao có thể lợi dụng đều nắm bắt là được.

Sau khi tốt nghiệp Trầm Lương Sinh cố chấp muốn về nước, bên nữ không bỏ được hấn, thư tình từng lá từng lá gửi tới đây, Trầm Lương Sinh lại một phong cũng không hồi đáp. Nhưng thật ra bi-a vẫn duy trì chơi, trong nhà cũng sắp xếp một phòng riêng, ngay tại bên cạnh thư phòng.

Tần Kính hôm nay mặc chính là kiện kiểu áo Tôn Trung Sơn(*), không tiện hoạt động, hai người vào phòng đặt bàn bi-a, trước đều tự đem áo khoác cởi, sau mới cùng nhau đứng ở bên bàn, Trầm Lương Sinh lấy quá khối hoạt thạch xoa xoa đầu gậy, cúi người đánh một cú đề-pha, cũng coi như đã làm mẫu, tư thế tất nhiên là vô cùng mẫu mực.

Đến phiên Tần Kính học theo ghé vào mép bàn, gậy lại không chịu nghe chủ điều khiển, quả bóng cái màu trắng miễn cưỡng lăn xát qua bóng mục tiêu, vòng vo hai chuyển, vô lực rồi ngừng lại.

“ Thất lưng hạ thấp một chút.”

Tần Kính đang định đứng thẳng lên, lại nhận thấy một tay Trầm Lương Sinh ấn lên eo cậu, rồi vươn dọc theo thân người, một tay kia cầm tay trái đang đặt trên gậy của cậu, khẽ nói: “ Duỗi thẳng.”

“ Hả?” Có lẽ là đối phương tiếp cận quá gần, Tần Kính đột nhiên có điểm không được tự nhiên, nhất thời chưa kịp phản ứng.

“ Tay duỗi thẳng ra.”

Trầm Lương Sinh dùng lòng bàn tay ấn xuống tay cậu, hai người tay trái cùng chồng lên nhau.

“ Ngón tay tách ra chút.”

Rồi sau đó mười ngón giao nhau.

“ Cầm chắc.”

Trầm Lương Sinh cầm tay Tần Kính bao trong tay mình hơi hơi động, nhẹ nhàng đùa nghịch ngón cái đối phương, đặt tới vị trí chính xác. Hai tay hơi chút tách ra, rồi lại dính vào cùng một chỗ.

Tần Kính cảm thấy mu bàn tay đặt trên gậy, giữa nơi tay trái hai người dán vào nhau, trơn nhẵn cứng lạnh, càng làm tăng thêm lòng bàn tay ấm áp đối phương .

“ ... Trầm công tử, anh cứ nắm tay tôi không buông như vậy, gậy chính là không động đậy được.”

Tần Kính về điểm này càng thêm mất tự nhiên, cố ý nói đùa một câu.

“ Trước luyện tư thế cho đúng rồi nói sau.”

Trầm Lương Sinh miệng đáp một câu, tay trái chẳng những không buông ra, tay phải còn ngày càng táo tợn hơn mà vòng qua thất lưng Tần Kính, cầm tay phải nắm gậy bi-a của cậu. Tư thế như vậy, giống như đưa cả người cậu ôm trọn vào trong lòng.

“ Đầu tiên là giúp tôi sửa bài thi , hiện tại lại dạy tôi chơi bi-a, tôi nói a nhị thiếu gia, anh thích làm thầy giáo như này sao?”

Không được tự nhiên thì không được tự nhiên, Tần Kính nhưng cũng khó mà nói cái gì, chỉ đành tiếp tục vui đùa.

“Đã làm học trò, nên thành thật nghe lời.” Trần Lương Sinh làm như đùa giỡn theo cậu, trong giọng nói nhưng không có tiểu ý, “Cánh tay thả lỏng.”

Tần Kính cũng nghĩ muốn thả lỏng, chính là đối phương vừa nói vừa mơn trớn từ dưới lên trên cánh tay cậu, lại cách quần áo không nặng không nhẹ vuốt ve xuống dưới, tình cảnh như vậy thật sự làm cho người ta thả lỏng chẳng nổi.

“Chân tách ra chút.”

Tay Trần Lương Sinh mạnh chế trụ thắt lưng Tần Kính, người bên hông lại dịch chuyển nửa bước, đùi phải sáp nhập vào giữa hai chân Tần Kính, đem hai chân cậu tách ra rộng bằng vai.

“Đầu cúi thấp, mắt nhìn phía trước.”

Trần Lương Sinh vừa nói vừa cũng cúi đầu, phủ thân mình đè lên người Tần Kính, giống muốn cùng Tần Kính ghé sát bàn nhìn chăm chăm mặt bàn, cả người đặt ở trên người cậu, khi nói chuyện hơi thở ấm áp sát qua bên tai cậu.

“...Có thể là men rượu còn chưa vơi, tôi hiện tại nhìn đồ vật này nọ đều mờ mờ, hôm nay chúng ta hay là thôi đi, hôm nào có rảnh sẽ học sau.”

Tần Kính bị hấn cứ như vậy đặt ở dưới thân, đã sớm không có tâm tư đùa giỡn nữa, uyển chuyển tìm cái có hòng thoát thân.

“Vậy cậu khi nào thì lại có thời gian?”

Trần Lương Sinh cố ý đem môi chuyển gần đến sát bên vành tai Tần Kính, thanh âm đầy từ tính hỏi một câu. Từng chữ đều không ngờ ấm áp như thể chui vào trong tai Tần Kính, mang đến cảm giác tê dại khó tả từ tai một đường truyền thẳng xuống, tức thì truyền tới bên hông.

“Tôi...” Tần Kính đang muốn mở miệng, lại phát giác bàn tay đặt trên eo mình của Trần Lương Sinh đột nhiên thay đổi động tác, chậm rãi vuốt ve sườn thắt lưng cậu, lời nói nhất thời mắc ở cổ họng, đầu óc có chút hỗn loạn, toàn bộ tâm trí không còn rõ ràng.

“Cậu làm sao?” Trần Lương Sinh lại thấp hỏi một câu, thân mình càng tiếp cận phía trước, đem Tần Kính ép chặt hơn một phân.

Nếu như nói lúc trước Tần Kính là bảy phần xấu hổ, ba phần mờ mịt, hiện nay lại thật sự là xấu hổ tới mười phần — chân Trần Lương Sinh len ở giữa hai chân Tần Kính, chỗ kia liên gát gao để ở mông cậu, đã có chút phản ứng.

Tần Kính mặc dù nghĩ muốn ra vẻ không biết lại nhin không được tay phải đối phương càng tiến thêm một bước, từ sườn thắt lưng lan tới bụng, cách áo sơ mi trần trọc vuốt ve eo bụng cậu, rõ ràng mang đến ý vị âu yếm.

“Tôi thì không có gì, nhưng thật ra anh...” Cứ như vậy tiếp nữa thật sự kỳ cục, Tần Kính dừng một chút, lại uyển chuyển ám chỉ, “Anh nếu không thoải mái liền lui ra chút đi.”

“Tôi cũng không có gì không thoải mái.” Trần Lương Sinh động tác dưới tay không ngừng, trong miệng tiếp tục cùng cậu vòng quanh.

“Vậy cứ cho là tôi không thoải mái,” Tần Kính mắt thấy không làm rõ nói rõ không được, rõ ràng gợn gờng dứt khoát gọn gàng dứt khoát nói, “Anh chỗ đó.... Tiếp nữa như vậy cũng không phải chuyện này, anh vẫn là nhanh nhanh xích ra đi.”

“Làm sao vậy? Định cho cậu không thoải mái?” Trần Lương Sinh hỏi lại một câu, nói so với Tần Kính còn thẳng thừng hơn, “Thật có lỗi..”

Tần Kính tâm nói chỗ nào này là xin thứ lỗi chứ, không khỏi tránh tránh, vừa định mở miệng, lại nghe Trần Lương Sinh thở dài: “Đừng nhúc nhích...”

“”

“ Giận rồi sao?” Trần Lương Sinh thấy hấn không nói lời nào, phóng thấp tư thái dõ, “Đừng giận mà, chỉ là để cho tôi ôm một lát được không?”

“ Anh....” Tần Kính cũng không phải thật muốn cùng với hấn trở mặt, hướng hồ Trần Lương Sinh dán tại bên tai cậu ôn nhu nói nhỏ, một câu nói hết sức động tình, nghe được khiến Tần Kính trên mặt nóng lên, không dám suy nghĩ sâu thêm nữa, chỉ quy kết cảm giác say chưa tiêu tan, nhẹ giọng đáp, “Anh như vậy tôi thật không thoải mái...”

“ Chỗ nào không thoải mái?” Trần Lương Sinh đột nhiên lấy tay đè lại hạ thân cậu, cách quần bao ở lòng bàn tay chạm rãi sờ nắn, “ Như vậy có thoải mái không?”

“ Anh đừng....” chỗ Kia đột nhiên bị người nắm giữ, Tần Kính lại càng hoảng sợ, dục yếu thôi cự, lại bị Trần Lương Sinh dùng tới mười phần khí lực, gắt gao đặt ở dưới thân.

“ Cậu thật đúng là gầy...” tay phải Trần Lương Sinh xoa xoa nơi đó của cậu, tay trái buông tha cho cái tay đang nắm gậy bi-a của cậu, chuyển dịch đến ngực, mở ra một cúc áo, trực tiếp vói vào trong, sờ soạng xương quai xanh, đầu ngón tay xẹt qua đầu ngực, lặp lại lặp đi lặp lại ve vuốt nhẹ nhàng, “Xem ra sau này phải tìm cậu ăn cơm thật nhiều, đem người dưỡng béo mới được.”

Tần Kính căn bản không thể phân tâm đi nghe hấn nói cái gì, chỉ cảm thấy chỗ ngực kia hơi đau mà lại ngứa ngáy, hạ thân cũng là khoái ý gợn sóng, vải quần bị vật cứng ngạnh lên thành một khối, chân đã có chút như nhũn ra.

“ Sao lại giống tiểu cô nương thế này? Phía trên bị người sờ hai cái, phía dưới liền ẩm ướt thành như vậy?” Trần Lương Sinh lời nói trong miệng tán tỉnh không ngừng, vẫn là cố ý làm cho cậu chịu không nổi, dưới tay cũng sớm linh hoạt cởi bỏ dây lưng, tay tham nhập vào trong, tham tiến nội y, trực tiếp cầm vật kia, vuốt lộng vài cái, lại biến đổi dùng ba ngón tay nắm đỉnh đầu, kẹp giữ trong ngón tay trần trọc vân vân. Tuy nói là lần đầu thưởng thức vật này của nam nhân, trong lòng cũng không có ác cảm, thậm chí cảm thấy dục tình khó nhằn ướt một mảnh phía trước của cậu, giữa ngón tay bị hấn nhiễm vừa dính vừa trơn mềm nị hoạt, cũng rất động lòng người.

Tần Kính xưa nay tu thân dưỡng tính, tự mình cũng không làm loại sự tình này nhiều, càng miễn bàn bị người khác thành thạo đùa như thế, kích thích khoái cảm thẳng khuấy đảo đầu óc một mảnh hỗn loạn, muốn gọi hấn dừng tay lại không lớn dám mở miệng, sợ há miệng liền phát ra thanh âm khó nhịn.

“ Thoải mái sao? Hay là cảm thấy chưa đủ?” Trần Lương Sinh vừa hỏi vừa đột nhiên lui tay, nắm lấy eo Tần Kính, đưa cậu cả người trở mình, mặt đối mặt đặt ở trên bàn, hạ thân cách quần đỉnh lên cọ cọ nhẹ nhẹ, “ Có muốn càng thoải mái nữa hay không? Sao?”

Gậy chơi bia-a sớm ngã nhào một bên, Tần Kính ngoài ý đưa tay để ở bả vai Trần Lương Sinh, ánh mắt bình tĩnh nhìn phía hấn — mặc dù lời nói trong miệng suông sã nồng nhiệt, người này trên mặt lại vẫn là lãnh đạm, thần sắc trong mắt lại lạnh đến gần như ngạo mạn.

Không lộ rõ trong suy nghĩ, đó là song lý trí, ánh mắt biết mình đang làm cái gì, cảm giác về sự ưu việt nắm trong tay thế cục, cùng vẻ mặt muốn là đạt được.

“ Trần Lương Sinh, ngay từ đầu anh đã nảy sinh chủ ý này đi?” Tần Kính ôn hoà nói ra, trong lời nói cũng nghe không ra nộ ý gì, “ Thiếu gia nhà người ta nghĩ muốn chơi đùa mới mẻ đều là đi rạp hát tìm con hát, ngài trái lại, cứ tìm cái kẻ nói tướng thanh, thực là khác người.”

“” Trần Lương Sinh bị cậu vạch trần tâm tư, vốn dĩ nên buông lời ngon ngọt, dụ dỗ liên tục lừa người tới tay. Hiện tại im miệng không nói gì, không phải là da mặt không đủ dày, chính là nhìn vào mắt Tần Kính, nghe ra trong lời nói cậu có nghĩa khác, không biết tại sao còn có một tia do dự.

“ Anh nghĩ muốn chơi đùa, dù sao cũng phải hỏi trước hỏi tôi có vui hay không,” Tần Kính cười cười, “Nếu tôi không vui thì sao? Anh lại muốn làm gì?”

Làm gì? Mạnh mẽ áp chế cường bạo? Trần Lương Sinh không phải không nghĩ tới, chuyện tới trước mắt rồi lại đổi ý, ít nhiều nghĩ muốn lưu cái đường sống văn hồi, không muốn thật sao cùng hấn xé rách mặt.

Trầm Lương Sinh cảm thấy lưỡng lự, lực đạo đè nặng Tần Kính liền phóng nhẹ vài phần, Tần Kính dễ dàng đẩy hẳn ra, đứng thẳng người chỉnh lý lại quần áo, như thường cáo từ: “Đã trễ rồi, tôi...”

“Tôi đưa cậu về.” Trầm Lương Sinh biết nghe lời phải tiếp nhận câu chuyện, muốn hòa hoãn không khí cứng nhắc trong phòng.

“Không cần phiền toái.” Tần Kính đáp lễ độ, ngữ khí lại vô cùng cứng nhắc. Trầm Lương Sinh tuy rằng không muốn cùng cậu vạch rõ ranh giới, nhưng có điểm sượng mặt, đi theo cậu trở lại thư phòng cầm đồ vật này nọ, cũng không nhắc lại sẽ tiễn cậu, chỉ đem người tới cửa, có lệ nói câu ‘tạm biệt’, hai người liền như vậy lúng ta lúng túng, đều ôm tâm tư riêng mà chia tay.

5. Chương 5

“Thưa thầy?”

“....”

“Thầy ơi!”

“Hả?”

Đã ba ngày kể từ đêm hôm đó, hai người vẫn chưa liên lạc lại, Tần Kính nên ăn cứ ăn, nên ngủ cứ ngủ, cần đi dạy cứ đi dạy, hết thấy như cũ nhưng rồi lại luôn bất chợt nghĩ đến người kia. Ví như hiện tại chuông tan học mới vừa kêu, cậu vừa thu thập giáo án lại vừa xuất thần, nhớ tới cách đây không lâu, cũng vào ngày này, cũng phòng học này, giảng đến những câu cuối cùng của bài phú, quay đầu liền thấy bóng dáng người nọ bên cửa sổ...

“Thầy ơi, em muốn hỏi thầy một chút...” Tần Kính lấy lại tinh thần, giương mắt thấy một tiểu nha đầu trong lớp đứng cạnh bục giảng, trong tay cầm tờ giấy thi, vắn vẹo nhìn nhó nói, “Lời phê trong đây là do thầy viết ạ?”

“Lời phê nào cơ?” Đêm đó tâm tư Tần Kính hỗn loạn, về nhà gục xuống giường liền ngủ. Ngày hôm sau phải lên lớp, bài thi mà Trầm Lương Sinh thay cậu sửa cũng không xem qua đã phát trả, dù sao chỉ là bài kiểm tra nhỏ, cũng không tính vào thành tích, hẳn là nhầm mất rồi nhầm mất rồi!

“Chính là câu này...” Tiểu cô nương đem tập bài lên trước mặt Tần Kính, Tần Kính nhìn một chút liền vui vẻ. Hóa ra là tiểu nha đầu này không cẩn thận nghe giảng, một chương mười bài thì có tám chưa làm, cuối cùng cũng tự biết được quá tệ, ở cuối bài viết lấy lòng: [Thầy ơi, em sai rồi, lần sau nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe giảng, chăm chỉ ôn bài, nhất định sẽ không tái phạm.]

Mà Trầm Lương Sinh cũng có ý tứ, dưới câu của cô bé kia liền phê một câu tiếng Anh [Time and tide wait for no man], lời ít mà ý nhiều, chữ hết như người, một hàng chữ viết tay lưu loát ưu mỹ, nhưng cũng không mất đi sự tinh tế.

“Làm sao vậy? Lời phê này oan uổng em sao?” Tần Kính không nói thẳng bài không phải cậu chấm, chỉ tránh nặng tìm nhẹ giáo huấn một câu.

“Em biết là không phải thầy viết mà,” Tiểu cô nương lại chẳng e sợ cậu, ngay cả xưng hô cũng thân thiết hơn, hì hì cười nói, “Nếu là thầy viết, chắc chắn sẽ nói gì mà ‘Thời gian thẩm thoát thoi đưa – nó đi đi mãi có chờ đợi ai’(*), mới không có viết tiếng nước ngoài đâu.”

“Trẻ con mà học đòi, ý tứ nếu hiểu được, cũng đừng chỉ lo vui chơi, chăm chỉ đọc sách mới là trò ngoan.”

“Thầy, thầy đừng đánh trống lảng,” Tiểu cô nương cũng không chịu buông tha, tiếp tục dò hỏi Tần Kính, “Chữ này rốt cuộc là ai viết? Bạn của thầy ạ?”

“...”

“Có phải người đến tìm thầy lần trước không? Cái người siêu cấp đẹp trai ấy ạ?”

“Em hỏi việc này để làm gì?”

“Vây là thật?” Tiểu nha đầu đập đập bàn, vui vẻ ra mặt nói, “Bài thi này em sẽ cất giữ cẩn thận, lưu cả đời, làm đồ gia truyền!”

Thật là tâm tính đứa nhỏ, Tần Kính nhìn cô bé sôi nổi chạy về chỗ thu dọn cặp sách, cười lắc lắc đầu, mang theo giáo án ra cửa, trước mắt vẫn là nắng thu loang loáng, nhưng không có người nào đó đứng nơi này chờ mình. Trong lòng thoáng xẹt qua tia muộn phiền, Tần Kính không dám thừa nhận, cũng không dám nghĩ, bước nhanh hướng phòng chờ giáo viên mà đi.

Ở phòng giáo viên cùng các đồng nghiệp cười đùa vài câu, trong lòng tựa hồ ổn định trở lại. Tần Kính thông thả đi bộ ra cổng trường, đột nhiên ngừng bước chân, thối lui về sau — dừng đối diện cổng trường kia là xe ô tô mà cậu nhận thức, người trong xe càng vô cùng nhận thức.

Mới vừa rồi còn bởi vì người này mà không thể tập trung, hiện tại thật sự thấy người tìm tới cửa, nhưng lại nghĩ ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Tần Kính quay đầu đi từ cổng sau, một đường đi tự giấu trong lòng, hẳn nếu thực còn ý tứ như vậy, cậu không nguyện ý thì nên cùng hắn nói rõ ràng, từ nay về sau hai bên không liên quan là được, trốn cái gì mà trốn chứ Kính nhi!

Tần Kính cho là mình mới chỉ thoáng qua một cái tại cửa, lại là thời điểm tan học, cổng trường đông học sinh như vậy, Trần Lương Sinh ngồi ở trong xe nhất định sẽ không nhìn thấy, lại không biết đối phương liếc mắt một cái đã bắt được bóng dáng cậu từ trong đám người.

Trần Lương Sinh ngồi ở trong xe lẳng lặng hút thuốc, đôi mắt sau màn khói hơi hơi nhú lại, nhìn không ra cảm xúc gì. Hắn chưa vào trường tìm Tần Kính, đó là muốn chờ lại một đường, muốn nhìn một chút người này gặp lại mình sẽ có phản ứng gì.

Tần Kính ra bằng cửa sau, Trần Lương Sinh không phải đoán không được, chỉ là cũng không giống những kẻ nhảm chán trong quá khứ — người này quả nhiên vẫn trốn tránh mình, tưởng tượng như vậy, bản tính âm trầm trong xương tủy lại nổi lên.

Tình trường Trần Lương Sinh cho tới bây giờ là hoàn toàn chiếm thế thượng phong, dù là thời điểm không tiền không thế, kết giao nữ nhân cũng đều là một lòng một dạ với hắn, khi nào chia tay đều do hắn định đoạt.

Tuy rằng hẳn đối Tần Kính nổi lên tâm tư không tính là chân thành, sự tình đã qua không nói nhiều, Trần Lương Sinh chính mình lại hoàn toàn không cảm thấy đuối lý, thấy Tần Kính khước từ, trái lại còn muốn trách cậu thực không biết điều.

Tránh được nhất thời, sao có thể tránh được một đời? Trần Lương Sinh chậm rãi hút xong điếu thuốc, nghiền nát đầu thuốc trong gạt tàn, lòng lạnh lùng nghĩ, Tần Kính, cậu tin hay không, một ngày nào đó cậu sẽ cam tâm tình nguyện theo tôi.

Ngày hôm đó Tần Kính về đến nhà, qua loa ăn cơm tối, một mình ngồi dưới đèn soạn bài, rồi lại vô luận như thế nào tâm cũng chẳng thanh tĩnh nổi. Đầu tiên là lo lắng không biết người nọ đợi ở cổng trường bao lâu, lại nghĩ lẽ ra nên nói rõ với hắn, chớ nên chờ uổng công.

Lòng rối loạn, tay cũng chẳng chịu yên, Tần Kính tiện tay lật lật giáo án, lại giở đến bài phú kia. Cậu yên lặng nhìn chăm chăm bài phú vốn đã thuộc lòng trôi chảy, nhớ tới câu Trần Lương Sinh nói “Thời gian không đợi ta”, khe khẽ thở dài.

Rõ ràng chỉ là việc nhỏ không đáng kể, Tần Kính lại vẫn nhớ rõ rệt — ngày ấy trước khi quay đầu nhìn thấy người kia, mình đang giảng đến câu “Chỉ gió mát trên sông, cùng trăng sáng đỉnh núi, tai lắng nghe mà thành tiếng, mắt tương ngộ mà nên màu”. Sau đó cậu quay đầu, liền trông thấy người nọ tiêu sái cao ngất đứng bên cửa sổ, tựa như nắng thu loang loáng đều mờ nhạt vì phong thái kia.

Hiện tại nghĩ đến, chính cậu không chỉ có hôm nay trốn tránh, mà cả lần đầu đã có ý muốn né tránh ý tứ của hắn.

Có lẽ con người vốn có bản năng theo lợi tránh hại, lúc ấy trực giác người này mình chọn đến không nổi, hiện giờ dự cảm coi như thành sự thật, những tựa như vẫn chưa thành thực.

Nếu cho là trở thành sự thật thì người nọ tâm tư không giống bình thường — chính là nếu chịu cùng hắn nói rõ, hắn cũng không thể làm gì mình. Thế đạo mặc dù không thái bình, xét cho cùng thì vẫn còn vương pháp.

Còn chưa thành sự thật là do mình không dám truy xét tâm tư đến cùng — đêm đó nếu thật sự khước từ, hẳn tất nhiên không làm đến bước kia. Cứ cho là do say rượu, chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Vì tiết kiệm điện, Tần Kính không mở đèn lớn, trong phòng chỉ có ánh sáng mờ nhạt đèn bàn, lung lay chiếu xuống góc bàn, trên mặt bàn bày ra sách văn học cậu giảng dạy, nhập vào trong mắt Tần Kính lại cổ tình thành ma chướng.

Trong đầu tối tối lui lui đều là một câu “Mất tương ngộ mà nên màu”, Tần Kính đơn giản nhắm mắt lại, ngả người xuống mặt nghiêng dán lên bàn, lẳng lặng hồi tưởng về gương mặt người kia.

Mắt tựa hồ sâu, vừa lạnh lùng lại tĩnh lặng, mũi cao thẳng, môi mỏng vô tình, lời nói trong miệng lại còn rõ nồng nhiệt, cùng hơi thở ấm áp, ngón tay nóng bỏng giống nhau.

Hô hấp dần dần dồn dập, Tần Kính biết mình dưới thân nổi lên phản ứng, nhẫn nhẹn không động, vẫn là lặng lẽ vươn tay lặng lẽ vỗ về chỗ kia, học theo động tác chậm rãi của người nọ, không nhẹ không nặng nhu nhũ, càng nhu càng trưởng ngạnh, bị vải quần trời buộc khó chịu, kiềm nén khiến tâm tư càng hỗn loạn.

Cậu không phải không biết giữa đàn ông cùng đàn ông cũng có tình yêu, chính là nếu nói là mình thích đàn ông, hai mươi bốn năm qua thật sự sống uống phí rồi. Đồng nghiệp, bạn bè nhiều như vậy, trong đó không phải không có người tốt, nhưng chưa từng rung động tâm tư với ai, phương diện kia cũng chưa nghĩ tới.

Đừng nói là nam, ngay cả phụ nữ đều không làm cho cậu động quá ý niệm gì trong đầu. Khi còn đi học bạn của cậu từng khổ sở theo đuổi một cô nàng xinh đẹp không thành, có biến động gì sẽ kéo Tần Kính uống rượu tổ khổ, luôn miệng hâm mộ cậu vô dục vô cầu, tâm không màng gì chỉ chuyên chú học tập.

Tần Kính cũng không biết mình đây là làm sao, tối tối lui lui, tuổi tác ngày càng lớn hơn cũng không yêu mến bất kỳ người nào. Quả thực hết như kiếp trước dụng tình quá nặng quá sâu, ngay cả phần của kiếp này đều dùng hết rồi, cho nên rõ ràng sợ chuyện tình cảm, không còn nguyện ý lại yêu ai nữa.

Kì thực Tần Kính cũng biết nói kiếp trước kiếp này rất hoang đường, căn bản không thể trở thành lý do, nhưng cổ tình từ lúc gặp Trầm Lương Sinh, chẳng qua chỉ là duyên vài lần lại giống như số mệnh đã định trước, nháy mắt một lòng hướng đối phương — cùng hắn ái muội thì hưởng thụ vô cùng, thẳng đến đêm đó xoay sở không kịp đề phòng vượt qua ranh giới kia, chính mình cũng không phải kháng cự, thậm chí có thời khắc trong lòng ẩn ẩn nghĩ quay lại ôm lấy người kia, cái gì luân thường đạo đức đều quẳng ra khỏi đầu.

Nghĩ như vậy, dục vọng phía dưới càng hỗn loạn khó chịu. Tần Kính cởi bỏ khóa quần, ngón tay vói vào, cách nội y cầm cái vật cứng rắn phát đau kia, đầu đuôi gốc ngọn lặp lại động tác trong tay người nọ đêm hôm đó, bên tai giống như vẫn có thể nghe thấy hắn thấp giọng hỏi chính mình: ” Thoải mái không? Còn muốn càng thoải mái hơn nữa hay không?”

Trên người đột nhiên giật mình, vật trong tay nảy mạnh, cách quần lột liền tiết ra, hạ thân một mảnh ướt dính.

Tần Kính cũng không muốn đi thu thập, như cũ ghé vào trên mặt bàn, từ từ nhắm hai mắt nhẹ thở gấp, khóe miệng lặng lẽ hiện lên một tia cười khổ.

Dự cảm chưa kịp thành sự thật là vì, cậu sợ lại cùng người nọ dây dưa, mình quả nhiên thích hắn. Đáng tiếc đối phương có thể có bao nhiêu thật tình, vừa nhìn đã biết ngay.

Ngày hôm sau Chu thư kí sáng sớm đã bị Trầm Lương Sinh gọi vào phòng làm việc, khi đi ra vô cùng đau đầu, trong lòng thâm oán, vị thầy giáo họ Tần kia dung mạo không phải là kiểu kinh động nhân tâm, như thế nào mà làm cho thiếu gia nhà mình ngày nhớ đêm mong thế này? Tra xét một lần còn chưa đủ, hiện giờ lại muốn mình đi thăm dò người ta yêu ghét cái gì, còn không cho phép quang minh chính đại hỏi thăm, này phải như thế nào mà tra đây, thật là làm khó người khác mà.

Trì hoãn nửa ngày, buổi chiều Chu thư kí vào đưa tài liệu, thuận tiện châm chước thêm một câu: “Nhị thiếu gia, tôi nghĩ, Tần tiên sinh là người trí thức, bằng không cậu để tôi đi tìm vài bức tranh tự danh nhân viết chẳng hạn, cũng coi như vừa lòng rồi?”

“ Không cần.” Trần Lương Sinh nhìn tài liệu, đầu cũng không nâng đáp lại một câu. Chu thư kí cũng phân không rõ hẳn có ý tứ gì, gãi đầu lui ra ngoài, tâm nghĩ vẫn là vợ yêu nhà mình tốt, khi sinh nhật tặng nhẫn, vòng liền cao hứng, làm cho người bớt lo.

Tần Kính đêm qua tỉ mỉ tự xem xét tâm của mình, kết quả suy nghĩ một ngày cũng chưa nghĩ ra giờ nên làm gì. Tan học ra cổng trường, không nhìn thấy chiếc xe trắng quen thuộc kia nữa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, lại thầm mắng tính tình không khô không giòn này của mình thật sự không ra dáng nam nhi mà.

“ Tần Kính.” Đầu Này Tần Kính chưa tự suy ngẫm xong, chợt nghe phía sau có thanh âm quen thuộc gọi tên mình, nhất thời trái tim giật thót, cứng ngắc quay đầu lại, cũng chào đáp lại câu Trần công tử.

“ Hả? Hôm nay sao thay đổi cách ăn mặc như vậy?” Lần quay đầu này Tần Kính lại sửng sốt, trong ấn tượng Trần Lương Sinh cho tới bây giờ đều là tây trang giày da, cẩn thận tỉ mỉ, hôm nay lại ăn vận thực tùy tiện, áo sơ-mi trắng ngắn phối với quần tây dài màu kem, áo khoác màu nâu mỏng dài tới đầu gối hơi có chút phong tình Anh quốc, ngay cả tóc cũng không giống bình thường dùng gel chải tóc chỉnh tề, mà là buông xõa tán loạn tùy ý, bỗng dưng trông trẻ hơn vài tuổi, nhìn giống cậu sinh viên còn chưa tốt nghiệp.

“ Như thế nào? Khó nhìn lắm sao?”

“ Cũng không phải...” Tần Kính có điểm xấu hổ chỉ cảm thấy đối phương tùy ý một câu đều có thể làm cho mình nghĩ nhiều, thật là nguy hiểm chết người.

“ Một lát nữa có bận việc gì không?”

“” Tần Kính muốn nói có việc, nhưng lại thật sự không có việc gì, do dự một chút kết quả cái gì cũng chưa nói.

“ Không có việc gì thì đi cùng tôi một lát đi.” Trần Lương Sinh tự chủ trương quyết định, xoay người lại đẩy xe đạp, lại càng khiến Tần Kính kinh ngạc. Cậu mặc dù sớm thấy xe đạp đằng sau Trần Lương Sinh, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới vị thiếu gia này đi xe đạp tới — đây cũng quá không xứng đi.

“ Không dám lái xe tới, sợ cậu thấy lại trốn.” Trần Lương Sinh tựa như đoán được suy nghĩ của cậu, nhẹ nhàng giải thích. Tần Kính tâm nghĩ tôi trốn chính là người, cũng không phải cái xe kia, nhưng cũng nhiều ít hổ thẹn mình không thẳng thắn, do dự một chút liền đi theo, nghĩ muốn nhân cơ hội này nói rõ ràng cũng tốt.

Hai người cách một cái xe đạp ở giữa, dọc theo con đường chậm rãi đi bộ, nhất thời cũng không có gì để nói. Khu này đều thuộc tô giới người Anh, kiến trúc đa số cũng lấy phong cách Anh quốc, Trần Lương Sinh dắt xe đi một lát, đột nhiên nói: “ Trở về bốn năm, đôi khi nửa đêm tỉnh lại vẫn không có được cảm giác chân thực, chung quy vẫn thấy vẫn là một người phiêu bạt bên ngoài.”

“ Sao cơ?” Tần Kính tuy biết Trần Lương Sinh là du học trở về nhưng hai người chưa từng nói đến đề tài này.

“ Tôi chưa đến mười bốn tuổi phải đi Anh quốc, hai mươi hai tuổi mới trở về...” Trần Lương Sinh lại hiếm lúc muốn nói lại thôi, khẽ lắc đầu, không nói tiếp nữa.

“ Chẳng trách quốc văn không được tốt lắm.” Tần Kính thấy hần sắc mặt hơi ảm đạm, chủ động chuyển hướng câu chuyện.

“ Sau này có rảnh thì phụ đạo thêm cho tôi đi?” Trần Lương Sinh nghiêng đầu quét mắt nhìn cậu một cái, ánh mắt trong gió có chút ý tứ hàm xúc mơ hồ không rõ.

“” Tần Kính thâm thở dài, hạ quyết tâm, nếu không gặp lại cũng sẽ chẳng có lần sau. Tĩnh lặng vài giây đồng hồ, rốt cục cất tiếng: “ Trần Lương Sinh, chúng ta...”

“ Tần Kính,” Trần Lương Sinh bất chợt ngắt lời cậu, thấp giọng hỏi, “ Trước cái gì đều đừng nói được không?”

“ ...”

“ Ngày đó là tôi sai rồi, nhưng cậu có thể hay không.... có thể hay không chờ một chút?”

“ ...”

Tần Kính trầm mặc nhìn Trầm Lương Sinh, Trầm Lương Sinh cũng không nhìn thẳng cậu, chỉ hạ mắt dắt xe bước đi, tư thái cúi thấp như vậy, cùng với lời nói của hắn quả thực giống đang khẩn cầu.

“ Tôi...”

“ Cậu nói rất phải, không đúng chính là tôi,” Trầm Lương Sinh cuối cùng ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Tần Kính, nhẹ giọng nói, “ Đối với cậu vẫn muốn gặp cậu... Cho nên đừng nữa trốn tránh tôi nữa, được không?”

Tần Kính bị hắn nhìn đến mức lòng mềm nhũn — cậu không phải không biết Trầm Lương Sinh bày ra thái độ này là có dụng ý gì, chẳng qua là muốn mình mềm lòng, cũng liền thỏa mãn ý nguyện thường xuyên qua lại của hắn. Đáng tiếc mặc dù hiểu rõ, vẫn như cũ quả không được chính mình rơi vào ôn nhu của hắn, càng thêm hăm sâu vào cạm bẫy này, không có cách nào quyết tâm đem mấy chữ “Chúng ta đừng gặp lại nữa” nói ra, không thể làm gì khác hơn là trong đầu oán hận chửi mình một câu, mày nói mày như thế nào ngu ngốc như vậy.

Giữa không khí trầm mặc hai người đi qua Tử Trúc Lâm, rẽ vào đường phố, đường thoáng nhiên rộng rãi hơn, xe cũng nhiều hẳn lên. Trong phố hai bên đa số là ngân hàng, hiệu buôn, ở ngã tư đường không ít xe kéo nhỏ chạy qua, người ngồi xe kéo cũng đều ăn mặc kiểu cách, Trầm Lương Sinh quần áo tùy ý dắt xe đạp cùng Tần Kính đi một chỗ, thật có chút không hòa nhập với quang cảnh chốn này.

Tần Kính lúc trước trong lòng cũng có chút băn khoăn — cậu và hắn dù sao không phải cùng một loại người, nếu đơn giản chỉ làm bằng hữu thì cũng tạm ổn, dính đến quan hệ thân thể, trong lòng dẫu sao vẫn cảm thấy vướng mắc.

Có lẽ đối phương cũng nghĩ tới vấn đề này rồi, chẳng những dụng tâm cách ăn mặc giống như sinh viên, còn muốn đi xe đạp cho đồng bộ, biết rõ là thể hiện cho mình xem, nhưng vẫn cảm thấy hắn chịu diễn thế này cũng là dụng tâm của người ta.

“ Trước đây khi tốt nghiệp, tôi từng thực tập tại ngân hàng này.” Đi ngang qua một ngân hàng sang trọng, Trầm Lương Sinh mở miệng trước nói, “Chính là chịu không ít chèn ép đâu.”

“ Khó được có người dám chèn ép anh.” Tần Kính thấy hắn đổi qua một bộ muốn nói chuyện phiếm, cũng thả lỏng ngữ khí trêu chọc, “Người nước ngoài chính là tác phong nịnh bợ, hiện giờ còn không phải vội vàng bợ đỡ cùng Nhị thiếu gia làm ăn, cảm thấy thực thỏa mãn mãn đi?”

“ Cậu lại trêu đùa tôi rồi.” Trầm Lương Sinh trên mặt mang theo chút thần khí ‘Thực hết cách với cậu’, nhưng trong lòng tán thành nghĩ, có người vội vàng xu nịnh mình đương nhiên thực thỏa mãn, đặc biệt dựa vào mình ngấm ngấm mưu tính, có một chút sáng khoái.

Ra giữa phố là cầu Vạn Quốc, hai người ở bên sông đứng một lát, gió chiều mang theo mùi nước sông phả vào mặt, từng cơn gió nhẹ cuốn hơi nước thoảng qua, xa xa truyền tới vài tiếng còi tàu.

“ Trời chiều rồi.”

“ Ủ..”

“ Cùng nhau ăn một bữa cơm?”

“ Hôm khác đi.”

“ Cũng được.”

Tần Kính chưa nói gì dứt khoát, Trầm Lương Sinh cũng không được một tắc lại muốn tiến một thước, chỉ quay đầu xe nói: “Tôi tiễn cậu về nhà.”

“ Thôi khỏi, từ nơi này đưa đến Nam thị cũng hết luôn cả đời.”

“ Nếu không cậu lên đây, tôi chở cậu về?” Trầm Lương Sinh vỗ vỗ chỗ ngồi sau xe đạp, trong mắt tựa tiểu phi tiểu, như là trở lại đêm hôm đó, cẩn thận nắm chặt bả vai người ta, có chút ái muội cũng không quá mức đùa cợt.

“ Tôi ngồi tàu điện về.” Tần Kính cũng không còn dám theo hấn đùa giỡn, vội vã nói ra phương án thiết thực nhất.

“ Tôi đây đưa cậu đến nhà ga.”

Tần Kính muốn nói không cần tiễn, nhưng thấy đối phương hơi cúi đầu, bộ dáng yên lặng dắt xe đi trước, liền có chút không mở miệng được. Vì thế vẫn là hai người cùng nhau đi đến ga tàu điện đứng, Trầm Lương Sinh lại cùng cậu đợi xe, mãi đến khi tàu điện từ từ tiến lại, mới khẽ nói với cậu một câu hẹn gặp lại

6. Chương 6

Đã nói hẹn gặp lại, tóm lại là muốn gặp lại.

Trầm Lương Sinh quả thực đã diễn thì phải diễn cho trọn, hoàn toàn buông bỏ dáng vẻ thiếu gia của mình, mỗi lần tới tìm Tần Kính đều mặc quần áo tùy tiện, cưỡi xe đạp, hẹn cậu đi cũng đều là những chốn bình thường, không dính nửa điểm xa hoa vàng son.

Tần Kính tuy rằng thường ngồi tàu điện đi làm, trong nhà cũng có xe đạp để không phủ đầy bụi, hiện tại lại lôi ra, hai người cùng nhau đạp xe qua những phố cổ nội thành, hai bên đường phủ kín cây ngô đồng trong khu tô giới.

Cuối tháng chín đầu tháng mười, nếu như không nổi gió lớn, đó là thời điểm tốt nhất phương Bắc này. Thời tiết có chút lạnh, lại tươi mát, trên đầu trời cao vô hạn, bánh xe nghiền lên lối đi nhỏ vương đầy lá rụng, tiếng xào xạc vang nhẹ tinh tế.

Trầm Lương Sinh cũng không hẹn Tần Kính ăn cơm ở khách sạn lớn, mỗi lần đều để Tần Kính chọn nơi. Các lần sau đều ăn ở các quán ăn nhỏ khác nhau, nơi Tần Kính thích nhất chính là tiệm bánh bao cách nhà mình không xa.

Tiệm bánh bao này là do ông chủ người dân tộc Hồi mở, chỉ bán bánh bao thịt bò thịt dê, hương vị so với thịt heo một chút cũng không kém. Vì hấp mỡ ra, hơi nước nóng hầm hập bốc lên, Tần Kính sẽ bị một màn sương mờ phủ đầy kính mắt. Trầm Lương Sinh thừa dịp này giúp cậu chấm bánh, ánh mắt nhìn chăm chăm cái đĩa dấm chua, dư quang lại dò xét hàng mi khẽ rũ xuống của Tần Kính, nốt ruồi chu sa nơi khóe mắt, cả những ngón tay thon dài đang chà lau mắt kính kia nữa.

Cứ như vậy qua hai tuần, hai người tổng cộng gặp mặt bốn năm lần, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng chẳng ít, không khí khi ở chung hoàn toàn hòa dịu, so với bạn bè bình thường cũng không khác biệt lắm.

“ Cuối tuần có bận gì không?”

“Không có.” Tần Kính do dự một chút mới trả lời, cũng không phải còn sợ cùng Trầm Lương Sinh gặp mặt, chẳng qua cuối tuần này là sinh nhật của cậu, Trầm Lương Sinh hỏi như vậy, Tần Kính cũng không hiểu được hấn là đã biết hay vẫn chưa biết.

“ Vậy đi dạo Trữ viên nhé?”

Phải như trước kia, Tần Kính chắc chắn trêu chọc Trầm Lương Sinh một câu, hai đại nam nhân nhàn rồi không có việc gì mà đi công viên tản bộ? Một anh nghĩ ra được. Lúc này chỉ mỉm cười trầm mặc, lại cười khẽ, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Trầm Lương Sinh bị cậu cười đến chẳng hiểu làm sao, chớp mắt hỏi: “ Làm sao thế?”

“ Không có gì.”

Vì thế chủ nhật liền đi Trữ viên. Tên của công viên này chính là mang ý nghĩa “Vườn nuôi dưỡng sự ôn hòa”, bên trong hơn phân nửa là cảnh trí cổ điển, cũng trộn lẫn vài toà kiến trúc hiện đại, phía Đông Bắc còn xây dựng vườn bách thú, bên trong nuôi thật nhiều loài khỉ.

Hai người đứng ở lan can nhìn mấy con khỉ náo loạn một hồi, leo lên tháp Trí Viễn, bình phẩm một phen văn bia của Cục trưởng Cục đường sắt, lại từ các văn bia mà nói đến Cao, Kỳ rồi lại Học, Lương, vừa nói chuyện phiếm như có như không, vừa dọc theo hành lang dài ven hồ chậm rãi tản bộ.

“ Có muốn đi chèo thuyền?”

Mắt thấy đằng trước chính là đình cho thuê thuyền, Trần Lương Sinh nghiêng đầu hỏi Tần Kính một câu.

“ Đi a.”

Tần Kính thế mà ngoài ý muốn không có dị nghị, hai người liền thuê thuyền mộc nhỏ, một mạch chèo tới giữa hồ.

Mặt nước Trữ viên chừng hơn một trăm mẫu, đang là thời điểm du ngoạn mùa thu, những thuyền gỗ đều tự phân tán ra mặt hồ cũng không quá chật chội.

Tần Kính khen Trần Lương Sinh chèo thuyền không tồi, Trần Lương Sinh nói đùa rằng mình còn từng là đội viên ngoài biên chế của đội đua thuyền trường học, chèo thuyền tất nhiên không thành vấn đề.

Thuyền tới giữa hồ, Trần Lương Sinh ngưng mái chèo, thuyền nhỏ tùy theo sóng nước chậm rãi trôi, ánh mặt trời sau mười hai giờ vừa vắn, gió lại ôn hòa, người liền thoải mái đến mức có chút buồn ngủ.

“ Cậu cũng biết bơi sao?”

“ ... Không.”

“ Ừ, người phương bắc sẽ không quá quen sông nước.” Trần Lương Sinh tùy ý đáp một câu, lại bổ sung thêm, “Đừng lo, thuyền lật tôi cứu cậu.”

“ Tôi nói anh có thể hay không nói chút chuyện tốt đi?” Tần Kính nghiêng thân dựa vào mạn thuyền cười liếc mắt nhìn hân.

Trần Lương Sinh bị cái nhìn kia khiến cho có chút xúc động muốn tiến lại hôn cậu, nhưng nghĩ đến chưa phải thời điểm cũng liền nhịn xuống. Chỉ lại nhắc tới chuyện vụn vặt khi còn đi học, nói về Khang, Kiều, Kiếm, Hà, nói về hoa anh đào mùa xuân cùng liễu rũ mùa hè.

Tần Kính yên lặng yên lắng nghe, mắt cũng không tự giác mà nhìn xuống tay áo Trần Lương Sinh.

Hôm nay Trần Lương Sinh ăn mặc là kiện áo khoác vải nỉ màu xám lạnh, là năm đó khi còn đi học từng mua, cho rằng giữ lại chút hồi ức, cách năm, sáu năm rồi vẫn mặc vừa người, chỉ là có chút cũ, tay áo có điểm sần màu.

Tần Kính nhìn cổ tay áo hơi sần màu kia, nghĩ kiện quần áo cũ như vậy phỏng chừng là lôi từ đáy thùng ra, thật làm khó hân còn giữ, cũng có thể tính là người biết hoài niệm luyện tiết đồ vật đã dùng qua.

Nghĩ như vậy liền cảm thấy lòng có chút rục rịch, thực cảm thấy nếu như cứ như vậy mà quần lầy thật không mình bạch, qua một thời gian, chỉ sợ mình giữ không được điểm mấu chốt cuối cùng kia. Lại cân nhắc đối phương cũng không bạc tình như mình nghĩ, một bộ quần áo có thể giữ đến từng ấy năm, một người... Nghĩ đến đây Tần Kính đột nhiên tỉnh giấc, tâm tư thật sự đã trôi quá xa rồi, xấu hổ cười cười, ánh mắt thu hồi đến trên mặt nước, thâm bảo nghĩ nhiều thế làm cái gì, có lẽ mấy ngày nữa đối phương liền chán, sẽ không tiếp tục đến tìm cậu nữa.

“ Cười gì vậy?”

“ Không có gì.”

Tần Kính liếc mắt nhìn Trần Lương Sinh một cái, thấy hân trên mặt khó được có vẻ mờ mịt, không khỏi nổi lên chút tâm tư vui đùa, chỉ vào mặt hồ lừa hân: “Có cá, một con rất to.”

“Chỗ nào đâu?” Trầm Lương Sinh thò người ra nhìn, hai người vốn là ngồi đối diện, hần nhoài người tì lên thân thuyền liền khiến thuyền nghiêng ngả, Tần Kính ngoài ý chao đảo vịn lên mạn thuyền, chụp lên tay Trầm Lương Sinh.

Lòng bàn tay dán lên mu bàn tay đối phương, cảm giác được làn da bị gió thổi hơi lạnh, Tần Kính sửng sốt ngốc lảng, vội muốn rút tay về. Trầm Lương Sinh cũng không cho cậu cơ hội này, trước một bước trở tay cầm lấy tay cậu. Tần Kính muốn rút ra, lại chẳng thể, cảm thấy được giằng co như vậy thật khó xem, thiếu tự nhiên giống như nữ nhân đường như cũng không có ý nghĩa, đơn giản cũng không rút, cứ như vậy mặc hần nắm, gương mặt chống lại ánh mắt của hần.

Trái lại Trầm Lương Sinh sợ cậu giận, yên lặng, trước thả tay ra rồi nhẹ giọng nói: “Lại không ai thấy, trốn nhanh như vậy làm cái gì?”

“.....” Tần Kính cảm thấy được thân thuyền còn đang trái trái phải phải nhẹ nhàng đung đưa, giống như tâm tình chính mình lúc lắc bất định.

“Tần Kính...” Trầm Lương Sinh lại lên tiếng, nhẹ giọng kêu tên cậu, nửa câu sau bất chợt đổi thành tiếng Quảng, “Nhĩ biết ngô biết ngã hệ độ câu nhĩ a?” (Cậu có rõ hay không tôi đang theo đuổi cậu a?)

Tướng thanh chú ý chính là mô phỏng theo ngữ âm, Tần Kính một ít phương ngôn Quảng Đông chỉ là dùng trên đài diễn xuất, Trầm Lương Sinh một câu tiếng Quảng nói nhanh mà mơ hồ, cậu cũng không thể nghe rõ hần nói cái gì, nhưng cũng mơ hồ đoán được ý tứ của hần.

Ngữ khí như vậy có một chút tùy tiện, nhưng cũng tùy tiện đến vô cùng thân mật, vừa đúng gọi lên trong lòng người một chút kỉ niệm đẹp, phát giác một chút ngọt ngào thoải mái.

Tần Kính không dám suy nghĩ thêm nữa, che giấu tiếp tục trầm mặc nhìn chằm chằm mặt hồ. Trầm Lương Sinh cũng không nhắc lại, chỉ có giữa hồ một con thuyền nhỏ, đung đưa, đung đưa, rất cục dưng lại.

Trong không gian tĩnh lặng, Tần Kính đột nhiên nhớ tới một vị văn nhân viết về mùa thu cổ đô, nói thu ở Giang Nam là nhìn không ra sắc, ném không rõ vị. Chính là mình rõ ràng đang ở miền Bắc Trung quốc, giờ phút này lại mơ màng tựa như đưa thân vào mùa thu Giang Nam. Loại cảm xúc này rõ nét như thế, quả thực hết như từng một đời sống ở đó.

Bất quá lại có lẽ là bởi vì từ ngữ dưới ngòi bút người khác về ngày mùa thu Giang Nam quá mức phù hợp tình cảnh lúc này — “Này đây tựa như hoa bán nở, như rượu bán say.”

Nước hồ mùa thu như vậy, cùng cậu và hần tại đây trong thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng lại giống một đôi tình nhân bình thường, bình thường mà đàm luận một hồi yêu đương mộng lung.

Một khắc kia, Tần Kính hoàn toàn hiểu rõ — kỳ thật bản thân đã thích đối phương, mặc kệ cuối cùng đi đến cái tình trạng gì, cũng là muốn cùng hần đi chung một đoạn đường.

Dù rằng biết rõ thế đạo khó lường, nhân tâm dễ đổi, nhưng ngay tại thời khắc này, trong lòng cũng không có một tia lo lắng.

Có lẽ là bởi ánh sáng trước mắt thực tốt đi.

Những muện phiền trong tương lai không thể phỏng đoán bị ánh sáng rực rỡ giờ khắc này gột rửa hầu như không còn, trong lòng chỉ có ôn nhu không rõ. Giống một bộ quần áo khắc ghi hồi ức, nhiều năm sau nữa lại lấy ra, cổ tay áo cọ sát sồn màu cùng vạt vải áo đã xù lên đều tốt như vậy.

Ra khỏi Trữ viên, Trầm Lương Sinh hỏi Tần Kính muốn hay không đi xem phim. Tần Kính cười cười nhìn hần, hỏi đùa: “Vé đã mua sẵn rồi?” Trầm Lương Sinh thần sắc tự nhiên, không thấy nửa phần bị vạch trần xấu hổ, chỉ gật gật đầu, không biết ngượng hỏi lại: “Cậu cảm thấy tôi bây giờ là nên có chuẩn bị mà đến, hay là phòng trước tránh khỏi họa?”

“Anh cứ nhiều lời đi.”

“Gần mực thì đen, tôi đây cũng là bất đắc dĩ.”

Vé xem phim đương nhiên không phải Trần Lương Sinh tự mình đi mua, là Chu thư kí thay hẳn nhanh chân đi mua, khi xếp hàng trong đầu thầm nghĩ, bày đặt gì chứ, Đại Hoa rộng rãi không đi, cứ muốn đến Thiên Cung chen chúc, tâm tư vị thiếu gia này cũng thật khó hiểu.

Nguyên do tại sao Chu thư kí mặc dù không biết, Tần Kính lại vô cùng rõ ràng. Ngồi ở trong rạp hát xem phân nửa bộ phim, tâm tư lại phiêu tới nơi khác rồi, nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp mặt Trần Lương Sinh. Lúc ấy nghĩ đến bất quá là bèo nước vô tình gặp nhau, kết quả rồi lại ngẫu nhiên gặp lần thứ hai, dường như thật sự hữu duyên. Nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên hiện ra câu trong khúc Hồng Lô Mộng, “Oan oan tương báo thực phi khinh, chia lìa tụ hợp giai tiền định”, thầm nghĩ như thế nào càng muốn nhớ tới câu diễm xấu như vậy chứ.

Nương ánh sáng nhạt màn ảnh, Tần Kính quay đầu liếc mắt một cái đánh giá người bên cạnh, thật là dù cho nhìn bất quá chỉ một bên mặt, vẫn đẹp tựa bức tranh Tây Dương. Vì thế lại nghĩ tới một câu của Giả Bảo Ngọc “Thần tiên muội muội”, phì cười thành tiếng.

“Vừa cười cái gì?” Trần Lương Sinh mắt vẫn nhìn chằm chằm màn ảnh, thân mình lại nhích lại gần Tần Kính, thấp giọng hỏi một câu.

“Không có gì.”

“Vẫn cảm thấy cậu gần đây cười đến cổ quái.”

“Trần công tử, chúng ta đang xem hài kịch, toàn bộ người trong rạp hát, phỏng chừng chỉ có ngài là giữ cái mặt này.”

Trần Lương Sinh nghe vậy lại khẽ sát vào một chút, mắt vẫn nhìn màn ảnh, sắc mặt như trước nghiêm túc, chỉ có lời nói trong miệng cùng tư thái đứng đắn hoàn toàn trái ngược: “Tần tiên sinh, không bằng ngài nắm tay tại hạ một lát, nắm đủ rồi, tự nhiên cũng liền nở nụ cười.”

“...”

Cách lần đầu tiên gặp gỡ đã hơn nửa năm, đầu xuân biến thành cuối mùa thu, Thiên Cung vẫn thập phần náo nhiệt. Trần Lương Sinh một câu nói xong, tay đã từ phía dưới lặng lẽ dò xét qua, khe khẽ nắm lấy tay Tần Kính. Chung quanh đều là người, Tần Kính không tiện tránh, thành thật nói cũng không muốn tránh, cứ mặc kệ hẳn nắm. Trần Lương Sinh cũng quý củ, chỉ lẳng lặng nắm tay cậu, không làm gì quá.

Cứ như vậy qua vài phút, Tần Kính liếc nhìn sắc mặt Trần Lương Sinh, nhẹ giọng trêu ghẹo: “Không cười hả?”

Vừa dứt lời, liền thấy Trần Lương Sinh xoay đầu lại, khóe miệng nở ra một nụ cười. Tuy chỉ là một cười mỉm, cũng làm cho Tần Kính cảm thấy thực chói lòa.

Bốn mắt giao nhau một hồi lâu, Tần Kính bỗng phát giác Trần Lương Sinh mở tay của mình, ở lòng bàn tay từng nét từng nét viết ba chữ.

Tê đại khe khẽ từ lòng bàn tay truyền lên đầu, Tần Kính bị hành động tán tỉnh như vậy khuấy động có chút mơ màng ngẩn ngơ, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra toàn bộ ý chữ, vội vàng chuyển rời ánh mắt, tay cũng rút về, mắt tiếp tục nhìn chằm chằm màn ảnh, nhưng quần không được trên mặt nóng lên, cuối cùng ngay cả bên tai cũng nóng.

Hắn, ở lòng bàn tay cậu viết —

[Muốn hôn em]

Phim kết thúc thì trời đã sớm tối, hai người lấy xe đạp, chậm rãi dọc theo đường số 21 tản bộ. Đi ngang qua một cửa hiệu bán kính mắt, Trần Lương Sinh đột nhiên ngừng bước chân, hỏi Tần Kính: “Hôm nay là sinh nhật của em, cho phép anh tặng em gì đó nhé?”

Tần Kính nghe vậy liền nghĩ, quả nhiên hẳn biết, nhưng cũng chỉ hồi đáp một câu: “Tôi chỉ là ngày âm, khỏi đi.”

Trần Lương Sinh gặp Tần Kính không chịu dừng lại, liền cũng đi theo lại hỏi câu: “Bao nhiêu độ?”

“ Sao?”

“ Kính mắt.”

“ Không cần.”

“ Nếu vô duyên vô cớ, anh cũng không dám tặng đồ cho em,” Trần Lương Sinh giọng nói bình thản, trong lời nói lại dẫn theo điểm ý tứ ủy khuất, “Chỉ vì hôm nay phá lệ được không?”

“

Tần Kính bị hấn cuốn lấy đầu đầu, tâm nghĩ thầm người này chính là càng ngày càng lấn tới, ngay cả tỏ vẻ tủi thân khẩn cầu đều học xong, thật làm cho chính mình đối hấn hết cách. Cuối cùng thầm than, vẫn là thành thành thật thật khai báo số độ mắt kính, lại bổ sung: ” Có qua có lại, sinh nhật anh rất cuộc là ngày nào, bây giờ có thể nói rồi đi?”

“ Sớm qua rồi, sang năm nói cho em trước tiên.”

Ra khỏi đường số 21, hai người cùng nhau đạp xe, Trần Lương Sinh đưa Tần Kính về nhà, vẫn đưa đến đầu ngõ.

“ Bên trong tối, đường không dễ đi, tới đây được rồi.”

“ Ừ.”

Tần Kính cùng Trần Lương Sinh nói tạm biệt, dắt xe đi vào ngõ nhỏ, đi chưa được mấy bước, đã thấy đôi phương đem xe dựng ở đầu ngõ, người theo mình đi vào.

“ Làm sao vậy?”

Tần Kính kinh ngạc hỏi, Trần Lương Sinh lại không trả lời, chỉ đi đến gần cậu rồi dừng lại, lặng lẽ nhìn cậu.

Nơi hai người đứng vẫn có thể nương theo chút ánh sáng đèn đường, cũng có thể nghe được thanh âm người qua lại ngoài kia.

Có phu xe cao giọng mời mọc ‘Ngồi xe đi ngài?’, có xe đạp linh leng keng vang lên, còn có tiểu hài nhi tới rồi còn nghịch ngợm chơi đùa.

Trần Lương Sinh đứng khuất sáng, Tần Kính thấy không rõ vẻ mặt hấn, chỉ nhìn đôi mắt thâm thúy của hấn, nghĩ đến lời tỏ tình vô thanh trong rạp hát, tâm tư không thể kìm nén mà càng ngày càng gấp.

“ Có người...” Cậu cho là hấn định hôn mình, ngoài ý thốt ra, lại lập tức cảm thấy được lời này quả thực là muốn còn cố ra về cự tuyệt.

“” Trần Lương Sinh vẫn không đáp, tiếp tục yên lặng nhìn cậu vài giây, rồi cục nghiêng thân lên trước, lại không hôn lên trên môi như Tần Kính nghĩ, chỉ hôn nhẹ nhẹ lên trán cậu, thanh âm nồng nàn nói câu ngủ ngon, liền xoay người rời đi.

Còn lại Tần Kính một người lẳng lặng đứng ở trong ngõ hẻm tranh tối tranh sáng, hãy còn nhắm hai mắt, trông ngược trong gió lạnh cuối mùa thu từng chút một bình tĩnh lại, thậm chí có chút hư không.

7. Chương 7

Tuần mới Trần Lương Sinh lại tìm Tần Kính ăn cơm, trên bàn cơm nhắc tới kính mắt đã làm xong, mời cậu chủ nhật qua nhà hấn lấy.

Trần Lương Sinh một câu chỉ như nói chuyện phiếm, Tần Kính lại nghe hiểu hết được ý tứ của hấn — làm xong cũng không mang tới đây, lại hẹn ở nhà riêng, nếu không hiểu được thì chính là cố tình giả bộ hồ đồ.

“ ... Ừ.” Tần Kính nuốt xuống bánh bao trong miệng, sắc mặt như thường lên tiếng. Trái lại Trần Lương Sinh nghe cậu đáp ứng, nâng mắt nhìn cậu, rồi rũ mắt xuống, tiếp tục chậm rãi húp cháo, lại mở miệng đổi đề tài khác.

Chủ nhật Tần Kính đúng hẹn tới Trần Trạch, người giúp việc lại nói thiếu gia đang có khách, phiền toái tiên sinh chờ một chút.

Tần Kính ngồi ở trong phòng khách uống trà, đợi ước chừng nửa giờ, nghe thấy tiếng nói chuyện từ xa vọng tới, Trần Lương Sinh cùng một vị trung niên khoảng bốn mươi tuổi một đường khách sáo vào phòng khách. Nhìn đến Tần Kính, Trần Lương Sinh chỉ đơn giản gật gù đầu, người trung niên hai mắt lại ít nhiều đánh giá Tần Kính, có lẽ là chưa thấy qua Trần Lương Sinh có bằng hữu như vậy, bất quá cũng không bảo hấn giới thiệu.

Trần Lương Sinh tiễn người lên xe mới quay lại, vỗ vỗ bả vai Tần Kính, dẫn cậu lên lầu hai, đi vào một phòng khách nhỏ, trở tay đóng cửa lại, nói câu tùy tiện ngồi, chính mình đi đến bên lò sưởi trong tường, lấy ra một hộp kính đặt bên trên.

Tần Kính cũng không ngồi, theo tới phía sau Trần Lương Sinh, nhìn hẩn mở hộp, lấy ra cặp kính mắt viền bạc, cười nói: “Anh tự chọn sao?”

“ Ừ, mang thử xem?” Trần Lương Sinh đem kính mắt đưa cho cậu, thuận tay tháo xuống kính mắt trên mặt cậu, “Cũ thì đưa cho tôi đi.”

“ Anh muốn nó làm gì?” Tần Kính đeo mắt kính mới, ít nhiều có chút không quen, cúi đầu chớp chớp mắt nhìn.

“ Một ngày ba lần thấp hươu, cảm tạ nó làm mai.”

“.....” Tần Kính nghe vậy hoàn toàn không có lời nào để nói, dở khóc dở cười lắc lắc đầu, lại thấy Trần Lương Sinh không hề lên tiếng, chỉ bình tĩnh quan sát mình, có điểm không được tự nhiên hỏi, “ Thế nào? Không hợp sao?”

“ ... ” Trần Lương Sinh lại vẫn không trả lời câu hỏi, bốn mắt nhìn nhau cứ như vậy anh nhìn tôi tôi nhìn anh.

Hẩn là vì tiếp khách, Trần Lương Sinh hôm nay lại khôi phục trang phục thành thực, mặc dù ở nhà cũng là tây trang phẳng phiu, tóc dùng gel chải tóc cẩn thận tỉ mỉ. Gần đây đã thấy nhiều bộ dáng hẩn thường phục tùy ý, hiện giờ mắt thấy hẩn trở lại lớp vỏ xa hoa lãnh ngạnh kia, Tần Kính ngược lại có điểm không thích ứng.

Đã là ngày cuối cùng tháng mười, phương Bắc đã thoáng hiển hiện mùa đông, lò sưởi trong phòng khách sớm đã đốt lên, trước lò trải tấm thảm da bạch hổ, chỉ nhìn sơ kích thước thảm lông liền biết giá trị xa xỉ tới đâu, đẹp đến sang quý cũng đẹp đến tàn nhẫn.

Trong lặng im Trần Lương Sinh giơ tay lên, đầu ngón tay xẹt qua viền kính, tiến nhanh gọng kính, cuối cùng rơi xuống trên mặt Tần Kính, lặp lại vuốt ve nốt chu sa nơi khóe mắt kia, miệng khẽ đáp: “ Lần đầu gặp mặt, đã cảm thấy nốt chu sa này của em thật đẹp.”

“ Cho nên mới muốn tặng kính mắt?” Tần Kính bị hẩn sờ đến nheo nheo mắt, không tự giác mà tiến lên trước nửa bước.

“ Em nói xem?” Trần Lương Sinh cũng bước lên nửa bước, hai người vốn là đứng không xa, bởi vậy giống như càng kề sát, hô hấp chẳng phân biệt được anh-tôi mà hóa thành một chỗ.

“ Anh muốn em nói cái gì?” Tần Kính một câu hỏi giống như thì thầm, khẩu khí Trần Lương Sinh trả lời cũng phi thường triền miên: “Nói em đồng ý.”

Trong phòng không khí ái muội vô cùng, hai người lại cũng không tiến gần thêm nữa. Trần Lương Sinh kề sát nhìn thẳng vào mắt Tần Kính, đầu ngón tay vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi chu sa kia, cũng quyết tâm không động nữa, chỉ chờ Tần Kính nhịn không được hôn hẩn trước.

Tần Kính yên lặng nhìn hắn, rõ ràng là tướng mạo hết sức không tệ, thần sắc trong mắt cũng không thể nói là không thâm tình, nhưng vào giờ khắc này lại làm cho người ta cảm thấy được có cổ hương vị lãnh khốc — cậu không phải không biết Trần Lương Sinh đang đợi cái gì, chẳng qua là chờ mình chủ động hôn hắn, chủ động chui đầu vào lưới, mỗi một mảnh lưới đều là dùng ba chữ bện thắt.

Ba chữ kia không phải “Em đồng ý”.

Mà là ba chữ “Trần Lương Sinh”.

Giằng co trầm mặc hồi lâu, Tần Kính rốt cục nghiêng thân, nhẹ nghiêng đầu, dán lên môi Trần Lương Sinh. Đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả hình dạng cánh môi, đợi cánh môi mỏng hé mở, sẽ vô thanh vô tức mà lén vào, gọi lên đầu lưỡi hắn cùng dây dưa.

Trần Lương Sinh lại giống như không lòng dạ nào làm sâu thêm nụ hôn này, tay từ khoe mắt Tần Kính lướt xuống, để ở ngực cậu, đột nhiên sử lực đưa cậu đẩy ra nửa bước.

Tần Kính bị hắn đẩy ra, nhất thời có chút không hiểu. Còn không chờ cậu hiểu ra, đã thấy bả vai lại bị Trần Lương Sinh đẩy mạnh, thân mình mất cân bằng, ngã mặt ngã vào tấm lòng mềm mại trước lò sưởi.

“Trần Lương Sinh...” Lúc này Tần Kính hiểu được, cũng không tức giận, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn, buồn cười hỏi, “Anh thích cưỡng ép như vậy?”

“Thế nào? Không muốn?” Trần Lương Sinh không có nghe ra được ý tứ của cậu, nghĩ là chuyện tối trước mắt cậu muốn đổi ý, vội nói trước, “Đây xem là em quyến rũ anh đi? Dụ dỗ xong rồi cái gì cũng không cho làm, Tần Kính, em không biết là mình rất xấu a?”

“Trần công tử, em là muốn nói nếu anh thực sự muốn dùng sức mạnh, em cũng có thể phối hợp anh vùng vẫy vài cái,” Tần Kính mỉm cười nhìn hắn, trêu tức rồi nói tiếp, “Chính là mỹ sắc trước mặt, từ chối thì bất kính, em thật sự không nghĩ giãy dụa, làm sao bây giờ?”

Tuy là khẩu khí đùa dỡn, nhưng không ngờ ý cười trong mắt như thế, một câu “Làm sao bây giờ” hỏi ôn nhu như nước, lại cười xinh đẹp tới mức chọc người.

“Tiên sinh lời này ý là cảm thấy được bộ dạng của tôi đẹp?” Trần Lương Sinh nghe được trong lòng khẽ động, mắt khẽ nhú lại, khàn giọng nói, “Nếu cảm thấy được đẹp liền nhìn cho kĩ đi.”

Nói xong Trần Lương Sinh chính mình lui sau này hai bước, vừa lẳng lặng nhìn Tần Kính, vừa từ từ cởi bỏ tây trang, cởi áo khoác ném tới một bên.

Tần Kính nằm ở trên tấm lông bạch hổ, chống nửa thân lên nhìn hắn, nhìn hắn không nhanh không chậm kéo cà-vạt, lại không tháo sạch, chỉ lộ ra nút trên cùng của áo sơ-mi, đưa tay cởi ra, nhưng lại không chịu tháo tiếp.

Trần Lương Sinh tiếp khách mặc chính trang, bên trong phối áo sơ-mi chuẩn mực, kiểu dáng vừa vặn, càng tôn thêm dáng người rắn rỏi cao ngất.

Tần Kính nhìn hắn cởi xuống nút tay áo, tháo đồng hồ, tùy tay ném tới ghế sofa bên cạnh, sau đó ngón tay dùng trên thắt lưng, đem dây lưng chậm rãi rút ra, ném tới một chỗ cùng áo khoác.

Cậu tưởng rằng hắn tiếp theo sẽ cởi áo sơ-mi, nhưng lại thấy đối phương trước cởi bỏ khuy quần dài, lúc này mới đem vạt áo sơ-mi từ trong quần dài xả ra, từ nút áo dưới cùng kia tiến dần lên trên, từng nút một tháo ra.

Quần dài tụt xuống, dùng tay bên hông, lộ ra hai phân đai quần lót trắng, bụng dưới bằng phẳng rắn chắc, cơ bắp rõ ràng, cà-vạt màu khói chưa xả hạ buông lỏng trước ngực, xuyên qua áo sơ-mi mở rộng có thể mơ hồ nhìn thấy một bên đầu vú.

Trần Lương Sinh hơi ngẩng đầu lên, tầm mắt như trước chặt chẽ tập trung mắt Tần Kính, cuối cùng đem áo sơ-mi cùng cà-vạt cởi, đường cong từ cảm tới cổ mạnh mẽ ưu mỹ. Nhưng đẹp hơn chính là đường cong thắt lưng của hắn, cơ bắp vừa phải phác họa nên độ cong thật sự làm cho người khó tìm — không chỉ muốn nhìn ngắm, mà là muốn chạm vào.

“Tần Kính, giúp anh?”

Trầm Lương Sinh vừa nói vừa đi lên trước vài bước, cũng không đau lòng da Bạch Hổ thượng hạng kia, mang giày da giẫm lên trên, đứng bên cạnh Tần Kính.

Tần Kính không hiểu được hẳn muốn mình giúp cái gì, nhưng nháy mắt tiếp theo liền hiểu được — Trầm Lương Sinh trên cao nhìn xuống nhắc chân đặt trên đùi cậu, ý bảo cậu giúp cởi bỏ dây giày, sau khi đã tháo ra cũng không lui chân, dùng mũi giày như có như không trêu chọc chỗ giữa hai chân Tần Kính kia, chớp mi hỏi cậu: “Cái này cứng rồi?”

Chỗ kia Tần Kính xác thực đã nổi lên chút phản ứng, mặc lại là quần tây, hiển nhiên cái gì đều giấu không được. Bất quá cậu cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ ngửa đầu đảo qua màu da Trầm Lương Sinh so với người thường trắng hơn hai phần, thuận theo lời của hắn trêu chọc: “Bằng cơ ngọc phu, hoạt sắc sinh hương, nếu còn không ‘dậy’ vậy phiền toái lớn rồi.”

“Tách chân ra một chút.” Trầm Lương Sinh dùng mũi giày đá đá chân cậu, đổi chân khác, lúc này đặt ở trên đầu dương vật bán ngạnh của Tần Kính, cách quần dùng giày nhẹ nhàng ma sát qua lại.

Tần Kính cởi dây giày cho hắn, vỗ vỗ mắt cá chân, ngữ khí giống hống con cún con mèo quấy rối, trong thanh âm cũng đã mang theo hai phân ám ách tình dục: “...Đừng nháo.”

Trầm Lương Sinh thật không vội mà cùng cậu so đo, chỉ thu hồi chân, đem quần dài cùng giày cởi ra, toàn thân cao thấp vền vẹn mặc một cái quần lót tam giác khiêu khích, hết sức tự nhiên đứng trước mặt Tần Kính, cúi đầu hỏi một câu: “Xem đủ rồi chứ?”

“...” Tần Kính không trả lời, ánh mắt lại không chế không được mà liếc nhìn chỗ kia của hắn — Trầm Lương Sinh gương mặt không lộ quá rõ huyết thống phương Tây, nhưng vật ngủ yên kia lại phản ánh rõ ràng nét con lai này. Quần tam giác trắng bao lấy hạ thân, chưa có phản ứng, vẫn có thể nhìn ra hình dáng thô dài, cộm lên đầy sung mãn. Mỏng manh một tầng vải trắng ngăn không được bộ lông rậm rạp nơi riêng tư, bóng mờ loáng thoáng nhưng lại khiến Tần Kính không hiểu sao nghĩ đến một câu “Xuân trưởng y vi thiên cánh la, hoành nhân đột kim ẩn thể hoa”, trên mặt không khỏi đỏ lên, rồi sau đó lại phát giác trong miệng khô khốc, chỉ có thể cho là do bên cạnh người lò sưởi cháy quá nóng, trong phòng quả thật bức bách.

“Tần Kính, em là muốn tự mình cởi, hay để anh cởi giúp em?” bên này Trầm Lương Sinh cúi đầu hỏi một câu bên kia Tần Kính vẫn có chút mông lung, thuận miệng đáp lại câu “Em tự cởi”, nói ra mới kịp phản ứng vừa mới nói gì, che giấu xấu hổ mà hắng giọng một cái, thành thực cúi đầu cởi quần áo của mình.

Thời tiết dần trở lạnh, bên ngoài áo sơ-mi Tần Kính mặc áo lông mỏng. Cậu trước cởi bỏ khuy áo trên cổ sơ-mi, lột áo lông qua khỏi đầu, tĩnh điện làm tóc hơi dựng đứng, trông cậu có chút đáng vẻ ngốc nghếch.

Tần Kính cũng không quan tâm quần kiểu tóc như thế nào, chính là rốt cuộc không cởi sạch như Trầm Lương Sinh, cởi áo lông lại vẫn giữ nguyên áo sơ-mi không cởi, chậm chạp tháo giày, rồi sau đó tháo dây lưng, tay đặt lên cặp quần, lại xê dịch đến khuy quần, hơi chút do dự không biết nên cởi cái nào trước.

Trầm Lương Sinh cũng không thúc giục cậu, chỉ đưa tay vuốt phẳng mấy sợi tóc rối loạn, lại tiến gần một chút, đưa đầu cậu hướng hạ thân chính mình, dùng sự vật được bao bên trong quần lót nhẹ nhàng cọ mặt cậu.

Tay Tần Kính nhất thời cứng đờ, nút áo sơ-mi cởi một nửa, rốt cuộc không cởi hết, huyết khí toàn thân giống như đều bốc lên trên mặt, cũng không biết là mặt mình càng ngày càng nóng, hay là do sức nóng từ vật đang cọ vào mặt chính mình kia. Cậu nhắm mắt lại, trong tai nghe được Trầm Lương Sinh kiềm nén thở ra, vật thô lớn dưới lớp vải mỏng nhanh chóng cứng ngạnh, bùng bùng chà sát lông mi, mũi, môi của mình.

Ma xui quỷ khiến, Tần Kính hơi hơi nghiêng đầu cách quần lót hôn vật thô lớn kia. Từ gốc hôn lên, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn từng tắc một.

Hôn nhẹ như vậy cũng chẳng mang đến khoái cảm thực tế gì, nhìn vẻ mặt người nọ giống như say mê lại giống như mộng du, khóe mắt nốt chu sa đỏ tiên diễm cùng với kính mắt gọng bạc chính mình chọn cho cậu kia, Trầm Lương Sinh đột nhiên cảm thấy được có chút kiềm chế không được, mạnh mẽ nắm bả vai Tần Kính, đẩy cậu nằm ngả xuống thảm lông, ngay sau đó liền với vàng áp lên, dùng sức khăng cần hầu kết cậu, tay kéo quần của cậu xuống, từ bụng một đường sờ ngực, gắt gao đè lại xoa nắn đầu vú bên phải, chỉ cảm

thấy hạt đậu nhỏ xinh này so với bộ ngực đầy đặn của nữ nhân càng làm cho mình khát vọng, chỉ muốn ngậm vào miệng dùng răng cắn thận kháng cắn mút liếm.

Áo sơ-mi đột ngột bị lực mạnh xé toang, mấy nút áo đứt tung tóe, Tần Kính cũng không rảnh rang bận tâm — Trầm Lương Sinh ngậm một bên đầu vú liếm ướt, lại ở với vùng xung quanh hạt đậu hung hăng cắn một cái, vừa liếm dấu răng chính mình làm ra vừa mơ mơ hồ hồ hỏi: “Thoải mái không?”

“ ...” Tần Kính phát giác chút đau nhức, nhưng chỉ không tiếng động nhú chặt mi tâm.

Trầm Lương Sinh thấy cậu không đáp lời, từ trước ngực cậu ngẩng đầu, một tay ngụ ở một bên đầu vú, vừa biến đổi cách thức mà trêu đùa, vừa quan sát phản ứng trên mặt cậu.

Lò sưởi trong tường than lửa cháy vô cùng nóng, nhiệt khí ấm áp sưởi mặt cậu hồng hồng, Tần Kính từ từ nhắm hai mắt, mơ hồ nghĩ đến đêm đó trên bàn cơm, chính mình say chén choáng thì khen tay của đối phương bộ dạng đẹp, mà hần đáp...

Hiện giờ câu nói kia thành sự thật trước mắt.

Cậu rốt cục cam tâm tình nguyện nằm ở nơi này, mặc cho đôi tay linh hoạt kia muốn làm gì thì làm, chọc ghẹo nơi đáng lẽ không ứng với chính mình — hoàn toàn là giống hệt như đối với nữ nhân, ngón tay hoặc vân vê hoặc niết nhẹ đầu vú, khi thì rất nhanh, khi thì trần trọc khuấy động, cảm dỗ xuất từng trận khoái cảm quái dị.

“ Thật không có cảm giác?”

“

“ Sao?”

Trầm Lương Sinh quả thật chưa từng làm cùng nam nhân, nhưng giờ phút này hành động như vậy cũng bởi vì không có kinh nghiệm, mà là mang theo ác ý cùng cố ý mà đối đãi cậu tựa như nữ nhân, nhìn mi tâm cậu một chút một chút càng khẩn trương nhú chặt, cảm hơi hơi ngắc, hầu kết chuyển động cao thấp, trong lòng giác ra vui sướng lạ lẫm.

Hắn kề sát bên tai đối phương, ngón tay kẹp chặt đầu vú cứng rắn đứng thẳng của cậu, lạnh lùng phân phó: ” Tần Kính, nói cho anh biết, em muốn anh thưởng em.”

Nháy mắt nghe rõ những lời này, Tần Kính đột nhiên có loại lỗi giác cổ quái — cảm tình Trầm Lương Sinh đối với mình không những không phải yêu thích, mà là chán ghét.

Cậu mở mắt ra, giống như từ trong ác mộng tỉnh dậy, hỗn hển thở gấp, tìm kiếm ánh mắt đối phương.

“ Trầm Lương Sinh...”

Cậu khẽ gọi ra tên của hắn, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, đành phải im lặng không nói. Trầm Lương Sinh nhìn vào mắt cậu, bên trong có một chút mờ mịt, cũng có chút thần khí không biết nên gọi là khổ sở hay là ủy khuất, dùng một chút, buông ra ngón tay cầm chế, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mặt của cậu: ” Đừng nhìn anh như vậy, không khi dễ em là được.”

Tần Kính cũng không biết thần tình trong mắt mình như thế nào, nghe hắn nói như vậy, ngược lại có điểm ung dung, che giấu tiểu ý nói: ” Anh cứ đắc ý đi.” Cũng đưa tay vỗ vỗ mặt của hắn: “Y vào da mặt dày như vậy...” Đầu ngón tay thuận theo hình dáng gương mặt trượt xuống, nắm cầm hần day day, nhẹ giọng đùa giỡn: ” Ý đẹp hành người.”

“ Chỉ có khuôn mặt đẹp thôi sao?” Trầm Lương Sinh bắt được cái tay không thành thật kia của cậu, áp thân chặt chẽ lên trên, ám chỉ mà dùng chỗ kia đỉnh đỉnh cậu, môi cùng môi cậu nhẹ nhàng trác hôn, giọng nói khàn khàn mập mờ, “ Còn có chỗ khác rất tốt, chính em chậm rãi cảm thụ đi.”

Tần Kính không đáp lời, chỉ đành ám chỉ khẽ mở miệng, đầu lưỡi Trầm Lương Sinh liền biết nghe lời mà luồn vào trong, hai đầu lưỡi nhu nị triển quán một chỗ, hai đôi môi trần trọc dây dưa, rốt cục trao đổi nụ hôn sâu đầu tiên.

Bant đầu còn hôn tán tỉnh hai ba phút sau liền hoàn toàn thay đổi hương vị, tràn ngập ý vị tình ái nồng liệt. Tần Kính chủ động tách chân ra, làm cho hai cổ thân thể càng cuốn lấy chặt chẽ, hạ thân cứng ngạnh ở giữa hai chân đối phương dùng sức cọ xát, đầu lưỡi cũng giống như chỗ kia hung hăng quần quýt, khát khao nuốt nuốt bọt lẫn nhau.

“ Nâng thất lưng.” Bỗng nhiên Trần Lương Sinh chấm dứt nụ hôn này, khàn giọng phân phó một câu, hai tay kéo lấy quần Tần Kính, đem quần dài quần lót cùng lúc xả xuống đầu gối, lại đưa cả người cậu xốc lên, làm cho cậu mặt úp ghé vào thảm, từ sau lưng áp lên.

Hai cổ thân mình dán tại một chỗ, Tần Kính mới phát giác đối phương cũng đã đem mảnh vải cuối cùng cởi bỏ, một cây thẳng tắp nóng như lửa để ở giữa đùi chính mình, nghĩ đến hân sẽ cứ như thế xông tới, khăn giấy dựa nói: “Anh cũng dừng...”

“ Dừng nhúc nhích.” Trần Lương Sinh dứt khoát cắt ngang lời của cậu, trong lời nói lại cùng Tần Kính muốn nói cũng tương tự, rồi lại thấp giọng bổ sung câu, “Phía dưới trường khó chịu, trước cùng nơi này của em cọ cọ một chút.”

Trần Lương Sinh lời nói ra thật quá trắng trợn, Tần Kính nghe vào trong tai, trong lòng xấu hổ, thành thật không động nữa, thành thành thật thật nằm úp sấp, tùy ý Trần Lương Sinh bài khai khe mông cậu, đem dương vật thô dài nhẹ trượt vào, tới tới lui lui ma xát đâm vào lui ra giữa hai đùi cậu.

Cứ như vậy qua vài ba phút đồng hồ, Trần Lương Sinh chỗ kia vẫn đang cứng ngạnh như sắt, không thấy một chút ý tứ muốn tiết, phía dưới Tần Kính cũng đã có điểm chịu đựng không được.

Dưới thân là bề mặt thảm lông mềm mại, tình dục cũng là sáng quắc tiên hoạt. Trần Lương Sinh áp trên người cậu kích thích, cậu nắm chặt thảm lông thú trên mặt đất bị người lấp lại ma sát, trước ngực bị thú mao mềm mại cọ một mảnh tê dại, đầu vú đã bị đùa đến mức thực tủy tri vị (ăn rồi đâm nghiện=)) càng giống như không biết liêm sỉ mà âm thầm ngứa ngáy, hận không thể tự mình — hoặc là cầu đối phương — tiếp tục dùng sức vằn vên.

Nhưng khó nhẫn nhất vẫn là chỗ hạ thân kia. Cự nhiên toàn bộ dương vật cứng rắn từng chút cọ xuống da hổ mềm mại, từ túi kia đến quy đầu đều là tê dại khó nhịn, rồi lại không phải loại ngứa ngáy bình thường, mà là cái kiểu trong tình ái có thứ đặc biệt câu dẫn lòng người ngứa ngáy, chôn sâu ở phía dưới làn da, gãi như thế nào đều không thể giải trừ, đỉnh nhỏ hơi hơi hé phun ra dâm thủy, ngẫu nhiên có lông thú quét qua lỗ nhỏ, toàn thân khê rùng mình, rốt cục kiềm chế không được rên rỉ ra tiếng.

“ A... Trần... Dừng động...”

“ Thật ư?” Trần Lương Sinh biết rõ người dưới thân bây giờ lâm vào tình trạng gì, lại còn muốn cố ý dùng ngôn ngữ trêu chọc cậu, “Cứ như vậy không thoải mái?”

“ ...Ừm.”

“ Ừm là thoải mái, hay là không thoải mái?”

“ ... Thực.. dừng động... Phía dưới khó chịu...”

“ Muốn bắn sao?”

“ ...Ừm.”

Áo sômi trên thân Tần Kính vẫn chưa cởi xuống, cậu muốn tự mình đưa tay động vật đau ngứa khó chịu giữa hai chân một chút, lại phát giác đối phương đột nhiên túm áo sômi, làm trầm trọng thêm mà đem áo kéo tới chỗ cổ tay, khiến cho không thể động, chặt chẽ trói buộc tay của mình, giấy như thế nào cũng không ra.

“ Để cho anh nhìn xem.”

Tần Kính mơ hồ nghe được Trần Lương Sinh thấp giọng nói gì đó, cụ thể là cái gì thì cậu cũng không nghe rõ, rồi sau đó cả người đã bị lật lại, chính diện lộ ra dưới mắt đối phương, tất cả đều là bộ dạng bất ngờ không kịp đề phòng, đáng vẻ chặt vật không chịu nổi — quần xả đến đầu gối, hai tay bị áo bó buộc ở phía sau, dương vật dưới thân cao cao ngẩng đầu, hành thân trường đở lên, quy đầu đã là một mảnh ẩm ướt.

Trầm Lương Sinh toàn thân trần trụi, lại có vẻ so với Tần Kính tự tại hơn không ít, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn thứ đáng yêu kia của cậu, biết rõ còn hỏi: "Có muốn anh sờ sờ cho em không?"

"....."

"Có muốn hay không?"

"....."

Tần Kính không đáp, Trầm Lương Sinh liền bắt động, chỉ dùng ánh mắt trêu tức quét qua vật kia, mắt thấy cậu nơi đó rõ ràng không được xoa dịu, lại dưới cái nhìn chăm chú của mình mà không thể kiềm chế hơi hơi rục rịch, trên đầu không thoả mãn rỉ ra bên ngoài chút nước trong suốt, tích ở trên bụng, mang ra một sợi chỉ bạc.

"Nếu không tự mình từ từ cọ ra à?" Trầm Lương Sinh dù bận vẫn ung dung nói ra đề nghị, một tay chế trụ thất lưng Tần Kính, đưa cậu trở mình qua, thuận thế vỗ vỗ mông cậu, đầu ngón tay theo khe mông vẽ xuống, khi lướt qua chỗ mật huyết tùy tay vẩy về hai cái, nhưng cũng không vội vã tiến vào trong, chỉ tiếp tục trượt xuống dưới, trượt đến túi phía trên ngừng lại, không nhẹ không nặng xoa chuyển nhào nặn.

Tần Kính vốn đang cố nhẫn lại nhẫn, lập tức nhịn không được, rốt cục chủ động hạ thấp thất lưng, đem vật kia dán chặt vào huyệt dưới thân, theo lời cọ một chút, mặt cũng chôn trong lông thú, không muốn nhìn đối phương phản ứng như thế nào.

Trầm Lương Sinh nhìn cậu xoay xoay cái mông trước mắt tự dâm, cái mông trần trụi thỉnh thoảng thả lỏng căng thẳng, hưởng thụ nửa khép nửa mở, một tay tìm được huyết khẩu phía sau kia, không làm nửa phần bôi trơn, đem ngón giữa một tác đâm vào.

Trong khoái cảm ngập đầu, Tần Kính cũng không cảm thấy được phía sau như thế nào đau đớn, chỉ cảm thấy có chút trướng, cổ trướng ý động động không thể tính vào phạm trù vui thích, nhưng cũng là loại kích thích khác lạ, chung quy nhịn không được hừ lên một tiếng đau đớn, ào ạt trọc dịch phá tan, toàn bộ phun ra thấm thú dưới thân.

Trầm Lương Sinh từ lúc phát hiện túi trong lòng bàn tay buộc chặt run rẩy liền biết cậu muốn bắn, nhưng vẫn đợi cho cậu bắn sạch sẽ, hoãn khí mới ôn hoà hỏi: "Phía sau bị người đụng liền thư thái như vậy?"

"....." Tần Kính nghĩ muốn phản bác cũng phản bác không nổi, mặt vẫn chôn ở huyệt, cảm giác ngón tay đằng sau chậm rãi rút ra ngoài, rồi sau đó tĩnh một lát, lại có bàn tay nắm tóc mình, bức chính mình ngẩng đầu, bên môi để một cây thô dài nóng rục, tai nghe đối phương nói tiếp: "Liếm ướm."

Cậu từ từ nhắm hai mắt, giữa mũi ngửi được hương vị xạ hương nam tính nồng đậm từ chỗ phát tình của nam nhân, do dự một chút, rốt cuộc há mồm đem quy đầu chậm rãi ngậm vào. Nơi đó đã là ướt, trơn nhuận bóng loáng, cũng không làm người ta khó có thể tiếp thụ giống như trong tưởng tượng, đầu lưỡi vô tình chạm được đỉnh lỗ nhỏ, thử liếm liếm, liền nghe được người kia cúi đầu thở hắt ra.

"...Ngậm sâu một chút, dùng đầu lưỡi."

Hắn trầm giọng chỉ dạy cậu như thế nào lấy lòng mình, cảm giác đối phương nghe lời ngậm sâu thêm, thuận theo mà dùng lưỡi liếm dương vật của mình, trong lòng rốt cục mang theo khoái ý được đền bù mong muốn.

Tuy rằng trong số nữ nhân từng kết giao qua, kỹ thuật tốt hơn người này không chỉ một người, nhưng chỉ có người này là bất đồng — đến tột cùng là khác ở chỗ nào Trầm Lương Sinh cũng không rõ ràng, cuối cùng chỉ cho là do đối phương cũng là nam nhân, đại khái là nhìn người cùng giới thân phục mình, cũng có đôi chút cảm giác thành tựu mà thôi.

"...Đủ rồi."

Ước chừng qua hơn mười phút, Trầm Lương Sinh cũng cảm thấy chút ý muốn bắn, vì thế đẩy ra đầu Tần Kính, đối đến phía sau cậu, dương cụ ở giữa đùi non thật mạnh xáo động mấy chục cái, quy đầu để huyết khẩu tiết ra.

Tần Kính giác phía sau chỗ kia có chút nóng ẩm, tưởng rằng hắn bắn xong liền xong rồi, lại không nghĩ rằng hắn nhưng lại thừa dịp mới vừa bắn, dương cụ chưa nhuyền xuống, chỉ nường một chút tinh dịch trơn

liền mạnh mẽ tiến vào, không khỏi đau thốt ra tiếng, rồi sau đó lại cắn chặt môi dưới.

Kỳ thật không riêng Tần Kính đau đến lợi hại, Trầm Lương Sinh cũng thập phần không dễ chịu, dương căn chỉ vào không đến một phần ba, cũng bị huyết khẩu nhỏ hẹp siết chặt phát đau, không sáng khoái gì.

Nhưng hắn lại không muốn đi tìm cái gì bơi trơn, mà lại cảm thấy được đau như vậy mới là chân thật, chân thực rõ ràng đem người này dưới thân chiếm hữu, đau cũng đau đến thỏa mãn.

Lúc đầu hắn nói không khi dễ cậu nữa, hiện tại lại toàn bộ đem hứa hẹn quăng ra khỏi đầu. Dưới thân tăng lực, dương cụ bỗng dưng tiến vào tận gốc, lại cơ hồ rút ra toàn bộ, thô bạo tàn nhẫn đâm vào rút ra chỗ đã muốn xé rách chảy máu kia.

Dương vật nhiễm huyết sắc, nhìn tựa như hung khí, Trầm Lương Sinh phát hiện mình thế nhưng khát vọng máu người kia như vậy, đúng là hận không thể đem chất lỏng ấm áp đỏ tươi này toàn bộ chiếm giữ, cùng máu chính mình xen lẫn một chỗ — chết cũng chết một nơi.

Ý niệm trong đầu như vậy làm cho Trầm Lương Sinh cả kinh, cố lấy lại vài phần lý trí, mới vừa rồi nhận ra mới chớp mắt kia chính mình như là bị cái gì vây yểm, thế mà trong cơn ái tình nghĩ đến tử vong.

Khi Tần Kính đến là buổi chiều, trải qua một hồi bị lẫn qua lẫn lại, sắc trời trở tối thực nhanh, trong phòng duy chỉ còn ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ lò sưởi trong tường, chiếu sáng lên một khoảng không gian, cùng hai cổ thân thể triển miên hung bạo giao hợp.

Cậu đã đau đau đến không có khí lực đi nghĩ cái gì, hai mắt không tiêu cự mờ mịt hơi nước nhìn chằm chằm bóng đêm, nhìn thực lâu, rồi từ khoảng không mù mịt sinh ra một loại ảo giác, giống như nhìn đến trong bóng đêm có dây leo mọc ra, sinh trưởng thực nhanh, muốn hướng mình mà quấn lấy, bức đến gần lại biến thành tấm lưới ụp tới, mỗi một sợi ngang dọc trên tấm lưới đều là dùng ba chữ mà đan thành.

Ba chữ kia không phải “Tôi nguyện ý”.

Mà là “Trầm Lương Sinh”.

8. Chương 8

Thời điểm mẹ Tần Kính còn sống, đánh giá đối với con trai của mình chỉ ba chữ, khuyết tâm nhãn, cộng thêm quá mức chịu đựng. Mỗi trước đây trong nhà nuôi con mèo đến kì động dục, bị mèo hoang bên ngoài dụ dỗ mà bỏ đi, Tần Kính chiều nào học về đầu tiên cũng hỏi mẹ: “A Mao đã về chưa mẹ?” Nghe nói không trở về, liền vút cặp sách đi ra ngoài tìm mèo, thẳng đến bầu trời tối đen thấy không rõ đồ vật mới mang về mặt buồn rười rượi về nhà ăn cơm, cứ như vậy tìm hơn hai tuần, tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ Nam thị, mèo không tìm về được, ngược lại làm cho mẹ chọc chọc trán cậu mắng: “Con nhìn con xem, cũng đã mười lăm tuổi đầu rồi, như thế nào không có tâm nhãn vậy?”

Cha Tần Kính là một người tốt bụng, thấy cái trán tiểu Tần Kính bị chọc ra dấu hồng, mang theo biểu tình đau lòng che chở nói: “Nó học hành không tồi, có thể thấy được hiện tại đầu óc coi như tốt, em cứ không ngừng đánh đầu nó, thực đem nó chọc cho choáng váng luôn thì làm sao?” Che chở xong rồi, xoay mặt chính mình lại đem chuyện Tần Kính tìm mèo mà biên soạn thành tiết mục ngắn mà diễn ở trà quán, dựa theo con mèo tên A Mao, tiết mục ngắn liền mở đầu như thế:

“Nói đến Trung Quốc chúng ta, đây chính là địa danh xuất nhân tài. Không nói đâu xa, gần thì có nhà văn danh tiếng lẫy lừng”

Tần Kính tự mang bàn ghế ngồi dưới đài nghe, nghe thế liền đảo cặp mắt trắng dã, quả nhiên thấy cha cậu kế tiếp sẽ đem chuyện Tường Lâm tẩu tìm A Mao trong Chúc phúc lấy ra bạch thoại, tiếp đó giọng nói biến chuyển, ha ha cười nói: “Hài tử nhà người ta miệng đều là lang sói, tiểu tử nhà ta tuy rằng hoàn chỉnh lớn lên, chính là vóc dáng cao lớn, đầu óc lại thực nhỏ a...”

Tuy nói chán ghét người trên đài có điểm ngọc, nhưng rốt cuộc là cha mình, Tần Kính cũng không có thể làm gì, đến khi nghe thấy âm điệu giả theo tiểu tử choai choai của cậu, sinh động như thật kêu to “A Mao, mày ở chỗ nào? Mày ở chỗ nào?” , chính mình cũng chống đỡ không được bật cười giống mọi người, cười xong lại nhỏ giọng lầu bầu câu: ” Toàn nói bừa, con mới không có hét như vậy.”

Vì thế ở thời kì thiếu niên, Tần Kính có đoạn thời gian như vậy, hàng xóm vừa thấy cậu sẽ trêu ghẹo: “Tiểu Tần tẩu, lại tìm A Mao nhà người sao?” con thứ hai nhà Lão Lưu lại còn cố làm trầm trọng thêm, trông thấy ven đường có mèo sẽ kéo tay Tần Kính vui sướng khi người gặp họa nói: ” Mau nhìn! A Mao nhà cậu nếu còn sống, chắc cũng lớn như vậy rồi đi?”

Qua vài năm sau, Tần phụ mắc bệnh cấp tính rời khỏi nhân gian. Lúc ấy Tần Kính đang theo học ở trường sư phạm, về chịu tang, an bài hạ táng ổn thỏa, bởi vì không yên lòng về mẹ, sống chết muốn nghỉ học về nhà, lại rước lấy mẹ cậu chột chột trán mẩn: “Chúng ta còn có chút của cải mà, con cho là thiếu chút tiền đi học kia của con sao? Hay là con cho rằng lão nương vô dụng như vậy?” Rồi lại thở dài, nhẹ nhàng xoa hồng ấn cho cậu: ” Cha con vẫn nói con đầu óc tốt, quay lại học đi, con có tiền đồ, cha con dưới đất cũng cao hứng. Nghe mẹ nói, đừng cố chấp nữa, được không?”

Sau đó Tần mẫu chống đỡ hai năm, rốt cục theo tần phụ đi luôn. Tần Kính cảm thấy mình đã có linh cảm từ trước — cha mẹ cậu cả đời tốt lắm, bởi vì Tần mẫu trời sinh thân thể gầy yếu, ngay cả con trai độc trong nhà như cậu đều là mẹ quyết ý bảo hộ mới sinh hạ, chứ nếu theo ý Tần phụ, cho dù đoạn tử tuyệt tôn cũng không muốn mẹ cậu sinh đứa nhỏ chịu khổ.

Tần Kính không biết nhà người khác là như thế nào, chỉ biết là cha mẹ cậu cho tới bây giờ chưa từng cãi vã giận dữ, yên yên bình bình cùng nhau, cả đời thực tốt.

Bất quá nói lại, mặc dù không còn ai chọc đầu Tần Kính mẩn cậu khuyết tâm nhân, người này rốt cuộc vẫn là bản tính khó đời — Trầm Lương Sinh khuyết thiếu ôn nhu đối đãi như thế, cậu lại lại lẳng lẳng không nhận thấy đối phương có gì không phải.

Thứ nhất Tần Kính vốn là cho rằng nam nhân cùng nam nhân làm chuyện này, ở dưới nhất định phải đau đến chết đi sống lại — phía sau nhỏ như vậy, để cái gì đó cứng ngạnh đi vào, không đau mới là thấy quý.

Thứ hai cậu cũng đích xác không phải thật khờ, tuy rằng không hiểu được mình đến tốt cùng là làm sao lọt vào mắt Trầm Lương Sinh, nhưng mà ít nhiều hiểu được đối phương kỳ thật cũng không giống đoạn thời gian trước biểu hiện ra ngoài thích mình đến vậy. Chính là hiểu được thì hiểu được, lại quản không được bản thân vẫn cứ thật tâm hăm sâu vào.

Cho nên đau liền chịu đựng đi, hoạt thụ tội(chịu khổ) cũng là bản thân cam tâm tình nguyện — ai bảo người thích người ta chứ?

Nhưng mà đáng đời thì đáng đời, rốt cuộc vẫn không khỏi cảm thấy có điểm khổ sở. Không phải khổ sở trầm trọng gì, giống năm mười lăm tuổi ấy cậu một tay uy A Mao cùng những mèo khác, tiểu Tần tẩu buồn bực mà nghĩ, cậu đối nó tốt như vậy, như thế nào lại bỏ chạy hết đi?

Bởi vậy có thể thấy được mười năm qua đi, Tần Kính người này như cũ không một chút tiến bộ.

Vẫn hết hy vọng như cũ, ít nhiều kỳ vọng chính mình trả giá tình cảm có thể được đối phương trân trọng.

Không biết tổng cộng đã làm bao lâu, Tần Kính mơ hồ nhận ra vật sau thân rốt cục đình chỉ, chậm rãi rút ra ngoài. Trên người bỗng nhiên nhẹ hẫng, người đè nặng lên mình cứ như vậy rời đi.

Trong phòng khách nhỏ có cửa hông thông với phòng chủ, Trầm Lương Sinh người trần truồng xuyên qua cửa kia, lần mò trong phòng ngủ hắc ám, đi vào nhà tắm, bật đèn, lại mở vòi nước ấm.

Hắn đứng ở bồn rửa mặt, trong tiếng nước chảy nhìn mặt mình phản chiếu trong gương, nhìn chốc lát, đưa tay rút khăn mặt, đặt dưới vòi nước, cảm giác được nhiệt độ khăn mặt thấm nước nóng phồng tay, theo mu bàn tay chảy xuống.

Tần Kính lẳng lẳng nằm ở trong bóng đêm, vẫn duy trì tư thế nằm úp sấp như cũ. Tay giật giật, vẫn bết tắc trong áo sơ-mi, nhất thời giấy không ra. Động tác lớn, liền mang đến đau nhức phía sau, giống có người đem dao đặt vào nơi kia, chính mình vừa động, liền nuốt vào một tắc lưỡi dao.

Vì thế cậu nằm bất động. Vô thanh vô tức nằm ở đó, làm như một món đồ trang trí trong căn phòng này. Không có hô hấp, cũng không có ngôn ngữ.

Trầm Lương Sinh cầm khăn mặt trở về, quỳ gối trên thảm, nung ánh lửa lò sưởi trong tường, giúp cậu lau sạch vết máu dưới đùi — thật ra cùng với lúc này bất động, thật cẩn thận, giống như lau chùi món đồ yếu ớt dễ vỡ, chạm khẽ thôi cũng đều có thể tan biến.

“ Trầm Lương Sinh, trước đem áo cởi bỏ được không? Bả vai thực đau..”

Mặc dù trong lòng có chút khổ sở không thể nói rõ, lời này Tần Kính nói ra cũng không có hờn giận gì. Trái lại Trầm Lương Sinh nghe cậu hảo ngôn hảo ngữ thương lượng với mình, tay nắm khăn cứng đờ, tiện tay đem khăn dính máu ném qua một bên, yên lặng giải khai áo sơ-mi cho cậu, lại giúp cậu cởi lớp quần độn độn dưới chân, sau mới nhỏ giọng nói: “Đợi anh một chút.”

Mới vừa rồi Trầm Lương Sinh khoác lên người bộ áo tắm, nói xong liền từ cửa chính phòng khách đi ra ngoài, gọi hạ nhân đi hiệu thuốc tây mua thuốc.

Hắn đặc biệt chọn người kín miệng nhất — là một hầu nữ người Nga, sau cách mạng Bôn-sê-vích trung thành và tận tâm theo sát chủ tử lưu vong tới Trung Quốc, ở mười mấy năm, tiếng Trung Quốc vẫn rất hữu hạn, chỉ có thể cùng Trầm Lương Sinh nói tiếng Anh, nghe được công dụng thuốc mà hắn muốn mua cũng chỉ phụng phịu nói: “Vâng, thưa ngài.”

“ Chờ đã.” Trầm Lương Sinh gọi cô lại, dặn dò thêm, ” Trước tìm thăm nhưng lông cừu đem lại đây.”

Thực tế Tần Kính cũng không cảm thấy lạnh. Trầm Lương Sinh đem thăm nhưng kín kẽ bao lấy cậu, chỉ lộ ra cái đầu, cuốn chặt khiến cậu có chút ngột ngạt, liền tránh tránh, muốn đem thăm đá đá rút xuống một chút.

Trầm Lương Sinh lại tưởng là cậu trách mình đối với cậu như thế, dừng một chút, cũng không nói gì, lại đứng dậy, đi đến bàn cà-phê hút điếu thuốc, rồi lại trở về, ở bên người Tần Kính nằm xuống, yên lặng hút thuốc, khói thuốc trắng bay ra, không tiếng động mà phủ lên áo tắm.

Tần Kính nằm úp sấp nghiêng đầu, trông thấy sườn mặt nghiêng nghiêng của Trầm Lương Sinh. Nhìn hắn nhũn mảy, có vẻ có chút buồn bực không vui, do dự một chút, vẫn là hỏi: ” Anh sao vậy?”

Trầm Lương Sinh không nghĩ tới Tần Kính sẽ lên tiếng trước, nghe vậy cũng nghiêng đầu nhìn cậu, ngoài ý muốn phát hiện trên mặt đối phương không có vẻ không vui gì, chỉ là hốc mắt hơi hơi đỏ lên, không biết là vừa rồi đã khóc, hay là bởi ánh lửa tạo nên lỗi giác.

“ Không có việc gì... Đau nên khóc sao?”

“ Không có a.” Tần Kính kinh ngạc trừng mắt nhìn, chớp mắt liền thấy Trầm Lương Sinh đột nhiên hôn lên môi cậu.

Kính mắt từ lúc gây sức ép không biết là ai đã tháo xuống, Trầm Lương Sinh trực tiếp hôn lên mắt của cậu, nhẹ nhàng đặt từng nụ hôn nhẹ, thấp giọng cam đoan: “Đừng khóc... Lần tới nhất định không như vậy.”

“ Em thật không có khóc...” Tần Kính nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể mặc hắn hôn, cảm thấy một chút rầu rĩ khổ sở kia hoàn toàn tan biến trong nụ hôn này, không khỏi nhỏ giọng nói câu thật lòng, “Chỉ là có chút nhớ tới mẹ em.”

Lời vừa nói ra, hai người đều là sững sốt. Tần Kính là bởi vì cảm thấy được quang cảnh như vậy nhớ tới mẹ mình thực kỳ cục, trong đầu thật sự xấu hổ. Trầm Lương Sinh bởi vì rất giỏi về nghiền ngẫm lòng người, Tần Kính tự mình cũng không suy nghĩ cẩn thận, hắn trái lại thay cậu nghĩ thông thấu — người này chắc là cảm thấy ủy khuất, tựa như tiểu hài nhi, ủy khuất liền nghĩ đến mẹ, thật sự là...

Thật sự là như thế nào? Trầm Lương Sinh đột nhiên ý thức được, người này kỳ thật là không cha không mẹ, không huynh đệ tỷ muội, chỉ đơn độc một mình mà sống.

Thuốc lá cháy tới cuối, phồng tay Trầm Lương Sinh. Hắn xoay người lại đem tàn thuốc ném vào lò sưởi, tĩnh lặng vài giây đồng hồ, lại nhích thân nằm sát vào một chút, cánh tay vươn ra, vòng qua bả vai Tần Kính, nhẹ giọng nói: “Mẹ của anh cũng mất sớm.”

“ ...Ừ.” Tần Kính miễn cưỡng nghiêng thân, cũng vươn cánh tay ôm lấy hắn, hoảng hốt cảm thấy được giờ phút này giữa hai người lại có chút ngấy thơ mông lung, hương vị nương tựa lẫn nhau, đau đớn phía sau cũng không đáng gì.

“ Trầm Lương Sinh...” Ôm ấp một hồi, Tần Kính lấy lại tinh thần, lại phát giác một chút bất thường, có điểm xấu hổ nhỏ giọng nói, “ Anh...”

“ Ừ?”

“ ... Anh.. tinh thần thật đúng là...”

Trầm Lương Sinh ngẩn người, mới hiểu được Tần Kính là chỉ phía dưới của mình còn cứng rắn — kỳ thật hắn vừa mới vốn là bỏ dở nửa chừng, vẫn chưa làm đến cuối cùng, hiện tại ôm đối phương, vạt áo tẩm tã ra, dương vật bị thấm nhung lông cừu mềm mại cọ lên, trên người lại bị lò lửa sưởi ấm áp, không khỏi gọi lên chút tình dục chưa phát tiết, nhưng cũng không phải thật sự còn muốn làm cái gì.

“” Trầm Lương Sinh không đáp lời, Tần Kính lại đột nhiên hiểu được. Chính mình tuy rằng huyết khẩu đau nhức, bên trong thật không có gì cảm giác dính nị, có lẽ là vừa rồi đối phương căn bản chưa tiết ra, dừng một chút, thử hỏi một câu, “ Vừa rồi anh... không cái kia sao?”

“ Không cái gì?” Trầm Lương Sinh thấy cậu hỏi không rõ ràng, cố ý đùa bắt cậu nói rõ.

“ Quên đi, xem như em chưa hỏi.”

“ Đúng là chưa cái gì kia, sợ em không chịu nổi,” Trầm Lương Sinh lại biết thời biết thế mà nói ngọt, “ Đều không phải bởi đau lòng em sao.”

“ ...Thật sự không nhận ra a.”

“ Đợi lần sau đi, nhất định khiến em nhận ra...” Trầm Lương Sinh tiến gần hôn xuống đôi môi Tần Kính, giữa những nụ hôn triền miên vụn vặt lời ân ái, “ Không chỉ cảm nhận đằng trước thoải mái, mà đằng sau cũng...”

“ Được rồi,” Tần Kính nghe hắn càng nói càng thái quá, ngay cả tay cũng lên vào trong thấm, qua lại nhẹ vỗ về mông mình, vội vàng cắt ngang lời, đem tay hắn từ trong thấm túm ra, “ Đừng lộn xộn.”

“ Đêm nay đừng đi, em như vậy đi cũng không được,” Trầm Lương Sinh rồi lại đột nhiên đứng đắn, trở tay cầm lấy tay cậu, “ lát nữa bôi thuốc cho em, sáng mai gọi điện tới trường học xin nghỉ vài ngày, ở lại đây dưỡng vài hôm.”

“ Còn xin nghỉ vài ngày? Không cần đâu.”

“ Em cảm thấy em có thể đứng hết cả buổi học sao?”

“” Tần Kính hậu tri hậu giác cân nhắc tính nghiêm trọng của sự tình, cái này thật thực sự khiến cậu có chút giận, đem Trầm Lương Sinh đẩy ra, nghiêm mặt nói, “ Việc học của mấy đứa nhỏ không thể chậm trễ, cũng không thể bảo người khác dạy thay, em ngày mốt phải tới trường, anh lần sau...” Dừng một chút mới nói tiếp, “ Anh lần sau muốn thì nhớ chọn thứ bảy đi, cũng không làm chậm trễ chuyện này.”

Sắc mặt Tần Kính tuy có chút không vui, Trầm Lương Sinh nghe được câu nói thêm vào kia của cậu, cảm thấy được cậu thực tâm thích mình, bằng không cũng sẽ không chịu nói như vậy.

“ ...Ừ, lần tới nhất định không như vậy nữa.”

Trầm Lương Sinh lại cam đoan một lần nữa, lúc này chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ thành không mà trôi qua. Duy chỉ chờ đến đêm, lúc bôi thuốc cho Tần Kính, thấy cậu ghé vào người mình ngủ say, Trầm Lương Sinh mới đi vào phòng tắm tắm rửa, trên tính khí còn mang theo vết máu đã muốn khô của cậu, một chút huyết sắc xen lẫn trong nước nóng chảy xuống bồn tắm lớn, không tiếng động mà trôi theo dòng nước thoát đi.

Trầm Lương Sinh trần truồng bước khỏi bồn tắm, vẫn là giống không lâu trước đứng trước bồn rửa mặt, lặng lẽ nhìn gương mặt mình bên trong tấm gương một hồi, yên lặng tự hỏi chính mình cùng một câu:

“ Mày rốt cuộc là muốn giữ lấy người này như thế sao?”

Ngày thứ hai Tần Kính mệt mỏi ngủ quên, Trần Lương Sinh đã thay cậu gọi điện thoại tới trường học, rốt cuộc vẫn là xin nghỉ hai ngày.

Thuốc tây phát huy hiệu lực thực nhanh, phía sau ngủ một đêm dễ chịu hơn không ít, Tần Kính tự mình đi phòng tắm đánh răng rửa mặt, Trần Lương Sinh đứng ở trước tủ âm tường, chọn một bộ quần áo của mình cho cậu, áo lam nhạt phối với quần xám dài, bên ngoài khoác áo lông trắng hở cổ, trông cậu càng nhẹ nhàng thanh thoát.

“Trần Lương Sinh, anh có thấy mắt kính của em không?”

Tần Kính mặc quần áo tử tế, trái phải nhìn không thấy mắt kính, hí hửng hỏi Trần Lương Sinh một câu.

“Đứng yên đừng nhúc nhích, anh tìm cho em.”

Trần Lương Sinh đi vào phòng khách nhỏ, từ trên thăm nhặt lên cặp kính viền bạc kia, liếc mắt nhìn tấm thảm trắng, vẫn còn mang theo đồng hồ độn đêm qua, thoáng dính vết máu, do dự một chút, tự mình cúi xuống đem thảm cuộn lại, ném tới góc phòng, cũng không tính toán đưa đi giặt, chỉ chờ một lát kêu người hầu thu vào nhà kho coi như xong.

Tần Kính ở lại nhà Trần Lương Sinh hai ngày, đúng giờ thì bôi thuốc, chỗ kia đã không còn đau nhức nữa. Tuy rằng không thể ăn quá nhiều thức ăn khó tiêu, nhưng cũng được bồi bổ một đồng cháo dưỡng khí bổ huyết, sắc mặt cũng không tồi, ngày thứ ba trở về trường, còn bị đồng nghiệp bốn cột, “Dường không tồi nha, đây là càng bệnh càng tinh thần, hay là trong lúc bệnh có chuyện gì tốt đây?”

“Có thể có chuyện tốt gì chứ? Nếu không cậu cũng bị bệnh thử xem?” Tần Kính có tật giật mình, hi hi ha ha mà đùa cùng hân.

“Tỷ như giai nhân ở bên, chăm sóc ngày đêm, bưng trà rót nước, hồng tự thêm hương...”

“Ngừng, ngừng, tiểu tử cậu một thầy giáo dạy toán, còn cùng tôi múa rìu qua mắt thợ?” Tần Kính nghe đến đó liền hiểu được đối phương có ý tứ gì, vội vàng kêu ngừng, cũng không phải bởi cậu chột dạ, mà là vì chung quanh còn nhiều người khác.

Đang là thời điểm lên lớp trong phòng viên chức chỉ có vài đồng nghiệp trống tiết, trong đó có vị nữ giáo viên tên gọi Phương Hoa, đối Tần Kính tựa hồ có tình ý, nhưng cũng chưa nói rõ.

Mấy người đồng nghiệp biết tâm tư của Phương Hoa nên lấy Tần Kính trêu ghẹo, đơn giản tổng kết lại, chính là quan hệ tam giác lủng ta lủng túng. Hân nói vậy là theo Tần Kính hay nói đùa, kỳ thật một câu đều là hướng cho cô nương người ta nghe, như thế thực không biết thức thời, cũng khó trách vẫn không có biện pháp đem người theo đuổi.

Phương Hoa ngồi ở bàn mình phê bài tập, không phải nghe không được bọn họ nói chuyện, nhưng đầu cũng không nâng dù chỉ một chút. Chỉ khi nghe đến Tần Kính uyển chuyển vì mình giải vây, bút đỏ trong tay dừng một chút, rồi lại tiếp tục chấm bài.

Phương Hoa cũng dạy toán học, phòng học ngay bên cạnh lớp Tần Kính, tới thời gian vào lớp, cô ôm một chồng vở, mang theo Ê-ke đi ra ngoài trước. Tần Kính cách một khoảng đi đằng sau, mắt thấy sắp đến phòng học, người đằng trước đột nhiên ngừng lại, xoay người, trên mặt có vẻ muốn nói lại thôi.

“Cô Phương, vở sắp hết.” Cô đứng ở đó không lên tiếng, Tần Kính còn phải tìm đề tài trước, chỉ chỉ vở trên cùng, cười nói một câu.

Phương Hoa nghe vậy cúi đầu xếp lại mấy cuốn vở, thước Ê-ke cầm không chắc, lạch cạch rơi xuống đất. Tần Kính đi lên vài bước, giúp nàng đem thước nhặt lên, nhẹ nhàng đặt trên chồng vở.

“Thầy Tần, anh mới đổi mắt kính?” Phương Hoa nửa ngày muốn nói lại thôi, cuối cùng lời ra khỏi miệng cũng là câu nhảm thoại không có gì quan trọng.

“Ừ... là bạn tặng.”

“Trông rất đẹp.”

Cô nương da mặt mỏng, khen Tần Kính một câu, cũng không chờ cậu trả lời liền xoay người rời đi, đi được hai bước chợt dừng lại, khẽ quay đầu, nói một tiếng cảm ơn với Tần Kính.

Tần Kính biết cô không phải cảm ơn mình nhặt giùm thước kẻ, chẳng qua là biết... thì cũng chỉ là biết thôi.

Trên sân thể dục rộn ràng nhộn nháo, nhóm học trò vui cười nháo loạn đuổi bắt nhau, Tần Kính nghĩ chân nhìn một lát, âm thầm thở dài, vừa cười lắc lắc đầu, lảo đảo bước về hướng phòng học của mình.

9. Chương 9

Kì thực vị “giai nhân” Trầm nhị thiếu gia này mặc dù còn chưa tới nổi cực nhọc ngày đêm, nhưng hai đêm cũng thập phần chu đáo, mỗi sáng chỉ thoảng qua công ty một lát, giữa trưa liền về nhà cùng Tần Kính ngốc một chỗ, cùng tán gẫu, đọc báo, cùng chơi cờ, thua thì sẽ phải hôn đối phương một cái, thật sự hết thấy đều là không khí yêu đương cuồng nhiệt.

Chỉ có ban đêm, Tần Kính cảm thấy dù sao có người giúp việc ở đây, ngượng ngùng không muốn cùng Trầm Lương Sinh ngủ một giường, Trầm Lương Sinh cũng không ép cậu, chỉ phân phó người hầu thu thập một gian phòng cho khách, đêm khuya thì chúc nhau ngủ ngon, không cùng giường cũng không đồng mộng mà ngủ.

Qua hai ngày, Tần Kính quay về trường học, Trầm Lương Sinh cũng không lười biếng, sáng sớm lái xe đi Nam thị đưa Tần Kính đi làm, trong xe mang theo hộp giữ ấm, canh hầm dặn nhà bếp làm sẵn cho cậu uống trên đường.

Chạng vạng Tần Kính tan trường, Trầm Lương Sinh theo đường cũ đưa cậu về, thuận tiện gặng hỏi cậu buổi trưa ăn cái gì, nhắc nhở cậu chú ý việc ăn uống của mình. Tần Kính khó được thấy hấn lải nhải, cột nhả mà đáp: “Mẹ à, con cam đoan một ngày ba bữa ăn cháo, tuyệt đối không dám ăn lung tung, được rồi đi?”

Tiếng mẹ này của Tần Kính gọi đến vô cùng thân thiết, Trầm Lương Sinh nghe được thiếu chút nữa đem chân ga thành chân phanh mà đạp, miễn cưỡng duy trì bề ngoài nghiêm túc, tay phải lại rời khỏi vô-lăng, sờ lên đùi Tần Kính bóp một cái, lại đụng đến chỗ giữa hai chân cậu, không nhẹ không nặng mà vỗ vỗ: “Lần tới còn nói linh tinh, sẽ không chỉ bóp chỗ này.”

Tần Kính gầy thì gầy, hình dáng thân thể cũng không tồi, nuôi một tuần liền có thể vui vẻ nhảy loạn, kiên quyết không chịu ăn cháo nữa, chỉ tay thề cuối tuần tuyệt đối ăn một bữa thật ngon.

“Muốn ăn cái gì? Không được cay, không được nhiệt, còn lại tùy em.”

“Ai nói muốn ăn cơm với anh? Chủ nhật này em phải đi nhà mẹ nuôi chính thức ăn cơm, chính là nhà tiểu Lưu đó,” Tần Kính bắt lấy cơ hội, hãnh diện nói, “Ngài chỉ có một người chịu khó tự ăn đi nha.”

Trầm Lương Sinh nghe được chữ “mẹ nuôi chính thức” kia, chỉ biết Tần Kính lại đem chuyện gọi mình là mẹ ra đùa, vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn cậu, chỉ liếc mắt một cái liền khiến Tần Kính trở về bộ dáng ngoan ngoãn thành thực, sợ hấn nghĩ ra cách cái gì kì quái để chinh phục mình nữa, vội vàng bỏ sung: “Đúng rồi có chuyện này, vào mùa đông, em phải qua giúp tiểu Lưu làm chút việc, chỉ dựa vào mình cậu ta làm không nổi.”

“Làm cái gì?”

“Giúp làm bánh than a.”

“Đã biết.” Trầm Lương Sinh đáp bình thản, trong đầu cũng không thực sự vui vẻ. Cũng không phải bởi vì bớt mất một bữa cơm cùng Tần Kính, hay cố kỵ vết thương của cậu chưa khỏi hoàn toàn, mà là nội tâm dục vọng chiếm giữ quá phá — hấn xe đón xe đưa, cơm bưng nước rót nuôi cậu một tuần, liền tự chủ trương mà đem một đại hoạt nhân (người sống) như vậy thành vật sở hữu của mình, hấn không thể giống như nuôi con đẻ mà tìm cái bình đem Tần Kính nhốt lại, không muốn thấy cậu lo lắng vì chuyện người khác.

Cuối tuần Tần Kính đi Lưu gia giúp làm bánh than cho tới tận trưa, ăn cơm xong, lại hàn huyên cùng mẹ nuôi một hồi, cho tới khi bác gái ngáp dài đi ngủ trưa, mới cùng tiểu Lưu nói sáng ra một thân mồ hôi, muốn đi nhà tắm cộng cộng tắm một cái.

“Đi a, cùng đi, anh về nhà lấy quần áo, em ở trước ngõ chờ anh.”

Vì thế Tần Kính về nhà chuẩn bị quần áo, chính là đang lúc lục tìm, nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, còn tưởng rằng là tiểu Lưu đợi không được tìm đến đây, cao giọng hô lên: “Cửa không có khóa, vào đi.”

“Anh nói cậu có thể không thúc giục như đòi mạng thế chứ?” Tần Kính ở trong nhà lấy quần áo xong xuôi, vừa oán giận vừa đi ra gian ngoài, nhưng lại thấy Trầm Lương Sinh mặc áo ba-đờ-xuy ngắn màu đen khoanh tay đứng trong nhà, ‘a’ một tiếng, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Làm sao? Không muốn gặp mặt quá nhiều?”

“Cũng không phải, bắt quá anh tới thực đúng lúc, chậm một chút em ra ngoài rồi.”

“Đi nhà người ta bán sức?”

“Cái gì mà bán sức, anh ít nói bừa,” Tần Kính giơ cái túi trong tay, “Đã là buổi chiều rồi, việc sớm làm xong, em định đi nhà tắm cộng cộng.”

“.....” Ngay cả Tần Kính đi giúp tiểu Lưu làm việc Trầm Lương Sinh cũng không hài lòng, nghe cậu nói muốn tới nhà tắm cộng cộng lửa thế trước mặt đám đại lão gia, nếu có thể vui mới là thấy quý. Lập tức đi lên vài bước, vươn tay cầm lấy túi mà cậu mang theo, mặt không chút hoài nghi nói: “Đi chỗ anh tắm, nhân tiện cùng nhau ăn cơm.”

“Cũng được, em đi tìm tiểu Lưu nói một tiếng.”

Tần Kính cũng không nghĩ nhiều, đuổi Trầm Lương Sinh đi trước lái xe, chính mình đi đến chỗ hẹn đầu ngõ báo cho tiểu Lưu.

Lưu gia nằm trong ngõ nhỏ ngay đối diện, tiểu Lưu đã sớm trông thấy ô-tô đậu ở đối diện, tựa như có chút quen mắt, đợi đến khi thấy Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh sóng vai từ trong ngõ đi ra, đôi mắt nhỏ nhúu lại, cảm thấy được chuyện này có điểm kỳ quái.

Lưu gia mở trà quán, Lưu phụ sau khi qua đời, quán trà đều do tiểu Lưu kinh doanh, nhân tình thế sự so với Tần Kính thông thấu, tâm nhãn cũng nhiều lắm. Lần trước hắn liền nhìn ra quan hệ Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh không tồi, nhưng giấu lại người ta nhị thiếu gia muốn cái gì mà chẳng có, chung quy không đáng đến tính kế bọn họ, cũng sẽ không để trong tâm. Nhưng giờ thấy hai người sánh vai đi ra, Tần Kính hai tay trống trơn, Trầm Lương Sinh trong tay giúp cậu cầm túi quần áo, cảm giác thân mật kia dù sao vẫn làm cho người ta thấy không đúng ở chỗ nào đó.

Bất quá rốt cuộc bộ dạng Tần Kính không mang theo nửa phần giống nữ nhân, căn bản không phải sẽ làm người ta lo lắng. Tiểu Lưu xác thực cũng không nghĩ lệch đi hướng khác, chỉ cảm thấy người này với mình vẫn là đứa nhỏ, sợ cậu cùng Trầm Lương Sinh kết giao quá thân thiết không cẩn thận sẽ chịu thiệt thòi, liền trực tiếp hỏi cậu: “Tần Kính, anh cùng Trầm nhị thiếu gia giao tình không tồi đi?”

“... Cũng được.”

“Aii, lời cảnh cáo đã nói trước, kẻ có tiền đều quá nhiều tâm tư, tự anh nên hiểu, ngàn vạn lần đừng bị người bán còn giúp người ta đếm tiền.”

“Ừ, anh biết.”

“Giả như hắn muốn anh kí kết văn kiện linh tinh, anh cũng đừng nhắm mắt mà kí, nhớ hỏi em trước.”

“Haha..” Tần Kính vốn đang có tật giật mình, nghe hắn nói như vậy phì cười, “Sao có thể chứ.”

“Dù sao anh cẩn thận một chút cũng không thừa, lúc trước mẹ anh đem anh phó thác cho nhà em, vạn nhất xảy ra sự cố gì, em còn không đập đầu chết trước bài vị bác gái tạ tội sao.”

“Ai, phi phi, cậu đừng vội nguyên rủa anh.”

Trầm Lương Sinh ngồi ở trong xe, nhìn Tần Kính cùng tiểu Lưu đứng ở đường cái đối diện vừa nói vừa cười, bộ dáng vô cùng thân thiết, tay nhất thời nhịn không được, bấm còi thúc giục cậu trở về.

“ Tiểu Lưu nói mẹ nó buổi tối hầm chân giò,” Tần Kính người vừa trở lại, câu đầu liền nhớ đến chuyện ăn uống, “Anh nói anh làm sao bồi thường cho em đây?”

“ Em muốn anh đền cái gì?” Trầm Lương Sinh khởi động xe, tay trái nắm vô-lăng, tay phải lại tìm tới tay Tần Kính, mười ngón đan chặt vào nhau, ngón cái ở lòng bàn tay cậu nhẹ nhàng vuốt ve.

“... ” Tuy rằng hôm trước mới gặp, nhưng đúng là quan hệ vừa mới bắt đầu, một ngày không gặp tựa cách tam thu. Tần Kính bị hấn sờ khiến tâm động, liền kéo tay hấn qua, đặt ở bên môi hôn một cái.

“.....” Trầm Lương Sinh tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn cậu, cũng kéo tay cậu qua, đưa đến bên môi mình hôn một cái.

Xe tới Trầm Trạch, Tần Kính quen thuộc chạy tới phòng tắm cho khách lần trước cậu ở tắm rửa, Trầm Lương Sinh phân phó phòng bếp buổi tối làm thêm món chân giò, lại bổ sung một câu, hầm mềm một chút.

Trầm Lương Sinh lúc trước khi mua tòa nhà này trong hầm ngầm có gian phòng đun nước, trong nhà cũng lắp đặt ống dẫn, nước sớm đã được đun nóng, trong phòng tắm đầy ắp, Tần Kính ngâm mình trong nước nóng thoải mái mà thở ra, vươn tay lấy vòi nước gội đầu, đang định xả lên trên tóc, đã thấy cánh cửa phòng tắm đột nhiên bị người đẩy ra, Trầm Lương Sinh chỉ mặc áo sơ-mi cùng quần dài đi đến.

“ Anh vào làm gì chứ?” Tần Kính ngồi trong bồn tắm lớn, tự nhiên có cảm giác nguy cơ, cảnh giác nhìn hấn.

“ Đừng nghĩ lung tung.” Trầm Lương Sinh đến gần bồn tắm lớn, vỗ đầu của cậu, “ Muốn hỏi em buổi tối còn muốn ăn cái gì.”

“ Ai nghĩ lung tung.” Tần Kính có chút ung dung hơn, đem dầu gội trong bàn tay xoa trên tóc, cúi đầu không hề nhìn hấn, vừa xoa xoa tóc vừa tùy ý mà đem vòi xả hướng xuống chân.

“.....” Kỳ thực Tần Kính thật không nghĩ sai, Trầm Lương Sinh quả thật có điểm ý tứ phương diện kia, trở mắt thấy cậu vô tư mà nâng chân khỏi mặt nước, hạ thân liền có chút khấn trương, dứt khoát xắn tay áo sơ-mi, nghiêng thân ngồi xuống thành bồn, cũng không ngại ướt quần áo, tay đưa tới trên đầu Tần Kính, bao phủ tay cậu, giúp cậu vò vò mái tóc, giữa những ngón tay dính đầy bọt xà phòng.

Tần Kính từ từ nhắm hai mắt mặc động tác của hấn, rõ ràng chính là quy củ mà gội đầu, lại quả không được phía dưới mình giống như có chút muốn ngẩng đầu, lại không được tự nhiên thay đổi tư thế ngồi che giấu.

“ Đừng nhúc nhích,” Trầm Lương Sinh lấy vòi hoa sen qua, giúp cậu xả trôi bọt trên tóc, nhìn bọt trắng hòa lẫn vào trong nước, nhẹ giọng nói, “Đổi nước khác đi.”

“ Ừ,” Tần Kính vừa lúc mượn cơ thoát thân, tránh tay Trầm Lương Sinh, thò người ra tháo nước trong bồn tắm.

“ Xoay người lại đây.” Trầm Lương Sinh tay ướt đầm lại xoa lưng cậu.

“ Hả?”

“ Để anh nhìn xem chỗ kia của em đỡ hay chưa.”

“ Lần trước không phải nói rồi sao...” Tần Kính có điểm xấu hổ, khước từ nói, “ Không cần quan tâm dù thế nào hôm nay cũng không thể làm.”

“ Chưa nói muốn làm, chỉ nhìn xem, nghe lời.”

Nước dần dần chảy đi, thân nhiên lộ ra thân thể xích lỏa ẩm ướt. Tần Kính không lay chuyển được ý tứ Trầm Lương Sinh, đành xoay người quỳ xuống bồn tắm sứ trắng, tay chống lên thành bồn.

Trầm Lương Sinh hơi hơi nghiêng người, tay phải nhẹ vỗ về cái mông quang lỏa của cậu, ngón tay chậm rãi lướt tới lổ vào phía sau, ngón tay chần chờ qua lại nơi huyết khẩu khép chặt, thấp giọng nói: “Sờ thì thấy tốt rồi.”

Thiếu nước ẩm ngấm mình, Tần Kính trên người thoáng cảm giác lạnh lạnh, lại dần dần thấy thân mình nóng lên.

Ngón tay đối phương chỉ tại chỗ phía sau kia bồi hồi, khi thì nhẹ nhàng xoa xoa hai cái, khi thì từ trên xuống dưới xẹt qua khe móng, tìm đến âm nang liền đình chỉ, không tiếp tục đi xuống nữa, càng không chạm đến vật gì đó đằng trước, Tần Kính mắt thấy cái vật không biết điều kia của mình trước khiêu khích nhẹ như lông hồng mà từng chút một đứng lên, run rẩy càng lúc càng cứng ngạnh.

“ Cứng rồi?”

“ ...Ừm.”

Trầm Lương Sinh đột nhiên đứng lên, vừa cởi cúc áo vừa khom người đẩy lại nút thoát nước, mở vòi nước trong bồn, hai ba cái cởi sạch quần áo, thân mình quang lỏa bước vào, cùng Tần Kính mặt đối mặt ngồi xuống.

Bồn tắm lớn phòng khách không rộng rãi bằng cái trong phòng chủ, hai nam nhân thân cao chân dài chen vào có chút chật chội. Tần Kính ngồi giữa hai chân Trầm Lương Sinh, chính mình cũng không khỏi không tách ra chân, gác lên hai chân hắn, mở ra khoảng trống cho Trầm Lương Sinh chen vào, hai người hạ thân tương giao một chỗ, dương vật đều đã cứng ngạnh bảy tám phần, động tác như cố ý như vô tình cọ xát lẫn nhau.

“ Xích lại đây một chút.” Trầm Lương Sinh càng đem Tần Kính túm về phía trước, hai tay ôm eo cậu, từ đường cong thắt lưng cao thấp vuốt ve.

Tần Kính ngượng ngùng cùng hắn đối diện, chỉ cần rũ mắt xuống, liền thấy dưới thân hai cây nam tính thẳng tắp để cùng một chỗ, bộ lông nơi riêng tư thân mật gút mắc, dưới làn nước đang dần nâng cao trôi nổi, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt quần quýt một nơi.

“ Ngẩng đầu.”

Tần Kính giống như bị thanh tuyến Trầm Lương Sinh mê hoặc, không tự chủ được ngẩng đầu, liền thấy đôi môi đối phương mang theo hô hấp nặng nề gấp gấp hạ xuống, đầu lưỡi khai mở cánh môi, ở trong miệng cậu qua lại náo loạn, quần lấy đầu lưỡi cậu mạnh bạo cắn nát.

Kim lòng không được, cậu vươn tay ôm lấy lưng Trầm Lương Sinh, đầu lưỡi cùng hắn nồng nhiệt dây dưa, hạ thân gắt gao dán chặt, dương vật nhiệt tình giống như miệng lưỡi miệt mài ma sát, dưới nước dụng tâm chạm vào âm nang đối phương, dương vật cứng rắn thỉnh thoảng đâm chọc vào bụng nhau.

“ Ừm... chờ...” Tần Kính mơ hồ nhận ra nước sắp đầy tràn khỏi bồn, vỗ vỗ lưng Trầm Lương Sinh, cổ ngất quăng “Anh trước đem vòi nước đóng lại đã.”

Trầm Lương Sinh lại giống như rời không được nụ hôn này, vừa xoay tay lại mò tìm tắt vòi nước, vừa sử dụng lực đè lại cái gáy Tần Kính, buộc cậu một lần nữa hôn mình, vặn xong vòi nước tay liền bao lấy vật cứng nóng của hai người, cùng một chỗ hưng hăng xoa nắn.

Thứ đó của Trầm Lương Sinh thô dài, Tần Kính cũng không nhỏ, hai cây ẩm ướt bùng bùng khí thế cắn bản một tay không thể nắm giữ, mỗi khi vuốt ve hai cái liền có một trượt ra, ngược lại càng thêm làm người ta sốt ruột. Trầm Lương Sinh xoa một hồi, cuối cùng dứt khoát chỉ cầm phía trên, đem đỉnh đầu hai vật cùng nơi bao trong lòng bàn tay vuốt ve, lỗ nhỏ trên đỉnh hơi hơi mở ra, bị nước ẩm kích thích, vô thanh vô tức mà rỉ ra đục dịch, giấu giếm dấu vết tan vào làn nước.

“ A... ừm...” quy đầu mẫn cảm dưới nước ẩm ướt ép lẫn nhau, cuối cùng khiến Tần Kính không thể tự kìm nén mà rên rỉ thành tiếng. Tiếng ngậm nga bị nụ hôn bá đạo nồng nhiệt ngăn giữa hai đôi môi, nghe như là nức nở khi động tình đến cực điểm. Thanh âm như vậy quá mức liêu nhân, khuấy đảo đến mức bụng dưới Trầm Lương Sinh khấn trương theo thanh âm kia, tay trái càng gắt gao đè lại đầu Tần Kính, thật sâu mà đem đầu lưỡi tham nhập miệng của cậu, cảm giác đối phương đồng dạng cấp bách cơ khát nghênh hợp, tựa như đem cả phòng tắm biến thành cái hộp kín mít không thể xuyên thấu, đổ đầy đục thủy mãnh liệt sôi sục, bọn họ ở trong đó chìm nổi, dày vò, chỉ có dựa vào hôn đối phương mới có thể tiếp tục tồn tại.

Quy đầu một mảnh tê dại thấu xương, càng khiến cho nơi khác hư không, Tần Kính tìm lòng không đau thu hồi cánh tay ôm Trầm Lương Sinh, tay phải lún vào trong nước, luân phiên xoa nắn chỗ cứng rắn của hai người, lại di chuyển sờ soạng xuống dưới, đụng đến âm nang, từ phía dưới nâng lên, ngón tay nắm lại, bao ở một chỗ vùn vèo nhào nặn.

Ngón tay cùng chỗ kia đều có thể phát giác hai cái túi kia cách da thịt chen chúc cọ xát, ca chạm sinh ra khoái hoạt khó có thể nói nên lời, trong lòng một khắc so với một khắc trước càng thêm rục rịch, nhẫn lại nhẫn, rốt cuộc nhẹn không được bỗng dưng cầm cổ tay Trầm Lương Sinh, tránh khỏi miệng lưỡi dây dưa, thanh âm khàn khàn nghẹn ngào nói: “Đừng làm vậy...”

“Làm sao vậy?” Trầm Lương Sinh tạm thời dừng lại động tác trong tay, cũng khàn giọng hỏi lại, “Không thoải mái?”

“Không phải...” Tần Kính từ từ nhắm hai mắt, khó nhẹn mà nhăn mi, nửa rõ ràng nửa ám chỉ nói, “... Nhẹn không được.”

“Làm thế nào mới được?” Trầm Lương Sinh rõ ràng nghe hiểu ý tứ của cậu lại muốn ép cậu nói thẳng ra.

“Em...”

“Ừ?”

Trầm mặc đầu tranh vài giây, Tần Kính rốt cục vứt bỏ hết thủy lý trí, dán tại bên tai Trầm Lương Sinh, thì thào nói một câu cơ hồ là lời ân ái phóng dăng. Lọt vào tai Trầm Lương Sinh, thế mà lại khiêu khích bụng dưới trở nên khẩn trương, dương vật thuận theo nảy lên, cũng giống đối phương vừa mới nói vậy, chỉ cảm thấy rốt cuộc không cách nào nhẫn nại nữa.

“A!” Hắn bỗng nhiên cúi đầu xuống, đột ngột ngậm vật nhỏ hồng hồng trước mắt đã muốn tự mình đứng lên kia, ngậm giữa hàm răng khắng cần liếm mút, khiến Tần Kính bất ngờ không kịp đề phòng mà kêu lên, đầu vú bên phải bị người dày vò, vừa đau mà lại ngứa ngáy, rồi sau đó đau đớn rút đi, duy chỉ dư lại tê dại thấm tận xương tủy, dứt khoát vứt bỏ thể diện rụt rè cuối cùng, đóng đũa thất lưng rên rỉ, “Phía dưới cũng... A... Cũng muốn...”

Trầm Lương Sinh nghe vậy mạnh bạo sờ soạng vật đã cứng ngạnh dán vào bụng hắn kia, ám ách phân phó, “Đứng lên.”

Mới vừa rồi khi ngồi còn không cảm thấy được như thế nào, sau khi đứng lên Tần Kính mới phát hiện chân cậu giờ muốn nhũn ra. Đợi cho Trầm Lương Sinh há miệng đem dương vật ngậm vào hơn phân nửa, nuốt vào nhả ra, chân đã cơ hồ mềm nhuyễn đứng không được, miễn cưỡng chống vách tường ổn định thân mình, đùi lại khó có thể tự kiềm chế run lẩy bẩy, trong miệng rên rỉ một tiếng so với một tiếng càng lớn hơn, trong bốn vách tường phòng tắm thoải mái mà phóng túng bồi hồi.

Trầm Lương Sinh tuy là lần đầu ngậm tính khí nam nhân, nhưng cũng không có phản ứng không thoải mái gì, phản ứng duy nhất chính là bị thanh âm của cậu khiến cho dục hỏa khó nhẹn, vừa quỳ gối xuống bốn tấm giúp cậu khẩu giao, vừa cấp tốc vuốt ve dương vật đang cố kiềm nén của mình, cơ hồ cùng cậu đồng thời bắn ra.

Tần Kính bắn thật ra nhớ rõ nhắc nhở Trầm Lương Sinh một câu, nhưng dù vậy cũng chỉ kịp rút ra khỏi miệng hắn một chút, bạch tinh nồng đặc vẫn có hơn phân nửa phun tới trên mặt hắn.

Trong dư vị cao trào Tần Kính thở dốc cúi đầu — cậu mê muội nhìn Trầm Lương Sinh trên mặt dính đầy tinh dịch của mình, quỳ gối trước người mình hơi hơi cau mày tự dâm, vài giây sau trong bốn tấm lớn liền tràn đầy bạch trọc — thật lâu đều không thể hoàn hồn.

“Tần Kính, em là đang định vừa ăn vừa đếm hạt cơm sao?” – Mãi đến trên bàn cơm chiều, tâm hồn Tần Kính vẫn có chút phiêu dật, cũng không dám cùng Trầm Lương Sinh đối diện — thấy khuôn mặt kia liền nhớ tới một màn trong phòng tắm — trái lại Trầm Lương Sinh tựa như không có việc gì, sắc mặt như thường gấp đồ ăn cho cậu, lại dùng chiếc đũa gỗ gõ vào bát cậu.

Người giúp việc đều bị Trầm Lương Sinh đuổi ra ngoài, trong phòng ăn chỉ có hai người ngồi đối diện, Tần Kính dứt khoát hạ đũa, đặt khuỷu tay lên bàn ăn, chống cằm khẽ gọi: “Trầm Lương Sinh...”

“Ừ?”

“.....” Tần Kính rồi lại không nói, chỉ lẳng lặng hạ mắt suy nghĩ, khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười. Đó là một nụ cười mà chỉ có người toàn tâm sa vào hạnh phúc mới có.

Ngọt ngào giống như hoa quế tháng tám.

Một cây nở hoa, mười dặm ngát hương.

10. Chương 10

Đêm này Tần Kính ngủ lại Trầm Trạch, người hầu rất có mắt nhìn, không đợi phân phó đã đem khách phòng dọn dẹp gọn gàng, đệm chăn cũng được đổi mới toàn bộ. Hai người đứng ở cửa nói chúc ngủ ngon, Trầm Lương Sinh nhìn theo Tần Kính đi về phòng cho khách, đột nhiên từ sau cậu nói theo: “Nếu không thì cùng nhau ngủ đi.”

Tần Kính nghe vậy dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn hắn, cười tươi, gật gật đầu.

Phòng ngủ Trầm Lương Sinh bày trí đơn giản, ở giữa đặt giường lớn kiểu dáng Tây Âu, rèm cửa cũng là kiểu cách hiện đại, vừa dày vừa lớn bao phủ hoàn toàn mặt tường — có lẽ là để làm đẹp, kiềm chế gió giữ ấm, cửa sổ thì không lớn như vậy — nhìn có điểm giống sân khấu nhà hát trước khi mở màn.

Trầm Lương Sinh ở trong phòng tắm rửa mặt, Tần Kính đứng ở bên cửa sổ, đem rèm cửa phủ kín kéo ra một chút, nhìn ra bên ngoài. Cửa sổ xây theo tiêu chuẩn cao mà hẹp dài, bóng đêm tựa như cũng bị đè ép chiếu rọi đến khung kính, tinh mạch bằng phẳng, trời đêm mờ hồ điểm vài ngôi sao, cùng vàng trắng khuyết nửa.

Tần Kính lúc đầu ít nhiều cho rằng Trầm Lương Sinh sẽ lại làm gì đó, kết quả cái gì cũng không phát sinh, hai người chỉ sống vai nằm ở cùng nhau, trong bóng đêm lắng nghe hô hấp đối phương, chậm rãi ngủ.

Mới vừa rồi bức màn vén lên, một tia sáng từ ánh trăng chiếu rọi xuống sàn nhà, trong phòng tối có vẻ phá lệ phát sáng. Tần Kính nói khẽ: “Trầm Lương Sinh, quốc ngữ của anh dù không tốt, ‘sàng tiền minh nguyệt quang’ cũng sẽ thuộc lòng chứ?”

Trầm Lương Sinh trở mình, cảm để ở bả vai Tần Kính, nhẹ nhàng cọ cọ.

Tần Kính cũng nghiêng thân qua, cùng nằm mặt đối mặt Trầm Lương Sinh, thấp giọng hỏi hắn: “Một mình ở nước ngoài có nhớ nhà không?”

“Không nghĩ tới.” Trầm Lương Sinh khẩu khí phủ nhận cũng không có gì phô trương, chỉ thản nhiên trần thuật, “Kỳ thật cả đời không trở lại cũng không sao.”

Quá khứ của Trầm Lương Sinh đối với Tần Kính vẫn là một điều bí ẩn, cậu nhớ nhớ lại lần trước khi nói đến đề tài này thần khí trên mặt đối phương trầm uất, rốt cục nhịn không được hỏi: “Tại sao nói như thế?”

Trầm Lương Sinh cũng không giấu diếm, đơn giản kể cho cậu về xuất thân của mình, lại rất cuộc không muốn khiến cho cậu đồng tình vì mình, lược bớt không đề cập tới rất nhiều chi tiết không vui, cuối cùng tổng kết nói: “Bởi vì không lưu ấn tượng tốt gì, cho nên cũng sẽ không nghĩ đến.”

Tuy rằng Trầm Lương Sinh không kể tỉ mỉ, Tần Kính cũng có thể đoán ra hắn chịu ủy khuất — tuổi còn nhỏ, lại ăn nhờ ở đậu, ai khi dễ cũng không thể khóc — vì thế cảm thấy có chút đau lòng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ đành nói sang chuyện khác: “Hóa ra anh là con lai, nhìn diện mạo đoán không ra.”

“ Khi còn bé có thể nhìn ra.”

“ Có ảnh chụp không?”

“Đại khái còn hai tấm đi.”

“Khi nào thì lấy ra cho em xem?”

“Này cũng không xem miễn phí được.”

“Xem là coi trọng anh, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Em cứ tiếp tục nói vậy đi,” Trầm Lương Sinh duỗi tay, lần mò sờ soạng giữa hai chân Tần Kính, xấu xa mà xoa nắn, “Cũng không biết hồi này là ai sém chút nữa khóc cầu anh nói...”

“Không được nói chuyện kia.” Tần Kính vội đem thân mình nhích về sau, trên mặt có chút nóng lên.

“Chính mình nói xong rồi, lại không cho phép người khác nói,” Trầm Lương Sinh thu hồi tay, nhỏ giọng cười chọc cậu, “Tần Kính, lại giở trò xấu nha.”

“Ngủ.” Tần Kính một lần nữa nằm thẳng, dứt khoát chấm dứt câu chuyện, liền thấy Trầm Lương Sinh quả không tiếp tục nói nữa. Sau một lúc lâu hô hấp trầm xuống, ước chừng là đã ngủ rồi.

Tần Kính từ từ nhắm hai mắt, trong đầu âm thầm nghĩ, nếu hắn thật sự không trở về, mình cũng sẽ không gặp gỡ hắn. Tưởng tượng như vậy, cũng không biết rốt cuộc là gặp gỡ tốt, hay là không gặp mới tốt, cuối cùng quy kết một câu: lòng người không đủ răn nuốt voi. (*)

Lúc trước những lời tiểu Lưu nói cùng Tần Kính tuy rằng chưa đụng đến tử huyệt, hảo ý trong lời nói cũng là chân thành — hắn dù sao vẫn cảm thấy Tần Kính tính tình mãi như tiểu tử ngốc trượng nghĩa, hắn đem cậu cùng chuyện tìm mèo đùa giỡn, cậu cũng không sinh khí, có lần hắn gây họa, cậu còn giúp chịu tiếng xấu thay cho hắn.

Nhưng Tần Kính chung quy cũng đã là người hai mươi mấy tuổi, nói như thế nào cũng có khả năng nhìn người. Cậu sớm nhìn ra Trầm Lương Sinh là loại người gì, mà mình cùng đối phương quan hệ cũng chỉ là được ngày nào hay ngày ấy, được chăng hay chớ — toàn bộ ý tứ lý giải trên mặt chữ, có thể tiếp tục thì tiếp tục, chờ đến cuối cùng coi như xong.

Đáng tiếc tục ngữ có câu nói thì dễ làm mới khó, nhất là dính dáng chuyện tình cảm, thường thường tính toán trước cho dù tốt cũng không hữu dụng.

Tần Kính từ từ nhắm hai mắt nằm ở bên người Trầm Lương Sinh, vừa lo lắng có thể hay không đem thời gian lâu dài một chút, vừa nghĩ tiếp tục như vậy thực phiền toái — bản thân nguyện ý, cũng phải hỏi một chút người ta có muốn hay không a.

Nhưng không quan tâm về sau thế nào, trước mắt xem ra, Trầm Lương Sinh thời gian này vẫn vô cùng vui vẻ. Thứ tư hai người như thường lệ cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong Trầm Lương Sinh đưa Tần Kính về nhà, đem xe dừng ở ven đường, vẫn tiễn cậu đến cửa, lại thừa dịp cậu tìm chìa khóa, đột nhiên đem người đẩy lên cửa, bắt ngờ hôn lên.

Tần Kính bị hắn hôn mà sững sốt, tuy rằng bên trong ngõ nhỏ tối mù, nhưng không chắc không có người quen trong nhà đẩy cửa đi ra, nếu thực thấy được bọn họ thế này thật nguy.

“Trầm... ưm...” Tần Kính không dám lớn tiếng tránh né, đành phải vừa áp úng khước từ, vừa âm thầm cùng hắn dùng sức. Trầm Lương Sinh biết rõ cậu không muốn, nhưng càng hôn càng hăng hái, một tay nắm giữ cằm cậu, một tay gắt gao siết chặt thắt lưng, sống chết không chịu thả người.

“Anh có ngừng...” Tần Kính tính tình dù cho tốt thế nào cũng chịu không được hắn gây sức ép như vậy, chính là còn chưa kịp phát hỏa, đã nghe Trầm Lương Sinh thấp giọng nói: “Hừ, đừng động, bên ngoài có người đến đây.”

Tần Kính nghe vậy thân mình cứng đờ, nín thở lắng nghe, quả thực nghe được chút loáng thoáng tiếng bước chân, tiếp theo lại nghe tiếng đóng cửa, nghĩ rằng người đã vào nhà, tim mới trở lại trong ngực.

“Anh nói anh...” Một đòn đánh thẳng thế này, Tần Kính gây chuyện cũng không được, bắt đắc dĩ thở dài, “Nhà em lại không có người khác, có chuyện gì vào nhà nói sau, anh cần gì phải làm cho...”

Tần Kính vốn định nói “Làm cho giống như yêu đương vụng trộm”, nhưng rốt cuộc không thể không biết xấu hổ đem hai chữ cuối nói ra, ngược lại sử lực đẩy Trần Lương Sinh: “Nhanh nhanh tránh ra.”

“ Nếu thực vào nhà, sẽ không phải hôn hai cái có thể xong”, Trần Lương Sinh cũng là đánh rần tùy gậy, đem ngữ điệu thanh cao thành thực của hắn hoàn toàn không hợp với lời ân ái nói ra, “Trong nhà của em cái gì cũng chưa chuẩn bị, chốc nữa làm đau em, lại làm cho anh nhịn hai tuần, em cam lòng sao?”

“ Vậy anh có thể đợi thứ sáu tuần này...” Tần Kính nói một nửa, phát giác chính mình cần bản là bị hắn quần vào tròng, dừng một chút, thật sự cảm thấy được hắn có chút buồn cười, không khỏi chế nhạo, “Trần công tử, em tốt xấu cũng coi như người thấy qua sự đời, như thế nào liền không tiền đồ như vậy, ba ngày cũng không chờ được?”

“ Tần tiên sinh, anh đây không phải định tiếp tục đợi sao,” thời gian hai câu nói, Tần Kính đã mở cánh cửa, Trần Lương Sinh theo cậu đi vào, tiếp tục ra về đạo mạo miệng đầy lời buồn nôn, “ Em không đau lòng anh sao?”

“ ... ” Kỳ thật Tần Kính cảm thấy bản thân mình lẩm lõi đã là không biết xấu hổ, kết quả người này da mặt lại càng dày hơn, nhất thời cũng không biết nói gì, dứt khoát ra về lưu manh như hắn mà tiến lại gần, sát bên tai hắn hỏi: “Vậy rốt cuộc có theo em vào nhà hay không? Đỡ cho lát nữa nói em không biết đau lòng anh.”

“ Không vào,” Trần Lương Sinh đem người trêu chọc rồi chuồn, xong rồi lại muốn học Liễu Hạ Huệ, đem cậu ôm lấy trong lòng ngực, thăm thì bên tai, “Trước gom lại, thứ bảy sẽ tính sổ với em.”

“ Vậy anh đừng ôm không buông tay a?”

“Lại mạnh miệng,” Trần Lương Sinh hơi hơi cúi đầu hôn cậu một chút, “Không sợ bị phạt thêm?”

“.....” Tần Kính vừa muốn cãi lại, liền thấy đối phương tiếp tục tận dụng triệt để cơ hội hôn lên. Triền triền miên miên hôn sâu, trong đêm đông giá lạnh, chỉ có nhiệt khí nóng hổi giữa hai đôi môi giằng co. Đầu lưỡi giống như rắn nóng lòng tìm nơi ngủ đông, xuyên qua màn sương trắng trên đất, chui vào lòng đất hắc ám ấm nóng.

Chờ tới thứ bảy, Tần Kính tan tầm theo Trần Lương Sinh trở về tòa nhà trên đường Kiếm Kiều, ăn xong bữa tối, lại pha hai chén trà Quan Âm tiêu thực. Ước chừng là bên trong có thêm trà An Khê, nắp chén mở ra liền thoát ra hương thơm giống như hoa lan, mùi thơm ngào ngạt làm cho lòng người bất an.

Tám giờ hơn lên lầu, hai người cùng nơi quần áo tắm rửa. Phòng tắm trên tầng ốp gạch men, sáng giống như có thể phản chiếu bóng người, vòi hoa sen vừa mở, hơi nóng hằm hập bốc lên. Tần Kính cùng Trần Lương Sinh mặt đối mặt đứng trong bồn tắm, vừa nhớ tới lần trước kia, phía dưới liền có chút phản ứng. Trần Lương Sinh cũng là khi cởi quần áo cũng đã cứng rắn, nước ấm tưới lên đầu, sự vật phía dưới vùi trong âm mao ướt đẫm kia đứng thẳng, Tần Kính nhìn thấy cổ họng khô khốc, sinh ra chút tâm tư ám muội.

“ Nghĩ gì vậy?” Trần Lương Sinh giống như bắt được ý niệm trong đầu cậu, tựa tiểu phi tiểu khởi mào mi, lấy xà phòng thoa lên ngực Tần Kính, đầu ngón tay thuận thế gảy hai cái đầu vú tròn mịn.

“ ... Không có gì.” Tần Kính không chịu nói, Trần Lương Sinh cũng không ép cậu, tay trái cầm xà phòng, nhiều qua phía sau Tần Kính, theo khe hông trượt xuống, để ở hậu huyệt, đợi bôi đủ, ngón giữa liền nung bọt trơn dầm vào, chậm rãi động qua lại, “Đâm vào có thoải mái hay không?”

Kỳ thật phía sau bị hắn lộng như vậy cũng không có cảm giác gì, nhiều lắm có chút trướng, nhưng mà Tần Kính đặc biệt chịu không nổi khẩu khí kia của hắn — thô tục, mà giọng nói lại thanh cao, âm cuối giống đuôi chân mày câu lòng người ngứa ngáy, ngay cả nơi bị náo loạn thật sự có chút khoái cảm, không khỏi hơi hơi co rút hai cái, như cái miệng nho nhỏ mút vào ngón tay tay của đối phương.

“” Hồ hấp Trần Lương Sinh bỗng dừng trầm trọng hẳn lên, rốt cục rút tay ra, lấy vòi hoa sen để ở huyệt khẩu, qua loa mà đem xà phòng xối sạch sẽ, ném khăn tắm cho cậu, “Đi ra lau người, đứng yên đừng nhúc nhích.”

Tần Kính chỉ cảm thấy phía sau chỗ kia bị vòi phun xối vào nóng lên, khi nhắc chân bước ra bồn tắm lớn, hình như có dòng nước ấm từ bên trong chảy ra, sắc mặt liền đỏ hết cả lên. Cậu đứng một bên lấy khăn

tắm lau toàn thân, giương mắt thấy Trần Lương Sinh trở về, trên mặt đột lại đỏ bừng, vội vàng chuyển dời ánh mắt, không mở miệng để ý đến hắn.

Trần Lương Sinh trong tay cầm theo quần lót trắng, đem quần tam giác nhỏ để gần vị trí thắt lưng, thấp giọng phân phó: “Mặc vào anh xem xem.”

Loại kiểu dáng quần lót này Tần Kính chưa bao giờ mặc qua, nhưng làm cho cậu thẹn thùng cũng không phải cái này — cái quần này không phải mới, là Trần Lương Sinh cố ý lấy cái chính hắn mặc đưa cho cậu, trong đó mang theo chút ý vị suồng sã không thể nói rõ.

“Nhắc chân.” Trần Lương Sinh khom lưng, bắt lấy mắt cá chân Tần Kính, đem quần lót mặc cho cậu, một đường kéo tới hông, bao bọc lại thứ ngẩng đầu cao cao của cậu, làm cho cái đồ vật kia bị trói buộc, thẳng tắp dán sát vào bụng, lại cố ý đem quy đầu lộ bên ngoài lưng quần, dùng ngón tay ma mị vuốt nhẹ.

Mới vừa sờ soạng vài cái, Trần Lương Sinh phát giác ra lỗ nhỏ chỗ ngón tay không ngừng rỉ nước, hắn đưa tay đem chút nước này bôi lên đầu vú Tần Kính, mặt đối mặt đứng ở trước người cậu, vừa dùng dương vật cọ cọ hạ thân bị quần lót khóa lại của đối phương, vừa lần mò tới phía sau cậu, hai tay bắt lấy đai quần lót, dùng sức kéo lên.

Vải dệt bao mông bị hắn ghì chặt thành một đoàn, hõm sâu vào khe mông Tần Kính, hai cánh mông liền công khai lộ ra.

Tần Kính phát giác mảnh vải kia từ từ ma sát bên dưới, cao nang bị đè nén dồn ép phát đau, giống như có cái roi nhỏ nhẹ nhàng quất vào nơi tư mật của mình, rõ ràng đau đến sủi nhục, đằng trước lại càng cứng ngạnh, lỗ nhỏ trên đầu tích tấp chảy ra thứ nước dính dính, có chút dính vào trên dương vật Trần Lương Sinh, lại có chút theo quy đầu chảy xuống, thấm ướt một mảnh quần lót.

Trần Lương Sinh một tay túm quần lót kéo, một tay mạnh mẽ xoa nắn cánh mông cậu, dùng vật giường cung bặt kiểm thật mạnh đỉnh cậu, vừa đỉnh vừa hỏi: “Có muốn không? Hử?”

“.....”

“Nói chuyện.”

Tần Kính tới cùng cũng không lên tiếng, ước chừng là nghĩ nói không bằng hành động — cậu ôm chặt lấy Trần Lương Sinh, gấp gấp khó dần nổi hôn hắn, thân mình giống như dính vào trên người đối phương, thúc dục hắn ra khỏi phòng tắm.

Trần Lương Sinh thật ra hài lòng thấy cậu chủ động, vừa cùng cậu hùng hực khí thế hôn môi, vừa thụt lùi đi đến bên giường, ôm cậu cùng nhau ngã xuống. Hai người hãm sâu bên trong giường lớn, lăn qua lăn lại hôn sâu, mới vừa rồi Trần Lương Sinh tự tay vì Tần Kính mặc vào quần lót, giờ lại tự tay lột xuống, hai cổ thân thể trần trụi đồng loại khát khao quần làm một khối, tính khí kích thích, ở trên người đối phương lung tung cọ xát, nhưng vẫn không thể thỏa mãn.

Tần Kính chung quy nhịn không được buông cờ đầu hàng, kéo tay Trần Lương Sinh ấn đến hạ thân của mình, giọng nói khàn khàn: “Khó chịu, giúp em sờ sờ.”

“Em vừa rồi có phải hay không nghĩ muốn liếm thứ này của anh?” Trần Lương Sinh cũng kéo qua tay cậu, ấn đến dương vật chính mình, “Thích nó sao?”

Tần Kính bị hắn vạch trần tâm tư đen tối, dứt khoát trở mình, dùng sức đem Trần Lương Sinh đặt dưới thân, từ trong ngực một đường hôn xuống, thẳng hôn đến giữa hai chân, há miệng mút túi nang phòng trưởng, liếm dọc theo hành thân lỗ lên gân xanh, đầu lưỡi để ở quy đầu, rất nhanh đảo động qua lại.

“Hử...” Trần Lương Sinh cúi đầu ngậm một tiếng, khẽ nâng nửa thân, mắt thấy Tần Kính quỳ trên giường, vừa khẩu giao cho mình, vừa cầm thứ kia của cậu thủ dâm. Trong phòng ngủ bật đèn trần, chói lọi chiếu rõ cảnh trí trên giường. Trần Lương Sinh nặng nề ngã xuống, chỉ biết còn nhìn cảnh tượng như vậy vài lần, phía dưới không ngờ có chút ý muốn xuất tinh, trong lòng không khỏi cười giễu, tóm lại cứ là người này chính mình liên đặc biệt nhịn không được, dứt khoát buông tha đỉnh động thắt lưng, phối hợp động tác trong miệng cậu cao thấp đâm vào, qua hồi lâu rốt cuộc kiềm chế không được hừ một tiếng tiết ra trong miệng cậu.

Tần Kính ngậm thứ đó trong miệng, mặc dù không cảm thấy ghét bỏ, nhưng cũng không biết nên làm cái gì mới đúng, nhả ra cũng không xong nuốt cũng không phải, nhất thời có chút ngốc lảng. Trần Lương Sinh từ từ nhắm hai mắt thở hổn hển vài giây, mở mắt thấy cậu vẫn ngậm tinh dịch của mình trong miệng, lảng lảng ngồi bên kia mà xui quẻ khiến ngồi dậy tiến lại gần, vừa cầm vật đứng thẳng của cậu vuốt ve, vừa hôn lên môi cậu, dùng đầu lưỡi đem tinh dịch trong miệng chuyển qua miệng mình — đây chính là đãi ngộ bạn gái trước đây cũng không được hưởng thụ qua.

Tần Kính phục hồi lại tinh thần, mới phát giác trong lúc ngẩn ngơ hai người đã thay đổi vị trí, chính mình quỳ sấp trên giường, vểnh mông, tư thế này thật sự là có chút xấu hổ. Nhưng mà phía sau chỗ kia bị người tinh tế liếm, có loại ngứa ngáy tê dại hơi hột, từng chút từng chút một, như gợn sóng từng đợt giữa hồ nước, làm cho người ta căn bản không nghĩ giây dũa.

Trần Lương Sinh tách đùi cậu ra, chất lỏng bạch trọc từ môi nhả ra, chảy vào nơi riêng tư, lại bị đầu lưỡi liếm sạch — hẳn dùng đầu lưỡi liếm ướt hai khóa cao nang, liếm ướt lông mao thừa thớt bên trên, cuối cùng liếm tiểu huyết khép chặt, đầu lưỡi dán sát vào nếp nhăn huyết khẩu, tỉ mỉ trêu đùa, cảm giác được cái miệng nhỏ nhắn kia kìm lòng không đậu hé ra, miêu tả chính xác là dục cự còn nghênh, hay là dục nghênh còn cự, quả thực là đáng yêu vô cùng.

“ Ngứa hay không?”

“”

“ Hửm?”

“ ...Có chút...”

“ Có muốn anh tiến vào?”

Lời thì thầm trên giường chọc ghẹo người, trong giọng nói ôn nhu này, Tần Kính nhắm mắt lại, nín thở chờ đợi cảm giác đau nhức tê liệt kia, phát giác mình là hoàn toàn cam tâm tình nguyện — đau cũng đau đến cam tâm tình nguyện.

“ Cũng không đến mức sợ thành như vậy chứ,” Trần Lương Sinh nhận ra cậu khấn trương, lại cảm thấy được cậu thực nghe lời, nhịn không được hôn hôn cái mông nhỏ, thò người đem ngón kéo tử đầu giường mở ra, vừa lôi hộp vaseline mua ở hiệu thuốc tây, vừa vui đùa nói ” Em nơi ấy nếu đau, anh sẽ đau lòng.”

Tuy chỉ là câu vui đùa, nhưng Trần Lương Sinh lời này đã xem như vô cùng ẩn tình gợi tình. Động tác Dưới tay cũng cùng dạng, ôn nhu quét thuốc mỡ, trước đâm vào một ngón tay, khuếch trương một hồi, mới nhét thêm một ngón, vừa động vừa hỏi: Có đau hay không?”

“ Không đau.”

“ Như vậy thì sao?” Trần Lương Sinh hơi hơi gấp ngón tay, đầu ngón tay một chút sờ soạng nhuuyến thịt mềm ướt bên trong.

“ Không đau...”

“ Có cảm giác khác không?”

“ Hử?”

“ Có cảm giác khác liền nói cho anh biết.”

“ Ừ.”

“”

“”

“ Vừa rồi...” Nói chưa hết lời Tần Kính đột nhiên cứng đờ, do dự mà mở miệng, “Hình như có chút...”

“ Có chút thoải mái?”

“ Không biết, chính là có chút... A!”

Tần Kính đột nhiên cúi đầu kêu lên, ngón tay Trầm Lương Sinh cũng không biết ấn tới chỗ nào làm cho cả người cậu tựa như bị điện giật. Cảm giác kia không phải cái loại thoải mái bình thường, đích xác là thập phần kích thích.

Trầm Lương Sinh sớm tìm hiểu một chút, biết việc làm từ mặt sau này, nếu tìm đúng nơi rồi, người phía dưới cũng có thể thật sự thoải mái. Lúc này thấy cậu có phản ứng, tất nhiên là chiếu chỗ kia ấn vào, lặp lại chuyển động tai nghe cậu càng lúc càng rên rỉ động tình, tiểu huyết gắt gao siết chặt ngón tay của mình, tay trái hướng bên dưới sờ soạng một phen, phát hiện vật hơi nhuyễn kia đã cứng ngạnh trở lại, hiển nhiên là bị làm cho có cảm giác.

Trầm Lương Sinh bị tiếng rên rỉ nhịn không được nữa, rút ngón tay ra, lại quệt thuốc mỡ, bôi lên dương vật vẫn không có chút dấu hiệu nhuyễn xuống của mình, miễn cưỡng không chế được tiết tấu, chậm rãi đem dương tiến vào, vào non nửa dừng lại, hỏi cậu: “Có đau hay không?”

“ Vẫn được...”

“ Nhẫn một chút...” Trầm Lương Sinh chính mình cũng nhẫn khó chịu, tiếp tục kìm nén tính khí từng tắc một đâm vào, thẳng đỉnh đến cùng mới cúi đầu hít thở, “ Em bên trong thật chặt.”

Tần Kính nghe được mặt đỏ tai hồng, phía sau tuy có chút trướng đau, nhưng không phải không thể nhẫn nại — cậu cơ hồ có thể cảm nhận được hình dạng của hắn, thật thật tại tại chôn ở trong cơ thể mình, trong tưởng đau nhưng cũng xuất hiện một luồng sáng khoái.

Trầm Lương Sinh ngừng nửa phút chờ cậu thích ứng, rồi sau đó mới chậm rãi luật động, như trước vừa động vừa hỏi: “Có đau hay không?”

“ Không đau...”

“ Thật không đau?”

“ Không đau.”

“ Đau nói với anh.”

“ Ừm.”

Tần Kính bị hắn hỏi chống đỡ không được, thế mới biết lòng người hóa ra làm bằng bùn — giờ phút này từng chữ nghe vào trong tai đều biến thành một ngón tay, từng chút ấn vào trái tim mình, phủ đầy toàn bộ con tim, tất cả đều là vân tay của đối phương.

Trầm Lương Sinh phỏng đoán cậu đã thích ứng không sai biệt lắm, rốt cục phóng thả động tác, cảm thấy nhuyễn thịt gắt gao vừa rồi sờ soạng nửa ngày, bao bọc phân thân của mình kín không kẽ hở, giữa động tác xỏ xuyên một cổ tê dại sáng khoái từ đỉnh quy đầu mạnh mẽ đến tận cao nang, lại lan tràn đến toàn thân, không khỏi càng động càng nhanh, tai nghe thấy tiếng nước tác hưởng từ nơi bị mình xuyên vào, mặc dù biết rõ là thuốc mỡ bôi trơn, nhưng lại càng muốn xuyên tạc hỏi: “Để chịu đến mức ướt như vậy?”

“ Ừ.”

Trầm Lương Sinh không nghĩ tới cậu sẽ thẳng thắn như vậy, dự hỏa thiêu đốt tràn đầy, hạ thân lại thả chậm động tác, dùng quy đầu cọ xát vách tường bên trong, tìm chỗ lúc này, từng chút một hung hăng đỉnh vào, dùng ngôn ngữ trên chọc nói: “Thoải mái hay không?”

“ ...Thoải mái.”

“ Thích bị anh làm?”

“ Ừ...”

Nói chưa nói hai câu, cũng là Trầm Lương Sinh chính mình bị khiêu khích nổi lên tà hỏa. Mang theo cổ hỏa thiêu muốn chiếm giữ kia, hắn vươn tay sờ soạng dưới thân Tần Kính, đem vật run rẩy nắm ở lòng bàn tay, rất nhanh sử lực vuốt ve: “Có muốn bắn?”

“ Muốn... A...”

Tần Kính ưỡn mông, nghênh đón động tác của hân, phía dưới trường lợi hại, tựa như có con sâu nhỏ tiến vào lỗ nhỏ trên đỉnh, toàn bộ phân thân vừa ngứa vừa nóng, khẩn trương đến điểm mấu chốt, lại phát hiện đối phương đột nhiên buông lỏng tay, còn để lại tay của cậu, cũng không cho cậu tự sờ.

“ Nghe nói có người chỉ dựa vào mặt sau có thể bắn ra, em cũng thử xem?”

“ Không cần... A...”

Tần Kính căn bản không còn tâm tư nghe hân nói cái gì, chỉ cảm thấy không chỉ có đằng trước, bên trong cũng có loại tê dại tràn ngập, từ hậu thân nện một đường truyền lên trên, đằng trước càng muốn phát tiết, nhịn không được tới tới lui lui cầu xin: “Từ bỏ... Không được... Đừng động...”

“ Lại không muốn bắn?”

“ Không phải... A... Muốn bắn... muốn...”

“ Bị anh làm cho muốn bắn?”

“Ừm... Bắn không được...” Tần Kính đã muốn bị hân gây sức ép nói năng lộn xộn, lung tung gật gật đầu, “Để... A... Để em tự mình sờ.. sờ...”

Kì thực Trần Lương Sinh cũng không tiếp tục kiên trì được bao lâu, nghe vậy lại thành thật cầm lấy tay Tần Kính, hai tay cùng nơi đụng đến giữa hai chân cậu, xoa nắn vật cứng rắn của cậu, từ quy đầu đến cao nang không buông tha một chỗ nào, ngay cả âm mao đều bị nắm lại, mạnh mẽ đâm vài cái liền khiến cho cậu lớn tiếng rên rỉ, nhất thời bắn ra, bởi vì nghẹn lâu, tinh dịch bạch trọc bắn ra thật nhiều, nhiễm bắn ra giường loang lổ, một mảnh hỗn độn.

Trong cao trào Tần Kính đầu óc một mảnh trống rỗng mờ mịt, ngay cả Trần Lương Sinh khi nào thì bắn cũng không biết. Trong phòng ẩm áp thiêu đốt nóng rực, hai người đẩy người đều là mồ hôi, ôm nhau cùng một nơi thở hổn hển một lúc lâu, mới sức cùng lực kiệt tách ra. Trần Lương Sinh rút ra dương vật bán nhuyển, đưa tay sờ soạng trong đùi Tần Kính, nhẹ giọng đùa giỡn: “Em phía dưới ướt lợi hại, hết như nữ nhân.”

“ Không thể...” Cũng làm đến bước này, Tần Kính cũng không có gì ngượng ngùng, lúc này mới phát giác trong mông chất lỏng dính dính, nghĩ là mới rồi bắn vào trong không ít, ghé vào trên giường thở hổn hển nói, “Thế cũng là do anh bắn vào, đừng đổ lên đầu em.”

“ Còn đi được không?” Trần Lương Sinh ghé qua hôn hôn bả vai cậu, “ Cùng nhau tắm.”

“ Lười động.”

“ Vậy đợi lát nữa anh rửa cho em.”

“ Ừ.”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Trần Lương Sinh đụng đến thuốc lá trên tủ đầu giường, đốt một điếu chậm rãi hút, xoay người xuống giường đi đến phòng tắm, qua loa đem mình tẩy rửa sạch sẽ, vắt sạch khăn ướt mang về, ngồi vào bên giường chậm rãi giúp Tần Kính lau người.

“ Trần Lương Sinh.”

“Ừ?”

“ Không có gì, tùy tiện gọi thôi.”

“.....” Trần Lương Sinh thấy cậu làm nũng, nhịn không được vuốt vuốt đầu cậu, không suy nghĩ thốt ra, “ Tần Kính, dọn lại đây ở cùng anh đi.”

“ A?” Tần Kính vốn đang lim dim buồn ngủ, nghe vậy lập tức tỉnh táo lại, nghiêng đầu nhìn Trần Lương Sinh, cười lắc lắc đầu, “ Vẫn là thôi đi, em mà chuyển lại đây tiểu Lưu khẳng định đào bới đến cùng, nó lại giấu không được, vạn nhất rơi vào tai mẹ nuôi em, còn không lập tức cầm dao đem em chém chết.”

“ Ừ, em đứng lên trước, anh đổi đệm giường rồi ngủ tiếp.” Trần Lương Sinh giống như cũng không thêm để ý, thuận miệng đáp một tiếng rồi đổi đề tài khác.

Đổi ra giường, hai người một lần nữa nằm một chỗ, Trầm Lương Sinh vươn tay ôm Tần Kính vào lòng, đem đầu cậu ấn vào hõm cổ mình, lẳng lặng ôm cậu trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn da thịt sau tai cậu.

“Đừng nháo mà... Thành thật ngủ đi.” Tần Kính mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, sau đó rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Còn lại Trầm Lương Sinh một người mở to mắt nằm trong bóng đêm, nửa ngày cũng là không dậy nổi buồn ngủ, chung quy cảm thấy có chút thấy không rõ ý nghĩ của chính mình.

Kỳ thật mới vừa rồi câu nói kia bất quá là nhất thời xúc động, lời vừa ra khỏi miệng chính hắn liền hối hận, Tần Kính không đáp ứng, hắn ngược lại rơi vào thoải mái.

Trầm Lương Sinh có chút hoài nghi Tần Kính có phải nhìn thấu điểm này cho nên mới không đáp ứng, lại cảm thấy được có thể là mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng nói đến ngọn nguồn, cho dù là nhất thời xúc động, rốt cuộc cũng là bị kích động. Trong câu nói để Tần Kính dọn về đây kia giống như một ngòi nổ, dẫn tới Trầm Lương Sinh không thể không một lần nữa xem kỹ dự tính ban đầu của mình — hắn đối cậu thật sự có dự định chiếm giữ, ít nhiều giống khúc nhạc dạo một hồi yêu đương.

Kỳ thật thích thì thích — Trầm Lương Sinh cho là mình cũng không phải chưa có yêu đương qua. Hắn đối nữ nhân có thẩm mỹ cố định, không tính là quá mức đòi hỏi cao. Bộ dáng thuận mắt, dáng người cao gầy một chút, tính tình khô hài hiền hoà, cũng không có yêu cầu khác. Nói như vậy. Tần Kính trừ bỏ giới tính không hợp, những điều kiện khác đều ăn khớp.

Nói ngắn gọn, chuyện yêu đương này đối với Trầm Lương Sinh mà nói, đơn giản tựa như điệu Valse xã giao, đối bạn nhảy mới là trạng thái bình thường. Về phần cuối cùng cùng người nào yên ổn, còn phải xem khi tới tuổi, điệu nhảy kia đang ở đâu, hơn phân nửa cùng ai trải qua.

Nhưng hiềm thấy đêm nay Trầm Lương Sinh ôm Tần Kính nằm ở trên giường, trong lòng lại có chút buồn bực không hiểu tại sao.

Giống như trong đầu có người chủ trì vũ hội, hết như đòi mạng hướng hắn thúc dục:

“Changing partner!”

Hoàn chương 10.

(*) lòng người không đủ rắn nuốt voi: tham lam

(*) Changing partner: Điệu Waltz (valse) là một điệu khiêu vũ cổ điển quý phái của châu Âu. Trong điệu valse khi bạn nhảy theo một cung tròn mà ở đó những đôi nhảy sẽ trao đổi bạn nhảy với nhau. Nghĩa là bạn đang nhảy với người bạn nhảy của mình thì đến một khúc nhạc nào đó bạn sẽ buông bạn nhảy của mình và phiêu du một mình qua những người bạn khác đang đứng trong vòng xoay tròn.

11. Chương 11

Năm nay khí hậu có chút khác thường, đầu tiên là nắng gắt cuối thu so với năm ngoái đều lợi hại, vào đông rồi lại so với năm rồi lạnh hơn, cuối tháng mười một liền đổ một trận đại tuyết. Các lão nhân ước chừng sẽ nói, thế đạo không yên ổn, ông trời cũng trở mặt theo, nhưng tiểu hài nhi mặc kệ mấy thứ này — tuyết rơi thật tốt!

Tuyết từ buổi trưa bắt đầu đổ, trước tí tách lát phát rơi xuống rồi sau đó liền hoàn toàn che phủ. Tới thời điểm tan trường, sân thể dục đã tích đầy hai tấc tuyết trắng, khắp phòng học lòng người phấp phồng, không ai có tâm tư nghe giảng, toàn bộ ngóng trông mau mau tan học thống thống khoái khoái nghịch tuyết một hồi.

Lúc này Tần Kính kỳ thật là không thể nào xứng với chức vụ — không khỏi chiều chuộng học trò — cậu nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút tan học, dứt khoát đem sách giáo khoa đóng lại, tuyên bố: “Hôm nay đến đây thôi, thầy cho các em ra ngoài chơi một lát, chỉ được chơi một chút thôi, chơi xong lập tức về nhà, đường tuyết trơn không dễ đi, không được để người nhà sốt ruột.”

Tiểu nha đầu đồng loạt hô lớn thầy thực anh minh, tất cả vây lên ôm lấy Tần Kính chạy ra khỏi cửa. Phương Hoa ở lớp bên cạnh dạy toán, giờ học cũng không khác biệt lắm, đang giao bài tập cho học sinh làm, nghe được động tĩnh sân thể dục, theo các nàng nhìn hướng ngoài cửa sổ, lắc đầu cười nói: “Được rồi, các em cũng đi ra ngoài chơi đi, bài tập về nhà đừng quên làm.”

“ Thế nào, cô cũng quản không được mấy đứa nhỏ?”

Tần Kính đứng ở bên sân thể dục, giám sát một đám tiểu nha đầu chơi đùa điên cuồng, ngoảnh lại Phương Hoa cũng kết thúc giờ học sớm, mang theo học sinh của cô đi tới, cười hỏi cô một câu.

“ Đây cũng không phải,” Phương Hoa cười cười cùng cậu đứng bên sân, “Không phải sợ thầy Tần một người bị lão Ngô phạt sao, có thêm tôi, có thể không trách được.”

Lão Ngô trong miệng Phương Hoa là chỉ phó hiệu trưởng nữ trung Thánh Công, kiêm làm giáo vụ trưởng, thái độ làm người nghiêm túc hiền hoà, chỉ cho đám người trẻ này gọi hần lão Ngô. Trên thực tế bọn họ sẽ không bởi vì cho về sớm chốc lát mà bị lão Ngô bắt viết kiểm điểm, Phương Hoa nói như vậy bất quá chỉ là đùa một chút, lại đùa rất thân thiết, Tần Kính cảm thấy có chút khó tiếp lời, chỉ biết cười cười, cái gì cũng không nói.

“ Gần đây trời càng ngày càng lạnh.”

“ Ừ...” Phương Hoa dừng một chút, vẫn cố lấy dũng khí nói, “Tôi rảnh rồi không có việc gì, mẹ dạy tôi đan len, đan được một đôi bao tay, kết quả đan quá lớn... Tần tiên sinh nếu không để ý, thì cầm lấy dùng đi.”

“.....” Tần Kính nhất thời không biết nên nói cái gì, cậu hiểu được đôi bao tay kia nhất định là cố ý đan vì mình, tấm lòng con gái người ta, mình nếu cự tuyệt, bảo cô còn mặt mũi đâu. Nhưng nếu không cự tuyệt, lại giống như cho nàng một chút hy vọng không nên.

“ Nhìn mấy đứa nhỏ chơi đùa, thật giống như chính mình cũng trẻ ra vài tuổi.” Phương Hoa không biết là nhìn thấu do dự của cậu, hay là bởi vì ngưỡng ngừng, giành trước mở miệng chuyển đề tài.

“ Cô Phương so với tôi nhỏ hơn đi? Tôi còn không ngại mình già, cô cũng đừng ngại chứ.” Tần Kính lập tức đón ý nói một câu, vừa lúc có mấy nữ sinh chạy tới kéo hai người bọn họ ném tuyết, hai người liền cùng nhau hi hi ha ha hòa lẫn vào đám học trò, không khí xấu hổ đều hóa giải.

Ngày tuyết quả thật đường không dễ đi, đi tàu điện cũng không tốt. Trầm Lương Sinh nghĩ tới điểm này, tuy rằng không phải ngày theo lệ thường gặp mặt, vẫn là trước giờ rời công ty, lái xe đi đón Tần Kính tan tầm.

Xe nhanh chạy đến cổng trường, liền thấy vùng lân cận đã chen chúc không ít phụ huynh chờ con, không tiện lái vào bên trong, Trầm Lương Sinh đơn giản tìm chỗ đậu xe, đi bộ vào trường.

Cách lần Trầm Lương Sinh vào trường tìm Tần Kính đã qua hơn hai tháng, người gác cổng lại vẫn nhớ rõ hần, khách sáo hai câu liền mời hần đi vào. Trầm Lương Sinh hướng bên trong đi vài bước, nhìn thấy sân thể dục một mảnh gà bay chó sủa, mặc dù liếc mắt một cái liền từ một đám gà con mà bắt được thân ảnh Tần Kính, nhưng cũng nghi hoặc khoanh tay nhìn nhìn một hồi, thậm nghĩ còn chưa tới thời điểm tan học, sao náo nhiệt như thế.

Ngày tuyết rơi cùng ngày thường bất đồng, sắc trời tuy là hơi mù mù, tuyết trắng lại phản chiếu ánh mặt trời, so với bình thường sáng hơn chút. Giữa trời chiều bụi tuyết, Tần Kính vừa quay đầu lại liền trông thấy Trầm Lương Sinh, mặc áo măng-tô đen dài, đội mũ phớt cùng màu, tay đút trong túi áo khoác, tiêu sái đi về phía mình.

Tần Kính không khỏi ngẩn người — người như vậy, mặc kệ là thấy bao nhiêu lần, mỗi một lần đột nhiên nhìn thấy hần, trái tim đều mãnh liệt khiêu đập.

Sân thể dục nhóm tiểu cô nương nghịch tặc đến điên cuồng, nhất thời còn không có ai chú ý tới Trần Lương Sinh. Nhưng có tiểu nha đầu thấy Tần Kính đứng sững, nhân cơ hội bốc một vốc tuyết, qua loa ném lại, ném tới trên lưng Tần Kính, ha ha cười ” Thầy, thầy thua rồi.”

“Coi như em lợi hại được chưa? Thật sự là sợ em.” Tần Kính buồn cười vỗ vỗ vụn tuyết dính sau lưng mình, phẩy phẩy hai cái là tự mình động thủ, sau liền đổi người — Trần Lương Sinh đi đến bên cạnh cậu, đưa tay giúp cậu phủi quần áo.

“A...” Tiểu cô nương lúc này mới nhìn đến Trần Lương Sinh, nhớ tới mình đã gặp qua hắn, hắn còn viết lời phê trong bài tập cho mình, lập tức vừa phấn khích vừa thẹn thùng, cảm thấy ở trước mặt hắn đã đánh mất bản thân, xấu hổ một chút, vẫn là bạo gan chạy tới nói: “Tiên sinh là bạn của thầy Tần đi? Em, em lần trước bài tập không làm đủ...”

“À...” Trần Lương Sinh cũng nhớ tới bài thi ra về thông minh xin khoan hồng kia, nhìn tiểu cô nương đáng yêu, cố ý xụ mặt đùa nàng, “Vậy em sau có thật sự học bài hay không?”

“Em học mà, không tin anh hỏi thầy...” Trần Lương Sinh khi nghiêm túc có lực uy hiếp thực lớn, tiểu cô nương bị hắn chọc cho tưởng thực, sợ hãi kéo kéo tay áo Tần Kính.

“Anh đừng dọa nó,” Tần Kính an ủi vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, ” Em cũng không cần sợ, sợ anh ta cái gì chứ?”

“Về sau nghe lời thầy giáo nhiều hơn, đừng bắt nạt thầy,” Trần Lương Sinh thấy Tần Kính phá vỡ vẻ nghiêm túc giả vờ của mình, liền cũng đưa tay sờ sờ đầu Tiểu cô nương, cố ý đùa bỡn nói, “Thầy của em sợ đau chết đi, em lại lấy tuyết ném cậu ấy, chốc nữa lại la đau.”

Mặt Tần Kính dùng một phát đỏ bừng, hận hắn cùng học sinh của mình nói lời mang hàm ý khác, âm thầm trừng mắt liếc hắn một cái. Tiểu cô nương tất nhiên là nghe không ra ý đồ trong lời Trần Lương Sinh, chỉ là bị hắn sờ đầu, mặt cũng đỏ lên, ngượng ngùng chạy ra đi. Chạy trốn rất vội vàng, không cẩn thận đụng phải Phương Hoa, dứt khoát ôm eo cô, làm nũng gọi, “Cô Phương.”

Phương Hoa ôm tiểu nha đầu, mỉm cười nhìn lại đây, thấy Trần Lương Sinh, đoán được ước chừng là bạn bè Tần Kính, khách khí gật đầu chào.

Lúc này chuông tan học đúng lúc vang lên, Phương Hoa cười hướng phòng giáo viên chỉ chỉ, ý là tôi đi về trước. Tần Kính liền cũng cười gật đầu chào.

Phương Hoa một mình trở lại phòng giáo viên, thấy trong phòng không có người khác, bước nhanh đến trước bàn của mình lôi ra ngăn kéo, đem đôi bao tay vẫn tìm không thấy cơ hội tặng lôi ra, lại tiến đến trước bàn Tần Kính, nhìn trên bàn bày một chồng vở, nhanh nhẹn mà đem cái bao tay kia kẹp vào trong.

Cô nghĩ mình dù sao cũng nên dừng cảm một chút — thích, sẽ có dũng khí một chút, từng đường kim mũi chỉ đều đan tâm ý của mình, cô muốn tặng đi.

Cho dù có thể không được đáp trả, cũng muốn tặng.

Tần Kính còn ở sân thể dục, như đuổi vịt thúc giục nhóm tiểu cô nương đi phòng học lấy túi sách, nhanh nhanh về nhà mới ngoan.

Trần Lương Sinh cũng không mất kiên nhẫn, đứng ở một bên đợi, mới theo cậu đi về phòng giáo viên.

Chồng vở kia Tần Kính là muốn mang về nhà sửa, cậu nhìn thấy chen lẫn trong đồng vở một đôi bao tay len, ngoài ý hướng Phương Hoa bên kia nhìn thoáng qua, nhưng cũng không nói gì, như không có việc gì cầm cặp sách, đem vở cùng bao tay nhét vào.

“Buổi tối muốn ăn cái gì? Ngồi vào trong xe, Trần Lương Sinh vừa khởi động vừa hỏi Tần Kính.

“Tùy tiện, anh muốn ăn cái gì?”

“Ăn lẩu được không?”

“Đi a.”

Trầm Lương Sinh quay đầu xe, thẳng hướng đường Kiếm Kiều — từ lúc quan hệ ổn định, hai người cũng rất ít cùng nhau bên ngoài ăn cơm, nhiều ít cũng có chút ý tứ tránh hiềm nghi.

Tần Kính biết giờ này cùng hần về nhà tám phần là phải qua đêm, bất quá mấy chuyện trên giường kia, hai người cũng coi như dần dần quen thuộc, sẽ không làm ra tình trạng bi thảm lúc đầu. Nếu không chậm trễ lớp học ngày hôm sau, thực tâm mà nói, Tần Kính chính mình cũng trầm mê trong đó.

Lái xe vài phút đồng hồ, Trầm Lương Sinh đột nhiên đậm thanh hỏi: “Không lấy ra nhìn xem sao?”

“ Hả?”

“ Người ta hao tâm tổn trí đan nửa ngày, em bỏ vào cặp sách thì xong rồi?”

“.....” Tần Kính thầm nghĩ hần thật nhạy bén, như thế nào có thể đoán được bao tay kia là người khác đưa, miệng theo câu chuyện vui đùa trả lời, “Đây không phải là sợ anh ghen sao.”

“.....” Trầm Lương Sinh vừa lái xe vừa không mặn không nhạt liếc Tần Kính một cái, cũng không nói cái gì nữa. Nhưng thật ra Tần Kính bị cái nhìn kia có điểm tự nực cười, âm thầm cười giễu, may không biết giữ miệng đi, làm gì vội vàng tự tìm mất mặt.

Trên thực tế ánh mắt kia Trầm Lương Sinh thật không có ý tứ chê cười Tần Kính tự mình đa tình gì cả — quả thật là không thêm để ý, hần cũng sẽ không hỏi.

Cho nên nói có nói chuyện gì cũng đừng nói chuyện yêu đương, không phải đem đầu óc choáng váng, thì chính là đem trái tim đâm một lỗ cho máu dần dần chảy khô, khó tránh khỏi có khi lo được lo mất, miễn cảm quá mức.

Bất quá phần nhạy cảm này cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng. Tỷ như đêm hôm đó, Tần Kính đích xác nhìn ra Trầm Lương Sinh bảo cậu dọn qua ở chung là nhất thời xúc động — cũng không phải nhìn ra, Tần Kính thị lực kém, thiếu kính mắt căn bản thấy không rõ biểu tình trên mặt Trầm Lương Sinh, chỉ là miễn cảm phát giác đối phương có điểm hối hận khi nói như vậy, dứt khoát lấy lý do chính đáng khước từ.

Đáng tiếc nhạy cảm thì nhạy cảm, Tần Kính rốt cuộc học không đến một bộ đa sầu đa cảm kia, vì chuyện hôm đó mà chậm trễ cậu không được ngủ, đêm đó cự tuyệt xong rồi, như cũ yên yên ổn ổn ngủ luôn.

Mà hiện nay cho dù là cảm thấy được tự tìm mất mặt, trong lòng có chút mất mát, ăn xong một nồi lẩu, mấy cái mất mát này cũng tự nhiên đi theo thịt dê cải trắng cùng trôi vào trong bụng, không còn thấy bộ dạng.

Ban đêm lên giường, Tần Kính trước tắm sạch sẽ, nằm ở trên giường bật đèn bàn đọc báo. Trầm Lương Sinh tắm rửa xong đi ra, vừa lau tóc vừa ngồi vào bên giường, thấy Tần Kính đã đem áo tắm cởi, chần kéo tới hông tựa vào đầu giường, phỏng chừng bên dưới cậu cái gì cũng chưa mặc, liền luồn tay vào trong, dọc theo bắp đùi cậu sờ soạng một phen, trêu chọc: “Em thật hào phóng.”

“ Bớt việc mà.” Tần Kính thuận miệng trả lời một câu, tâm tư còn đang ở trên báo chí, xoạt xoạt lật trang khác.

Trầm Lương Sinh lại chưa đem tay rút ra khỏi chần, ngược lại sờ soạng mặt trong bắp đùi, ngón tay tại làn da mềm mại kia trần trọc vuốt ve. Tần Kính bị hần khiến cho có chút nhột, chống đỡ không được bật cười, ánh mắt kỳ thật đã đọc không vào chữ, lại còn giả bộ nhìn chăm chăm tờ báo, chỉ có trong đầu tinh tế hiểu rõ động tác đối phương — ngón tay thon dài hữu lực rốt cục trượt đến giữa hai chân, câu dẫn bộ lông nơi riêng tư nhẹ nhàng khẽ động, đầu ngón tay từ từ xẹt qua tính khí còn nhuần, tại bụng dưới tựa như viết chữ mà đùa nghịch, tựa như viết từ gì đó bằng tiếng Anh, viết ngoáy mà lưu loát, nhẹ nhàng câu lòng người.

“ Hôm trước không phải mới vừa gặp qua?”

“ Hả?”

“ Vậy còn muốn sao?”

“ ... Ừ.”

Trầm Lương Sinh lời này vốn là trêu chọc cậu bị hơi chút trêu chọc hai cái còn có phản ứng, nhưng nghe cậu thành thật đáp một chữ ‘Ừ’, hô hấp nhưng cũng có chút không xong, trêu chọc trong miệng cũng biến thành trầm giọng khiêu khích.

“ Muốn như vậy, khi không gặp anh thì như thế nào?”

“ Ừm...” Tần Kính cảm giác đối phương cầm tính khí bán cứng rắn chính mình chậm rãi ve vuốt, nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, chủ động đem chân thoáng tách ra, thuận tiện hần tiếp tục động tác.

“ Như thế nào?”

“ ... Không có thể nào.”

“ Tự mình làm sao?”

“ ... Ừ.”

“ Nghĩ đến anh làm?”

“Ừ.”

Tần Kính trong tay vẫn cầm tờ báo kia, mặt giấu phía sau tờ báo, không nhìn tới vẻ mặt Trầm Lương Sinh, tựa hồ cũng dễ dàng thẳng thắn — thẳng thắn trong thời gian không gặp hần, sẽ lên nghĩ đến hần tự an ủi.

Trầm Lương Sinh không nhanh không chậm xoa nắn vật toàn bộ cứng rắn, thấy cậu mặt mặc dù giấu sau tờ báo, nhìn không ra sắc đỏ ửng, nhưng tay cầm báo lại bởi vì mình cho cậu vui thích, đã có một chút phát run.

“ Đừng giả bộ, sớm xem không vào đi?”

“ Ai, cho nên nói đêm xuân khổ đoản, vẫn là nên tận hưởng lạc thú trước mắt,” Tần Kính bị hần đùa bốn nửa ngày, nghe vậy dứt khoát đem báo ném đi, mỉm cười đùa giỡn lại, “Trầm công tử nói có đạo lý, thời gian không đợi người nha.”

Trầm Lương Sinh vươn tay tháo xuống mắt kính của cậu, đặt trên tủ đầu giường. Tần Kính chính mình vén lên chăn, lộ ra cơ thể xích lõa. Gây, nhưng không phải là không có cơ thịt, thắt lưng nhỏ cùng đôi chân thẳng tắp, giữa hai chân nam hình ngẩng cao đầu dưới ánh sáng đèn bàn nhu hòa hiện ra sắc động tình đỏ ửng.

Tần Kính nhìn Trầm Lương Sinh cởi áo tắm, hoàn toàn trần trụi bò lên giường, liền muốn tiến lại hôn hần, ngay sau đó lại bị hần ấn nằm thẳng xuống.

Trầm Lương Sinh đem một chân khoát qua thân thể cậu, trần truồng khóa quỳ ngay ngực cậu, đem dương cụ cứng rắn thẳng tắp đưa đến bên môi cậu.

Tần Kính nghĩ đến hần là muốn cho chính mình ngậm vào, liền hơi nâng đầu, khe hé miệng, chuẩn bị đem cái vật thô lớn kia đến trong miệng.

Trầm Lương Sinh lại đưa tay đè lại môi cậu, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút cánh môi, lại chuyển lên vuốt ve mắt mũi cậu.

Tần Kính bị hần sờ nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm thẳng, giống như tư thái hiến tế.

Cậu nhận thấy người khóa quỳ trên người mình dùng dương thay thế ngón tay, dùng cái vật đại biểu cho nam tính kia chậm rãi phác họa hình dáng gương mặt mình — hần dùng đỉnh dương vật từ từ miêu tả lông mày, sát qua nốt ruồi chu sa, quy đầu cọ quá lông mi, theo mũi họa xuống, xẹt qua môi, lướt qua cằm.

Trầm Lương Sinh động tác thông thả dây dưa mà ôn nhu, nhưng ẩn sau lưu luyến lại có chút chiếm hữu lỗ mãng, ngang ngược không phân phải trái. Giống như loài thú được đánh dấu lãnh thổ thuộc về mình, hần dụng tâm dùng dương vật quyền luyến gương mặt của cậu, đỉnh chảy ra chất lỏng khi động tình, rơi xuống dấu vết trong suốt vô sắc.

Nói thật, Trầm Lương Sinh có đem một đoạn này quan hệ này cho là thật hay không, Tần Kính căn bản không nắm bắt rõ.

Có đôi khi cậu có thể nhạy cảm nhận ra, đối phương cũng không có ý tứ thật sự nhập vào, hoặc là nói là chuẩn bị tùy thời rút ra.

Nhưng lại có thời điểm, cậu cũng cũng có thể nhận thấy rõ ràng dự vọng chiếm giữ của đối phương.

Dục vọng cường đại như vậy, cơ hồ làm cho cậu cho rằng Trầm Lương Sinh suy cho cùng vẫn là lưu tâm — để ý chính mình có thích hẳn hay không, để ý chính mình có thể thích người khác hay không.

Có một khắc Tần Kính thiếu chút nữa thốt ra thổ lộ hẳn: Trầm Lương Sinh, em thích anh.

Chính là nói đến bên miệng lại nuốt trở vào — cậu phát hiện mình không thể mở miệng. Ước chừng là sợ sau khi nói xong, giữa hai người chỉ còn lại có một mảnh trầm mặc.

Nếu như nói mẹ Tần Kính đối cậu đánh giá là hai từ, thì tiểu Lưu lại muốn thêm một từ nữa, chính là “Đồ ngốc dưng cảm”. Mới trước đây một đám nhỏ nghịch ngợm cùng rủ nhau, nửa đêm chạy tới bãi tha ma đốt đèn cây kể chuyện ma, thường thường tới cuối cùng chỉ còn một người Tần Kính lão thần khắp nơi, một bộ gặp được quỷ thắt cổ cũng dám lấy cái lưỡi dài kia của nó chơi đùa.

Đáng tiếc thế gian nhân ngoại hữu nhân, từ lúc tình cờ gặp Trầm Lương Sinh, lá gan Tần Kính lại đột nhiên nhỏ lại, còn không có dũng khí bằng Phương Hoa một cái cô nương — ba chữ “Em thích anh”, cậu đứng là không dám nói với hẳn.

Chỉ sợ nói xong nghênh đón là một mảnh trầm mặc, sau đó trong trầm mặc kia, thời gian từng giây từng giây đốt sạch, một tắc thời gian một tắc bụi.

Ngược lại không bằng cái gì cũng đừng làm rõ, bấy giờ như vậy không mình không bạch ở cùng nhau, tình dục tiên hoạt mà âm áp.

Có lẽ là bởi vì ý niệm được chẳng hay chớ như vậy, Tần Kính đêm đó mơ một giấc mộng cổ quái, nhưng lại chân thực vô cùng.

Trong mộng là quang cảnh tịch dương cô liêu, cậu giống như ở bên trong một tòa miếu cổ xưa, một mình leo lên một cái thang gỗ xoay quanh tháp cao, để đi gõ một tiếng chuông.

Cổ quái chính là Tần Kính ở trong mộng nhìn đến đôi tay mình gõ chuông — trong tầm nhìn chỉ có một đôi tay gầy gò khớp xương đều lộ ra, y phục khoát lên chỗ cổ tay cũng không phải là tăng y, mà là trang phục thư sinh thời cổ đại, thư bào hoàn tុ, rũ xuống ở đầu gối trên chuông lớn, y phục loang lổ màu mực như vậy, cùng một đôi tay như vậy, lại có cổ thể lương khó hiểu.

Cậu nghe được tiếng chuông vang lên, thể lương quanh quẩn trong khoảng không, mặt trời xuống núi, bầu trời nhuộm đỏ một mảng.

Kèm theo tiếng chuông, chính mình tựa hồ dưới đáy lòng lặng lẽ niệm: Trầm Lương Sinh, ta thích người.

Nhưng mà tiếng chuông phát vang dài, kéo dài không ngừng, vang vang liên vang thành một chữ “Giới” (coi chừng)

Đêm qua trước khi ngủ bị lẫn qua lẫn lại không biết bao nhiêu lần, ban đêm lại mơ loạn thất bát tao, sáng sớm ngày hôm sau Tần Kính còn chưa có tinh thần, Trầm Lương Sinh gọi cậu hai lần, vẫn không gọi người dậy nổi.

“Tần Kính, em rốt cuộc là có dậy hay không?” Trầm Lương Sinh đem mình thu xếp lưu loát, thấy cậu còn cuộn ở trên giường, vừa đốt điều thuốc vừa cúi xuống, cố ý đem một hơi khói toàn bộ phun trên mặt cậu.

“Dậy...” Tần Kính bị sắc khụ hai tiếng, người lại vẫn không chịu tỉnh, chính là linh hồn nhỏ bé còn lưu luyến trên giường, giống như cái xác không hồn lác lư vào phòng tắm.

Trầm Lương Sinh vừa hút thuốc vừa đi bên cửa sổ, mở một cánh cửa thông khí, mắt thấy bên ngoài một mảnh trắng xoá, nghĩ có lẽ ban đêm lại đổ tuyết. Gió lạnh thổi ngược vào phòng, cảm giác so với hôm qua còn lạnh hơn chút.

“Trầm Lương Sinh, nhanh nhanh đóng cửa sổ.” Tần Kính rửa mặt xong, người cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, trên thân chỉ mặc áo tắm, vừa ra khỏi phòng tắm liền lạnh cóng cả người, “Hôm nay còn lạnh hơn nữa thật đông chết người mà.”

Trầm Lương Sinh một điều thuốc vừa lúc hút xong, thuận tay đem tàn thuốc ném ra bên ngoài, theo lời đem cửa sổ đóng lại, quay đầu thấy Tần Kính đang chuẩn bị thay quần áo, đi qua nói: “Đổi bộ ấm áp hơn đi.”

Tần Kính hôm qua mặc chính là kiện áo dài bông dày, cho dù không đổi cũng không đến mức lạnh chết. Nhưng mà cậu nhìn Trầm Lương Sinh mở ra tủ quần áo giúp mình tìm đồ — từ đồ lót đến bên ngoài, từ trong ra ngoài đều là quần áo của hắn, áo ấm lông cừu mặc ở trên người đều mang theo hương vị hắn — vì vậy không muốn cự tuyệt, ngay cả bộ quần áo như vậy mặc đi trường học có quá chói mắt hay không cũng không quan đến.

Người đẹp vì lụa câu này chưa bao giờ sai, Tần Kính mặc áo dài thì giống thầy giáo dạy học, thay quần áo kiểu Tây, phối với cặp kính gọng bạc kia, nhìn qua tựa như một tiểu bại hoại nhả nhận.

Tiểu bại hoại nhả nhận này là một kẻ nhớ ăn không nhớ đòn, ngày hôm qua còn ngại chính mình không biết giữ miệng, hôm nay lại nhịn không được như cũ miệng tiện theo sát Trầm Lương Sinh nói giỡn: “Ai, người ta chỉ tặng đôi bao tay, còn anh đem em sửa soạn từ trong ra ngoài sao?”

“Em nói xem?” Trầm Lương Sinh đứng ở trước người giúp cậu cài cúc áo, trên mặt là thần sắc lãnh đạm trước sau như một, Tần Kính lại nhận thấy tâm tình của hắn không tồi, vì thế tiếp tục đắc ý: “Ý là nói, đại để có vợ như thế, chồng còn cầu gì hơn.”

“Tần tiên sinh, anh thấy em hôm nay là muốn tự mình đi tới trường.”

“... Trầm công tử đại nhân đại lượng, một hai câu đùa cũng đừng so đo với em a.”

Qua lại hai câu, Tần Kính mặc chỉnh tề, ngại Trầm Lương Sinh cài nút áo cho cậu tới tận trên cổ, có chút khó chịu, liền chính mình đưa tay cởi ra.

“Làm sao vậy?”

“Ép cổ không thoải mái.”

Trầm Lương Sinh không nói gì, chỉ đem khăn nhung xám nhạt cho cậu, mới dặn một câu: “Khăn quàng cổ này hôm nay đừng tháo ra.”

“A?”

“Có dấu.”

“... Em thấy anh thật sự là thuộc loài chó mà.” Tần Kính vừa mới đùa giỡn người ta nửa ngày hiện nay lại bị đối phương hai chữ làm cho đỏ mặt.

“Tần tiên sinh lời này thật ra không sai,” Trầm Lương Sinh ung dung trả lời, “Em sinh năm đầu Dân quốc đi? Anh hơn em hai tuổi, tự em tính xem?”

Tần Kính cảm tình con chuột, trước đó hai năm, Trầm Lương Sinh thật đúng là tuổi Tuất.

“.....” Tần Kính nhất thời bị hắn chẹn họng nói không nên lời, dứt khoát tự mình cầm áo khoác trên ghế dựa xuống lầu ăn sáng.

Sau đó cả ngày này cậu đều sống trong hương vị của hắn.

Áo khoác giặt sạch còn chưa mặc qua, chỉ có mùi long não trong tủ quần áo. Áo lông là đã mặc qua một lần, mang theo hương thuốc lá cùng mùi nước hoa, như có như không, lại chậm chạp không tiêu tan.

Trầm Lương Sinh làm việc chu đáo, quần áo cho cậu mặc đều là sắc màu tối không quá nổi bật, người bình thường cũng xem không ra giá cả thế nào, đồng nghiệp chỉ trêu ghẹo Tần Kính: “Ồi, hôm nay ăn mặc thật có tinh thần!” Tần Kính hắc hắc cười, cũng không muốn tìm lý do giải thích — nói chung người khi yêu đều là kẻ ngốc, mặc dù là quan hệ không thể lộ ra, cũng không nguyện ý đem phần tâm tư khoái hoạt ngọt ngào kia giấu đi, vì thế cứ một người như thế lén lút cao hứng cả ngày.

Trong tâm tình tốt như vậy, Tần Kính nhớ tới giấc mộng vừa loạn thất bát tao vừa khó hiểu kia, thầm nghĩ cảm khái một câu —

Nếu có thể cùng người này mãi như vậy.... Năm năm tháng tháng, ngàn vàng không đổi. Coi chừng cái rắm!

12. Chương 12

Ngày hôm sau là thứ bảy, thường ngày Trầm Lương Sinh nếu không có xã giao gì đặc biệt quan trọng, thứ bảy nhất định là sẽ đều đặn giành thời gian cùng Tần Kính gặp mặt. Cho nên tuy rằng hôm qua đã gặp, ngày hôm nay cũng như thường lệ rời công ty trước thời gian đón Tần Kính tan trường, ngay cả Chu thư kí đều nhìn ra, nhị thiếu gia ước chừng gần đây cùng vị tiên sinh dạy học kia rất thân thiết, so với vài người bạn gái trước đây đều để tâm hơn một chút.

Chu thư kí người này không thể nói có năng lực quá lớn, nhưng quả thật có chút khả năng nhìn người, nếu không năm đó cũng sẽ không là người đầu tiên thay đổi đứng về phía Trầm Lương Sinh. Nếu Tần Kính là nữ, Chu thư kí kia nhất định hăng hái nịnh nọt, chắc chắn muốn tìm một cơ hội trước mặt nói tốt về Trầm Lương Sinh, nếu tốt phần tâm tư này còn có thể truyền tới tai vị kia — vạn nhất hai người thật sự thành, vị kia chính là Nhị thiếu phu nhân của Trầm gia, nhất định không thể coi thường phần công lực này.

Chỉ tiếc Tần Kính là nam. Cũng không phải Chu thư kí khinh thường loại quan hệ này — hẳn chỉ là tiểu nhân vật giầy dựa lẫn lộn giữa dòng danh lợi, tự giác lòng dạ thật sự khoáng đạt, thế đạo hiện giờ, ai khinh thường ai chứ — chỉ là thật không nghe nói qua có hai nam nhân thành duyên. Tư tưởng bây giờ, nên tan thì còn không phải tan. Tần Kính kia cũng không thể thành “thiếu phu nhân”, hẳn cũng lười lo lắng vuốt móng ngựa.

Tần Kính bản thân trộm mỹ mãn một ngày, tan tầm ra cửa trường, thấy xe Trầm Lương Sinh đã chờ ở đó, mở cửa ngồi vào, cười nhìn người ngồi chỗ lái một cái.

Trầm Lương Sinh khởi động xe, như thường lệ đi về Trầm trạch, vừa lái xe vừa thấy Tần Kính vẫn cười đánh giá mình, nhện không được hỏi: “Chuyện gì mà cười thành như vậy?”

“ Không có gì mà.”

Lúc chờ đèn đỏ, Trầm Lương Sinh dừng xe, rảnh rỗi cũng nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tần Kính. Bốn mắt đối diện vài giây, Tần Kính có chút ngượng ngùng, trước một bước rừ mi mắt, tươi cười trên mặt lại chưa thu hồi, Trầm Lương Sinh ngắm nhìn bỗng nhiên có chút động tâm.

Hắn nghĩ, người này thật sự thích cười. Cũng không phải là tướng mạo quá xuất chúng, nhưng mà cười rộ lên thì lại thực đẹp mắt. Bộ dáng im lặng rừ mắt suy nghĩ cũng nhu thuận như vậy.

Mặc quần áo của mình, mang kính mắt mình chọn cho cậu, là người của mình.

Mặc kệ Trầm Lương Sinh có thừa nhận hắn yêu cậu hay không, sự thật chính là một giây này hắn cũng giống hết thấy ngọc tử đang yêu, khó thấy được nổi lên chút tâm tư ngây thơ, đột nhiên không muốn cứ vậy về nhà ăn cơm, mà là nghĩ muốn đổi nơi khác — nơi công cộng, còn có những kẻ khác — giống như tiểu hài nhi có được cái gì thứ tốt, chung quy nhìn không được phải khoe ra cho người khác xem.

“ Tần Kính, buổi tối ra ngoài ăn đi?”

“ Hả? Đi a, anh muốn ăn cái gì?”

“ Đi Cát Sĩ Lâm?”

“ Đồng ý.”

“ Ăn quen không?”

“ Em không sao cả...” Tần Kính có điểm vờ ngớ ngẩn nhìn chăm chăm khóe miệng Trần Lương Sinh bất chợt mỉm cười nhẹ nhàng — nhận thức hơn ba tháng, đây bất quá là lần thứ tư thấy hắn cười — bởi vì trân quý, cho nên mỗi một nụ cười đều nhớ kỹ.

“ Có ăn quen hay không cũng không sao cả,” Tần Kính lấy lại tinh thần, lại nói thêm một câu, “ Dù cho ăn không quen, cũng nhìn nó.”

“ Sao?”

“ Tú sắc khả san.” (sắc đẹp đủ no lòng người =))

“.....” Trần Lương Sinh lười phản ứng lại cậu, vừa ở giao lộ quay đầu xe vừa trầm nghĩ, từ lúc nhận thức người này, thời gian đó quả thực tựa như nói tướng thanh. Cố ý trong lúc vô tình nhất đáp nhất xứng, tuy rằng có chút hẹp hòi, nhưng cũng có thú vị.

Cát Sĩ Lâm là nhà hàng cơm Tây lâu năm, mở ở đầu kia Tiểu Bạch lâu, cách Nghĩa Khánh lái xe cũng mười phút. Nhà hàng vốn do một người Đức mở. Nhưng từ lúc sau cách mạng Bôn-sê-vích, ở địa giới Tiểu Bạch lâu này tập hợp người nước ngoài càng ngày càng nhiều, vì thế ngay cả đồ ăn tây Cát Sĩ Lâm đều dần dần thêm chút phong vị nước Nga.

Nhà ăn mới mở ở tại Trung Quốc, đồ ăn làm cũng chẳng phải Tây hóa. Bất quá người Thiên Tân từ nhỏ uống chính là nước Hải Hà, nấu ăn cũng mang đặc điểm mặn, dần dà, ăn cái gì hơn phân nửa khẩu vị đều mặn, đồ ăn Tây với Tần Kính mà nói vẫn có chút nhạt.

Chút điểm nhỏ ấy Tần Kính vẫn chưa nói ra, trong không khí ánh nến lay động, đối diện là người mình thích, cho cậu nước luộc củ cải cũng nuốt trôi đi. Nhưng Trần Lương Sinh không biết tại sao đã nhìn ra, trực tiếp gọi bồi bàn, nhờ hắn đem muối ăn lại đây.

Trần Lương Sinh cùng bồi bàn nói tiếng Anh, Tần Kính nghe được hiểu được, nhưng cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn nhìn hắn, khẽ mỉm cười.

— Giờ khắc này cậu đột nhiên có chút có thể tin tưởng, đối phương cũng thích mình.

“ Văn sâm, tuy rằng anh chưa bao giờ nói thích em, em lại cảm thấy được anh thích em.”

Kỳ thật ý niệm trong đầu như vậy không chỉ Tần Kính một người từng có. Năm đó khi Trần Lương Sinh còn học ở Anh quốc, cùng vị phu nhân giỏi chơi bi-a kia lui tới gần ba năm. Với phần lạnh lùng từ trong cốt tủy của hắn, nếu không phải bởi vì thích, chỉ bằng một chút lợi ích tiền tài tuyệt không cùng nàng gắn bó lâu như vậy.

Ở nhà trọ bọn họ thuê yêu đương vụng trộm, tính sự qua đi, nàng ghé vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim của hắn hỏi hắn: “Văn sâm, em thích anh, anh có thích em không?”

“ Em thấy sao?”

“ Tuy rằng anh chưa bao giờ nói thích em...” Cô biết người này khi đụng tới vấn đề không muốn nói thẳng sẽ dùng cách hỏi lại, lại vẫn tự tin cười nói, “Em lại cảm thấy được anh thích em.”

Sau đó Trần Lương Sinh tốt nghiệp, đêm trước hôm quyết định về nước, nàng lại hỏi hắn một lần: “Văn sâm, em nguyện ý li hôn vì anh, anh có nguyện ý lưu lại vì em?”

“ Em thấy sao?”- Vẫn là một câu này hỏi lại, nàng lại không thể tự tin mà đáp “Anh sẽ.”

Sau lại nàng viết hơn mười phong thư cho hắn, không có một phong được hồi đáp. Trong phong thư cuối cùng, cô viết: “Chuyện cho tới bây giờ, em vẫn cảm thấy anh từng thích em. Nhưng em nghĩ anh chung quy càng yêu bản thân hơn. Trầm, vĩnh biệt.”

Trần Lương Sinh xem qua thư, giống hơn mười lá trước, dùng kéo cắt nát, ném vào sọt rác bên bàn làm việc.

Kỳ thật không cắt cũng chẳng sao, quan hệ của bọn họ đã sớm kết thúc, không cần tiếp tục cần cù dục dục phòng bị cái gì. Chính là Trần Lương Sinh làm việc từ trước đến nay là cẩn thận tỉ mỉ như thế mà thôi.

Hắn kỷ lưỡng tuân theo quy tắc của mình, cái gì cũng phải dụng tâm như trên một ván cờ — về nước có thể có được ích lợi, lưu lại có thể giành được một đoạn cảm tình — xong rồi, đơn giản nhẹ nhàng vứt bỏ không bận tâm.

“ Ăn no rồi sao?”

“ Hả?” CƠM ăn không sai biệt lắm, TRẦM LƯƠNG SINH uống cà phê điểm điều thuốc. TẦN KÍNH vẫn chìm trong sung sướng không thể nói rõ kia, thuận miệng đáp lại một tiếng mới tỉnh lại, vội vàng bổ sung: ” No rồi đi.”

TRẦM LƯƠNG SINH nghe được chữ ‘đi’ kia, có điểm buồn cười nói cậu: “Lớn rồi, ngay cả mình ăn no chưa cũng không biết?”

“ No rồi.” TẦN KÍNH thành thành thật thật mà đem chưa ‘đi’ kia vứt bỏ, che giấu quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ thủy tinh.

Kỳ thật cậu không rõ mình ăn no hay chưa, nhưng dường như tâm no đủ, thỏa mãn lợi hại. Cảm giác có điểm giống trước đây ngẫu nhiên đau đầu nhức óc, mẹ cậu làm cho cậu mì sợi, trên mặt bát to, hai quả trứng gà thực lớn, nóng hổi phủ kín một bát, so với uống thuốc còn hữu hiệu hơn, bệnh gì đều khỏi.

Lúc trước TẦN KÍNH từng quỳ gối trước mộ phần cha mẹ, xin hai người yên tâm mà đi, không cần lo lắng cho mình. Cậu hướng bọn họ cam đoan, sau này một mình cậu cũng có thể sống tốt.

Bất quá cũng khó tránh khỏi có đôi khi, tan tầm về nhà đẩy ra cánh cửa, TẦN KÍNH đột nhiên hoảng hốt một chút, cảm thấy được kỳ thật cha còn sống, mẹ cũng vậy, chờ cậu cũng không phải gian nhà trống rỗng.

Cậu dọn đồ tới ngủ trong phòng cha mẹ, khi ngủ không được thâm lén lút cùng cha mẹ tán gẫu, sẽ kể hôm nay ăn cái gì, dạy bài học nào, học trò nào lại quên học bài, thẳng đến vô thanh vô tức trò chuyện một mẻ, cũng có thể ngủ đi.

Nhưng từ lúc cùng TRẦM LƯƠNG SINH càng lúc càng thân thiết, loại thời khắc cô độc này càng ngày càng ít. Giống như một trái tim trống rỗng lại được lấp đầy đất, vùi vào một hạt giống. Mỗi một lần gặp cây giống liền cất cao mấy tắc, rút cục nở ra hương hoa quế, kết trái ngọt tựa mật đường.

TẦN KÍNH yên lặng nghĩ đến, hóa ra yêu thương một người, trong lòng lại mọc ra một cây xuân hoa thu thực (mùa xuân ra hoa, mùa thu kết quả).

TRẦM LƯƠNG SINH không biết TẦN KÍNH đang suy nghĩ gì, chỉ lặng lẽ nhìn sườn mặt đối phương hướng ngoài cửa sổ, biểu tình nhu hòa như vậy nhưng cũng có khắc làm cho hắn nhớ đến mẹ.

Cũng không phải chưa từng có thời gian tốt đẹp — TRẦM LƯƠNG SINH ở bên mẹ để sáu tuổi, cuối cùng bị đón đến TRẦM GIA ĐẠI TRẠCH, mỗi tháng cũng có hai lần, TRẦM KHẮC THẦN mang theo hắn về thăm bà.

Khi đó TRẦM KHẮC THẦN còn vui vẻ chiếu cố bà, bà cũng còn không oán hận hắn. Cam tâm tình nguyện, một người ngụ ở một gian nhà trọ, đợi mỗi tháng hai lần gặp mặt.

TRẦM MẪU tuy có một nửa huyết thống BỒ ĐÀO NHA, cũng không nói tiếng BỒ, chỉ biết nói tiếng Anh cùng tiếng Trung. Có lẽ bởi vì chưa từng trở về cố quốc nhiều ít có chút hướng tới quê hương, bà đặc biệt yêu thích tập thơ TRỮ PHU NHÂN viết Mười bốn bài thơ BỒ ĐÀO NHA .

Khi đó TRẦM LƯƠNG SINH mỗi lần về thăm bà, vì bà đàn một khúc nhạc, bà an vị ở bên đàn dương cầm đọc thơ cho bọn họ, cũng có chút không khí một nhà ba người hoà thuận vui vẻ.

TRẦM LƯƠNG SINH đầu óc thông minh, trí nhớ cũng tốt. Thậm chí hiện giờ hắn còn có thể nhớ thơ tiếng Anh từng học qua, lại cơ hồ đã quên mẹ của hắn cũng từng phi thường xinh đẹp. Ấn tượng khắc sâu luôn là nữ nhân sau khi nghiện thuốc phiện kia — ước chừng người không thể một lòng một dạ khổ sở chờ chết, chờ đến chờ đi, khi không chú ý liền bị thời gian tra tấn phát điên rồi.

Bất quá hiện tại hắn lại nghĩ đến đây, mẹ hắn cũng từng xinh đẹp như vậy. Nhớ lại bà ngồi dưới ánh nắng ấm áp, dùng biểu tình nhu hòa khẽ ngâm nga những dòng thơ, dịch từng câu thành tiếng Trung, rõ ràng là đọc thơ dạy TRẦM LƯƠNG SINH, thực tế cũng là đối TRẦM PHỤ THÂM tỏ nỗi lòng:

“Nhà mình tôi, đi thôi.

Nhưng tôi cảm thấy được, về sau tôi vẫn bồi hồi trong bóng hình người.

Bên sinh mệnh cô độc, từ nay nếu không thể nắm giữ tâm linh của mình.

Hoặc là thần nhiên mà đem bàn tay này hướng về ánh nắng, như trước.

Trời buộc chính mình không đi cảm thụ đầu ngón tay người, chạm vào lòng bàn tay tôi.”

Cách ánh nến lơ mờ, hai người mỗi người một tâm sự mà trầm mặc. Trầm Lương Sinh hút một điếu thuốc, đầu tiên thu chỉnh tâm tư, gọi bồi bàn lại tính tiền.

“ Tiên sinh, bàn của ngài đã có người trả.”

Trầm Lương Sinh có chút ngoài ý muốn, theo phương hướng bồi bàn chỉ nhìn nhìn, hơi hơi sững sốt, bước nhanh qua, cung kính kêu một tiếng: “Thế bá.”

“ Tiểu Trầm, hai bác cháu ta một thời gian rồi chưa gặp đi?”

Người giúp Trầm Lương Sinh tính tiền là lão gia tử họ Vương, cũng là một nhân vật có tiếng ở Tân thành. Không giống Trầm Khắc Thần dựa vào cửa cải tích góp lập nghiệp, Vương gia tuy rằng nhìn qua có phần đơn giản, nhưng bất kể vài thập niên này thời cuộc đổi dời như thế nào, cũng thật có thể xưng danh giữa đông nam tây bắc. Cho nên chẳng sợ giữa hai nhà kỳ thật giao tình cũng không quá sâu xa, chỉ là mối quan hệ không rõ ngọn nguồn mà thôi, Trầm Lương Sinh cũng bằng lòng gọi Vương lão gia tử một tiếng “Thế bá”.

“ Được rồi, không phải chỉ một bữa cơm thôi,” Vương lão gia tử thấy Trầm Lương Sinh muốn mở miệng nói lời cảm tạ, tùy tiện phát tay, “Tiểu Trầm, nha đầu kia là tiểu khuê nữ nhà ta, mới vừa từ Mỹ trở về,” lại chuyển hướng đối diện bàn, nửa thật nửa giả quở mắng câu, “ Con xem con, hảo hảo cơm Trung Quốc không ăn, cứ nhất định kéo cha tới chỗ này dùng cơm, tiểu Trầm, con thay ta thuyết phục nó đi!”

“ Ba, ngài có thể hay không đừng như lão già thế.” Vị Vương tiểu thư này phóng chùng quen thói cùng Vương lão gia tử đùa nghịch không phân lớn nhỏ, cũng không thấy thần sắc xấu hổ gì, thoải mái cùng Trầm Lương Sinh bắt tay, lại tự giới thiệu một lần, “Tôi gọi Vương Trân Ny,” thuận tiện liếc mắt cha cô một cái, nói thêm, “Anh vẫn là gọi tôi Jenny đi, ba tôi đặt tên này thật sự khó coi mà, cái gì mà chi chi, tôi còn tra ni.”(*)

“ Trầm Lương Sinh,” Trầm Lương Sinh bắt tay cô, cũng bổ thêm câu, “Vincent”.

Vì thế này xem như nhận thức — Vương lão gia tử năm nay sáu mươi bốn, Vương Trân Ny tiểu thư cũng mới vừa tròn hai mươi. Con gái nhỏ khi tuổi trung niên tất nhiên là bảo bối cưng nựng muốn chết, mặc dù bởi vì khuê nữ quá mức ương bướng, đành đau lòng đưa cô đi nước ngoài học hai năm, rồi lại bởi vì thật sự nhớ cô, cưỡng ngạnh ép cô tạm nghỉ học một năm, quay về một thời gian rồi mọi chuyện tính sau.

Vương Trân Ny ngại lão gia tử quản cô quá mức, từ lúc về nước liền biến đổi phương pháp mà giầy vò cha cô, biết rõ lão gia tử căm ghét đồ ăn tây, còn muốn kéo lão tới Cát Sĩ Lâm ăn cơm, kết quả trong lúc vô tình nhìn thấy Trầm Lương Sinh, trong lòng nháy động, nhịn không được ở dưới cái bàn nhẹ nhàng đập cha cô một cước: “Ba, mau nhìn bàn bên cửa sổ kia. Ai, ba nói người ta mặt mũi là như thế nào trưởng thành, ba như thế nào đem con sinh thành dạng này chứ?”

Vương lão gia tử nhìn qua, trùng hợp, hóa ra là người quen. Mặc dù ngại khuê nữ nhà mình không biết xấu hổ, lại cảm thấy để cho hai đứa nhỏ này làm quen một chút cũng tốt. Bản lĩnh tiểu nhi tử Trầm gia này lão đều rõ, bộ dáng lại đích xác không tồi, vụn vặt vừa mắt khuê nữ nhà mình, cô ước chừng cũng không cản trở về học hành gì đó nữa, không phải quá tốt sao.

Lão hồ ly giúp Trầm Lương Sinh thanh toán, chờ hần tự dâng mình đến cửa, ba người tán gẫu vài câu, lại vung tay nói: “Đêm nay cao hứng, ta làm chủ, cùng đi Anna ngồi một chút!”

“ Thế bá, con hôm nay là cùng bạn tới đây nói một ít chuyện. Không bằng để hôm khác đi, văn bồi làm chủ, ngài cùng Vương tiểu thư chịu nhận lời là được.”

“ Bảo bạn con đi cùng luôn a,” lão gia tử không phải không phát hiện Tần Kính, nhưng cũng không cảm thấy hai nam cùng đến ăn cơm Tây có gì kì quái, chỉ tưởng xã giao làm ăn bình thường, hưng trí ngẩng cao

rồi nói tiếp, “Thêm bạn con, này không phải vừa vặn một bàn sao!”

“ Ba, này cũng không phải tụ tập chơi mặt chược, ” Vương Trân Ny dỏ khóc dỏ cười xen vào, “Hơn nữa, có người như ba sao? Mang theo khuê nữ đi vũ trường? Cũng chỉ có ngài làm được!”

“ Sau lưng ba thì hết như nam nhân, giờ lại biết mình là khuê nữ?” Lão gia tử bước bình cùng khuê nữ đầu võ mồm, Vương Trân Ny cũng không để ý đến lão, chỉ chuyển hướng Trần Lương Sinh cười vì hắn giải vây: “ Vincent, anh vội thì cứ đi, không cần để ý ba tôi, hôm nào rảnh thì tụ họp.”

Vương Trân Ny, tính tình vốn ngay thẳng hết như nam nhân, ở Mỹ gần người hai năm, càng thêm không tiết chế, cũng không quản Trần Lương Sinh vẫn gọi cô Vương tiểu thư, trực tiếp xưng hô kéo gần lại một tầng. Trần Lương Sinh không phải không hiểu được ý của cô, nhưng cũng theo cô trả lời một câu: “Nhất định.”

Tần Kính ngồi ở bên cửa sổ nhìn ba người bọn họ người tới ta lui, nhiều ít cũng có thể nhìn ra ý tứ người ta. Nói thật trong lòng cũng không có gì không thoải mái, chỉ là đột nhiên cảm thấy được thời gian ngắn ngủi — sớm biết hôm nay, cậu chắc chắn ở lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi tên hắn. Như thế bọn họ có lẽ có thể cùng nhau nhiều hơn một mùa xuân, cùng nhau thêm một mùa hè.

“ Đi thôi.”

Trần Lương Sinh xã giao xong rồi, trở lại bên bàn, cũng không cùng Tần Kính giải thích gì. Mãi đến khi hai người ra khỏi nhà hàng, đứng ở cửa chờ bảo vệ lái xe tới đây, Trần Lương Sinh mới lại lên tiếng hỏi: “Lạnh sao?”

“ Vẫn được,” Tần Kính khẽ lắc đầu, lại thuận miệng vui đùa, “Anh xem con gái người ta còn mặc váy kìa.”

Trần Lương Sinh theo ánh mắt của cậu nhìn qua, cách đó không xa là vũ trường Anna, đứng bên ánh đèn lấp lánh là ba vũ nữ người Nga, cũng có lẽ là lưu oanh, tụ tập một nơi vừa tán gẫu vừa hút thuốc, áo khoác dài tới gối, lộ ra đôi chân chỉ mang vớ da mỏng manh, như có như không dùng giày cao gót đá đá tuyết đọng dưới mặt đất.

Trong số người Nga hỗn độn lưu vong tới Trung Quốc, cũng có không ít người nghèo, vì có thể kiếm ăn cái gì cũng chịu làm. Nhưng hiện giờ trong số nghèo túng đó, một thể hệ gọi không chính xác là cái gì Sa Hoàng quý tộc, nhưng một hồi cách mạng, mất tiền mất quyền, có thể lưu lại cái mạng đã là không tồi. Vũ trường Anna đại sảnh có không ít vũ nữ, vứt bỏ danh hiệu trước kia bán đứng nhan sắc, khách nhân cũng thực ra vẻ — làm bộ làm tịch xưng hô các nàng một tiếng “Bá tước tiểu thư”, rồi cùng nhau xấu xa cười vang.

Lái xe quay về Trần Trạch, Trần Lương Sinh cảm thấy Tần Kính không ăn được nhiều, lại sai nhà bếp làm cho cậu bát hoành thánh tôm làm bữa khuya.

Sau đó đêm này ở trên giường Trần Lương Sinh đối Tần Kính phá lệ phóng túng. Nguyên do trong đó hai người đều hiểu được, nhưng lòng cũng đều hiểu không hết. Có lẽ không khí nên triền miên mà thương cảm, đáng tiếc Tần Kính thật sự không phải kẻ thấy phiền lá rụng mà bắt đầu thương tiếc trời thu, thấy Trần Lương Sinh hiếm có tùy ý mình tùy tiện sờ tới sờ lui, trong ngực hơi hơi thở gấp, cặp mắt giống như núi trong mưa xuân, trắng dưới đáy hồ, rung động lòng người khó tả, nhất thời trong đầu nghĩ không nổi cái gì khác, thoáng nghĩ như thế nào áp hắn một lần.

“ Tần Kính,” Trần Lương Sinh bị cậu sờ soạng nửa ngày, mắt thấy cậu càng sờ càng không quy củ, rốt cục khơi mào mi, trầm thanh nói: “Không sai biệt lắm đi.”

“ Trần công tử,” Tần Kính da mặt dày chơi xấu trên người hắn không chịu dậy, ghé sát bên tai hắn thương lượng, “Không bằng liền để em ở trên một lần đi, cam đoan không làm anh đau.”

Trần Lương Sinh đưa tay xoa đầu của cậu, ôn nhu vì cậu vuốt vuốt mái tóc, trong miệng cũng thập phần ôn nhu đáp lại bốn chữ: “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“.....” Tần Kính nhất thời chán nản, muốn phản bác lại, cũng đã bị Trần Lương Sinh sử lực áp chế, miệng cũng bị lấp kín, ừm ừm a a nói không nên lời.

Trần Lương Sinh tinh tế hôn cậu, đầu lưỡi linh hoạt lũng súc mọi góc ngách trong miệng Tần Kính, lại trượt tới bên tai cậu, tiến vào trong lỗ tai liếm thật sâu.

“ A...” – lỗ tai Tần Kính chịu không được đụng chạm, bị hấn liếm thất lưng đều mềm nhũn, phía dưới lại cứng rắn cao cao vểnh lên, đỉnh đã thoải mái một mảnh ướt át.

Trầm Lương Sinh biết lỗ tai cậu mẫn cảm, vừa tiếp tục liếm vừa lần tìm dưới gối, một tay mở nắp hộp, quét chút vaseline trong suốt, sờ soạng phía sau Tần Kính, chậm rãi đem ngón tay dò xét tiến vào.

Tần Kính mơ mơ màng màng mắt lập trường, cũng chết tâm, đơn giản buông thả hưởng thụ.

“ A... Trầm Lương Sinh...” Trong lỗ tai bị liếm một mảnh tê dại, dẫn theo đằng trước cũng rục rịch đứng lên, cậu nhỏ giọng nói quanh co, ” ... Cũng liếm liếm nơi khác đi.”

“ Nơi này?” Trầm Lương Sinh biết rõ cậu muốn cái gì, lại ra vẻ không hiểu mà hôn xuống xương quai xanh của cậu.

“ Xuống dưới nữa...”

“.....” Trầm Lương Sinh thấy cậu hơi hơi ưỡn ngực, làm như muốn đem đầu vú đưa đến miệng chính mình, cũng bị trêu chọc có chút thượng hoả, không có tâm tư tiếp tục đùa giỡn cậu, thành thật há miệng ngậm hết viên hồng hồng đáng yêu vào, đầu lưỡi để ở đầu vú đã muốn đỉnh lên của cậu, đối đủ kiểu cắn mút.

Hầu hạ từ đầu lưỡi Trầm Lương Sinh Tần Kính lĩnh giáo qua không chỉ một lần — rõ ràng chỗ kia nam nhân không nên có cảm giác như vậy, giờ đây có thể bị hấn biến thành nghiện, dường như trở nên càng ngày càng mẫn cảm, thậm chí có khi cảm giác nổi lên, thứ bị cắn kia liền thoải mái đến phát run.

Hơn nữa bị dạy dỗ càng ngày càng mẫn cảm còn có một chỗ khác — Tần Kính trước kia căn bản không biết phía sau cũng có thể có cái loại cảm giác này, cảm giác không thể nói rõ, bị chạm vào nơi như vậy khiến cho không tự giác mà run rẩy, nghĩ muốn chịu đựng không kêu lên cũng không nhẫn được.

“ A... đừng... đừng động...”

Trầm Lương Sinh đêm này tựa hồ cố ý kéo dài màn dạo đầu, ngón tay đã nhét ba ngón vào, khuếch trương hồi lâu, lại vẫn không nhập chủ đề, miệng qua lại cắn hai đầu vú Tần Kính, mãi cho đến khi biến thành hai bên đều sưng lên, đầu này liếm một chút, người bị liếm liền run run một chút, cuối cùng không chịu nổi mở miệng xin tha.

“ Nhịn không được?”

“ Ừ...” số lần hai người làm đã muốn hai bàn tay đếm không hết, Tần Kính cũng sớm không còn rụt rè giống ban đầu, ăn ngay nói thật, ” Muốn bắn, anh mau vào đi...”

Tần Kính nói lời này vốn là bởi vì biết Trầm Lương Sinh đặc biệt yêu chính mình, mỗi lần đều là hấn không ra cũng không cho mình ra, còn không bằng làm cho hấn nhanh tiến vào, chờ hấn rút cục thoải mái, bản thân mình cũng có thể sướng khoái.

Trầm Lương Sinh nghe vậy thật sự rút tay ra, vật kia lại vẫn trì hoãn không chịu đâm vào, chỉ ghé sát bên tai Tần Kính thấp giọng hỏi: “Có bao nhiêu nghĩ muốn bắn?”

“ Rất muốn...”

“ Muốn anh đâm vào?”

“ Ừ.”

“ Có nghĩ là thử xem không chạm đằng trước, chỉ dựa vào phía sau bắn ra?”

“ Không thể đâu...”

“ Vậy cho em thử một hồi?”

“ ... Đừng nói đùa.”

Tần Kính ngoài miệng không chịu thua, nhưng đợi cho Trầm Lương Sinh xuyên vào, qua lại động vài cái, chính cậu nhưng cũng vụng vụng hồ hồ có chút nghi hoặc.

Trước đây mỗi hồi phía sau không phải không thoải mái, nhưng ít nhiều có điểm trướng đau. Nhưng lần này có lẽ là do tiền diễn làm thật lâu, đằng sau ại không cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ cảm giác mỗi một chuyển động liền sinh ra một luồng khoái ý, một chút so với một chút càng thoải mái, đằng trước thuận theo càng trướng lợi hại, nhịn không được nghĩ muốn tự sờ.

Đáng tiếc lúc này Trầm Lương Sinh quyết tâm không cho cậu đụng vào, hai tay áp chế tay cậu, vừa kỹ xảo đâm rút vừa quan sát phản ứng của cậu. Chỉ thấy cái vật kia thẳng tắp, khoảng mười phút sau hiển nhiên là thoải mái vô cùng, mỗi lần đâm sâu vào, vật kia sẽ nhảy dựng theo, đã có tám, chín phần muốn bắn.

“ Không... Từ bỏ... A... Không được...” Tần Kính bị làm tới mức ngơ ngác, trong miệng vẫn rên rĩ từ bỏ, không được, tay muốn giãy dụa đi sờ sờ nơi trướng ngạnh tới cùng cực nào đó, cả người lại mềm yếu căn bản không dậy nổi khí lực giãy dụa.

Biểu cảm mê dại chìm đắm trong dục tình này bị Trầm Lương Sinh thu hết vào mắt, sợi dây lý trí trong đầu hần rớt cục đứt phụt, hạ thân một trận cuồng phong bạo vũ đình đưa, tận mắt nhìn người này bị mình làm đến đường như hồng mất, cả người giật giật bắn ra, trong lòng có cỗ thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả được, cũng nhẩn nại không được nữa, điên cuồng vùi vào thật sâu hai cái, toàn bộ tiết bên trong cậu.

Đêm nay lúc ân ái không có bật đèn, Trầm Lương Sinh nhìn không rõ biểu tình trên mặt Tần Kính, chính mình cũng bị dư vị cao trào khuấy đảo tinh thần, thẳng đến thở hổn hển vài phút, mới phát giác ra có chút không đúng, lấy tay sờ soạng một phen, mới phát hiện cậu quả nhiên đang khóc.

Thời khắc đó trong lòng đột có loại cảm giác mâu thuẫn. Vừa cảm thấy thập phần thỏa nguyện, hận không thể cứ nhiều lần như vậy khi để cậu đến khóc, nhưng lại vừa cảm thấy có điểm đau lòng, muốn đem người ôm lại hảo hảo dỗ dành.

Trầm mặc vài giây, Trầm Lương Sinh vẫn là nhịn không được, ôm lấy Tần Kính, đem cậu mặt đối mặt ôm chặt vào ngực, cúi đầu hỏi: “ Bảo bối, làm sao vậy?”

“.....” Kỳ thật Tần Kính cũng không có chuyện gì lớn gì, chỉ là lần đầu thể nghiệm cảm giác bị người làm đến mức bắn ra, cái loại tư vị thoải mái đến không thể tự kiềm chế này quá mức kích thích, khóc cũng là sướng khoái mà khóc, thật sự trong lòng không khó chịu.

Lúc này bị Trầm Lương Sinh hỏi một câu không can hệ, tiếng “bảo bối” ôn nhu kia lại thật sự là làm cho xấu hổ nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng ngượng ngùng đáp lại: “... Đừng gọi vậy.”

“ Đáp ứng một tiếng nghe một chút?” Trầm Lương Sinh am hiểu nhất biểu hiện ra vẻ đứng đắn không biết xấu hổ, nghe vậy được một tác lại muốn tiến một thước hôn hôn nốt chu sa nơi khóe mắt cậu, lại nhẹ giọng gọi, “Bảo bối.”

“.....”

“ Thực chỉ gọi mỗi em như thế, còn không để ý tới anh?”

“ ...Vâng.” Trầm Lương Sinh gọi, Tần Kính đáp, kiểu xưng hô không ra cái gì liền cứ như vậy định đoạt.

Một giây này, Trầm Lương Sinh hoàn toàn quyết định, cho dù Vương lão gia tử thực sự có ý tứ kia, hần cũng sẽ không đáp ứng.

Chờ một chút đi, tuy nói sớm muộn gì cũng phải bàn chuyện hôn sự phù hợp lợi ích, nhưng hiện nay vẫn là quá sớm — hần cùng với cậu bất quá cùng một chỗ mới hơn ba tháng, hần không nghĩ nhanh như vậy liền mất đi cậu.

Một giây này, Trầm Lương Sinh rốt cục chịu thừa nhận, hần là thật sự thích người này.

Hần đem người hần thích đặt vào tâm so sánh phân lượng — trước mắt xem ra, vẫn là bảo bối của hần nặng hơn một chút.

13. Chương 13

Không muốn cùng Vương Trân Ny có nhiều dây dưa, Trầm Lương Sinh sẽ không chủ động gọi điện thoại hẹn gặp lại cô. Nhưng Vương tiểu thư người ta thật sự vô cùng phóng khoáng, tự gọi điện tới Trầm Trạch trước.

Mặc dù không tính toán cùng cô thành lập quan hệ gì, nhưng nể mặt Vương lão gia tử, Trầm Lương Sinh cũng có lệ thỏa đáng với người. Cô hẹn hần, hần đều đáp ứng, chính là ngôn hành cử chỉ không nóng không lạnh, không xa không gần, vừa lễ phép chu đáo làm cho người ta tìm không ra điểm thất lễ, vừa làm người ta trong lòng ghen ra một hơi buồn phiền.

Một hơi hờn dỗi ghen hai ngày, Vương Trân Ny cũng hiểu rõ, biết hần đối với mình chín mười phần không có ý, hiện tại bày ra thái độ giả nhân giả nghĩa này, ước chừng là không muốn cùng Vương gia rạn nứt mối quan hệ, thăm nghĩ chờ mình thấy ghét thấy phiền, chủ động buông tha cho hần liền thiên hạ thái bình.

Nếu đổi thành cô gái khác gặp loại tình huống này, ước chừng tính tình nhu nhược sẽ đau khổ bi thương than thở một tiếng ‘Người đã không có lòng thì tôi đành từ bỏ’; còn tính tình quật cường gan dạ, không đụng thành nam không quay đầu sẽ chỉ vào mặt Trầm Lương Sinh ép hỏi một câu: “Được hay là không được, người mau nói rõ ràng cho ta!”

Nhưng Vương Trân Ny Vương tiểu thư là một người rảnh rỗi tính tình vô lại, tâm tư kiêu diễm vừa đi, nàng lại nhìn vẻ mặt bất động thanh sắc của Trầm Lương Sinh, nghiền ngẫm qua lại tính kế, cảm thấy người này thật là đáng ghét, nói cách khác, chính là sống làm bộ làm tịch.

Vì thế Vương tiểu thư rốt cục buông tha xương cốt lão gia nhà cô, nhàn rỗi không có việc gì thì đi gây sức ép Trầm Lương Sinh, hệt như đùa mè�o nghịch chó, dựa vào việc đùa giỡn Trầm nhị thiếu gia giết thời gian, lòng nghĩ người cứ giả bộ đi, xem người có thể ra vẻ tới khi nào.

Trầm Lương Sinh cũng dần dần nhìn thấu — Vương Trân Ny thái độ đối với hần tám phần là muốn không quan hệ nam nữ, đây là ngán ngại qua quá nhàm chán, kéo mình cùng diễn trò — vì thế đối xử nàng tất nhiên cũng không thể khách khí, không kiên nhẫn đứng lên liền trực tiếp châm chọc một câu: “Xem ra đầu bếp nhà của chúng ta tay nghề thật cao, khiến Vương tiểu thư lại đây dùng cơm không dứt.”

“Cơm mà, phải là ăn nhà người mới thấy ngon,” Vương Trân Ny đem điệu bộ đỉnh đạc của cha cô học được mười phần, vốn là để kiêu tóc giả nam, hôm đó còn mặc bộ quần áo đàn ông, đại mã kim đao ngồi ở phòng khách Trầm Trạch, vừa nhàn rỗi cắn hạt dưa vừa hỏi Trầm Lương Sinh, “Tiểu Tần ca ca của tôi đêm nay không đến sao?”

“Cậu ta khi nào thành ca ca của cô?” Nói đến ngọn nguồn, đây mới là điều khiến Trầm Lương Sinh không vui. Vương Trân Ny cần mẫn tới Trầm gia, lại mặt dày không mời mà tới, khó tránh khỏi có khi chạm mặt Tần Kính, biết là bạn tốt của Trầm Lương Sinh, vừa quen biết, đã thật thân thuộc, đến lần thứ ba cứ thế chẳng hiểu sao ‘Tần tiên sinh’ biến thành ‘Tiểu Tần ca ca’.

Cũng bởi nguyên do này, gần nhất Tần Kính cảm thấy được chính mình đã hiểu, Vương Trân Ny tựa hồ đối với Trầm Lương Sinh cũng không phải ý tứ kia, cho dù nàng là ý tứ kia, Tần Kính cảm thấy mình một người nam nhân, chỗ nào có thể tranh giành so sánh với Tiểu cô nương người ta, thái độ đối Vương Trân Ny cũng vô cùng thân thiện.

Vương Trân Ny lại không ngờ, phát giác ra Tần Kính cư xử thực chân thành, so với Trầm Lương Sinh tính tình bất âm bất dương kia hơn tám trăm dặm, cũng không để ý cậu không phải thiếu gia công tử nhà ai, nguyện ý cùng cậu kết giao bạn bè. Khi nói chuyện phiếm nghe được cậu biết nói tướng thanh, liền nhao nhao đòi bái cậu làm thầy, còn nói bản thân cũng rất có thiên phú nghệ thuật, bắt chước Trác Biệt Lân chính là số một, ngay tại chỗ đứng lên diễn một đoạn, thật thực sự rất thú vị.

Vương gia là gia tộc mới, Vương Trân Ny ở nước ngoài hai năm, nhưng vốn là trưởng thành ở Thiên Tân, cùng Tần Kính người Thiên Tân họp lại một chỗ, trừ bỏ bản vẫn là bản. Có đôi khi Trầm Lương Sinh nghe hai người bọn họ một chỗ tán gẫu về Thiên Tân trên trời dưới đất, cảm thấy não cũng đau luôn, còn phải phòng bị Vương đại tiểu thư đừng buông tha mình lại coi trọng Tần Kính, nhưng xem như ba người trôi

qua rất không thoải mái, hận không thể dứt khoát xuất ra “Vương môn lập tuyết”, cầu Vương lão gia tử hảo hảo quản giáo khuê nữ bảo bối nhà lão một chút, đừng để cô tới nhà mình quấy rối nữa.

Ngày bình yên trôi qua, thấm thoát tới cuối tháng mười hai, sắp tới năm mới, chuyện xã giao sẽ không yên tĩnh. Trầm Lương Sinh tự nhiên cũng không ngoại lệ, định ra một ngày, phát thiệp mời, chỉ còn chờ người tới cửa náo nhiệt một hồi.

Nhiều người đầu tư vào Thánh Công đều là cha cố giáo hội cùng giáo hữu, xem như trường học thuộc giáo hội, tết Tây tất nhiên là được nghỉ. Trầm Lương Sinh bởi vì chán ghét Vương Trân Ny gần đây quấy rầy thời gian mình và Tần Kính không ít, từ ngày Tần Kính bắt đầu nghỉ sẽ đem người tới Trầm Trạch, vẫn ở cho tới năm mới.

Thiệp mời là vào tối ngày ba mươi mốt, Vương Trân Ny vô cùng hối hận nói mình ngày đó đã có hẹn ra ngoài, Trầm Lương Sinh gật đầu nói thật sự là đáng tiếc, trong lòng thì thầm bổ sung, cô còn còn không mau quay về Mĩ Quốc mới thật đáng tiếc.

Vương Trân Ny không có mặt, liền không ai khuyến khích Tần Kính cùng nhau náo nhiệt, cậu cũng vui vẻ thanh tĩnh, mặc kệ dưới lầu tiến hành như thế nào, một mình một người ở trên lầu trong phòng ngủ đọc sách. Dù sao người quen của Trầm Lương Sinh cậu đều không biết, bản thân sẽ không chủ động đi kết bạn xã giao, Trầm Lương Sinh cũng không có đem cậu giới thiệu cho bất luận kẻ nào — giống như lấy phần vạch ra một đường, Trầm Lương Sinh đứng ở vạch kẻ đó, tay trái là một đám người, là vòng xã giao của hắn, tay phải là một người, là tình yêu không thể đưa ra ánh sáng.

“ Mọi người tan rồi?”

“ Vẫn chưa.”

“ Vậy sao anh lên đây?”

Tần Kính tựa vào đầu giường, mở đèn bàn đọc sách mình mang tới, nghe thấy Trầm Lương Sinh đẩy cửa tiến vào, giương mắt nhìn nhìn hắn, rồi đem ánh mắt chuyển về trên sách.

“...” Trầm Lương Sinh đến gần hai bước, ngồi vào bên giường, trầm mặc không trả lời.

Tần Kính liếc nhanh vài chữ, thấy hắn còn không lên tiếng, chỉ một mực nhìn mình chằm chằm, cũng buông sách xuống nhìn lại. Lúc này mới phát hiện Trầm Lương Sinh tuy rằng vẫn là vẻ mặt như cũ, nhưng trên mặt đã có chút ứng hồng, cười hỏi cậu: “Anh không phải là uống say rồi chứ? Muốn nằm một lát không?”

“ Không cần.”

“ Không định nằm thì xuống dưới đi,” Tần Kính đưa tay vì hắn nhu nhu mi tâm, ” Mặc kệ khách sao coi được.”

Trầm Lương Sinh cầm lấy tay cậu, đem người kéo vào trong lòng ngực ôm lấy, cầm từ từ cọ lên tóc cậu, mang theo hai phân men say đáp lời ” Nhớ em, đi lên nhìn xem em đang làm gì.”

Tần Kính nghe vậy ngẩn người, ngốc lăng xong lại thấy bản thân hình như nghe nhầm rồi, nghĩ sao mà thấy lời này của hắn là hơi hơi làm nũng, nhất thời trong lòng vô cùng hưởng thụ, vội ôm lấy hắn, đùa giỡn: “Sớm biết rằng nhị thiếu gia uống say đáng yêu như thế này...”

“....” Trầm Lương Sinh ngại cậu hồ ngôn loạn ngữ, trực tiếp áp người lên giường hôn lên. Tần Kính từ trong miệng hắn nếm một chút vị cồn cùng mùi thuốc lá, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm đầu lưỡi hắn, nhận thấy hắn mút lại, liền tiếp tục liếm cắn.

Hai đầu lưỡi người tới ta lui dây dưa nửa ngày, mắt thấy cứ tiếp tục hôn như vậy sẽ không ngừng được, Tần Kính mới đẩy hắn ra, nhỏ giọng nói: “Anh còn không đi xuống? Đến đêm nói sau.”

“ Hiện tại không phải tối rồi sao.” Trầm Lương Sinh cũng không phải thật muốn làm gì, lui thân bình ổn hô hấp, lại còn đùa cậu.

“ Cũng phải,” Tần Kính ngồi xuống, đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, “Nếu không em ngủ trước.”

“” Trầm Lương Sinh đứng lên, vừa chỉnh quần áo vừa liếc mắt nhìn cậu.

“ Muốn em chờ anh cùng ngủ thì cứ nói thẳng, trêu em làm gì chứ?” Tần Kính không chút khách khí mà vạch trần tâm tư Trần Lương Sinh, chế nhạo cười nhìn hắn, thấy cà vạt trên cổ áo sơ-mi có chút sai lệch, cũng đứng lên, đưa tay giúp hắn chỉnh sửa.

Trần Lương Sinh rũ mắt thấy cậu vì mình sửa sang lại cà vạt, nghe dưới lầu loáng thoáng truyền lên tiếng nhạc, đột nhiên duỗi tay ôm lấy eo cậu, mang theo cậu xoay xoay mấy vòng, xoay không theo tiết tấu vũ điệu gì.

Trong phòng ấm áp có chút nóng, Tần Kính mặc áo sơ-mi quần tây, trên chân lại chỉ xỏ dép lê mềm mại. Trần Lương Sinh lại ăn mặc chỉnh tề, cùng lần thứ hai vô tình gặp được gặp Tần Kính giống nhau, nguyên bộ tây trang tuyết trắng tóc phá lệ đen, ánh mắt cũng phá lệ sâu thẳm.

Tần Kính lúc đầu còn cười, mặc hắn ôm mình thông thả lắc lư, trong lòng nghĩ người này ngày thường nhìn nghiêm túc đứng đắn, ngẫu nhiên lãng mạn mới càng làm cho người ta chóng đỡ không được. Nhưng cười thì cười, cũng bỗng nhiên cảm thấy được có chút hoảng hốt, chính mình dường như cũng hơi say rồi, trên mặt ý cười dần dần rút đi.

Tần Kính nhìn ánh mắt Trần Lương Sinh sâu không thấy đáy, hoảng hốt cảm thấy hết thấy tiếng người cùng thanh nhạc đều chậm rãi rời xa. Chỉ còn lại một đôi mắt kia, thâm thúy tựa như giếng nước cổ. Đáy giếng tĩnh lặng ngàn năm, lặng im mà chờ một người tới mức nước.

Cậu nhện không được hơi hơi ngửa đầu hôn hắn, nụ hôn nồng nhiệt quyến luyến, đầu lưỡi khát nước dây dưa, nuốt xuống nước bọt hắn, tâm tâm niệm niệm muốn làm người mức nước kia.

Trần Lương Sinh bị cậu hôn đầu óc ông ông một tiếng, cảm giác men say cùng với tính dục mới vừa rồi cường chế đè xuống cùng nhau oanh oanh liệt liệt nổi lên, vừa cùng cậu lung tung hôn, vừa khó dần nổi cởi dây lưng của mình, đem quần dài cùng quần lót kéo xuống vài phần, người ngồi xuống giường, kéo Tần Kính quỳ gối trước người mình, thanh âm ám ách phân phó: “Ngâm vào, ngâm sâu một chút.”

Tần Kính bị hắn kéo quỳ gối lên sàn nhà, vùi đầu nuốt vào dương vật của hắn, thật sâu ngâm vào, cảm thấy sĩ mao cứng cựa vào mặt mình ngứa ngứa, trong mũi tràn ngập hương vị nam nhân, tai nghe được tiếng liếm mút, trong lòng cực kỳ muốn nghe thanh âm hắn không thể tự kiềm chế mà khê kêu lên, nghĩ đến hạ thân chợt trưởng đau, lớp vải bó sát đỉnh dương đã bị dục thủy dính ướt.

Trần Lương Sinh ở trên giường hơn phân nửa là tự kiềm chế, mặc kệ đem Tần Kính gây sức ép thành cái dạng gì, hắn cũng không chịu mất một tác nào. Nhưng mà tối nay có lẽ thật sự là bởi uống rượu, tâm thần chìm đắm trong khoái cảm kích thích trôi giạt từ từ phiêu trở lại một đêm xuân trước đây, ngày đó hắn lần đầu tiên gặp cậu, màn đêm buông xuống cũng là lúc uống nhiều, mang theo cảm giác say làm một giấc mộng vô cùng thỏa nguyện.

Mà hiện tại người trong mộng đang quỳ gối trước mình, ra sức ngâm vào dương vật của mình, thẳng đến mút ra tiếng nước chắc chắc — cái loại mộng đẹp này khi trở thành sự thật, thỏa mãn cùng hưng phấn hậu tri hậu giác tràn ngập đầu óc, mệnh môn bàng bạc phá tan giam cầm, rốt cục ào ra không thể vãn hồi — hắn chỉ cảm thấy hạ thân giống như muốn tan ra trong miệng đối phương, khoang miệng nóng ẩm cùng đầu lưỡi mềm dẻo tận tâm tận lực hầu hạ chính mình, chiếu cố đến mỗi một chỗ mẫn cảm nhất, rốt cục không chịu nổi mà thỏa mãn ý nguyện Tần Kính, tùy ý mà ngâm nga thành tiếng.

Trần Lương Sinh có thanh âm vô cùng dễ nghe, trầm thấp lạnh lùng, giống như rượu Tây màu hổ phách bỏ thêm khối khối đá lạnh, không có độ ấm gì nhưng vẫn say lòng người. Tần Kính dùng lưỡi quét qua vật trong miệng, từ hành thân chậm rãi dùng sức liếm xuống, một đường liếm tới đáy, dùng đầu lưỡi đảo quanh trên chóc da thịt mềm mại, dùng đôi môi bao vây mút vào nang đại, trong tai nghe hắn rên rỉ trầm lãnh say lòng người, cũng cảm thấy được bụng dưới từng trận khẩn trương, vật bị vây trong quần hưng phấn tới cực điểm, cơ hồ nghĩ cứ như vậy bắn ra.

“ Ngâm lên trên... A...” Trần Lương Sinh cảm thấy nhanh không được rồi, khó nhịn đỉnh thẳng lưng, khiêu khích thở gấp hỏi cậu, “Thích nó sao?”

“ Ô... Thích...” Tần Kính thì thào đáp một câu, môi bao lấy quy đầu, một chút một chút dùng lực, phát giác hành thân hơi hơi giật giật, hắn là là tới rồi, liền dùng tay bao lấy cao nang, cùng với tiết tấu liếm mút không nhẹ không nặng xoa nắn.

“ Hừ...” Trầm Lương Sinh lại không chế không được, tinh dịch phun ra, ồ ồ bắn thẳng vào miệng cậu, đợi từ cao trào phục hồi lại tinh thần, phát hiện cậu đã nuốt xuống toàn bộ, chỉ dư lại chút bạch trọc bên khóe miệng, tuyên bố rõ ràng chính mình vừa mới phóng túng.

“ Gần đây sao nghe lời như vậy?” Trầm Lương Sinh đưa tay nâng cậu lên, đặt cậu ngồi lên đùi mình, vừa hôn tàn tích nơi khóe miệng cậu, vừa xoa nắn đũng quần căng phồng bên dưới, “ Xem ra cũng thực thích, ngậm của anh một lần, liền trưởng thành thế này?”

“ ... Ít nói nhảm,” Tần Kính mới vừa rồi bị hấn khiến cho mất sạch lý trí, tất nhiên cái gì cũng chịu nói, bây giờ qua rồi, nhớ tới chính mình thẳng thắn nói thích cái thứ này nọ của hấn, trên mặt đỏ bừng bừng, vội vàng nói sang chuyện khác, “ Mau cút xuống lầu làm gì thì làm đi.”

“ Anh đi rồi, em định làm như thế nào?” Trầm Lương Sinh thay đổi tư thế, ngồi lùi vào trong, càng kéo Tần Kính lại gần, ấn cậu ngồi giữa hai chân của mình, vươn tay cởi ra thắt lưng của cậu.

“ Anh đừng náo loạn, cẩn thận trong chốc lát có người tìm tới.” Tần Kính dựa lưng vào trong lồng ngực của hấn, nhẹ giọng khước từ một câu, nhưng cũng bởi vì phía dưới nhấn khó chịu, vẫn chưa thật sự cự tuyệt.

“ Nhìn xem đầu gối em có bị đỏ hay không thôi, em nghĩ anh định làm gì em chứ?” Trầm Lương Sinh đem quần dài quần lót cùng nhau kéo quá đầu gối, chậm rãi xoa xoa đầu gối quỳ nửa ngày trên sàn nhà của cậu, thấp giọng hỏi, “ Có đau không?”

“ ... Không đau.” Tần Kính hạ thân quang lỏa ngồi giữa hai chân hấn, dương vật cao thẳng lộ ra ngoài dưới ánh mắt đối phương, chỉ cảm thấy bị hấn nhìn chăm chăm như vậy vài lần, lỗ nhỏ trên đỉnh liền nhịn không được rỉ nước ra ngoài.

“ Chỗ này có đau không?” bàn tay Trầm Lương Sinh cuối cùng chịu chuyển dời qua vật kia, nhẹ nhàng cao thấp vuốt ve.

“ Ừm... Trưởng phát đau...” Tần Kính bị hấn sờ soạng kiểm chế không được, thả lỏng thân mình tựa vào trong lồng ngực của hấn, thấp giọng tán tỉnh, “ Anh chịu giúp em nhu nhu sẽ không đau.”

“ Chỉ cần nhu nhu là hết đau?” Trầm Lương Sinh dán tại bên tai cậu xấu xa hỏi, tay đem đèn bàn trên tủ đầu giường kéo xích ra, chiếu sáng lên hạ thân trần trụi của Tần Kính, “Vẫn là hảo hảo nhìn xem, vạn nhất có việc gì, em nói anh phải làm sao bây giờ?”

Nương theo ánh sáng đèn bàn nhu hòa, Tần Kính nhìn ngón tay thon dài của hấn ở trên vật kia chậm chậm dao động, nhịn không được khe khẽ thở gấp động thân mình, lại cảm thấy cả người tựa như bị rút hết xương cốt, bên hông mềm yếu lợi hại, cả người chỉ dư lại chỗ kia là còn cứng rắn.

“ Chỗ này có đau không?” Trầm Lương Sinh nhưng lại thực tỉ mỉ nhìn thẳng vật đáng yêu kia của cậu, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gầy gầy đỉnh lỗ nhỏ.

“ Không đau... A...”

“ Không đau thì là gì?”

“

“ Em không nói làm sao biết em chỗ này xảy ra chuyện gì?”

“ Bệnh gì cũng không có,” Tần Kính bị hấn đùa nong nẩy, đè lại tay hấn, trả lời lại một cách mỉa mai, “ Mặc kệ anh giết hay là chôn sống, cũng không biết là ai vừa rồi kêu dễ nghe như vậy.”

“ Xem ra là không có việc gì, tự em sờ sờ, có phải hay không lại nóng lại ướt rồi...” Trầm Lương Sinh không phản ứng câu kia của cậu, trở tay cầm lấy tay cậu, vừa cùng nhau vuốt ve vật đang khẩn trương, vừa thì thầm vào tai cậu lời ân ái chẳng ra thể thống gì, “Bảo bối, ngay cả bộ dáng chỗ này của em cũng động lòng người như vậy.”

“ Ừm... nhanh lên...” Tần Kính đã không còn lòng dạ nào đi nghe hấn không biết xấu hổ nói ra những lời gì, chỉ toàn tâm trầm say ở bên trong vui sướng, lại ở lúc chỉ mảnh treo chuông, khi chưa phóng thích đột nhiên bị người ngăn chặn, vội vàng khó chịu giãy dụa nói, “ Đứng... A... Đau...”

“Thực đau?” Trầm Lương Sinh một tay gắt gao đè lại đỉnh quy đầu, một tay tiếp tục rất nhanh xoa nắn hành thân, nhận thấy thứ trong tay nhảy run rẩy, không thương tiếc mà bảo, “Nhịn thêm một lát.”

“Đừng mà...A...” Tần Kính vô lực đẩy tay hắn, đang lúc nước sôi lửa bỏng, thỉnh thoảng nghe ngoài cửa có tiếng người nói gì đó, mơ hồ nhớ ra cánh cửa phòng ngủ vẫn chưa khóa, nhất thời sợ tới mức không dám cử động nữa, chỉ cắn chặt môi dưới, cố nén không phát ra tiếng động.

“Nói với bọn họ lát nữa tôi xuống.” Trầm Lương Sinh nghe được rõ ràng, động tác trong tay không ngừng, đuổi người đi mới buông ra cầm chế, mắt thấy người trong ngực run lên hai cái, lập tức mang theo giọng nghẹn ngào tiết ra, mới nghiêng đầu hôn hôn khóe mắt ẩm ướt của cậu, trêu ghẹo dỗ dành, “Cũng không phải người ngoài, bị dọa thành như vậy?”

“Trầm Lương Sinh...” Tần Kính thở hổn hển sau một lúc lâu, mặc dù cũng rõ ràng vừa rồi bất quá là người hầu đến gọi, mà quan hệ mình cùng Trầm Lương Sinh trong nhà đã sớm là bí mật ai cũng rõ, lại rút cuộc giận hờn chẳng phân biệt được thời điểm gây sức ép chính mình, tức giận lâu bầu một câu, “Mau cút, thấy anh liền phiền.”

“Mới vừa làm em thư thái như vậy lại còn đuổi anh,” Trầm Lương Sinh nhẹ nhàng vuốt ve dương vật còn chưa nhuyễn hẳn của cậu, lại hôn hôn vành tai đỏ bừng, “Qua sông đoạn cầu, tá ma giết lừa, Tần tiên sinh nói xem anh có dùng từ nào sai không?”

“.....” Tần Kính đỏ mặt từ trong ngực hắn đứng lên, chui vào trong giường, kéo chăn che kín từ đầu đến chân, một bộ nằm im giả chết.

“Em mệt ngủ trước đi,” Trầm Lương Sinh đứng dậy sửa lại quần áo, cách chặn võ võ đầu của cậu, không chịu buông tha mà đùa, “Dù sao bảo bối nhà chúng ta cái gì cũng có, chính là chẳng có lương tâm thôi.”

“Em không ngủ,” Tần Kính không phải vô lương tâm, mà là kẻ vô tâm vô phách, một khắc trước còn đuổi người, ngay khắc sau lại chui đầu ra khỏi chăn, nhìn Trầm Lương Sinh cợt nhả nói, “Tiểu Trầm ca ca, chờ anh cùng ngủ.”

Tiếng ‘tiểu Trầm ca ca’ là bởi vì lúc trước Vương Trân Ný cố ý phải kêu Tần Kính là ‘tiểu Tần ca ca’, Trầm Lương Sinh cảnh cáo nàng đừng làm thân lung tung, lại bị Tần Kính cùng Vương Trân Ný chen nhau mỗi người một câu:

“Tiểu Tần ca ca, nghe thấy không? Một cổ dấm chua thật lớn.”

“Không phải đâu.”

“Có người nghe không được người khác gọi hắn ca ca, trong lòng không thoải mái đi.”

“Cũng đúng a.”

“Muốn nghe người khác gọi hắn ca ca, cũng đừng cả ngày đem bản mặt nhị thiếu gia a, đối với khuôn mặt kia ai mà dám kêu chứ.”

“Ha, đừng nói nữa, cô xem ánh mắt sắp khóc rồi.”

“Ai u, đừng khóc đừng khóc, cũng gọi anh một tiếng tiểu Trầm ca ca không phải được rồi sao.”

“Tiểu Trầm ca ca, cười một cái xem nào?”

Hiện tại Trầm Lương Sinh đứng ở bên giường nhìn Tần Kính, thấy cậu đem mình quăn hết như cái nem rán, chỉ có đầu lộ bên ngoài, tóc chỉ chĩa lẳng lẳng có điểm ngó ngẩn, không ngờ câu vui đùa ‘tiểu Trầm ca ca’ kia, thật sự làm cho người ta có chút buồn cười rồi đi.

Đáng tiếc không nở cũng phải đi — địa giới Thiên Tân này không ta cũng không Tây, tuy rằng là Tết dương lịch, ít nhiều cũng là kiểu cách Trung Quốc, người dưới lầu vẫn chờ Trầm Lương Sinh nâng ly chúc mừng, cùng chúc mọi người một năm bình an, cầu mong năm sau thêm rực rỡ hưng thịnh, làm ăn thuận lợi, sinh ý thịnh vượng.

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh dừng một chút, ghé lại vuốt vuốt tóc Tần Kính, “Chúng ta gặp lại là năm sau rồi.”

“ A?” Tần Kính sững sốt, lại nghĩ nghĩ, mỉm cười đáp, “ Thật sự là vậy.”

“ Sang năm gặp.”

“ Ừ, sang năm gặp.”

Trầm Lương Sinh đi rồi, Tần Kính một mình nằm trên giường, nằm trong chốc lát, khó tránh khỏi có chút buồn ngủ, vì để nâng cao tinh thần, liền muốn từ trong đầu tìm chút sự tình để suy nghĩ.

Kết quả nghĩ tới nghĩ lui vẫn là Trầm Lương Sinh — cậu nằm trên giường của hắn, đắp chăn của hắn, ngửi hương vị quen thuộc của hắn, tràn ngập đầu óc tới tới lui lui đều là suy nghĩ về hắn.

Hạ thân còn quang lỏa, như có như không cọ chần mềm mại, không ngờ chậm rãi cứng lên.

Tần Kính thăm mắng mình một câu, lại rút cuộc nhịn không được trở mình, ôm lấy chăn mang theo hơi thở đối phương, ở trong hương vị hắn trộm nghĩ tới hắn, khó nhịn mà cọ sát vật lại cứng ngạnh, rồi lại áp lực không tự mình động thủ giải quyết.

Cậu nghĩ chờ hắn trở về, nghĩ đến đôi tay của hắn, nghĩ tới cảm giác dương vật của hắn tiến vào thân thể mình.... Tần Kính mặt đỏ tai hồng thở dài một tiếng, vùi mặt vào chăn, cảm thấy bản thân thật sự là chẳng biết xấu hổ, lại không có thuốc nào cứu được.

Dưới lầu có lẽ là đã đến thời khắc đếm ngược, tiếng người đột nhiên lớn hơn, tiếng động náo nhiệt xôn xao, xa lạ nơi xa xa.

Tần Kính nâng mặt lên, yên lặng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Vẫn là bức tranh thu nhỏ qua khung cửa kính, cách một tầng thủy tinh lạnh lẽo, yên bình tĩnh lặng, ánh sao mờ hồ cùng vầng trăng chưa tròn.

Trong một khắc tịch mịch này giữa trời trăng sao đột nhiên hiện ra một chùm pháo hoa — hắn là có người hoa viên đốt pháo hoa chúc mừng năm mới, mấy cái tung cao nổ ngay trước khung cửa, chiếu sáng bóng đêm ngoài cửa sổ.

Khoảnh khắc chớp mắt, pháo hoa chợt lóe rồi chợt tàn, ở trong bóng đêm, ở trong mắt, sau một hồi làm cho người ta còn nhớ tới, chỉ cảm thấy một màn này ngắn ngủi tựa như quãng thời gian cậu và hắn bên nhau, lại giống như đã tiêu hao hết quãng đời còn lại của mình.

Nhưng giờ khắc này Tần Kính chỉ nghĩ tới lời Trầm Lương Sinh nói: Sang năm gặp.

Không biết tại sao khóe mắt có chút cay cay, lại có điểm muốn cười, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

Cậu cười nghĩ đến cổ nhân có vần thơ... Cổ nhân sớm đã chết, nhưng vần thơ này tựa như mới, từng câu từng chữ đều khảm vào tâm trí.

Cổ nhân có vần thơ —

Niên niên nguyệt nguyệt đối quân tử,

Điều điều dạ dạ túc vị ương.

(Năm năm tháng tháng cùng quân tử,

Đêm đêm sau này mãi không quên)

14. Chương 14

Mặc dù chính phủ dân quốc thành lập sửa theo Dương lịch, đem ngày một tháng một thành Tết, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, vẫn là qua Tết âm lịch mới cảm thấy thật sự tổng cụt nghênh tân, trên tường hoàng lịch lại treo một cuốn khác.

Đêm ba mươi Trầm Lương Sinh khẳng định quay về Trầm phụ ăn bữa cơm đoàn viên, Tần Kính cũng có sắp xếp riêng — từ sau khi cha mẹ qua đời, hàng năm ba mươi cậu đều ở nhà tiểu Lưu, năm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ — vì thế ngày hai mươi bảy hai người gặp mặt, sau đó liền bận bịu chia tay.

Chiều ba mươi Trầm Lương Sinh trở về biệt thự nhà họ Trầm, vào cửa, người hầu nhận áo mũ, lại truyền lời: ” Lão gia hiện đang ở phật đường, bảo nhị thiếu gia đến liền qua tìm người.”

Trầm Lương Sinh gật gật đầu, lập tức tới phật đường, đứng ở cửa gõ gõ, nghe thấy Trầm Khắc Thần bảo tiến vào, mới đẩy cửa vào, phả vào mặt là một cỗ mùi vị nhang khói nồng đặc, làm cho hắn ít nhiều cảm thấy gay mũi.

Trầm Khắc Thần có lẽ là bởi vì trước kia làm chút chuyện trái với lương tâm, đến già hết sức tiếc hận, thấy con thứ hai của mình coi như có tiền đồ, một phần gia nghiệp cũng có người kế tục, liền dần dần buông tay, bày ra thái độ chuyên tâm hướng phật, chỉ cầu sống lâu vài năm, ngàn vạn lần đừng gặp phải cái gì báo ứng.

Trầm Lương Sinh tất nhiên là hoàn toàn không tin mấy thứ này, nhưng vì hợp tâm ý Trầm Khắc Thần, vào cửa trước cung kính kêu một tiếng “Cha”, lại cầm nén nhang tới trước tượng phật, lúc này mới ngồi xuống cùng Trầm Khắc Thần nói chút chuyện.

Trầm Khắc Thần nay đã quá sáu mươi, người chú trọng bảo dưỡng, dáng người không phát tướng, nhìn thật sự quá thước. Hắn lúc trước mặc dù không quá để ý Trầm Lương Sinh — hơn phân nửa là bởi vì huyết thống, tìm nữ nhân cùng nuôi dưỡng đứa con là hai chuyện khác nhau — tùy ý Trầm phụ nhân ngụy trang “Vì để nó được giáo dục tốt” đem người đuổi đi thật xa, nhưng hiện giờ mắt thấy chỉ có thể trông cậy vào hắn đem Trầm gia phát dương quang đại, cũng chỉ có thể đem “vấn đề huyết thống” quẳng qua một bên, mắt bò mới lo làm chuồng mà diễn ra một màn phụ tử tử hiếu.

Cũng may Trầm Lương Sinh về điểm huyết thống Tây Dương này càng lớn càng không quá rõ, diện mạo mặc dù quá nửa giống mẹ hắn, còn lại hơn một nửa kia cũng mang theo khí khái Trầm Khắc Thần năm xưa, thật làm cho Trầm Khắc Thần càng xem càng thích, lại tâm tồn áy náy muốn bù đắp, vài năm nay đối tốt với hắn, cũng là thực tâm thực ý.

Hai cha con trước hàn huyên chút chuyện làm ăn, từ nhà máy sợi của Trầm gia cho tới động tĩnh người Nhật Bản trong thương hội sắp tới ở Thiên Tân, kiểm kê nhà ai lại cùng cái gọi là “Công ty Hưng Trung” cùng tập đoàn tài chính Nhật Bản đứng đầu Đông Dương thành lập quan hệ, lại bàn bạc một phen thể cục năm sau, Trầm Khắc Thần mới có chút do dự mở miệng: ” Theo ta thấy...”

Ba chữ nói xong nửa ngày, lại chậm chạp không thấy câu dưới. Thực tế Trầm Khắc Thần là muốn, cứ theo thể cục bây giờ, nghĩ muốn tiếp tục ở công thương giới an ổn ổn ổn kiếm lời, cùng người Nhật Bản hợp tác chỉ là chuyện sớm muộn. Hắn nghĩ muốn nói Trầm Lương Sinh vài câu, lại đắn đo nên mở lời như thế nào. Từ lúc tin phật, Trầm Khắc Thần tuổi càng lớn lá gan càng nhỏ — bàn thờ Phật bồ tát có thể nhìn thấy, phần tâm tư bán nước trục lợi này nói ra, hắn sợ báo ứng.

“Người yên tâm đi,” Trầm Lương Sinh làm sao không biết hắn đang suy nghĩ gì, thản nhiên tiếp nhận câu chuyện, ” Con xem thử, có cơ hội liền cân nhắc xử lý.”

Trầm Khắc Thần trong lòng vui vẻ vì hắn hiểu ý, gật đầu khen ngợi: “Con làm việc ta lúc nào cũng yên tâm.” Lời nói vừa chuyển, lại chuyển tới việc cá nhân của Trầm Lương Sinh, ” Đúng rồi, nghe nói con gần đây cùng Vương gia tiểu nha đầu kia rất tốt?”

“Vương tiểu thư là người rất thú vị.” Tuy rằng hai người đã sớm không có tâm tư nào, Trầm Lương Sinh lại cố ý không cùng Trầm phụ làm rõ, chỉ thật không minh bạch có lẽ một câu.

“Vương gia nha đầu kia ta cũng gặp qua, bộ dáng không tồi.” Trầm Khắc Thần cười uống hớp trà, “Tính tình cũng náo nhiệt, vừa lúc bù đắp cho con.”

“Vâng.”

“Con qua năm mới liền hai bảy, không sai biệt lắm cũng nên kiếm chế...” Trầm phụ buông chén trà, giương mắt nhìn nhìn Trầm Lương Sinh, tiếp tục cười nói, ” Bất quá ta nghĩ con lớn như vậy cũng không chịu thiệt thòi, ta đây không phải nói con, chính là chơi đùa thì chơi đùa, chính sự cũng không thể chậm trễ.”

Người hầu ở nơi của Trầm Lương Sinh tuy rằng cùng biết thự họ Trầm là hai nhóm người, nhưng tới tới lui lui đưa đồ vật này nọ, hai bên đi lại nhiều, bảo không chính xác còn có người nào nhiều lời, lúc tán gẫu lộ ra ít tin đồn. Trầm phụ ít nhiều nghe nói Trầm Lương Sinh gần đây thêm “Bạn tốt”, bất quá thật không dễ tâm, ngay cả tên của đối phương cũng không hỏi — hẳn tự xưng năm đó cũng là phong lưu đào hoa, chuyện tình linh tinh cùng diễn viên cũng không phải chưa làm qua, lời này bất quá là nhắc nhở Trầm Lương Sinh, người chơi đùa thì cứ chơi đùa, nhưng đừng chậm trễ chuyện hôn nhân đại sự là được.

Trầm Lương Sinh không phải không nghe hiểu ý tứ của hẳn, nhưng nhìn ra Trầm phụ ước chừng căn bản không dễ tâm chuyện này, nếu không sao có thể nhẹ nhàng băng quơ thế này, vì vậy cũng chỉ gật đầu, bày ra một bộ thái độ đứng đưng.

“ Tóm lại ta đối với con vô cùng yên tâm,” Trầm phụ lại nhấn mạnh một lần, thật sâu thở dài, ” Không giống anh hai con...” Sau đó liền oán hận trầm mặc, trong lòng nghĩ mình hẳn đã gặp báo ứng, đứa con lớn bần nhảo không xây được tường này quả thực là tới đòi nợ mình.

Trầm Lương Sinh lấy vài câu không quan trọng trấn an lão gia tử, chợt nghe bên ngoài phật đường có người hầu nhẹ nhàng gõ cửa: ” Lão gia, đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân tới.”

Anh trai Trầm Lương Sinh so với hẳn lớn hơn gần mười tuổi, vốn giữa hai người còn có một đứa con gái, đáng tiếc khi còn quần tã đã chết yểu, đó cũng là điều làm cho Trầm phu nhân năm đó vẫn buồn bực suy nghĩ không thông, một trong những nguyên nhân ôm bệnh mà chết.

Con lớn không chịu tiến bộ, Trầm Khắc Thần tất nhiên là phải tốn nhiều tâm tư, trái chọn phải tuyển lo liệu cho hẳn cái cột dựa môn đẳng hộ đối. Đáng tiếc bảy tám năm nay, hai vợ chồng thủy chung không có con nối dòng, đoạn quan hệ vợ chồng này đã sớm danh nghĩa, chính là e ngại thể diện hai nhà, không thể thật sự ly hôn thôi.

Mặc dù hận hẳn không nên thân, năm mới này, Trầm Khắc Thần cũng không muốn cho hẳn về mặt khó coi, chờ tới bữa cơm tối, một nhà bốn người ngồi xuống chơi vài ván mạt chược, không khí coi như hoà thuận vui vẻ. Thiếu phu nhân họ Lý, khuê danh Uyển Nhân, nhưng bất luận là tướng mạo hay tính tình đều cùng tên không tương xứng, không phải nói lời không nên nói thì là không biết khôn khéo, ly hôn không được, nhưng đều hiểu rõ, tiền bạc cũng là đơn độc tính toán.

Trên bàn Trầm Lương Sinh nhìn đã biết người chị dâu này ăn mặc loè loẹt, tay đeo nhẫn kim cương dưới bóng đèn sáng ngời chói mắt. Trái lại anh hai của mình lễ mừng năm mới về nhà cũng không ăn mặc chỉnh tề, tây trang nửa mới nửa cũ, cổ áo cũng chưa ủi phẳng phiu, có thể thấy được không riêng gì chính sự vô dụng, chỉ sợ cũng ở nhà cũng không có địa vị gì.

Trầm Lương Sinh cùng anh trai vừa lúc ngồi đối diện, không mẫn không nhạt nhìn lướt qua, người kia cũng không phải vô tri vô giác, lập tức gương mặt nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, anh hai hẳn khẽ cười mỉa, trong lòng biết đối phương khinh thường mình, nhưng cũng không dám tức giận — kỳ thật hẳn còn nhớ rõ bộ dáng Trầm Lương Sinh mới trước đây, rất giống búp bê, rất ít khi nói chuyện, cũng rất ít cười, bị mình ôm lên đầu gối chỉ ngoan ngoan ngồi, như thế nào nhéo mặt của hẳn hẳn cũng không khóc, chơi thật là vui.

Đáng tiếc quang cảnh như vậy không còn nữa, hiện nay đâu không lại hẳn, chỉ có thể lấy lòng hẳn, mà ngay cả lấy lòng cũng không biết như thế nào mới tốt, trong lòng vẫn luôn có chút sợ hẳn.

Bữa tối qua đi, anh trai Trầm Lương Sinh lúng ta lúng túng theo sát Trầm phụ nói có chút việc muốn vào thư phòng nói, tám phần hẳn là vì đòi tiền. Còn lại Trầm Lương Sinh cùng chị dâu ngồi ở phòng khách, cũng không có chuyện gì tán gẫu.

Lý Uyển Nhân đoan đoan chính chính ngồi ở sô pha, dùng bàn tay sơn móng đỏ bóc vỏ đậu phộng, tinh tế bóc đi vỏ đậu, căn bản không phản ứng Trầm Lương Sinh — cô cực hận đoạn danh nghĩa này, quan hệ hôn nhân giống như ngồi tù, đem tất cả người liên quan Trầm gia hận một lượt, nhìn ai cũng không thuận mắt.

Trầm Lương Sinh cũng không rảnh tìm đề tài hàn huyên với cô, như có như không lật tờ báo, đột nhiên khẽ cau mày, nhìn thoáng qua hướng thư phòng.

Lý Uyển Nhân cũng nghe động tĩnh trong thư phòng, mơ hồ như là âm ỉ lên, khóe miệng khê cong, ngược lại nở nụ cười, hoàn toàn một bộ xem cuộc vui không liên quan mình.

“Cút! Đều cút cho ta! Toàn bộ mẹ nó cút!” Cửa thư phòng cuối cùng ‘ầm’ một tiếng đẩy ra, Trầm phụ mạnh mẽ đập vào trên tường, không ngờ Trầm phụ hỗn hển rít gào như thế, khua chiêng gõ trống náo nhiệt.

Lý Uyển Nhân lại lười nhìn tiếp, đứng dậy phúi phúi vò đầu dính trên quần áo, mang theo nụ cười lạnh phân phó người hầu lấy áo khoác, thực theo lời chuẩn bị “Cút”.

Còn lại Trầm Lương Sinh cá trong chậu, cũng lười đi dỗ lão gia tử xin bớt giận — Trầm phụ kia tính tình một khi giận lên, ai dỗ cũng vô dụng, hấn mới không đi tìm mất mặt — chỉ ngồi ở sô pha, thấy anh hai của hấn có chút chật vật bước ra phòng khách, dù bận vẫn ung dung đứng lên, nhàn nhạt hỏi: “Đại tẩu đã mang theo lái xe đi trước, tôi đưa anh về?”

Đối phương nghe vậy ngẩn người, cuối cùng thở dài khê gật đầu.

Nói cũng lạ, hấn có lá gan dám cùng Trầm Khắc Thần cãi cọ, lại không dám cùng Trầm Lương Sinh bùng nổ. Biết rõ Trầm Lương Sinh nếu không trở lại, chính mình cũng sẽ không rơi xuống nông nổi hiện giờ, lại rất cuộc giận mà không dám nói gì, dần dần ngay cả giận cũng không dám.

Ngày hôm đó Trầm Lương Sinh lái xe tới, hai người lên xe, yên lặng đi một đoạn, Trầm Lương Sinh vừa lái xe vừa mò tìm hộp thuốc lá, mới ngậm điều thuốc vào miệng đã có lửa dâng lên.

Nương ánh lửa, Trầm Lương Sinh quét mắt nhìn anh trai một cái — kỳ thật bởi vì Trầm Khắc Thần Trầm phụ nhân ngoại hình không tồi, đứa con lớn này mặc dù không nên thân, ngoại hình cũng không phải đáng khinh. Mặc dù hơn ba mươi tuổi vẫn là kẻ vô tích sự, nhìn qua cũng tính đáng về đường đường, rất có vẻ bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa.

Hiện tại hấn bày ra thái độ lấy lòng, Trầm Lương Sinh biết hấn là vì cái gì, lại cảm thấy vẻ mặt dụng tâm phục tòng này có chút nực cười, dừng một chút, nhẹ giọng hứa hẹn: “Qua năm mới anh tới công ty, tôi cho kế toán viết chi phiếu cho anh.”

“A Lương, cũng là em tốt với anh.” Có lẽ Trầm Lương Sinh không biết xấu hổ là có chút nhân tố di truyền, đối phương nghe những lời này liền vui vẻ ra mặt, tiếp tục hạ giọng hỏi hấn, “A Lương, em gần đây gầy đi phải không?”

Trầm Lương Sinh miệng ngậm thuốc lá nhú nhú mày — hấn ghét nhất là bị gọi nữ danh, liền không chịu đáp lời nữa.

Đưa người toàn vẹn về đến nhà đã qua mười giờ, người hầu đa số xin phép về nhà đón Tết, trong nhà lạnh lùng trống rỗng, cũng không có chút không khí ngày tết.

Trầm Lương Sinh không có thói quen đón giao thừa, tẩm xong lên giường, một chốc lại ngủ không được, nhớ tới lời Trầm phụ nhắc hấn, cân nhắc qua năm phải đem người trong nhà chỉnh đốn.

Vài năm này trong nhà quyền kinh doanh tuy trong tay Trầm Lương Sinh, nhưng đại đa số khế đất cổ phần vẫn đứng tên Trầm phụ. Lúc đầu Trầm Lương Sinh nghĩ có thể vợ vết một chút, nhưng ở tình thế thuận lợi như bây giờ, không đem phần lớn thu vào tay hấn tuyệt không cam tâm.

Cho dù là vì tử di chúc kia, Trầm Lương Sinh cũng sẽ không thực làm ra chuyện tình gì ngõ nghịch Trầm phụ. Hôn nhân nhất định là phải có, cũng chính là lúc mình phải cùng Tần Kính kết thúc.

Nghĩ như vậy, thật không có gì cảm giác đặc biệt khó khăn chia lìa — có được tất có mất, cân cân trong lòng đã nghiêng lệch một bên, lệnh một đầu tất phải buông tay, đạo lý đó Trầm Lương Sinh so với ai khác đều hiểu rõ hơn, buông tay cũng phải dứt khoát.

Hấn cũng không nghĩ muốn cả cá cùng tay gấu, chính là đột nhiên cũng cảm thấy thời gian ngắn ngủi. Hấn cùng cậu ở cùng một thành phố bốn năm, vẫn là gặp gỡ quá muộn.

Vừa nghĩ đến đây, Trầm Lương Sinh bỗng đứng ngồi dậy, trong bóng đêm lẳng lặng ngồi trong chốc lát, lại mặc chỉnh tề, lái xe đi Nam thị.

Tần Kính ở nhà tiểu Lưu ăn cơm tất niên, lại cùng nhau đón giao thừa ăn bánh chèo, đốt pháo, lúc này mới mang theo vài phần men say lão đảo trở về nhà mình, đem bếp lò dọn dẹp gọn gàng, mở phiến cửa sổ thông gió, chuẩn bị lên giường ngủ.

Chính lúc đang trải giường, thỉnh thoảng nghe bên ngoài có người gõ cửa. Tần Kính ngẩn người, còn tưởng rằng mình nghe lầm, đợi lại nghe thấy một lần nữa, mới xác định bên ngoài thật sự có người, trái tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên, bước nhanh đến mở chốt cửa.

“Đều lớn rồi, em cũng không hỏi rõ là ai liền mở cửa.” Trần Lương Sinh ngại cậu làm việc không cẩn thận, hai bên đối mặt, không giải thích vì sao đột nhiên tới đây, lại mở lời thuyết giáo trẻ nhỏ trước.

“Trần công tử, năm mới vui vẻ.” Tần Kính mới không để ý tới bộ dạng kia của Trần Lương Sinh, trực tiếp cười hi hi tiến lại gần, bẹp một cái cằm lên mặt hắn.

“Anh thấy em mới thuộc loài chó...” Trần Lương Sinh thấy cậu hết như con cún nhỏ, nóng hừng hực ghé sát lại, tâm tình nhất thời tốt lên không ít, dứt khoát dùng lực, bế ngang cậu lên, một đường ôm vào phòng ngủ, trong miệng còn muốn đánh giá, “Ăn không phải trả tiền nhà của chúng ta không ít đồ vật này nọ, cũng không đem em dưỡng thêm được hai lạng thịt, khi nào thì mới có thể làm thịt bán đây?”

“Ừa... vậy dưỡng thêm hai ngày đi...” Vào phòng, Tần Kính chân được thả xuống đất, cười meo meo cùng hắn huyền thuyên, “Bán cũng bán không được bao nhiêu, anh liền kiên nhẫn cố gắng tiếp tục vỗ béo đi, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“Em không phải uống nhiều quá chứ?” Trần Lương Sinh thấy cậu cười thành như vậy, mặt lại có chút đỏ lên, liền đoán cậu ước chừng là có chút say.

“Không có,” Tần Kính uống say liền nói nhiều, lao theo sát Trần Lương Sinh oán giận, “Anh không biết mẹ nuôi em, ai ui, kêu có thể uống, xem rượu như nước lã, lúc ăn cơm chiều đã uống, lúc ăn bánh chèo còn kéo em uống thêm, không phải nói cái gì mà ‘bánh chèo cùng rượu càng uống càng hăng’, này thì có là gì...”

Trần Lương Sinh nhìn cậu tự mình làm nhằm liền cảm thấy rất thú vị, không đợi cậu nói tiếp liền hôn lên, ở đôi môi đang hàm hồ nhẹ hỏi: “Bảo bối nhi, có nhớ anh không?”

“Nhớ...” Tần Kính uống nhiều còn có đặc điểm, chính là phá lệ ngốc nghếch nghịch ngợm, cả người chơi xấu trên người Trần Lương Sinh, cọ xát cánh môi hắn cười nói, “Tiểu Trần ca ca, rất nhớ anh.”

Thực tế Tần Kính cái này căn bản là trộn mắt nói dối, hai ngày này cậu bận rộn phụ giúp mẹ nuôi quét dọn nhà cửa, lại giúp tiểu Lưu mua sắm đồ Tết, chỗ nào có thời gian rảnh rồi nhớ tới Trần Lương Sinh. Bất quá hiện nay trông thấy, thật sự đột nhiên nhận ra vài phần nhớ nhung, có lẽ trong tâm vẫn luôn hy vọng cùng hắn đón năm mới.

“Ngoan, em muốn chết.” Trần Lương Sinh bị một câu của cậu gợi lên dục hỏa, vội vàng cấp thiết hôn cậu, cảm giác đối phương đồng dạng vội vàng hưởng ứng, hai tay nhanh chóng cởi quần áo lẫn nhau, xích lỏng cùng lần lên giường.

Người vốn định đi ngủ, Tần Kính trong phòng chỉ bật một ngọn đèn bàn, tỏa ra vàng sáng màu vàng ấm áp.

Trần Lương Sinh đè lên người Tần Kính, xoay tay lại kéo chăn, phủ lên thân thể hai người. Làn da trần trụi ở trong chăn từ từ cọ xát, gương mặt lại bao phủ dưới ánh đèn nhỏ ấm áp kia, hôn môi trao đổi tình tế mật ngọt.

“Ừm...” Tần Kính bị hắn biến thành than nhẹ ra tiếng, đột nhiên nhớ tới đây là lần đầu ở nhà mình làm việc này, trên mặt không hiểu sao lại đỏ một tầng — có lẽ là bởi vì chung quanh đều quá đối quen thuộc, giường chăn cũng quen thuộc. Ở nơi mình từ nhỏ lớn lên, ít nhiều làm cho có chút ngưng ngừng.

“Thoải mái sao?” Tay Trần Lương Sinh ở trong chăn lạng lẽ gầy gầy đầu vú cậu, nhìn cậu khó nhịn ở dưới thân mình vận vẹo, tâm đã nảy mầm tới mười phần, lại còn muốn làm bộ hỏi cậu, “Trong nhà của em cái gì cũng không có, muốn anh như thế nào đi vào?”

“.....”

Tần Kính không đáp lời, Trần Lương Sinh lại không dứt, dán tại bên tai hỏi: “Không phải nói bình thường nghĩ tới anh làm sao? Làm như thế nào? Hả?”

“.....”

“ Tự mình làm cho anh xem đi.”

Trần Lương Sinh lui thân, nắm chân Tần Kính, đem cậu bày ra tư thế cong chân nửa tựa vào đầu giường.

“ Chân mở ra.”

“.....”

“ Mở rộng một chút.”

“.....”

“ Tự mình cầm.”

Tần Kính theo lời tách chân ra, làm cho hắn đem quang cảnh giữa hai chân nhìn nhất thanh nhị sở, tay phải cầm dương vật nhếch lên chậm rãi vuốt ve, tay trái nắm chặt nệm giường, chỉ cảm thấy tại đây trong hoàn cảnh quen thuộc, dưới cái nhìn chăm chú của đối phương tự dâm, cảm giác lại tới hết sức mãnh liệt, cả cái vật kia nóng ngứa lợi hại.

Trần Lương Sinh yên lặng nhìn hai phút, thanh âm ám ách hỏi cậu: ” Phía sau đâu?”

“.....”

“ Sau còn muốn anh làm...” Hắn vươn tay cầm tay trái Tần Kính, đem cái tay kia giơ lên bên môi chính mình, từng tắc từng tắc đem ngón tay liếm ướt, mới dẫn dắt Tần Kính nâng mông lên, đem ngón tay ướt át đâm vào hậu huyết nhọt nhọt chuyển động, thấp giọng đem lời nói hết: ”Chỗ này cũng đừng quên.”

Tần Kính đang nhìn đến Trần Lương Sinh ngậm ngón tay của mình đã nhịn không được ngừng thở, tay phải dừng lại động tác — cảnh tượng hắn ngậm liếm ngón tay cậu thật sự quá mức kiều diễm, Tần Kính thật sợ mình nhìn rồi giữ không được tiết ra.

“ A... a...”

Sớm qua mười hai giờ, các nhà đã sớm yên giấc, giữa gian phòng yên tĩnh chỉ có tiếng rên rỉ đứt quãng. Cậu dưới ánh mắt chăm chú không rời của hắn, một tay nắm dương vật chính mình cao thấp vuốt ve, một tay ở hậu huyết lặp lại chuyển động, rốt cục nhịn không được nhỏ giọng than: ” Không được ... muốn bắn...”

“ Bắn đi, anh nhìn.”

Trần Lương Sinh hạ thân cũng đã giương cung bạt kiếm, lại cố nén không chạm vào, chỉ nhìn chăm chăm vật nghẹn đến đỏ bừng kia của Tần Kính, nhìn nó không thể tự kìm nén mà rạo rực, run rẩy phun ra từng dòng tinh dịch, đợi đến khi tiết ra không sai biệt lắm, mới ghé qua cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi bạch trọc dính trên quy đầu.

“ A...” – Thứ mới vừa tiết mẫn cảm, Tần Kính bị hắn liếm chọt giật mình, cúi đầu kêu lên.

Trần Lương Sinh dùng ngón tay quét sạch lớp tinh dịch cậu bắn ra, nường theo niêm dịch làm trơn tìm được tiểu huyết, hợp với ngón tay của cậu cùng nhau chuyển động, phát giác chỗ kia đã có chút mềm lỏng ra, mới rút ngón tay, vỗ vỗ mông cậu nói: “Tự mình ngồi lên.”

“ Trần Lương Sinh, anh thật đáng ghét!” Tần Kính cũng biết hắn có ý tứ gì — đơn giản chính là muốn thấy mình chủ động ngồi lên trên — nhỏ giọng lẩm bẩm xong rồi, phụng phịu đi qua, khóa trên người Trần Lương Sinh, đem dương vật cứng ngạnh của hắn, nhắm ngay huyết khẩu phía sau, từng chút từng chút một hạ người xuống, đem vật thô cứng kia chậm rãi vuốt vào.

“ Có đau không?”

“ Vẫn được...”

Kỳ thật Trần Lương Sinh cũng là vì cậu. Bởi vì trơn không quá đủ, tư thế này chung quy dùng ít sức một chút, sẽ không làm cậu quá đau.

“ Không đau thì tự mình động đi.” Trần Lương Sinh một tay âu yếm đường cong nơi thắt lưng của cậu, một tay kia sờ soạng ngực, nhéo nhéo một bên đầu vú nhẹ nhàng vân vê.

“.....” Tần Kính đỏ mặt ôm cổ của hắn, thử thử chậm rãi động eo, đợi cho cảm thấy được không đau đớn, mới dần động nhanh một chút, len lén giống mỗi lần Trần Lương Sinh chủ động, dùng cái đồ vật này nọ trong cơ thể tìm chỗ khoái hoạt, bỗng nhiên đỉnh tới mới phát giác thắt lưng khẽ giật, chân quỳ gối trên giường đều có chút phát run.

“ Dễ chịu?” Trần Lương Sinh thấy dương vật hơi nhuyễn của cậu lại đứng lên, liền biết tự cậu đã làm cho mình thoải mái, đưa tay nhu nhu đầu cậu, ” Em đồ vô lương tâm, cũng không phải không thoải mái, chỗ nào đáng ghét?”

Tới lúc này Tần Kính cũng không còn gì ngượng ngùng nữa, dứt khoát dán vào tai hắn nhỏ giọng đùa giỡn: ” Chán ghét anh chỗ đó quá lớn.”

Trần Lương Sinh vốn đang nhần nhin, nghe lời này trực tiếp dùng tiếng nước ngoài chửi một từ, hạ thân thật mạnh đỉnh lên trên, rồi sau đó bỗng chốc dùng sức đâm vào, mắt thấy người bên trên vui thích ưỡn cổ, hầu kết cao thấp chuyển động, liền một bên đâm rút cực nhanh một bên hung hăng hôn lên, mút ra hôn ngân đỏ bừng.

“ Thật sự ghét nó quá lớn? Không phải càng lớn càng làm cho em thoải mái?”

“ Ừ... Không ghét...A...”

“ Nói thích.”

“ Thích... A... Thích...”

Cả phòng tràn ngập lời ân ái, thanh âm rên rỉ lả lướt, hai người đem toàn bộ tư thế có thể sử dụng thay đổi một lượt, nằm úp sấp còn chưa đủ, Trần Lương Sinh dứt khoát kéo Tần Kính xuống giường, làm cho cậu đứng trước tủ quần áo quay mặt về tấm gương dài trên tủ, lại đi mở đèn lớn, mới từ đằng sau tiến vào thân thể cậu, từng chút từng chút một mạnh mẽ đỉnh đưa.

“ Đem đèn... tắt... sẽ...hàng xóm sẽ thấy...”

“ Sớm đều ngủ, sẽ không ai thấy.”

Trần Lương Sinh lời này thực ra là sự thật, đã quá nửa đêm, toàn bộ ngõ nhỏ cũng chỉ còn hai người bọn họ lẫn qua lẫn lại.

Tần Kính đã tiết hai lần, chân nhuyễn căn bản đứng không được, hoàn toàn dựa vào Trần Lương Sinh ở phía sau ôm eo đỡ cậu. Dưới đèn Sáng trưng, cậu mắt mở lớn từ trong gương nhìn hình ảnh mình bị Trần Lương Sinh làm đến cao trào, hai luồng bạch trọc hữu khí vô lực từ dương vật chảy xuống, hợp cùng cần cổ phủ đầy hôn ngân chói mắt, giống như cả người đều bị đóng đầy ấn ký — kể cả gian phòng này, ghi chép lại hết thấy phóng túng của họ.

Bởi vì ban đêm ngủ rất muộn, ngày hôm sau Trần Lương Sinh mười một giờ mới tỉnh, Tần Kính lại còn say ngủ, đầu chôn trong ngực Trần Lương Sinh, hơi thở ấm áp phả vào da thịt hắn, làm cho người ta cảm thấy có chút lưu luyến nói không nên lời.

Trần Lương Sinh lẳng lẳng nằm, trên người đắp chính là chăn bông kiểu cũ, không quá dày ấm như chăn bông kiểu tây, nhưng lại cảm giác hết sức kiên định.

Mặt trời đầu năm mới xuyên thấu qua cửa sổ tiêu sái tiến vào, nhìn một hồi, nhắm mắt lại, trong mắt liền có vết lốm đốm, lại dần dần vỡ thành quang điểm thật nhỏ, giống đom đóm trong mắt bay múa.

Giờ khắc này Trần Lương Sinh thừa nhận mình là áy náy — hắn chung quy có một ngày sẽ rời bỏ cậu, hắn cũng thấy thực có lỗi.

Nhưng xin lỗi lại có ích lợi gì? Nói ra quả thực thêm châm biếm.

“ Tàn Kính, Tàn huynh, dậy chưa?”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng người, Trầm Lương Sinh nghe giống tiểu Lưu, vội dè xuống tâm tư này của mình, vừa tìm quần áo vừa đẩy Tàn Kính: “Nhanh dậy đi.”

Tàn Kính vốn dễ tỉnh, tiểu Lưu giọng lại lớn, lại bị Trầm Lương Sinh đẩy, lập tức tỉnh ngủ, vội vàng cất tiếng đáp lại: “ Vẫn chưa, cậu chờ một lát.”

Chết người chính là tối hôm qua hai người ở cửa quán quýt, toàn bộ đã quên cài then cửa, tiểu Lưu lại là người đã quen thuộc, căn bản không cần Tàn Kính tiếp đón, trực tiếp đẩy cửa vào, đứng ở ngoài phòng oán giận: “Tổ tông, anh nhanh lên, bên ngoài trời giá rét lạnh muốn chết... Lại nói hai ta chứ ai đâu a, sớm đều nhìn hết tám trăm lần, có cho tiền em cũng không thèm nhìn... Ôi chao, em nói anh sao không khóa cửa cổng, gian ngoài cũng không thèm khóa, thật đúng là không sợ bị... trộm...”

Đầu kia tiểu Lưu ngại trong sân quá lạnh, thấy cửa không khóa liền tự thân vận động đi vào. Đầu này Tàn Kính cùng Trầm Lương Sinh mới vừa miễn cưỡng mặc đồ xong, giường không kịp thu thập, muốn bảo người đừng vào, lại không biết có thể tìm cái gì làm cho hắn không vào, đang lúc do dự tiểu Lưu đã đi đến phòng trong, nên thấy đều đã thấy, nếu không hiểu được đây là tình cảnh gì, thì phải là đầu óc bị heo gặm.

“... Em về trước, lát nữa qua tìm anh sau.” Đây là một hồi sau, tiểu Lưu thấy Trầm Lương Sinh không hề khách khách khí khí gọi một tiếng nhị thiếu gia, sắc mặt âm trầm nói hết một câu, quay đầu xoay người ra cửa, ít nhiều cho ba người một lối thoát.

“ Anh cũng đi đây.” Kỳ thật Trầm Lương Sinh thực không hề gì, bất quá trong lòng biết mình ngốc ở đây cũng chỉ thêm phiền, đơn giản tự giác rời đi, lúc gần đi vươn tay muốn sờ sờ đầu Tàn Kính, lại ngoài ý bị cậu né tránh.

Tay Trầm Lương Sinh lúng túng ngưng giữa không trung, dừng một chút, thu hồi rồi nói: “Mấy ngày nay phải ứng phó chúc tết, chiều mừng bốn tới tìm em.”

“ Vâng.” Tàn Kính tâm thần đang phiêu ở nơi nao, căn bản không phát hiện chính mình mới vừa rồi né Trầm Lương Sinh, cũng không nghe vào hắn nói cái gì, tùy tiện đáp lời.

“ Em hai ngày này có việc cứ tới tìm anh.”

“ Vâng.”

“.....” Trầm Lương Sinh không còn lời nào để nói, khó được lặng lẽ thở dài, có chút muốn ôm cậu, lại sợ cậu trốn, cho dù cứng rắn ép cũng không có ý nghĩa, dứt khoát rời đi.

Chính là lúc này, khi Trầm Lương Sinh đi ra cửa phòng lạnh lùng thầm nghĩ, mình sẽ không vì chút chuyện như thế mà cùng Tàn Kính tách ra, cho dù là Tàn Kính nghĩ muốn chia tay cũng không thể.

Mới vừa rồi hắn còn mang chút áy náy mà nghĩ, chính mình chung quy có một ngày phải rời Tàn Kính, là mình có lỗi với cậu. Nhưng lúc này lại vô cùng mãnh liệt ngang ngược, không chút nào nói đạo lý mà quyết định, cho đến một ngày kia, Tàn Kính tuyệt không có khả năng vì những người khác rời bỏ mình trước.

— Hắn không cho phép.

15. Chương 15

Mặc dù chính phủ dân quốc thành lập sửa theo Dương lịch, đem ngày một tháng một thành Tết, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, vẫn là qua Tết âm lịch mới cảm thấy thật sự tổng cụt nghênh tân, trên tường hoàng lịch lại treo một cuốn khác.

Đêm ba mươi Trầm Lương Sinh khẳng định quay về Trầm phủ ăn bữa cơm đoàn viên, Tàn Kính cũng có sắp xếp riêng — từ sau khi cha mẹ qua đời, hàng năm ba mươi cậu đều ở nhà tiểu Lưu, năm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ — vì thế ngày hai mươi bảy hai người gặp mặt, sau đó liền bận bịu chia tay.

Chiều ba mươi Trầm Lương Sinh trở về biệt thự nhà họ Trầm, vào cửa, người hầu nhận áo mũ, lại truyền lời: " Lão gia hiện đang ở phật đường, bảo nhị thiếu gia đến liền qua tìm người."

Trầm Lương Sinh gật gật đầu, lập tức tới phật đường, đứng ở cửa gỗ gõ, nghe thấy Trầm Khắc Thần bảo tiến vào, mới đẩy cửa vào, phả vào mặt là một cỗ mùi vị nhang khói nồng đặc, làm cho hắn ít nhiều cảm thấy gay mũi.

Trầm Khắc Thần có lẽ là bởi vì trước kia làm chút chuyện trái với lương tâm, đến già hết sức tiếc mệnh, thấy con thứ hai của mình coi như có tiền đồ, một phần gia nghiệp cũng có người kế tục, liền dần dần buông tay, bày ra thái độ chuyên tâm hướng phật, chỉ cầu sống lâu vài năm, ngàn vạn lần đừng gặp phải cái gì báo ứng.

Trầm Lương Sinh tất nhiên là hoàn toàn không tin mấy thứ này, nhưng vì hợp tâm ý Trầm Khắc Thần, vào cửa trước cung kính kêu một tiếng "Cha", lại cầm nén nhang tới trước tượng phật, lúc này mới ngồi xuống cùng Trầm Khắc Thần nói chút chuyện.

Trầm Khắc Thần nay đã quá sáu mươi, người chú trọng bảo dưỡng, dáng người không phát tướng, nhìn thật sự quá thước. Hắn lúc trước mặc dù không quá để ý Trầm Lương Sinh — hơn phân nửa là bởi vì huyết thống, tìm nữ nhân cùng nuôi dưỡng đứa con là hai chuyện khác nhau — tùy ý Trầm phu nhân ngụy trang "Vì để nó được giáo dục tốt" đem người đuổi đi thật xa, nhưng hiện giờ mắt thấy chỉ có thể trông cậy vào hắn đem Trầm gia phát dương quang đại, cũng chỉ có thể đem "vấn đề huyết thống" quẳng qua một bên, mắt bò mới lo làm chuồng mà diễn ra một màn phụ tử tử hiếu.

Cũng may Trầm Lương Sinh về điểm huyết thống Tây Dương này càng lớn càng không quá rõ, diện mạo mặc dù quá nửa giống mẹ hắn, còn lại hơn một nửa kia cũng mang theo khí khái Trầm Khắc Thần năm xưa, thật làm cho Trầm Khắc Thần càng xem càng thích, lại tâm tồn áy náy muốn bù đắp, vài năm này đối tốt với hắn, cũng là thực tâm thực ý.

Hai cha con trước hàn huyên chút chuyện làm ăn, từ nhà máy sợi của Trầm gia cho tới động tĩnh người Nhật Bản trong thương hội sắp tới ở Thiên Tân, kiểm kê nhà ai lại cùng cái gọi là "Công ty Hưng Trung" cùng tập đoàn tài chính Nhật Bản đứng đầu Đông Dương thành lập quan hệ, lại bàn bạc một phen thể cục năm sau, Trầm Khắc Thần mới có chút do dự mở miệng: " Theo ta thấy..."

Ba chữ nói xong nửa ngày, lại chậm chạp không thấy câu dưới. Thực tế Trầm Khắc Thần là muốn, cứ theo thể cục bây giờ, nghĩ muốn tiếp tục ở công thương giới an an ổn ổn kiếm lời, cùng người Nhật Bản hợp tác chỉ là chuyện sớm muộn. Hắn nghĩ muốn nói Trầm Lương Sinh vài câu, lại đắn đo nên mở lời như thế nào. Từ lúc tin phật, Trầm Khắc Thần tuổi càng lớn lá gan càng nhỏ — bàn thờ Phật bồ tát có thể nhìn thấy, phần tâm tư bán nước trục lợi này nói ra, hắn sợ báo ứng.

" Người yên tâm đi," Trầm Lương Sinh làm sao không biết hắn đang suy nghĩ gì, thản nhiên tiếp nhận câu chuyện, " Con xem thử, có cơ hội liền cân nhắc xử lý."

Trầm Khắc Thần trong lòng vui vẻ vì hắn hiểu ý, gật đầu khen ngợi: "Con làm việc ta lúc nào cũng yên tâm." Lời nói vừa chuyển, lại chuyển tới việc cá nhân của Trầm Lương Sinh, " Đúng rồi, nghe nói con gần đây cùng Vương gia tiểu nha đầu kia rất tốt?"

" Vương tiểu thư là người rất thú vị." Tuy rằng hai người đã sớm không có tâm tư nào, Trầm Lương Sinh lại cố ý không cùng Trầm phụ làm rõ, chỉ thật không minh bạch có lẽ một câu.

" Vương gia nha đầu kia ta cũng gặp qua, bộ dáng không tồi." Trầm Khắc Thần cười uống hớp trà, "Tính tình cũng náo nhiệt, vừa lúc bù đắp cho con."

" Vâng."

" Con qua năm mới liền hai bảy, không sai biệt lắm cũng nên kiếm chế..." Trầm phụ buông chén trà, giương mắt nhìn nhìn Trầm Lương Sinh, tiếp tục cười nói, " Bất quá ta nghĩ con lớn như vậy cũng không chịu thiệt thòi, ta đây không phải nói con, chính là chơi đùa thì chơi đùa, chính sự cũng không thể chậm trễ."

Người hầu ở nơi cửa Trầm Lương Sinh tuy rằng cùng biệt thự họ Trầm là hai nhóm người, nhưng tới tới lui lui đưa đồ vật này nọ, hai bên đi lại nhiều, bảo không chính xác còn có người nào nhiều lời, lúc tán gẫu lộ ra ít tin đồn. Trầm phụ ít nhiều nghe nói Trầm Lương Sinh gần đây thêm "Bạn tốt", bất quá thật không để

tâm, ngay cả tên của đối phương cũng không hỏi — hẳn tự xưng năm đó cũng là phong lưu đào hoa, chuyện tình linh tinh cùng diễn viên cũng không phải chưa làm qua, lời này bất quá là nhắc nhở Trầm Lương Sinh, người chơi đùa thì cứ chơi đùa, nhưng đừng chậm trễ chuyện hôn nhân đại sự là được.

Trầm Lương Sinh không phải không nghe hiểu ý tứ của hắn, nhưng nhìn ra Trầm phụ ước chừng căn bản không để tâm chuyện này, nếu không sao có thể nhẹ nhàng băng qua thế này, vì vậy cũng chỉ gật đầu, bày ra một bộ thái độ dừng đứng.

“ Tóm lại ta đối với con vô cùng yên tâm,” Trầm phụ lại nhấn mạnh một lần, thật sâu thở dài, ” Không giống anh hai con...” Sau đó liền oán hận trầm mặc, trong lòng nghĩ mình hẳn đã gặp báo ứng, đứa con lớn bần nhảo không xây được tường này quả thực là tới đòi nợ mình.

Trầm Lương Sinh lấy vài câu không quan trọng trấn an lão gia tử, chợt nghe bên ngoài phật đường có người hầu nhẹ nhàng gõ cửa: ” Lão gia, đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân tới.”

Anh trai Trầm Lương Sinh so với hắn lớn hơn gần mười tuổi, vốn giữa hai người còn có một đứa con gái, đáng tiếc khi còn quần tã đã chết yểu, đó cũng là điều làm cho Trầm phu nhân năm đó vẫn buồn bực suy nghĩ không thông, một trong những nguyên nhân ô m bệnh mà chết.

Con lớn không chịu tiến bộ, Trầm Khắc Thần tất nhiên là phải tốn nhiều tâm tư, trái chọn phải tuyển lo liệu cho hắn cái cột dựa môn đẳng hộ đối. Đáng tiếc bảy tám năm nay, hai vợ chồng thủy chung không có con nối dòng, đoạn quan hệ vợ chồng này đã sớm danh nghĩa, chính là e ngại thể diện hai nhà, không thể thật sự ly hôn thôi.

Mặc dù hận hắn không nên thân, năm mới này, Trầm Khắc Thần cũng không muốn cho hắn về mặt khó coi, chờ tới bữa cơm tối, một nhà bốn người ngồi xuống chơi vài ván mạt chược, không khí coi như hoà thuận vui vẻ. Thiếu phu nhân họ Lý, khuê danh Uyển Nhân, nhưng bất luận là tướng mạo hay tính tình đều cùng tên không tương xứng, không phải nói lời không nên nói thì là không biết khôn khéo, ly hôn không được, nhưng đều hiểu rõ, tiền bạc cũng là đơn độc tính toán.

Trên bàn Trầm Lương Sinh nhìn đã biết người chị dâu này ăn mặc loè loẹt, tay đeo nhẫn kim cương dưới bóng đèn sáng ngời chói mắt. Trái lại anh hai của mình lễ mừng năm mới về nhà cũng không ăn mặc chỉnh tề, tây trang nửa mới nửa cũ, cổ áo cũng chưa ủi phẳng phiu, có thể thấy được không riêng gì chính sự vô dụng, chỉ sợ cũng ở nhà cũng không có địa vị gì.

Trầm Lương Sinh cùng anh trai vừa lúc ngồi đối diện, không mẫn không nhạt nhìn lướt qua, người kia cũng không phải vô tri vô giác, lập tức gương mặt nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, anh hai hắn khẽ cười mỉa, trong lòng biết đối phương khinh thường mình, nhưng cũng không dám tức giận — kỳ thật hắn còn nhớ rõ bộ dáng Trầm Lương Sinh mới trước đây, rất giống búp bê, rất ít khi nói chuyện, cũng rất ít cười, bị mình ôm lên đầu gối chỉ ngoan ngoãn ngồi, như thế nào nhéo mặt của hắn hắn cũng không khóc, chơi thật là vui.

Đáng tiếc quang cảnh như vậy không còn nữa, hiện nay đâu không lại hắn, chỉ có thể lấy lòng hắn, mà ngay cả lấy lòng cũng không biết như thế nào mới tốt, trong lòng vẫn luôn có chút sợ hắn.

Bữa tối qua đi, anh trai Trầm Lương Sinh lúng ta lúng túng theo sát Trầm phụ nói có chút việc muốn vào thư phòng nói, tám phần hẳn là vì đòi tiền. Còn lại Trầm Lương Sinh cùng chị dâu ngồi ở phòng khách, cũng không có chuyện gì tán gẫu.

Lý Uyển Nhân đoan đoan chính chính ngồi ở sô pha, dùng bàn tay sơn móng đỏ bóc vỏ đậu phộng, tinh tế bóc đi vỏ đậu, căn bản không phản ứng Trầm Lương Sinh — cô cực hận đoạn danh nghĩa này, quan hệ hôn nhân giống như ngồi tù, đem tất cả người liên quan Trầm gia hận một lượt, nhìn ai cũng không thuận mắt.

Trầm Lương Sinh cũng không rảnh tìm đề tài hàn huyên với cô, như có như không lật tờ báo, đột nhiên khẽ cau mày, nhìn thoáng qua hướng thư phòng.

Lý Uyển Nhân cũng nghe động tĩnh trong thư phòng, mơ hồ như là âm ỉ lên, khoe miệng khoe cong, ngược lại nở nụ cười, hoàn toàn một bộ xem cuộc vui không liên quan mình.

“Cút! Đều cút cho ta! Toàn bộ mẹ nó cút!” Cửa thư phòng cuối cùng ‘ầm’ một tiếng đẩy ra, Trầm phụ mạnh mẽ đập vào trên tường, không ngờ Trầm phụ hỗn hển rít gào như thế, khua chiêng gõ trống náo nhiệt.

Lý Uyển Nhân lại lười nhìn tiếp, đứng dậy phúi phúi vò đầu dính trên quần áo, mang theo nụ cười lạnh phân phó người hầu lấy áo khoác, thực theo lời chuẩn bị “Cút”.

Còn lại Trầm Lương Sinh cá trong chậu, cũng lười đi dỗ lão gia tử xin bớt giận — Trầm phụ kia tính tình một khi giận lên, ai dỗ cũng vô dụng, hắn mới không đi tìm mất mặt — chỉ ngồi ở sô pha, thấy anh hai của hắn có chút chật vật bước ra phòng khách, dù bận vẫn ung dung đứng lên, nhàn nhạt hỏi: “Đại tẩu đã mang theo lái xe đi trước, tôi đưa anh về?”

Đối phương nghe vậy ngăn người, cuối cùng thở dài khẽ gật đầu.

Nói cũng lạ, hắn có lá gan dám cùng Trầm Khắc Thần cãi cọ, lại không dám cùng Trầm Lương Sinh bùng nổ. Biết rõ Trầm Lương Sinh nếu không trở lại, chính mình cũng sẽ không rơi xuống nông nổi hiện giờ, lại rất cuộc giận mà không dám nói gì, dần dần ngay cả giận cũng không dám.

Ngày hôm đó Trầm Lương Sinh lái xe tới, hai người lên xe, yên lặng đi một đoạn, Trầm Lương Sinh vừa lái xe vừa mò tìm hộp thuốc lá, mới ngậm điều thuốc vào miệng đã có lửa dâng lên.

Nương ánh lửa, Trầm Lương Sinh quét mắt nhìn anh trai một cái — kỳ thật bởi vì Trầm Khắc Thần Trầm phụ nhân ngoại hình không tồi, đứa con lớn này mặc dù không nên thân, ngoại hình cũng không phải đáng khinh. Mặc dù hơn ba mươi tuổi vẫn là kẻ vô tích sự, nhìn qua cũng tính đáng về đường đường, rất có vẻ bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa.

Hiện tại hắn bày ra thái độ lấy lòng, Trầm Lương Sinh biết hắn là vì cái gì, lại cảm thấy vẻ mặt dụng tâm phục tòng này có chút nực cười, dừng một chút, nhẹ giọng hứa hẹn: “Qua năm mới anh tới công ty, tôi cho kế toán viết chi phiếu cho anh.”

“A Lương, cũng là em tốt với anh.” Có lẽ Trầm Lương Sinh không biết xấu hổ là có chút nhân tố di truyền, đối phương nghe những lời này liền vui vẻ ra mặt, tiếp tục hạ giọng hỏi hắn, “A Lương, em gần đây gầy đi phải không?”

Trầm Lương Sinh miệng ngậm thuốc lá nhú nhú mây — hắn ghét nhất là bị gọi nhũ danh, liền không chịu đáp lời nữa.

Đưa người toàn vẹn về đến nhà đã qua mười giờ, người hầu đa số xin phép về nhà đón Tết, trong nhà lạnh lùng trống rỗng, cũng không có chút không khí ngày tết.

Trầm Lương Sinh không có thói quen đón giao thừa, tắm xong lên giường, một chốc lại ngủ không được, nhớ tới lời Trầm phụ nhắc hắn, cân nhắc qua năm phải đem người trong nhà chỉnh đốn.

Vài năm này trong nhà quyền kinh doanh tuy trong tay Trầm Lương Sinh, nhưng đại đa số kẻ đất cổ phần vẫn đứng tên Trầm phụ. Lúc đầu Trầm Lương Sinh nghĩ có thể vợ vết một chút, nhưng ở tình thế thuận lợi như bây giờ, không đem phần lớn thu vào tay hắn tuyệt không cam tâm.

Cho dù là vì tử di chúc kia, Trầm Lương Sinh cũng sẽ không thực làm ra chuyện tình gì ngộ nghịch Trầm phụ. Hôn nhân nhất định là phải có, cũng chính là lúc mình phải cùng Tần Kính kết thúc.

Nghĩ như vậy, thật không có gì cảm giác đặc biệt khó khăn chia lìa — có được tất có mất, cân cân trong lòng đã nghiêng lệch một bên, lệnh một đầu tất phải buông tay, đạo lý đó Trầm Lương Sinh so với ai khác đều hiểu rõ hơn, buông tay cũng phải dứt khoát.

Hắn cũng không nghĩ muốn cả cá cùng tay gấu, chính là đột nhiên cũng cảm thấy thời gian ngắn ngủi. Hắn cùng cậu ở cùng một thành phố bốn năm, vẫn là gặp gỡ quá muộn.

Vừa nghĩ đến đây, Trầm Lương Sinh bỗng đứng ngồi dậy, trong bóng đêm lẳng lặng ngồi trong chốc lát, lại mặc chỉnh tề, lái xe đi Nam thị.

Tần Kính ở nhà tiểu Lưu ăn cơm tất niên, lại cùng nhau đón giao thừa ăn bánh chẻo, đốt pháo, lúc này mới mang theo vài phần men say lão đảo trở về nhà mình, đem bếp lò dọn dẹp gọn gàng, mở phiên cửa sổ thông gió, chuẩn bị lên giường ngủ.

Chính lúc đang trải giường, thỉnh thoảng nghe bên ngoài có người gõ cửa. Tần Kính ngần người, còn tưởng rằng mình nghe lầm, đợi lại nghe thấy một lần nữa, mới xác định bên ngoài thật sự có người, trái tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên, bước nhanh đến mở chốt cửa.

“Đều lớn rồi, em cũng không hỏi rõ là ai liền mở cửa.” Trần Lương Sinh ngại cậu làm việc không cẩn thận, hai bên đối mặt, không giải thích vì sao đột nhiên tới đây, lại mở lời thuyết giáo trẻ nhỏ trước.

“Trần công tử, năm mới vui vẻ.” Tần Kính mới không để ý tới bộ dạng kia của Trần Lương Sinh, trực tiếp cười hì hì tiến lại gần, bẹp một cái cằm lên mặt hắn.

“Anh thấy em mới thuộc loài chó...” Trần Lương Sinh thấy cậu hệt như con cún nhỏ, nóng hừng hực ghé sát lại, tâm tình nhất thời tốt lên không ít, dứt khoát dùng lực, bế ngang cậu lên, một đường ôm vào phòng ngủ, trong miệng còn muốn đánh giá, “Ăn không phải trả tiền nhà của chúng ta không ít đồ vật này nọ, cũng không đem em dưỡng thêm được hai lạng thịt, khi nào thì mới có thể làm thịt bán đây?”

“Ừ... vậy dưỡng thêm hai ngày đi...” Vào phòng, Tần Kính chân được thả xuống đất, cười meo meo cùng hắn huyền thuyên, “Bán cũng bán không được bao nhiêu, anh liền kiên nhẫn cố gắng tiếp tục vỗ béo đi, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“Em không phải uống nhiều quá chứ?” Trần Lương Sinh thấy cậu cười thành như vậy, mặt lại có chút đỏ lên, liền đoán cậu ước chừng là có chút say.

“Không có,” Tần Kính uống say liền nói nhiều, lao thao theo sát Trần Lương Sinh oán giận, “Anh không biết mẹ nuôi em, ai ui, kêu có thể uống, xem rượu như nước lã, lúc ăn cơm chiều đã uống, lúc ăn bánh chèo còn kéo em uống thêm, không phải nói cái gì mà ‘bánh chèo cùng rượu càng uống càng hăng’, này thì có là gì...”

Trần Lương Sinh nhìn cậu tự mình làm nhảm liền cảm thấy rất thú vị, không đợi cậu nói tiếp liền hôn lên, ở đôi môi đang hàm hồ nhẹ hỏi: “Bảo bối nhi, có nhớ anh không?”

“Nhớ...” Tần Kính uống nhiều còn có đặc điểm, chính là phá lệ ngốc nghếch nghịch ngợm, cả người chơi xấu trên người Trần Lương Sinh, cọ xát cánh môi hắn cười nói, “Tiểu Trần ca ca, rất nhớ anh.”

Thực tế Tần Kính cái này căn bản là trợn mắt nói dối, hai ngày này cậu bận rộn phụ giúp mẹ nuôi quét dọn nhà cửa, lại giúp tiểu Lưu mua sắm đồ Tết, chỗ nào có thời gian rảnh rồi nhớ tới Trần Lương Sinh. Bất quá hiện nay trông thấy, thật sự đột nhiên nhận ra vài phần nhớ nhung, có lẽ trong tâm vẫn luôn hy vọng cùng hắn đón năm mới.

“Ngoan, em muốn chết.” Trần Lương Sinh bị một câu của cậu gợi lên dục hỏa, vội vàng cấp thiết hôn cậu, cảm giác đối phương đồng dạng vội vàng hưởng ứng, hai tay nhanh chóng cởi quần áo lẫn nhau, xích lửa cùng lẫn lên giường.

Người vốn định đi ngủ, Tần Kính trong phòng chỉ bật một ngọn đèn bàn, tỏa ra vàng sáng màu vàng ấm áp.

Trần Lương Sinh đè lên người Tần Kính, xoay tay lại kéo chăn, phủ lên thân thể hai người. Làn da trần trụi ở trong chăn từ từ cọ xát, gương mặt lại bao phủ dưới ánh đèn nhỏ ấm áp kia, hôn môi trao đổi tình tế mật ngọt.

“Ừm...” Tần Kính bị hắn biến thành than nhẹ ra tiếng, đột nhiên nhớ tới đây là lần đầu ở nhà mình làm việc này, trên mặt không hiểu sao lại đỏ một tầng — có lẽ là bởi vì chung quanh đều quá đối quen thuộc, giường chăn cũng quen thuộc. Ở nơi mình từ nhỏ lớn lên, ít nhiều làm cho có chút ngượng ngùng.

“Thoải mái sao?” Tay Trần Lương Sinh ở trong chăn lặng lẽ gầy gầy đầu vú cậu, nhìn cậu khó nhịn ở dưới thân mình vụng vụng, tâm đã nảy mầm tới mười phần, lại còn muốn làm bộ hỏi cậu, “Trong nhà của em cái gì cũng không có, muốn anh như thế nào đi vào?”

“.....”

Tần Kính không đáp lời, Trần Lương Sinh lại không dứt, dán tại bên tai hỏi: “Không phải nói bình thường nghĩ tới anh làm sao? Làm như thế nào? Hả?”

“.....”

“ Tự mình làm cho anh xem đi.”

Trầm Lương Sinh lui thân, nắm chân Tần Kính, đem cậu bày ra tư thế cong chân nửa tựa vào đầu giường.

“ Chân mở ra.”

“

“ Mở rộng một chút.”

“

“ Tự mình cầm.”

Tần Kính theo lời tách chân ra, làm cho hắn đem quang cảnh giữa hai chân nhìn nhất thanh nhị sở, tay phải cầm dương vật nhếch lên chậm rãi vuốt ve, tay trái nắm chặt nệm giường, chỉ cảm thấy tại đây trong hoàn cảnh quen thuộc, dưới cái nhìn chăm chú của đối phương tự dâm, cảm giác lại tới hết sức mãnh liệt, cả cái vật kia nóng ngứa lợi hại.

Trầm Lương Sinh yên lặng nhìn hai phút, thanh âm ám ách hỏi cậu: ” Phía sau đâu?”

“

“ Sau còn muốn anh làm...” Hắn vươn tay cầm tay trái Tần Kính, đem cái tay kia giơ lên bên môi chính mình, từng tắc từng tắc đem ngón tay liếm ướt, mới dẫn dắt Tần Kính nâng mông lên, đem ngón tay ướt át đâm vào hậu huyết nhọt nhọt chuyển động, thấp giọng đem lời nói hết: ”Chỗ này cũng đừng quên.”

Tần Kính đang nhìn đến Trầm Lương Sinh ngậm ngón tay của mình đã nhin không được ngừng thở, tay phải dừng lại động tác — cảnh tượng hắn ngậm liếm ngón tay cậu thật sự quá mức kiều diễm, Tần Kính thật sợ mình nhìn rồi giữ không được tiết ra.

“ A... a...”

Sớm qua mười hai giờ, các nhà đã sớm yên giấc, giữa gian phòng yên tĩnh chỉ có tiếng rên rỉ đứt quãng. Cậu dưới ánh mắt chăm chú không rời của hắn, một tay nắm dương vật chính mình cao thấp vuốt ve, một tay ở hậu huyết lặp lại chuyển động, rốt cục nhin không được nhỏ giọng than: ” Không được ... muốn bắn...”

“ Bắn đi, anh nhìn.”

Trầm Lương Sinh hạ thân cũng đã giương cung bạt kiếm, lại cố nén không chạm vào, chỉ nhìn chăm chăm vật nghẹn đến đỏ bừng kia của Tần Kính, nhìn nó không thể tự kìm nén mà rạo rực, run rẩy phun ra từng dòng tinh dịch, đợi đến khi tiết ra không sai biệt lắm, mới ghé qua cúi đầu, nhẹ nhàng liếm đi bạch trọc dính trên quy đầu.

“ A...” – Thứ mới vừa tiết mẫn cảm, Tần Kính bị hắn liếm chọt giật mình, cúi đầu kêu lên.

Trầm Lương Sinh dùng ngón tay quét sạch lớp tinh dịch cậu bắn ra, nường theo niêm dịch làm trơn tìm được tiểu huyết, hợp với ngón tay của cậu cùng nhau chuyển động, phát giác chỗ kia đã có chút mềm lỏng ra, mới rút ngón tay, vỗ vỗ mông cậu nói: “Tự mình ngồi lên.”

“ Trầm Lương Sinh, anh thật đáng ghét!” Tần Kính cũng biết hắn có ý tứ gì — đơn giản chính là muốn thấy mình chủ động ngồi lên trên — nhỏ giọng lầm bầm xong rồi, phụng phịu đi qua, khóa trên người Trầm Lương Sinh, đem dương vật cứng ngạnh của hắn, nhắm ngay huyết khẩu phía sau, từng chút từng chút một hạ người xuống, đem vật thô cứng kia chậm rãi vuốt vào.

“ Có đau không?”

“ Vẫn được...”

Kỳ thật Trầm Lương Sinh cũng là vì cậu. Bởi vì trơn không quá đủ, tư thế này chung quy dùng ít sức một chút, sẽ không làm cậu quá đau.

“ Không đau thì tự mình động đi.” Trầm Lương Sinh một tay âu yếm đường cong nơi thắt lưng của cậu, một tay kia sờ soạng ngực, nhéo nhéo một bên đầu vú nhẹ nhàng vân vê.

“.....” Tần Kính đỏ mặt ôm cổ của hắn, thử thử chậm rãi động eo, đợi cho cảm thấy được không đau đớn, mới dần động nhanh một chút, len lén giống mỗi lần Trần Lương Sinh chủ động, dùng cái đồ vật này nọ trong cơ thể tìm chỗ khoái hoạt, bỗng nhiên đỉnh tới mới phát giác thất lưng khê giật, chân quỳ gối trên giường đều có chút phát run.

“ Dễ chịu?” Trần Lương Sinh thấy dương vật hơi nhuyễn của cậu lại đứng lên, liền biết tự cậu đã làm cho mình thoải mái, đưa tay nhu nhu đầu cậu, ” Em đồ vô lương tâm, cũng không phải không thoải mái, chỗ nào đáng ghét?”

Tới lúc này Tần Kính cũng không còn gì ngượng ngùng nữa, dứt khoát dán vào tai hắn nhỏ giọng đùa giỡn: ” Chán ghét anh chỗ đó quá lớn.”

Trần Lương Sinh vốn đang nhẩn nhẩn, nghe lời này trực tiếp dùng tiếng nước ngoài chửi một từ, hạ thân thật mạnh đỉnh lên trên, rồi sau đó bỗng chốc dùng sức đâm vào, mắt thấy người bên trên vui thích ưỡn cổ, hầu kết cao thấp chuyển động, liền một bên đâm rút cực nhanh một bên hung hăng hôn lên, mút ra hôn ngân đồ bùng.

“ Thật sự ghét nó quá lớn? Không phải càng lớn càng làm cho em thoải mái?”

“ Ừ... Không ghét...A...”

“ Nói thích.”

“ Thích... A... Thích...”

Cả phòng tràn ngập lời ân ái, thanh âm rên rỉ lả lướt, hai người đem toàn bộ tư thế có thể sử dụng thay đổi một lượt, nằm úp sấp còn chưa đủ, Trần Lương Sinh dứt khoát kéo Tần Kính xuống giường, làm cho cậu đứng trước tủ quần áo quay mặt về tấm gương dài trên tủ, lại đi mở đèn lớn, mới từ đằng sau tiến vào thân thể cậu, từng chút từng chút một mạnh mẽ đỉnh đưa.

“ Đem đèn... tắt... sẽ...hàng xóm sẽ thấy...”

“ Sớm đều ngủ, sẽ không ai thấy.”

Trần Lương Sinh lời này thực ra là sự thật, đã quá nửa đêm, toàn bộ ngõ nhỏ cũng chỉ còn hai người bọn họ lẫn qua lẫn lại.

Tần Kính đã tiết hai lần, chân nhuyễn căn bản đứng không được, hoàn toàn dựa vào Trần Lương Sinh ở phía sau ôm eo đỡ cậu. Dưới đèn Sáng trưng, cậu mắt mở lớn từ trong gương nhìn hình ảnh mình bị Trần Lương Sinh làm đến cao trào, hai luồng bạch trọc hữu khí vô lực từ dương vật chảy xuống, hợp cùng cần cổ phủ đầy hôn ngân chói mắt, giống như cả người đều bị đóng đầy ấn ký — kể cả gian phòng này, ghi chép lại hết thấy phóng túng của họ.

Bởi vì ban đêm ngủ rất muộn, ngày hôm sau Trần Lương Sinh mười một giờ mới tỉnh, Tần Kính lại còn say ngủ, đầu chôn trong ngực Trần Lương Sinh, hơi thở ấm áp phả vào da thịt hắn, làm cho người ta cảm thấy có chút lưu luyến nói không nên lời.

Trần Lương Sinh lẳng lặng nằm, trên người đắp chính là chăn bông kiểu cũ, không quá dày ấm như chăn bông kiểu tây, nhưng lại cảm giác hết sức kiên định.

Mặt trời đầu năm mới xuyên thấu qua cửa sổ tiêu sái tiến vào, nhìn một hồi, nhắm mắt lại, trong mắt liền có vết lốm đốm, lại dần dần vỡ thành quang điểm thật nhỏ, giống đom đóm trong mắt bay múa.

Giờ khắc này Trần Lương Sinh thừa nhận mình là áy náy — hắn chung quy có một ngày sẽ rời bỏ cậu, hắn cũng thấy thực có lỗi.

Nhưng xin lỗi lại có ích lợi gì? Nói ra quả thực thêm châm biếm.

“ Tần Kính, Tần huynh, dậy chưa?”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng người, Trần Lương Sinh nghe giống tiểu Lưu, vội dề xuống tâm tư này của mình, vừa tìm quần áo vừa đẩy Tần Kính: “Nhanh dậy đi.”

Tần Kính vốn dễ tỉnh, tiểu Lưu giọng lại lớn, lại bị Trầm Lương Sinh đẩy, lập tức tỉnh ngủ, vội vàng cất tiếng đáp lại: ” Vẫn chưa, cậu chờ một lát.”

Chết người chính là tối hôm qua hai người ở cửa quán quýt, toàn bộ đã quên cài then cửa, tiểu Lưu lại là người đã quen thuộc, căn bản không cần Tần Kính tiếp đón, trực tiếp đẩy cửa vào, đứng ở ngoài phòng oán giận: “Tổ tông, anh nhanh lên, bên ngoài trời giá rét lạnh muốn chết... Lại nói hai ta chứ ai đâu a, sớm đều nhìn hết tám trăm lần, có cho tiền em cũng không thèm nhìn... Ôi chao, em nói anh sao không khóa cửa cổng, gian ngoài cũng không thèm khóa, thật đúng là không sợ bị... trộm...”

Đầu kia tiểu Lưu ngại trong sân quá lạnh, thấy cửa không khóa liền tự thân vận động đi vào. Đầu này Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh mới vừa miễn cưỡng mặc đồ xong, giường không kịp thu thập, muốn bảo người đừng vào, lại không biết có thể tìm cái gì làm cho hắn không vào, đang lúc do dự tiểu Lưu đã đi đến phòng trong, nên thấy đều đã thấy, nếu không hiểu được đây là tình cảnh gì, thì phải là đầu óc bị heo gặm.

“... Em về trước, lát nữa qua tìm anh sau.” Đây là một hồi sau, tiểu Lưu thấy Trầm Lương Sinh không hề khách khách khí gọi một tiếng nhị thiếu gia, sắc mặt âm trầm nói hết một câu, quay đầu xoay người ra cửa, ít nhiều cho ba người một lối thoát.

“ Anh cũng đi đây.” Kỳ thật Trầm Lương Sinh thực không hề gì, bất quá trong lòng biết mình ngốc ở đây cũng chỉ thêm phiền, đơn giản tự giác rời đi, lúc gần đi vươn tay muốn sờ sờ đầu Tần Kính, lại ngoài ý bị cậu né tránh.

Tay Trầm Lương Sinh lúng túng ngưng giữa không trung, dừng một chút, thu hồi rồi nói: “Mấy ngày nay phải ứng phó chúc tết, chiều mừng bốn tới tìm em.”

“ Vâng.” Tần Kính tâm thần đang phiêu ở nơi nao, căn bản không phát hiện chính mình mới vừa rồi né Trầm Lương Sinh, cũng không nghe vào hắn nói cái gì, tùy tiện đáp lời.

“ Em hai ngày này có việc cứ tới tìm anh.”

“ Vâng.”

“.....” Trầm Lương Sinh không còn lời nào để nói, khó được lặng lẽ thở dài, có chút muốn ôm cậu, lại sợ cậu trốn, cho dù cứng rắn ép cũng không có ý nghĩa, dứt khoát rời đi.

Chính là lúc này, khi Trầm Lương Sinh đi ra cửa phòng lạnh lùng thầm nghĩ, mình sẽ không vì chút chuyện như thế mà cùng Tần Kính tách ra, cho dù là Tần Kính nghĩ muốn chia tay cũng không thể.

Mới vừa rồi hắn còn mang chút áy náy mà nghĩ, chính mình chung quy có một ngày phải rời Tần Kính, là mình có lỗi với cậu. Nhưng lúc này lại vô cùng mãnh liệt ngang ngược, không chút nào nói đạo lý mà quyết định, cho đến một ngày kia, Tần Kính tuyệt không có khả năng vì những người khác rời bỏ mình trước.

— Hắn không cho phép.

16. Chương 16

Thời điểm tháng ba, lại ở một góc họa báo thấy di ảnh vị nữ minh tinh họ Nguyễn kia, khiến Tần Kính hồi tưởng tới chính mình cùng Trầm Lương Sinh chính là tầm thời gian này năm trước gặp nhau. Cậu còn nhớ rõ tình cảnh khi đó — mình cúi người tìm mắt kính, trước mắt đều là chân người vội vội vàng vàng. Sau đó đột nhiên thanh tỉnh hẳn, tìm được kính đứng thẳng dậy, liền nhìn thấy Trầm Lương Sinh khoanh tay đứng ở trước mặt.

Dù rằng thị lực không tốt thời khắc đó cũng cảm thấy được trước mắt sáng ngời. Có lẽ là khom người lâu có chút choáng váng, trong tai hơi hơi ù ù, ngực thỉnh thoảng nháy loạn, nhưng lại cảm thấy có điểm kích động, thuận miệng nói một câu che giấu.

Tình cảnh hiện giờ nghĩ đến ít nhiều có chút hương vị số mệnh: Trong dòng đời hối hả vội vàng, quanh người bắt chợt một mảnh tĩnh lặng, mở mắt liền thấy hân.

Khi nghĩ đến đây Tần Kính giương mắt nhìn lên, trước mắt là Trữ viên dập dờn bông bênh mặt nước, bọn họ chậm rãi dạo bước ven hồ, ngắm hoa đào mới nở.

Trong rừng hoa đào có sinh viên trường cao đẳng thừa dịp cảnh xuân này tụ tập cùng nhau dàn dựng kịch, Tần Kính nghĩ chân nghe lén vài câu, nghe ra là một màn trong vở Đông tổ .

Năm trước Đông tổ khi công diễn Tần Kính đã xem qua, năm ngoái nguyệt san còn đăng tiếp vở Mặt trời mọc , cậu cũng một mạch theo dõi, đối với lời thoại cũng cảm thấy thâm thúy.

Trầm Lương Sinh đối mấy thứ này cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng nghe Tần Kính nhắc tới, cũng nguyện ý nghe cậu kể. Hai người ở rừng hoa đào chậm rãi thong thả bước chân, Tần Kính nói cho hân về tiểu thuyết, nói về lời kịch, nói về lời của Tào Ngưu(*) trong vở mặt trời mọc :

[Tôi khát vọng một tia nắng. Tôi nghĩ thái dương hơn phân nửa tôi sẽ không kịp thấy, tôi cũng mong muốn tôi cả đời có thể chứng kiến một tiếng sấm bình địa oanh khởi, đem yêu ma quỷ quái trên mặt đất đánh nát, cho dù bởi thế đại lục liền chìm vào biển sâu.]

Kỳ thật khi hai người cùng một chỗ, bình thường là nói chuyện phong nguyệt, ít khi luận chính sự. Tần Kính ít nhiều cũng nhìn ra, Trầm Lương Sinh đối quốc gia này cũng không có cảm tình quá sâu sắc — tuổi thơ của hân ở Trung Quốc trôi qua không lưu lại gì đáng nhớ, lại sớm đi nước ngoài, khuyết thiếu ôm ấp tình cảm yêu nước cũng là có nguyên nhân. Cậu thật không muốn đi chỉ trích hân cái gì, chỉ đơn giản không cùng hân nói về đề tài này, chỉ sợ nói sâu vào, hai người sẽ vì chuyện này ầm ĩ một hồi. Dù sao có nguyên nhân như vậy, thật muốn nói tiếp, hân cũng không có thể có cùng nhận thức với cậu.

Trầm Lương Sinh lại không nghĩ nhiều như Tần Kính — hân chú ý cục diện chính trị phát triển là vì việc buôn bán, cũng không phải vì nói chuyện yêu đương, thêm nhiều năm du học hoàn toàn học được bộ dáng “chỉ theo mình thấy, không cầu giống người” của người nước ngoài kia, cho nên cho dù tiếp tục nói, cũng sẽ không vì loại sự tình này mà cùng Tần Kính mâu thuẫn.

Thế là hiện tại Tần Kính khó được cùng hân biểu đạt thái độ chính trị của mình, Trầm Lương Sinh cũng không để trong lòng, chỉ cảm thấy đối phương mặc áo dài Trung Quốc, cao gầy đứng dưới tàng cây, thần sắc trên mặt cũng không giống như trong miệng ngâm nga câu chữ khẳng khái bình thường, cũng là điềm tĩnh mà thâm tình, yên lặng nhìn chăm chú mặt hồ lăn tăn gợn sóng cách đó không xa, rơi vào trong mắt liền mang lại mấy phần cổ điển, giống màu thủy mặc nhẹ nhàng vẽ trên giấy Tuyên, làm cho hân có chút muốn hôn cậu, nhưng ngại ở bên ngoài không thể thực hiện được, ngược lại buông lời đùa giỡn: “Trầm phu nhân, em không biết bơi, nếu rơi vào trong hồ anh còn có thể cứu em, nếu chìm vào biển, hai ta cũng chỉ có thể cùng nhau mà chết thôi.”

Tần Kính bị hân ngắt lời như thế, tâm tư vì nước vì dân gì đó đều biến mất sạch, mặt ửng đỏ trừng mắt nhìn hân, lẩm bẩm: “... Đừng gọi loạn.”

Nhắc tới tháng ba, Trầm Lương Sinh cũng rất thư thái. Không phải gì khác, chỉ bằng Vương Trân Ny Vương tiểu thư cuối cùng dựa vào kỹ xảo lưu manh “một khóc hai nháo ba thất cổ” thuyết phục lão gia tử nhà nàng, đặt vé tàu cho nàng về Mỹ, liền đủ làm cho hân vừa lòng.

“Tiểu Tần ca ca, em muốn đi Thượng Hải gặp bạn bè trước, rồi từ đó lên tàu rời đi, anh có thể tới nhà ga tiễn em được không?”

“Cậu ấy không rảnh.” Trầm Lương Sinh không thể nhìn Vương Trân Ny cùng Tần Kính làm nũng, lập tức sạch sẽ lưu loát xen vào một câu, lại bắt âm bắt dương nói thêm, “Bất quá việc vui như vậy, tôi thật nguyện ý giành chút thời gian gặp Vương tiểu thư một lần cuối cùng.”

“Trầm công tử, khó có thể nào anh đã quên, anh hiện tại chính là người đáng thương bị tôi vứt bỏ,” Vương Trân Ny cãi nhau cũng không nhường người, ngay tức khắc trả lời lại một cách mỉa mai, “Anh đưa tôi đi, tốt xấu cũng phải làm làm bộ dáng khóc lóc thảm thiết một hồi chứ? Anh khóc nổi không? Cho dù anh khóc được, tôi sợ tôi sẽ cười chết mất.”

“.....” Trầm Lương Sinh thản nhiên liếc nàng một cái, lười cùng nàng so đo — kỳ thật lòng nghi ngờ cô nàng quá thông minh, có lẽ đã nhìn ra quan hệ giữa mình và Tần Kính, nhưng rốt cuộc không ở trước mặt Vương lão gia tử cáo trạng, cũng không ở bên ngoài nói lung tung, coi như là có lương tâm, không uống mấy ngày nay ở nhà mình lừa ăn lừa uống.

Nói rằng không tiền, tới ngày đó, hai người vẫn cùng đi nhà ga tiễn người. Trầm Lương Sinh hơn phân nửa là vì chu toàn, Tần Kính cũng rất thích tiểu muội muội này, nghĩ muốn gặp lại nàng một lần.

Vương lão gia tử muốn đem người đến Thượng Hải, cho nên ở nhà ga, cảm xúc cũng không tồi, không có kiểu “buồn sầu biệt ly”. Hắn chỉ tưởng cô nương nhà mình rốt cuộc không vừa mắt Trầm Lương Sinh, vừa trách cô quá kén chọn vừa ít nhiều hướng Trầm Lương Sinh xin lỗi, bất quá ngại thân phận trưởng bối không thể biểu hiện ra ngoài, cuối cùng chỉ vỗ vỗ bả vai Trầm Lương Sinh, vui đùa: “ Ai, nha đầu nhà ta chính là chưa trưởng thành, phiền con mấy ngày nay, đứa nhỏ nháo loạn này rốt cuộc đi, từ nay chúng ta đều bớt lo lắng.”

“ Thế bá ngàn vạn lần đừng nói vậy.” Trầm Lương Sinh cùng lão gia tử khách khí xong rồi, nhìn theo hắn lên xe lửa trước, mới chuyển sang Vương Trân Ny bên cạnh nói hai câu.

“ Tiểu Trầm ca ca, anh mau khóc a, nếu không khóc sẽ không còn cơ hội.” Vương Trân Ny cười chế nhạo hắn một câu, lại chuyển hướng Tần Kính nói, “ Bất quá tiểu Tần ca ca ngàn vạn lần đừng khóc, em không nở đâu.”

“ Nhiều lời, trở về Mĩ hảo hảo chiếu cố chính mình, kết giao bạn bè cũng cần thận một chút, tính tình cô từ trước đến nay nhiều ít ráng sửa đi.” Trầm Lương Sinh kỳ thật cũng không chán ghét cô — nói thật, Vương Trân Ny có đôi khi cá tính cùng Tần Kính thật sự giống, tiếng ca ca kia cũng không hoàn toàn kêu loạn, chỉ điểm ấy Trầm Lương Sinh cũng không cách nào thật sự chán ghét cô, tới cuối cùng, cũng nguyện ý nghiêm túc dặn dò nàng hai câu.

“ ...Anh đừng nghiêm túc như vậy được không,” Trầm Lương Sinh một khi thật sự đứng đắn, Vương Trân Ny sẽ không dám nghịch, gục đầu xuống nói thầm, “ Học xong tôi còn trở về mà, đừng làm giống như gặp mặt lần cuối chứ.”

“ Đúng thế đấy,” Tần Kính thấy nàng có điểm khổ sở, an ủi vỗ vỗ đầu của nàng, “ Lần sau trở về chỉ có đại cô nương thôi.”

“ Các anh... các anh thật đáng ghét...” Vương Trân Ny mới vừa rồi còn cười đến hăng hái, bị Tần Kính vỗ vỗ, ngược lại chực khóc, “ Em vốn không muốn khóc... đáng ghét chết đi...”

Bất quá khóc cũng không khóc bao lâu, sột sùt hai tiếng liền dừng lại, trên mặt lại nở nụ cười, mãi đến lúc lên xe, xe lửa chạy rồi, còn từ ghế lô nhô đầu ra, cười phất tay hét lên: “Tiểu Trầm ca ca, tiểu Tần ca ca, tạm biệt!”

Năm đó là năm dân quốc thứ hai mươi sáu, ba người trẻ tuổi trong tiếng còi tàu vẫy tay từ biệt, cũng chưa nghĩ đây thật sự chính là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt.

Rồi sau đó bởi vì thế sự phát triển, Vương Trân Ny vẫn chưa từng về nước, mà cô năm hai mươi bảy tuổi gặp tai nạn xe cộ qua đời, cũng là nguyên nhân toàn bộ Vương gia di cư qua Mỹ, hoàn toàn cùng bên này chặt đứt liên hệ, vẫn chưa từng quay về nước.

Thế sự khó lường, cho nên có khi nói ra hai chữ tạm biệt, cũng chính là vĩnh biệt.

Tiến vào trung tuần tháng tư, thời tiết đột nhiên nóng lên. Trầm Lương Sinh sớm tìm cơ đuổi hai người hầu không biết giữ miệng, còn lại được giáo huấn, phải hiểu rõ nên quản mồm mép của bản thân, chớ để cho tin đồn rơi vào tay lão già bên kia. Thế là Tần Kính như trước thường xuyên ngủ lại Trầm Trạch, người hoàn toàn không kiêu ngạo, đã cùng người hầu trong nhà thân quen, mỗi lần cậu tới đây, nhà bếp liền theo sở thích của cậu mà dọn đồ ăn lên, khiến cho Trầm Lương Sinh ở trên bàn cơm giàu có cậu: “Tần tiên sinh, ngài thật đúng là người gặp người thích.”

“ Haha, tại hạ khác không có, chính là nhân duyên vô cùng tốt,” trừ bỏ mấy lời trên giường, thời điểm khác Tần Kính không chịu thua thiệt bao giờ, lập tức dùng đũa gõ miệng chén, “Trầm công tử, ăn nhiều thức ăn một chút, cơm chan dấm chua ăn nhiều hại thân đó.”

Thời tiết oi bức mấy ngày, cuối cùng quả nhiên đổ một cơn mưa to. Mưa bắt đầu từ giữa trưa, lúc to lúc nhỏ, vẫn chưa ngừng. Tần Kính buổi chiều ngày hôm đó chỉ có một tiết, hết giờ học ngồi ở trong phòng giáo viên, nghe tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài, chẳng hiểu sao tâm chẳng thể yên bình.

Sáng sớm hôm đó vẫn còn đẹp trời, trời trong ngần đậm không một bóng mây, Trần Lương Sinh đem chiếc xe hơi trắng trong ga-ra đưa đi bảo dưỡng, mặc dù còn bỏ thêm lò xo giảm xóc, nhưng đã hồi lâu không mở, ước chừng dầu mỡ cũng đã khô. Trần Lương Sinh cuối năm thay đổi nơi làm việc, ở Hương Cảng thuê một tòa nhà, cách đường Kiềm Kiều mấy phút đi bộ, cho nên cũng không muốn làm phiền hân, sáng sớm hai người cùng nơi ra cửa, Tần Kính đi tàu điện, hân đi bộ công ty.

Hiện tại Tần Kính ngồi bên bàn, nghĩ đến hôm nay người nọ không mang ô, lại nghĩ công ty bọn họ khẳng định cũng có xe, sẽ không để hân dầm mưa, không cần mình bận tâm. Kết quả nghĩ tới nghĩ lui, do dự một hồi, vẫn xin nghỉ sớm, ra khỏi cổng trường.

Tần Kính trong phòng giáo viên chuẩn bị trước một cái ô, cậu đi tàu điện, che ô đi đến công ty Trần Lương Sinh, trong lòng cười chính mình rõ ràng làm điều thừa, nhưng vẫn nhịn không được muốn đi đón hân — thường lui tới đều là hân tới đón chính mình, ngẫu nhiên cũng muốn đi đón hân tan tầm, dưới cơn mưa rả rích không ngừng này, cùng hân che chung tán ô về nhà.

Trần Lương Sinh thay đổi chỗ làm việc, người gác cổng cũng đổi người mới. Tục ngữ nói tân quan nhậm chức tam bả hỏa (*), người gác cổng này cũng không ngoại lệ, rất cẩn trọng trong mọi chuyện, người lui tới đều hỏi cẩn thận, sợ để ai đó không nên vào công ty.

Tần Kính gương mặt non trẻ, lại ăn mặc mộc mạc, áo dài lam giày vải, nhìn sẽ không giống người làm ăn. Người gác cổng nghe cậu mở miệng bảo tìm ông chủ, còn nói không có hẹn trước, trên mặt khách khí nói cậu đợi một lát, cũng không dám cho người đi vào, chỉ tự mình lên lầu thông báo một tiếng.

Tần Kính cũng không để ý, cầm tán ô màu đen đứng bên cửa sắt, cũng không vào hành lang tránh mưa.

Ngày hôm đó Chu Thư kí vừa lúc đi ra ngoài làm việc — mồm miệng hân lại kín tiếng, trong công ty trừ hân ra, không ai nghe qua đại danh Tần Kính. Thư kí khác nói với Trần Lương Sinh có vị tiên sinh họ Tần tìm, bút máy trong tay Trần Lương Sinh dừng một chút, lại không trả lời, chỉ đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, mới nhẹ giọng đáp: ” Đã biết, cậu ra ngoài đi.”

Tiểu thư kí thấy thái độ hân không mấy nhiệt tình, cũng không nhiều chuyện mà mời người vào, liền cứ thế để Tần Kính ở ngoài trời mưa.

Mặc dù bởi vì trời mưa sắc trời u ám, Trần Lương Sinh trong phòng làm việc cũng chưa mở đèn lớn, chỉ bật ngọn đèn bàn xem tài liệu.

Trong phòng mờ tối, hân đứng bên cửa sổ lầu hai, nửa ẩn nửa hiện sau tấm rèm, nhìn người bên cửa sắt đang chờ hân.

Xuyên thấu qua màn mưa mù mịt, hân nhìn người nọ một thân áo dài đứng trong mưa, tán ô che đi khuôn mặt, duy chỉ có thể trông thấy dáng dấp cầm ô của cậu, quần áo màu lam, dáng hình cao cao gầy gầy đơn độc mong manh.

Cuối xuân phương Bắc trời rất nóng, đổ một cơn mưa thì lại biến lạnh. Trần Lương Sinh biết rõ cậu là cố ý tới đón mình, ăn mặc mỏng như vậy, đứng lâu sợ là sẽ bệnh, lại cố ý trì hoãn không gọi cậu lên.

Cửa sổ thủy tinh đọng hạt mưa, mưa chảy xuống tựa như phiến băng mỏng, tinh mịn phiếm hơi lạnh. Gương mặt Trần Lương Sinh mơ mơ hồ hồ in bóng trên cửa, có vẻ phá lệ tái nhợt, mặt mày lại giống như thấm dấm hơi lạnh trên cửa thủy tinh, giống quỹ ảnh có điểm rợn người. Hân say mê nhìn Tần Kính đứng trong mưa gió chờ mình, trong lòng sinh ra một loại thỏa mãn phức tạp, mang theo cái loại hoảng hốt mà người Pháp thường nói — “Tựa như đã từng quen” —

Người che tán ô. Vạt áo áo dài ướt nước. Tiếng mưa rơi xa xa giống như giấc mộng xưa cũ.

Tuy rằng Tần Kính chưa từng nói ra miệng, nhưng tâm tư cậu không thể gạt được Trần Lương Sinh. Hân biết Tần Kính thật lòng thích mình, mình cũng không phải không thích cậu, nhưng mắt thấy đối phương

vì mình ngây người đứng trong mưa lạnh chờ đợi, lại làm cho hắn cảm thấy sáng khoái — từng cái có thể chứng minh Tần Kính thật sâu luân hãm vào đoạn quan hệ này, đều làm cho hắn cảm thấy được vui vẻ.

Đêm đó Tần Kính quả nhiên bởi vì cảm lạnh mà sốt nhẹ, Trần Lương Sinh tự tay uy cậu uống thuốc, lại giúp cậu cởi quần áo, nhét cậu sâu vào ổ chăn, ôm vào trong ngực mình, từng chút từng chút khê hôn cái trán nóng hổi của cậu — cậu bởi vì hắn mà sinh bệnh, tự tay chăm sóc cậu, điều này cũng làm hắn cảm thấy thực vui vẻ.

Tần Kính tựa vào trong lòng ngực Trần Lương Sinh, nhìn hắn chiếu cổ mình hết như hài nhi ba tuổi, không khỏi cũng sinh ra ý niệm muốn làm nũng, hì hì cười xấu xa hai tiếng.

“ Cười gì vậy?”

“ Không có gì.” cảm giác sốt nhẹ có lẽ cũng hơi giống say rượu, có điểm mơ hồ, còn có chút phấn khởi khó hiểu, làm cho Tần Kính không thành thật ngẩng đầu, khê cắn cằm Trần Lương Sinh một ngụm, lại cắn hầu kết hắn, giống như con chó nhỏ liếm liếm không để yên. Tuy rằng phát sốt, chóp mũi lạnh hết như chó nhỏ, ở trên cổ Trần Lương Sinh cọ đến cọ đi, cuối cùng nũng nịu bình luận: “Tiểu Trần ca ca, người anh thật thơm.”

“ Đang bệnh đó, đừng nháo.” Trần Lương Sinh hơi nhũu mày né tránh quấy rầy của cậu, ôm lấy tay cậu nắm thật chặt.

Tần Kính lại vẫn chưa chịu ngừng, giả ngây giả dại giả trò xấu, tiến đến bên tai Trần Lương Sinh thổi khí hỏi: “Anh không phải lên rồi chứ?”

“”

“ Lên rồi hay chưa?”

Ngữ khí Tần Kính rất có vẻ cố ý giả bộ ngoan ngoãn, lời nói ra lại suông sã, trêu chọc Trần Lương Sinh nổi hỏa, lại không thể gây sức ép khi cậu bệnh, nghĩ muốn nhẫn nhịn quên đi, người kia còn không ngừng xoay tới xoay lui, muốn đi phòng tắm giải quyết, vị chủ nhân trong lòng ngực lại bám dính không chịu thả người, quả thực làm cho Trần Lương Sinh hoài nghi mình uy cậu uống sai thuốc rồi, uy ra cậu nhóc điên khùng không biết tốt xấu.

“Đây là do em tự chuốc lấy.” Trần Lương Sinh ngữ khí không tốt hù dọa một câu, nhưng cũng không thực sự làm cái gì, chỉ lột sạch quần áo tiến vào trong chăn, lột luôn quần lót của Tần Kính, từ đằng sau ôm cậu, thoáng tách ra hai chân cậu, đem vật cứng ngạnh nửa ngày nhét vào giữa hai chân cậu tiến lui, tai nghe cậu rên rỉ cao cao thấp thấp, tinh tế mềm mại, thật muốn học tiểu Lưu gọi cậu một tiếng “Tổ tông” — rõ ràng không làm gì cậu, kêu như thế căn bản là rắp tâm câu dẫn người.

“A...a...ư...” Kỳ thật Tần Kính cũng thấy chính mình giống như uống nhầm thuốc vậy, trên người bủn rủn không chút khí lực, lại đặc biệt muốn làm, một đầu dùng hết cái mông trơn nhẵn cọ xát bụng dưới Trần Lương Sinh, một đầu kéo qua tay hắn, ấn đến hạ thân của mình, làm cho hắn cảm thụ mình từng chút từng chút cứng lên, trong miệng tiếp tục nhuần thanh hỏi: “Vào đi... Tiến vào được không?”

Trần Lương Sinh nghe cậu nói như thế, chỉ cảm thấy chính mình cũng phát sốt rồi, huyết thái dương đều bị lời nói mềm nhũn khêu đến phát đau, lấy thuốc mỡ qua loa khuếch trương, chậm rãi đem vật hưng phấn đến gân mạch sôi sục đi vào, trong miệng cũng nhịn không được cúi đầu thổ dốc một tiếng, khiêu khích nói: “Bảo bối nhi, bên trong em nóng quá.”

“Phát sốt có thể không nóng sao...” Tần Kính lúc này mới biết mình là người bệnh, cũng biết người bệnh có đặc quyền làm càn, mặc kệ Trần Lương Sinh nhăn vát vã, rầm rì phân phó: ” Trong người không khỏe, không cho phép anh động nhanh.”

“.....” Trần Lương Sinh chỉ đành phải chậm lại, nhận mệnh chậm rãi luật động, trong tay tận chức tận trách hầu hạ tiểu đồng tây đằng trước của cậu, một hồi tính sự so với không làm còn khó chịu hơn, thậm chí nghĩ nhanh đem vị tổ tông này thoải mái mới được.

Cũng may Tần Kính phát sốt, tinh lực không tốt, không kiên trì bao lâu liền tiết trong tay Trần Lương Sinh, Trần Lương Sinh thấy cậu bắn, đang muốn đem thứ của mình rút ra nhanh lên một chút, không để

người này chịu thêm khổ, lại phát giác Tần Kính xoay tay sờ sờ chỗ tương giao của hai người, từ dư vị cao trào hỗn hển nhẹ giọng nói: “Không cần... phải bắn ở bên trong.”

“.....” Trầm Lương Sinh rốt cục nhịn không được chửi thề một tiếng — lúc này thật ra lại đổi thành ngôn ngữ chính quốc mà chửi, có lẽ là gần vài năm nghe lão gia tử nhà hần mắng, hiện tại cuối cùng học được sử dụng — hần thực cảm thấy tai họa này chính là tới đòi nợ chính mình, hạ thân không ngừng đâm rút, đem dương vật tiến vào thật sâu rồi lui ra, lại không thể động quá nhanh, tiết chế giằng co hơn một tiếng mới bắn ra, khi cao trào thật mạnh cần vành tai Tần Kính, trả thù một câu: ” Muốn anh bắn bên trong, đây là muốn sinh tiểu bảo bối cho anh sao?”

“ Muốn thì tự mình sinh...” Tần Kính kỳ thật đã muốn trầm trầm nửa ngủ nửa tỉnh, bị hần cắn một cái mới tỉnh táo đáp lại một câu, cảm thấy được vừa rồi mơ mơ màng màng có lẽ là bị hần làm cho bắn một lần, nhưng khoái cảm cao trào lại không quá rõ ràng, trái lại phía sau nuốt vật kia của hần, cảm giác hần ở trong thân thể của mình, hai cổ thân thể từng chút một phù hợp, trong lòng thể nhưng cảm thấy thỏa mãn.

Chờ Trầm Lương Sinh lau thân cho cậu xong, Tần Kính hoàn toàn ngủ say. Trầm Lương Sinh nhìn gương mặt cậu say ngủ rút ra một miếng thuốc, đi đến thư phòng dưới lầu, lấy phần tài liệu cùng con dấu đi lên.

Từ lúc đêm đó sau khi lễ mừng năm mới, Trầm Lương Sinh liền cân nhắc muốn tặng nhà cho Tần Kính — hần đổi ý, người này hần trước mắt vẫn thực thích, đoạn cảm tình này nếu so với mấy thứ quan hệ trước đây nhiệt liệt khắc sâu hơn rất nhiều, thế là hần đem hai đầu cần cân trong tim gỡ bỏ, không tiếp tục suy xét chọn lựa bên nào nữa, chỉ tính toán tìm biện pháp giữ lấy người, đừng để lọt vào tay kẻ khác.

Trầm Lương Sinh biết tiếng Trung có câu “Kim ốc tàng kiều”, điển cố trong câu đó hần không rảnh nghiên cứu, từ chỗ này hần chỉ có một ý tứ mua cái lồng sắt, đem Tần Kính nhốt lại, để sau khi mình kết hôn cũng có thể “Cá cùng tay gấu đều lấy”.

Nói đến mẹ Trầm Lương Sinh coi như là người bị hại của cái gọi là “Kim ốc tàng kiều” — nếu không sao có thể nói là cha con, loại phương thức ích kỷ này đều giống hệt nhau. Ước chừng Trầm Lương Sinh duy nhất so với Trầm phụ mạnh mẽ hơn một chút, chính là chịu đem nhà sang tên Tần Kính, giả sử trong tương lai không bên nhau nữa, hai người chia tay, nhà này xem như bồi thường cho đối phương một ít vật chất.

Hoặc là làm như vậy kỳ thật càng thêm dễ tiện — Trầm Lương Sinh xem Tần Kính hiện tại đối hần đúng là khó khăn chia lìa, thế là liền không chút khách khí mà lợi dụng tình cảm của cậu tạo ra một tòa “Kim ốc”, còn muốn đem tên của mình khắc lên cửa nhà Tần Kính, để mà tỏ rõ đối phương là cam tâm tình nguyện.

Vì chọn ra căn nhà này, Chu Thư kí tổn không ít tâm tư. Căn nhà lớn quá mức gây sự chú ý, nhà bình thường Trầm Lương Sinh ngại điều kiện không tốt, thật vất vả chọn được một căn ở thôn An Nhạc trong tô giới Anh, Trầm công tử nhìn một vòng, còn nói hàng xóm nhiều quá không có tính tư mật.

Cuối cùng vẫn là Trầm Lương Sinh tự mình tìm ra một phòng cao cấp trong tòa nhà, một tầng chỉ có hai hộ, người thuê bên cạnh chủ yếu là người nước ngoài, ở Trung Quốc hai năm liền đi đi về về, ước chừng không thành thói mà để ý cách vách là cái gì.

Ký hợp đồng mua bán nhà Trầm Lương Sinh dựa vào quan hệ, ngay cả người làm chứng cũng đồng ý cho Tần Kính vắng hợp mà xong xuôi thủ tục, chỉ thiếu chữ kí của Tần Kính, điểm chỉ một cái là xong.

Hần lấy hợp đồng đóng dấu, ngồi ở bên giường nhìn dáng ngủ ngốc ngếch của Tần Kính, người bị sốt còn chưa đỡ, trên mặt có chút phỉếm hồng, khóe miệng còn chảy nước miếng.

Trầm Lương Sinh giơ tay lên, nhẹ nhàng lau khóe miệng dính nước cho cậu, nhẹ nhàng cầm tay cậu, đè vào mực đóng dấu, lại in xuống hợp đồng.

Bất quá cho dù có dấu tay cũng không có thể xong việc — kí tên có thể giả tạo, nhưng chuyện này giấu diếm cậu ngược lại không có ý nghĩa, cho nên Trầm Lương Sinh cũng không lấy khăn lau đi dấu mực trên ngón tay Tần Kính, chỉ mượn này làm cơ hội mở miệng, chờ ngày mai Tần Kính chủ động hỏi thì nói rõ.

Cơn sốt của Tần Kính tới ngày hôm sau thì đã thuyên giảm toàn bộ, trợn mắt khi cảm thấy được thân thanh khí sáng, chính là thất lực có chút nhức mỏi, xem ra lúc bệnh miệt mài vẫn bị báo ứng.

Khi đánh răng cậu mới nhìn thấy vết đỏ trên đầu ngón tay, ngậm bàn chải từ nhà tắm ló đầu ra, buồn bực hỏi Trầm Lương Sinh một câu: “Cái này là sao vậy?”

“Em trước đánh cho xong răng đi rồi nói.” Trầm Lương Sinh đã thu thập mình chỉnh tề, vừa ngậm thuốc lá đeo cà-vạt vừa nói với cậu, trên mặt không thấy nửa điểm chột dạ.

“Nói đi, anh sau lưng em làm cái gì?” Tần Kính rửa mặt xong rồi nhiều ít có dự cảm mơ hồ, ra phòng tắm đứng ở trước mặt hắt, trên mặt cũng nhìn không ra có gì không vui.

Trầm Lương Sinh trước không đáp, chỉ giống rất nhiều sáng sớm trước đây, đem Tần Kính kéo vào trong lòng hôn một hồi, mùi thuốc lá cùng vị kem đánh răng xen lẫn một chỗ, cảm giác này hai người đều là quen thuộc, quen thuộc đến mức cơ hồ đã muốn trở thành một phần của “cuộc sống”.

“Sau lưng đem em đi bán,” hôn xong rồi, Trầm Lương Sinh lúc này mới bắt động thanh sắc mở miệng, “Nuôi lâu như vậy, em muốn hay không biết mình bán được bao nhiêu?”

“.....” Tần Kính nhất thời cũng không biết phải nói gì — Trầm Lương Sinh người này mặc kệ là nói giỡn hay là nghiêm túc nói chuyện đều là vẻ mặt mặt không chút thay đổi, nhưng Tần Kính tốt xấu cùng hắt lâu như vậy, giờ phút này tinh tường cảm thấy được đối phương không phải hay nói giỡn, nhất định là phi thường nghiêm túc.

“Tần Kính, em là người thông minh, rất nhiều chuyện anh không nói cũng hiểu được,” Trầm Lương Sinh thấy cậu không đáp lời, không quanh co lòng vòng, thẳng thắn cùng cậu nói rõ, “Sau này khẳng định sẽ có chút chuyện giữa chúng ta,” hắt không nói thích cậu, chỉ cầm tay cậu, đặt ở nơi trái tim của mình, thật sâu nhìn vào mắt cậu nói, “Nhưng anh không muốn bởi vì chút chuyện này mà chia tay em.”

“.....”

“Anh có điều khó xử của anh, không cần em hiểu được...”

“Chỉ mong em đừng rời khỏi anh” lời này đánh chết Trầm Lương Sinh cũng sẽ không nói — hắt buông tay Tần Kính ra, đi đến trước bàn, lấy hợp đồng có dấu tay của cậu đưa qua, tiếp tục thật sâu khóa lại ánh mắt của cậu, ôn nhu nói, “Giấy tờ này nếu em nguyện ý thì kí tên... không muốn thì xé bỏ đi...”

“.....” Tần Kính vẫn trầm mặc, trong thoáng chốc cảm thấy thời gian bỗng chốc đảo ngược, trở lại đoạn thời gian cậu cùng Trầm Lương Sinh mới vừa quen biết không lâu kia.

Khi đó người này cũng là tư thái thấp như thế, lấy lui làm tiến dùng ôn nhu tạo ra cạm bẫy, rồi sau đó chính mình liền cam tâm tình nguyện nhảy đi vào.

Nhưng lần này khác biệt — Tần Kính thật là người thông minh, quét mắt nhìn hợp đồng mua nhà liền hiểu rõ ràng ý tứ Trầm Lương Sinh, biết này một khi ký xuống, chính mình liền thực sự đem mình bán đi — kí tên nhận lời sẽ chen chân vào hôn nhân của hắt, làm một kẻ thứ ba vô đạo đức, đem lương tâm nhân cách của mình bán đứng cho mình ái dục tham niệm của mình.

“Tần Kính, chuyện này sau này nói tiếp,” Trầm Lương Sinh cũng không muốn vội ép buộc cậu, đợi trong chốc lát, đưa mắt nhìn đồng hồ, chuyển đề tài nói: “Đi xuống ăn điểm tâm đi.”

Ngày hôm đó Tần Kính vốn là bởi vì ngày hôm trước phát sốt dậy hơi trễ, lại đây đưa nói chuyện nửa ngày, nghe vậy mắt nhìn đồng hồ, mới nhớ tới hôm nay mình có lớp học sớm, nếu không đi sẽ bị trễ giờ, căn bản không có thời gian ăn sáng.

Cũng may tuy rằng Trầm Lương Sinh không cản dận, lái xe cũng đã đem xe sửa sang cẩn thận, thêm đầy dầu, Trầm Lương Sinh giống trước kia lái xe đưa Tần Kính đi làm, lên xe đem đồ ăn phòng bếp chuẩn bị sẵn trong hộp giữ ấm cho cậu, dặn dò: “Trên đường ăn đi.”

Tần Kính trong lòng có việc, cũng ăn không trôi cái gì, ôm hộp cơm không nhúc nhích, vẫn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Trầm Lương Sinh cũng không thúc giục cậu, chỉ khi cậu xuống xe nhắc nhở cậu cầm đồ theo, đừng chịu đựng để bụng đói đến trưa.

Kì thực cũng không thể trách Trầm Lương Sinh dặn dò cậu như thế — Tần Kính khi rời nhà học bài sẽ không chú ý ăn uống của mình, kể cả khi cha mẹ đều qua đời, một thân một mình tùy ý ăn cơm, khi hai

người mới vừa kết giao, có lần dạ dày Tần Kính đau làm cho Trầm Lương Sinh nhìn thấy, sau đó luôn quan tâm cậu ăn cái gì, không thể nói không chu toàn cẩn thận.

Tuy rằng trong lòng có việc, nhưng rốt cuộc ăn uống bị dưỡng thói quen, sau tiết đầu tiên, Tần Kính cảm thấy đói bụng, mở ra giỏ đựng hộp đồ ăn, liền nhìn thấy bên trong còn có mấy tờ giấy, đúng là hợp đồng mua nhà kia, lòng thầm nghĩ cũng chỉ có vị thiếu gia kia dám đem thứ quý giá như thế tùy tiện nhét vào.

Hộp cơm bên trong lót vải giữ ấm, nắp hộp mở ra, bánh bao còn nóng hổi. Tần Kính ngẩn người, nghĩ thấy mùi vị kia này thì biết đây là tay nghề của cửa hàng người dân tộc Hồi cách nhà không xa kia.

Sau vì việc làm ăn phát triển đổi nơi buôn bán, cách xa nhà không ít, Tần Kính liền không cơ hội đi, hai ngày trước còn thuận miệng nhắc với Trầm Lương Sinh muốn tới ăn đỡ thêm.

Tần Kính cũng không biết bánh bao này là vị thiếu gia kia thời điểm nào sai người đi mua, bất quá hôm nay như vậy, hơn phân nửa là đặc biệt làm cho mình xem.

Còn câu nói kia — hẳn thuận miệng nhắc tới, cậu liền lưu tâm, có chút không dụng tâm chính là đùa giỡn không được.

Tần Kính lẳng lẳng nhìn món bánh bao cùng hợp đồng mua nhà kia, dấu tay đỏ tươi đã in lên, chỉ thiếu một chữ kí.

Cậu nhìn hợp đồng rõ ràng, dấu vân tay đỏ tươi, trong đầu hệt như đèn kéo quân, nghĩ đến tháng ba năm trước bọn họ lần đầu gặp gỡ, cậu ngược mắt lên liền thấy hắn;

Nghĩ đến một ngày dài mùa thu, cậu cùng hắn du hồ, cùng hắn chèo thuyền, trong miệng nói ngả ngón lại ngọt ngào lời yêu đương;

Nghĩ đến hắn ở rạp hát tối mờ ở lòng bàn tay cậu viết chữ, tà tà một cái liếc mắt phong tình cười yếu ớt;

Nghĩ đến lần đầu tiên lúc ân ái đau đớn tột cùng, giống như tấm lưới mềm dẻo sắc nhọn càng quấn càng chặt, tránh cũng không thể tránh;

Nghĩ đến lần tiếp theo hắn không ngừng thấp giọng ôn nhu hỏi: Có đau hay không có đau hay không?

Thời gian luân chuyển, vật đổi sao dời, chuyển tới một hồi cuối cùng, Tần Kính cũng không hiểu sao nghĩ đến tiểu có lần từng nói: “Tần Kính, lời cảnh báo phải nói trước, kẻ có tiền bụng dạ khó lường, hắn nếu muốn anh kí văn kiện gì anh nhất định đừng nhắm mắt kí bừa, ngàn vạn lần đừng đem mình bán còn giúp người ta đếm tiền.”

“Lưu Bảo Tường ơi là Lưu Bảo Tường...” Tần Kính nuốt xuống miếng bánh bao cuối cùng, cầm lấy bút máy, mở nắp ra, tự chấn chỉnh tinh thần mà kí xuống tên mình, trong lòng thầm cười khổ, “...Cậu nói sao mà miệng cậu quạ đen thế chứ.”

Hoàn chương 16

(*) Tào Ngưu: (1910–1996), tên thật là Vạn Gia Bảo, tự là Tiểu Thạch, là nhà văn, nhà viết kịch Trung Quốc.

(*) Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa:

Diễn cố: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị. Trong một đoạn thời gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đứng 27 người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là “Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa”. Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là “Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa”.

Tục ngữ nói “Tân quan thượng nhâm tam hỏa” ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Tam bả hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành

câu tục ngữ cửa miệng.

17. Chương 17

Đến khi gặp lại, Tần Kính đem hợp đồng đã kí đưa cho Trầm Lương Sinh, cũng không nhiều lời. Trầm Lương Sinh cố ý cho cậu vài ngày suy nghĩ, hiện nay cuối cùng hợp với mong muốn, trên mặt cũng vô cùng bình thản, chỉ trả lời một câu: “Em tự mình giữ đi.”

Căn nhà ở đường Colombo trong tô giới Anh, mới xây hơn một tháng. Tên là “Đại lâu”, kì thực chỉ có bốn tầng, quyền sở hữu thuộc về tư nhân, vốn chỉ cho thuê không bán. Trầm Lương Sinh quan hệ rộng, đơn giản mua tầng cao nhất, ở giữa lại chưa cho ai thuê, có lẽ là lo lắng về sau hai người tách ra, Tần Kính mặc kệ muốn thuê hay là muốn bán, duy trì nguyên dạng càng dễ dàng bán ra.

Vào tháng năm căn phòng được vẩy nước quét dọn sạch sẽ, Trầm Lương Sinh mới mang Tần Kính qua xem nhà. Hai người cùng tiến vào tòa nhà, bước lên thêm đá cẩm thạch phát sáng, giày da, giày vải nện lên nền đá vang lên thanh âm thanh thúy, tựa như cả tòa nhà chỉ có hai người bọn họ.

Hợp đồng kia từ lúc Tần Kính ký tên đều nhét trong hộc bàn chưa từng lôi ra, thấy phòng ở mới mới biết được là hai căn, giống như tự giễu cũng giống như trêu ghẹo hỏi Trầm Lương Sinh: “Đối diện là phòng của anh đi?”

Trầm Lương Sinh bước chân trên nền gỗ, tay cầm điều thuốc, một màn khói mờ bao quanh, hần đi đến bên lò sưởi, vừa hút thuốc vừa đùa: “ Lo trước khỏi ho, vạn nhất về sau em giận dỗi gì anh, ban đêm không cho vào phòng, dù sao cũng phải làm cho anh có chỗ ngủ.”

Bên trong vẫn chưa có đồ đạc gì, bốn vách tường trơn trọi, còn chưa dán tường. Tần Kính một mình đứng ở phòng khách, nghe tiếng Trầm Lương Sinh nói đùa từ gian phòng khác truyền tới, bởi vì khoảng không rộng rãi, giọng nói mang theo chút hồi âm ừ ừ.

Cậu khẽ cười, vẫn chưa trả lời, chỉ đi đến phía trước cửa sổ nhìn con đường bên ngoài. Hai bên đường cây xanh tươi tốt, u nhàn tĩnh mịch, là cảnh tượng quen thuộc trong tô giới — vốn là nhìn quen, nhìn một lát rồi lại đột nhiên không biết bản thân ở không gian nào thời gian nào.

“ Xảy ra chuyện gì? Không thích sao?” Trầm Lương Sinh hút thuốc xong từ gian phòng đi ra, nhìn thấy Tần Kính một người đứng ở phía trước cửa sổ, bóng dáng như vậy trông thấy chợt có chút cô đơn.

“ Không phải không thích,” Tần Kính sợ hấn hiểu lầm, vội vã nói đùa, “Dù sao có hai phòng ngủ, đuổi anh đi thì anh cũng sẽ không phải ngủ nhà khác.”

“.....” Trầm Lương Sinh không nói nữa, chỉ từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu, mặt ghé lại muốn hôn cậu.

Tần Kính cố kị hai người đứng ở cửa sổ, vạn nhất bị ai nhìn thấy, vội giãy dụa. Người nghiêng về cửa sổ, động tác hơi mạnh, cái trán đồng một tiếng đập vào cửa thủy tinh.

“ Vốn đã ngốc rồi, đừng làm ngốc thêm nữa.” Trầm Lương Sinh đau lòng đưa tay xoa xoa chỗ đau cho cậu — cũng không phải đau lòng cậu đập trúng đầu, mà là bởi trong tương lai mình kết hôn, ắt phải làm ra bộ dáng thỏa đáng cho hai bên gia đình xem, ước chừng cũng không có nhiều thời gian bên cậu. Tưởng tượng như thế, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, nói là đau lòng cậu, lại không khỏi có chút cảm giác mỉa mai như mèo khóc chuột.

Đáng tiếc Tần Kính không có tự giác làm chuột, cũng không nghe ra ý tứ trong lời của Trầm Lương Sinh, chỉ vươn tay mở chốt cửa, đem cửa sổ mở ra, đón chút không khí mát lành vào phòng.

Ánh nắng đầu hạ rất ấm áp, từ lầu bốn nhìn xuống, trên đường không một bóng người, chỉ có bóng cây lắc lư. Trầm Lương Sinh từ sau ôm lấy cậu, cúi đầu để hai khuôn mặt kề sát, cố ý chớp chớp mắt nhìn, lông mi đảo qua khóe mắt Tần Kính.

Tần Kính nhìn thấy trên đường không ai, không né tránh, nhắm mắt cười nói: “Đừng có khoe khoang lòng mi dài với em.”

Trầm Lương Sinh cũng nhắm hai mắt, nghe được trên cây có tiếng ve râm ran. Bởi vì còn chưa vào hạ, lẽ loi một mình, nhàm chán kêu kêu vài tiếng liền dừng lại.

Xem qua phòng ở, Tần Kính cũng không muốn lập tức chuyển vào, càng chẳng có thái độ chủ nhà gì, tất cả bày biện bố trí đều là Trầm Lương Sinh thay cậu lo liệu.

Vốn loại việc vặt vãnh này Trầm Lương Sinh cũng không rảnh quan tâm — nhà hắn hiện giờ đều do Chu thư kí xử lý, bản thân thì nửa điểm không để tâm — nhưng miễn cưỡng mà nói, phòng ở này cũng xem như phòng tân hôn của họ, cho nên Trầm công tử cũng hiếm thấy chăm lo cho căn phòng, có một số việc tự mình suy nghĩ xong rồi, còn muốn kéo Tần Kính cùng nhau quyết định.

Tần Kính đối với mấy thứ này không dậy nổi hứng thú, nhưng không nghĩ dập tắt hưng phấn của hắn, cuối cùng không dám nói mấy lời có lệ như “Tùy ý anh” hay “Anh xem rồi quyết định đi” linh tinh. Chính là ngẫu nhiên vừa tán gẫu hoa văn vách tường, kiểu dáng đồ nội thất, vừa nhin không được có điểm thất thần, không phải bởi vì cảm thấy mệt mỏi — lúc đầu cậu thật sự trông mong có thể đem thời gian kéo dài một ít, nhưng hôm nay mắt thấy phải như thế, lại cảm giác không chút hưng phấn. Tương phản mỗi khi suy nghĩ ngày tháng sau này, còn chưa trôi qua, người đã cảm giác mỗi mệt.

Chuyện tình lộn xộn gần như đã ổn định, thời gian cũng tới tháng bảy. Kỳ thi ở trường Tần Kính dạy cũng đã xong xuôi, tuy rằng còn chưa chính thức nghỉ, nhưng cũng nhàn rỗi hơn rất nhiều, liên tiếp vài ngày đều ở Trầm trạch. Bác Lý chăm sóc hoa viên Trong nhà, tuổi đã hơn năm mươi, người thân trong nhà ở nông thôn, tháng sáu cùng Trầm Lương Sinh thương lượng nói muốn đem cháu trai đón tới đây ở hai ngày mở rộng tầm mắt. Trầm Lương Sinh đối với người hầu trong nhà cũng không hà khắc, lập tức gật đầu đồng ý, thế là đầu bảy tháng đón người lên, Tần Kính tính ham việc vui, không có chuyện gì làm liền dạy nhóc con này học chữ, kể chuyện xưa cho nó, gặt một thằng nhóc sáu tuổi gọi cậu là ca ca lại gọi Trầm Lương Sinh thúc thúc, rất không biết xấu hổ.

Tiểu thử (vào ngày 6, 7, 8 tháng 7) ngày ấy phá lệ nóng, nhà bếp mua hai trái dưa hấu bỏ trong tủ lạnh, sau cơm chiều Trầm Lương Sinh đi vào thư phòng xem tài liệu, Tần Kính ung dung dạo vườn hoa với nhóc con hóng mát gặm dưa, dạy nó đọc “Ve kêu một tiếng, hộc nở hai cành”. Lão Lý lại không hứng thú như cậu, chỉ sợ ồn ào nháo quá mức, ảnh hưởng đến ông chủ làm việc, tìm cây gậy dài đi chọc ve sầu.

Cửa sổ Thư phòng đối diện hoa viên, bên ngoài dưới gốc cây hợp hoan. Lão Lý cầm gậy trúc chọc ve, Tần Kính ôm nhóc con đứng ở bên cạnh giúp vui. Biết mấy con ve này bị động đến sẽ phun nước tiểu xuống, Tần Kính đứng đắn nói với cậu nhóc: “Con xem ve đi tiểu đuổi người kìa.” Lại cố ý đem ôm nó cao lên gần tán cây. Trầm Lương Sinh vốn ngồi trong bàn làm việc không thể chú tâm xem sổ sách, không có tiếng ve thì lại tiếng người nháo ầm ĩ, hiện nay lại bị động tĩnh bên ngoài nháo loạn tâm tư, đi đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Đóa hoa hợp hoan phần nhưng bị gậy chọc rơi xuống không ít, màn đêm nhìn không ra màu sắc, chỉ thấy bóng đen bay lả tả. Trầm Lương Sinh nhìn trong chốc lát, thả rèm xuống, đi về bàn tiếp tục xem tài liệu, cũng không ghét bọn họ nháo loạn, chỉ cảm thấy có chút vui mừng hạnh phúc, xung quanh đều là khung cảnh sống động đầy nhân khí.

Ngày hôm sau Tần Kính không cần phải đi trường học, thức dậy trễ, khi xuống lầu đã thấy Trầm Lương Sinh vẫn chưa đi công ty, ngồi ở bên cạnh bàn ăn uống cà phê xem báo.

“Sớm a.” Cậu chào một câu, lại không nghe Trầm Lương Sinh trả lời, không khỏi có chút kỳ quái, lòng tự nhủ khó được thấy người này ngẩn người thành như vậy, ly cà phê trong tay cũng không uống, chỉ nhìn chăm chăm tờ báo, lại giống như căn bản chẳng đọc vào chữ nào, hệt như đang xuất thần suy nghĩ gì đó.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Kính đến bên cạnh bàn, Trầm Lương Sinh nghe thấy cậu hỏi mới hồi thần, đem cà phê cùng báo đặt xuống bàn, đẩy ghế dựa đứng lên.

“Anh...” Tần Kính vốn muốn hỏi hắn sao còn chưa ra ngoài, ánh mắt đảo qua tờ báo trên bàn, cũng ngay ngẩn, sững sờ vài giây mới cầm lên nhìn kỹ.

Hắn là suốt đêm in ra số báo đặc biệt, không kịp trang trí, chỉ có chữ:

Quân ta nguyện cùng cầu Lư Câu(*) tồn vong — đến chết không ngừng, cầu này cho làm mờ.

Lấy kháng chiến đáp trả quân xâm lược, dùng nhiệt huyết bảo vệ quốc gia.

Kì thực nửa năm này tình hình Hoa Bắc cùng năm trước có phần dịu đi, báo chí tuy có đề cập quân Nhật tháng sáu ở Phong Thai diễn tập quân sự, nhưng cũng không ai dám nói đây là dấu hiệu khai chiến. Lúc này thế cục đột ngột chuyển biến xấu đến một bước này, Bình Tân còn có thể giữ được hay không quả thật khó mà đoán trước.

“Em hôm nay đừng tới trường, cứ ở nhà đi, đừng chạy loạn khắp nơi.” Trầm Lương Sinh có chút không yên lòng để Tần Kính ở nhà một mình, nhưng cũng không thể ở lại trông cậu. Trầm phụ bên kia đã ngồi không yên, vừa rồi gọi điện thoại qua, bảo Trầm Lương Sinh nhanh qua một chuyến.

“.....” Tần Kính không đáp, vẫn lẳng lẳng nhìn tờ báo, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tần Kính...” Trầm Lương Sinh thấy cậu không lên tiếng trả lời, trong lòng có chút buồn bực, nhưng cũng không dám nói gì cậu, liền ấn người lên ghế, giống như dỗ tiểu hài nhi mà dỗ cậu: “Nghe lời được không?”

“... Vâng.” Tần Kính lúc này mới phản ứng, lẳng lẳng mà gật đầu.

Trầm Lương Sinh cũng không biết cậu nghe rõ hay là chẳng nghe thấy gì, nhưng điện thoại trong phòng khách lại đổ chuông, người hầu trong nhà tới nghe, lại không gọi hắn nhận, chỉ đáp vài câu, ánh mắt tới dò xét tới lui: “Bên kia hỏi thiếu gia đã đi chưa,” lại thúc thời bổ sung, “Em đã nói thiếu gia mới ra cửa...”

“Đã biết.” Trầm Lương Sinh không kiên nhẫn cắt ngang, nhìn Tần Kính ngồi ngây như khúc gỗ, cũng không biết phải nói gì với cậu, chỉ thấp giọng dặn người hầu xem chừng cậu, mình thì lấy xe đi biệt thự bên kia.

Trầm Lương Sinh khi về nước mặc dù tồn tại tâm tư ôm của chạy lấy người, nhưng dù sao tiền mặt có thể mang đi hữu hạn, cơ hội nắm giữ toàn bộ Trầm gia, tất nhiên sẽ không bỏ qua, một đầu suy nghĩ vót vát, một đầu tính toán chậm rãi thuyết phục Trầm phụ đem tài sản chuyển dời sang nước ngoài. Đáng tiếc Trầm Khắc Thần thái độ vẫn không quá mức rõ ràng, chung quy vẫn cảm thấy chỉ cần nắm chắc hướng gió, Trầm gia ở Trung Quốc tiếp tục vững vàng kiếm lời, tới nước ngoài cũng chưa chắc có được. Nhưng mà hiện tại quả thật nói đánh là đánh, Trầm Khắc Thần ngay cả thời gian hồi hận cũng không có — rất nhiều nhà cửa ruộng đất, cổ phần công ty, nhà xưởng, hạng mục nào hắn cũng có không ít, cho dù cần môi muốn bán, cũng không phải nhất thời có thể bán được.

Không thấy Trầm Lương Sinh, trong lòng hắn hoảng sợ không yên, đến khi trông thấy đứa con út, thấy thần sắc trấn tĩnh trên mặt hắn, tâm cũng theo đó mà ổn định. Hai cha con nói chuyện một hồi trong thư phòng, đều cho rằng nếu như không thể hòa bình, Bình Tân sợ là thủ không được. Trầm Lương Sinh cũng không vòng vèo, gọn gàng dứt khoát nói, nếu Bình Tân rơi vào tay giặc, muốn bảo trụ căn cơ trước mắt, cùng người Nhật Bản đối địch là không có khả năng. Lại nói đã cùng tập đoàn tập đoàn tài chính bàn bạc quá hai lần, cho dù Bình Tân thất thủ, nhà xưởng cũng nhất định có thể lèo lái được, nhưng mà lợi nhuận nhất định sẽ giảm. Nếu không cho người Nhật Bản một phần, một khi bọn họ khống chế cục diện Hoa Bắc, nhà xưởng ngay cả nguyên liệu đều không giữ nổi, càng chớ nói đến sản xuất.

Trầm Khắc Thần nghe xong lời này, trong lòng đã quyết định bảy tám phần — Trầm Lương Sinh có thể thức thời cùng người Nhật Bản thành lập quan hệ, Trầm gia các phương diện sẽ không phải chịu phê bình. Nhà xưởng tiếp tục mở cửa, tiền tiếp tục kiếm, quan to sống xa quê tiếp tục làm, hắn còn có cái gì không hài lòng? Nghĩ như thế, càng cảm thấy gia nghiệp có người kế thừa, khúc mắc duy nhất vẫn là sợ Bồ Tát có mắt, lại vội vàng tự nhủ, đó cũng là tình thế bức bách, là bất đắc dĩ, hướng hồ chỉ là làm ăn, lại không tham dự chính trị, về sau làm chút công đức là được.

Trần an lão gia tử xong xuôi, Trầm Lương Sinh cũng không được nhàn rỗi về nhà mà lái xe tới công ty, liền thấy Chu thư kí cùng một kẻ lạ mặt đi tới cửa, thấy hắn liền chào một câu, “Nhị thiếu gia cậu tới rồi,” còn nói khách trong phòng họp đã tới hơn nửa, mới thấp giọng nói một câu, còn có người Nhật Bản, trước kia chưa thấy qua.

Trầm Lương Sinh sắc mặt như thường cũng không trả lời chỉ gật gật đầu không ngừng bước chân tiến vào.

Chu thư kí thường lui tới phòng họp làm bản ghi chép, ngày hôm đó lại chỉ vào mời trà, lập tức liền ra phòng khách, không khí nghiêm túc truyền qua khe cửa. Qua một tiếng đồng hồ, cánh cửa phòng họp mới mở ra, mặc dù không biết nói chuyện gì, mọi người trên mặt lại đều hòa hợp, Chu thư kí theo Trần Lương Sinh tiễn đám người ra cửa, vị người Nhật chưa thấy trước khi lên xe còn dừng lại, bắt tay Trần Lương Sinh, cũng không dùng phiên dịch truyền lời, chỉ dùng tiếng Anh nói một câu: " Hôm nào có rảnh ôn chuyện."

Nhìn theo hai chiếc xe ra khỏi cửa, Chu thư kí theo Trần Lương Sinh trở về tòa nhà, mặc dù thực kinh ngạc tại sao lại nói là ôn chuyện cũ nhưng cũng không dám mở miệng hỏi thẳng. Hai người đi vào trong phòng làm việc của Trần Lương Sinh, Chu thư kí quay người đóng kỹ cánh cửa, mới cân nhắc mở miệng: " Nhị thiếu gia cậu xem..." nói ra lại không hiểu rõ muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ ử rữ cảm thán, " Ai, lần này thật sự đánh nhau rồi..."

Trần Lương Sinh cùng người Nhật bàn bạc chuyện nhà xưởng hợp doanh không hề giấu diếm vị tâm phúc này, Chu thư kí cũng không phải khờ dại, nhưng hiện giờ còn nhớ đến tin tức buổi sáng trong báo, vẫn có loại cảm giác không chân thực.

Bên trong lặng yên một lúc lâu, Trần Lương Sinh vẫn chưa nói tiếp, giống như sớm không biết thất thần đi nơi nào, qua vài phút đột nhiên đứng lên, dặn dò một câu: "Công ty cậu quản lý, có việc gọi điện thoại cho tôi, tôi về trước."

Buổi sáng trước khi rời đi Trần Lương Sinh bắn khoản hiện tại là lúc dân tình xúc động phần nộ, trong tô giới Nhật chỉ sợ sẽ không bình yên, tính tình Tần Kính hành động theo cảm tình. Thời gian đợi hẩn về nhà, thật sự sợ là có chuyện gì — Tần Kính quả nhiên không thành thật ngốc ở nhà, người hầu sợ hãi nói Tần tiên sinh muốn đi bọn họ cũng không cách nào ngăn cản, bị Trần Lương Sinh trừng mắt một cái, vội vã thoái thác nói công ty gọi điện cho ngài, bọn họ đáp ngài đang có việc, không nghe được điện thoại. Trần Lương Sinh mạnh mẽ kiềm nén cơn tức, quay đầu lái xe đi Thánh Công, không thấy người thì tới nhà Tần Kính, như trước trống rỗng, lại không rõ ràng lắm tiểu Lưu ở chỗ nào, chỉ đành phải tới quán trà, lại thấy đóng cửa, may có mấy người dân ở cạnh, lên tiếng chỉ cho hẩn địa chỉ Lưu gia, cuối cùng tìm tiểu được Lưu.

Đáng tiếc tiểu Lưu cũng không biết Tần Kính đi đâu, nghe Trần Lương Sinh vừa hỏi cũng lo lắng, đem khúc mắc trước kia quăng qua một bên, vội vàng cùng hẩn tính toán những nơi Tần Kính có thể đi.

" Vừa đi vừa nói." Trần Lương Sinh không kiên nhẫn chỉ nói không làm, kêu tiểu Lưu lên xe, để hẩn dẫn đường tới nhà bạn bè Tần Kính nhìn xem. Tô giới Nhật đã sắp tạm thời giới nghiêm, cũng may mấy con đường đã đi qua đều yên bình, chưa nhìn thấy đám người nào ra đường biểu tình — sau mới biết được, đó là bởi vì quân Nhật đã xuống tay trước, điều hơn trăm pháo ngăn cửa, hơn ba mươi xe tăng đặc biệt ở hai đầu vững chắc thị uy.

Kết quả ngày hôm đó Trần Lương Sinh không tìm thấy người, cuối cùng đưa tiểu Lưu trở về nam thị, thấy cửa nhà Tần Kính vẫn khóa kín, cũng biết Nhật Bản xe tăng trên đường phố thị uy, trong đầu đã có chút mất bình tĩnh.

" Nếu em ấy trở lại, cậu bảo em ấy đừng ra ngoài, tôi ngày mai tới tìm."

Trần Lương Sinh qua loa dặn tiểu Lưu, lái xe trở về đường Kiếm Kiều, kết quả vào nhà liền thấy cái người làm cho mình lo lắng tìm nửa ngày đang an vị trong phòng khách, tâm lộ bộp rơi về chỗ, cơn tức lại trào lên, cũng không quản có người hầu ở đó, vẻ mặt thâm trầm, mở đầu liền mắng " Không phải nói em ở nhà sao, căn bản nghe không hiểu tiếng người đứng không?"

Trần Lương Sinh người này luôn làm bộ làm tịch, cho tới bây giờ hỉ nộ không biểu hiện rõ ràng, người trong phòng ai cũng chưa thấy qua hẩn hằm hằm giận dữ như thế, lập tức toàn bộ choáng váng, Tần Kính mở miệng muốn nói, cuối cùng cái gì cũng không dám nói.

" Em còn biết trở về?" Trần Lương Sinh còn muốn nói nữa nhưng thấy Tần Kính cúi đầu không lên tiếng, lời đến miệng lại nuốt về, yên lặng một lát, tự mình lên tiếng giảng hòa, " ... Ăn cơm trước đã."

Thế là người hầu đông cứng như tượng gỗ lại sống lại, thật cẩn thận dọn đồ ăn lên, không dám phát sinh một chút tiếng động gì, sợ làm ra sai lầm, bị ông chủ giận chó đánh mèo.

Hai người yên lặng ăn cơm, cũng chưa nhắc lại chuyện hôm nay. Thẳng đến buổi tối trước khi đi ngủ, Tần Kính thấy Trầm Lương Sinh cũng tiêu tan không ít, mới nói với hắn: " Ngày mai em muốn tới trường."

"Ừ, đi đi." Trầm Lương Sinh cũng không phải muốn hoàn toàn cấm túc cậu, chỉ hỏi thêm, "Mấy giờ tan trường? Anh đi đón em."

"Không cần..." Tần Kính dừng một chút, vẫn là đem lời nói rõ, "Hai ngày này trong trường học có thể nhiều việc, em chỉ là ghé đây trước."

Trầm Lương Sinh nghe xong lời này cũng không phát hỏa, ngữ khí cũng không có gì không vui, đạm thanh hỏi: "Trường em không phải đã nghỉ, còn có thể có việc gì?"

"....." Tần Kính nhất thời cũng tìm không thấy lý do thỏa đáng gì — cậu buổi chiều thật ra là đi gặp bạn dạy học ở trường phía nam, người này tâm tư cùng cậu tương đồng, tuy rằng không thể xách thương vác súng liều mạng cùng quân Nhật, nhưng cũng có thể làm một số chuyện, có thể lên tiếng ủng hộ kháng chiến.

"Tần Kính," Trầm Lương Sinh nhìn cậu không đáp lời, liền đoán được tám phần tâm tư của cậu, trên mặt lại vẫn không chút biểu tình nói, "Em muốn làm gì đều tùy em, nhưng mấy ngày này nếu em không ngoan ngoãn cùng anh ở đây, về sau cũng không cần đến đây nữa, anh cùng em không quản nổi phần tâm này."

Trầm Lương Sinh bỏ lại một câu rồi quay người vào phòng tắm, còn lại Tần Kính một người ngồi ở bên giường, trong đầu cả động chữ khuấy đảo thành một mớ bòng bong, lấp kín đầu thổ chẳng xong.

Trầm Lương Sinh tắm xong đi ra, thấy Tần Kính còn ngồi chỗ cũ vẫn không nhúc nhích, lại mềm lòng, "Nói em hai câu em cũng tưởng thật sao," đi qua thuận tay kéo cậu đứng lên, "Đừng ngồi ngốc nữa, đi tắm thôi."

Ban đêm hai người nằm ở trên giường, đèn tắt đã lâu cũng không ai ngủ, lời Trầm Lương Sinh thật hay là giả hai người đều hiểu được, không nói ra đơn giản là cho nhau một bậc thang. Tần Kính mở to mắt nhìn màn rũ bên giường, giống như mạng nhện mỏng, lại giống như cái kén tằm.

Ngày hôm sau báo chí lại thay đổi tin tức, quân Nhật đề xuất phương châm "Không khuếch đại sự việc, ngay tại chỗ giải quyết", chủ động tìm lãnh đạo ký đàm phán hoà bình. Ngày 11 từ Bắc Bình truyền đến tin tức, bản dự thảo hiệp nghị đã đạt thành, các giới còn chưa có phản ứng, quan Nhật lại bỗng nhiên thay đổi, lúc trước một mực không tiếp thu, tăng binh đến Hoa Đại. Ngày 12 quân Quan Đông độc lập hợp lại thành lữ đoàn thêm một sư đoàn tiến quân tới Thiên Tân, ngày 13 tăng hai bộ binh, toàn diện chiếm lĩnh đầu mối then chốt giao thông, các con phố trong tô giới Nhật diễn tập không dứt, công việc tăng tăng chính dần.

Tình thế nghiêm trọng như thế, ngay cả trong tô giới Anh Pháp cũng một mảnh tĩnh mịch, không còn thấy cảnh tượng ca múa vui vẻ cảnh thái bình lúc xưa. Thiên Tân học tập liên kết cùng hội cứu quốc tổ chức giáo viên và học sinh quần chúng cùng quân Nhật chính diện xung đột, Tần Kính chỉ tham gia khởi xướng thời gian còn lại thành thật ngốc ở nhà, Trầm Lương Sinh cũng không xen vào nữa, xem như hai người đều nhường một bước cho qua chuyện.

Thế cục ngày càng giằng co, hơn hai mươi Trầm Lương Sinh nghe nói cục cảnh sát sân bay phía đông đã chen ép ngừng một đám máy bay chiến đấu Nhật, cùng Tần Kính thương lượng nói hiện nay vẫn là tô giới Pháp Anh là an toàn nhất, hắn ở tô giới Pháp còn nhà để không, không bằng để cho nhà tiểu Lưu dọn qua ở tạm mấy ngày.

Tần Kính vừa đem lời nói với tiểu Lưu, tiểu Lưu lại không đồng ý, trong lòng không nghĩ liên lụy Tần Kính thiếu nợ Trầm Lương Sinh — nợ ân tình lúc nào mới có thể trả, vị thiếu gia kia khẳng định không cần gì ở mình, nhà mình nợ hắn, cuối cùng còn không phải muốn Tần Kính trả. Tần Kính lại lười cùng hắn tranh luận, trực tiếp nói thẳng cậu chuyển thì chuyển không muốn chuyển cũng phải chuyển, mẹ nuôi bao nhiêu tuổi rồi, dưới cậu còn ba em gái, chiến tranh cậu chiếu cố họ như thế nào?

Thế là cuối cùng vẫn chuyển, căn nhà kia ở phía tây thành phố, vốn là có người gán nợ công ty, nửa mới nửa cũ, cũng không khiến người chú ý, dùng cho một nhà lại thực phù hợp. Trầm Lương Sinh vốn định lái xe giúp chuyển nhà, Tần Kính lập tức từ chối, cậu nói với mẹ nuôi là nhà của đồng nghiệp, với tính tình của

anh mà lộ diện trước mặt mẹ nuôi kiểu gì cũng lộ tẩy. Trầm Lương Sinh nghe vậy cũng không kiên trì, chỉ sờ sờ đầu Tần Kính, cười nói: " Gần đây khó thấy em chịu cười với anh."

" ...Em cũng không phải nhắm vào anh." Tần Kính nghe hắn nói như thế, cũng thấy có chút áy náy, chủ động ôm hắn hôn một cái.

Hai người gần đây bởi vì Tần Kính thật sự không có tâm tình kia, chuyện trên giường cũng giảm. Trầm Lương Sinh kéo cậu hôn một hồi, tay liền có chút không thành thật, nhưng Tần Kính cùng bạn đã hẹn trước, giờ phải đi, vội vàng đẩy hắn ra bảo buổi tối nói sau.

Ngày hôm đó người hẹn Tần Kính là sư huynh quen khi còn học ở trường sư phạm, lúc ấy không tính là quá quen thuộc, vẫn là sau khi Tần Kính trở về Thiên Tân, phát hiện đối phương không trở về quê ở Sơn Đông, lại dạy học ở trung học Nam Khai, lúc này mới dần trở nên thân thiết.

Hán tử Sơn Đông tính cách hào sảng, trước kia mỗi khi chạm trán ăn cơm đều kéo Tần Kính uống một tăng, Tần Kính tửu lượng kém, sợ nhất mỗi lần anh kéo đi. Bất quá gần đây hai người gặp mặt chính là chính sự, không còn bị anh ta kéo đi uống rượu nữa. Thẳng đến ngày hôm đó hẹn đối phương ở ký túc xá giáo viên, Tần Kính vào cửa liền thấy trên bàn đã bày sẵn rượu cùng thức ăn, kinh ngạc hỏi: " Anh đây là muốn làm gì a?"

Đối phương cười hà hà, kéo Tần Kính ngồi vào chỗ của mình uống ngay một ly, mới nói: "Anh hôm qua đã đi báo danh."

Tần Kính nghe vậy ngẩn người, lập tức cũng hiểu được, anh ta là nói báo danh tham chiến.

" Không có ý gì khác, chỉ là muốn báo cho cậu một tiếng, cũng không phải là khuyến khích cậu đi, hơn nữa người ta chỉ nhận người đã từng qua huấn luyện quân sự, cậu đi cũng uống công."

"....." Tần Kính dừng một chút, chưa nói gì, lặng yên kính anh một chén, cạn sạch một chén, rồi sau đó nốc từng chén từng chén. Hứng thú bị rượu trắng thiêu đốt hừng hực, đầu óc lại thanh tỉnh dị thường.

Trong thành rất nhiều tàu điện đã ngừng tuyến, ngày hôm đó Tần Kính đi xe đạp tới, lại một đường dắt bộ trở về. Cũng không phải bởi vì uống rượu, kỳ thật đầu óc vẫn tỉnh, chỉ là muốn chậm rãi tản bộ.

Trầm Lương Sinh gần đây thường bị Trầm phụ gọi về biệt thự chính, so với Tần Kính trở về còn trẻ hơn, về đến nhà khi Tần Kính đã tẩy đi một thân mùi rượu, cả người thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái, sắc mặt cũng không có gì không đúng.

Chính là buổi tối lên giường, Trầm Lương Sinh muốn hôn cậu, lại thấy cậu căn bản không nghĩ phối hợp, trong lòng có điểm phiền thay đổi thất thường, mạnh mẽ khắc chế tính tình hỏi: " Em lại có chuyện gì?"

Tần Kính do dự một chút, không biết nên nói lên như thế nào. Trầm Lương Sinh vốn không phải người hay nổi cáu, mấy ngày nay cũng rất kiên nhẫn, lười tiếp tục thừa lời, trực tiếp hôn lên, nắm lấy căn cậu, không để cho cậu trốn nữa.

Tần Kính mặt tránh không thoát, thân thể bất giác giãy dụa, mùa hè người mặc ít, cậu càng giãy Trầm Lương Sinh càng tức giận, cuối cùng cơ bản chính là muốn cưỡng ép. Tần Kính đầu tiên là không giải thích được, mắt thấy hắn như thế cũng không muốn giải thích, phần men say giống như mới trào lên, ngực buồn bực lợi hại, cổ sống cổ chết cùng hắn phân cao thấp, thẳng đến khi bị Trầm Lương Sinh đột nhiên tóm cổ, gắt gao đè dưới thân, dần dần thở không được mới thả lỏng, nằm bất động giống người chết.

Trầm Lương Sinh nhìn cậu không tránh liền lui tay, mắt thấy cậu khó chịu ho khan, cũng hiểu được mình xuống tay quá nặng, nhưng cũng không muốn xin lỗi, lặng yên sau một lúc lâu mới nói, " ...Tần Kính, em còn muốn anh phải làm sao nữa đây."

Còn muốn hắn như thế nào nữa... Tần Kính bình ổn hô hấp, cuối cùng lắc đầu, cái gì cũng không nói. Trầm Lương Sinh phía dưới còn cứng rắn, cũng không muốn nhẫn nhịn, qua loa làm tròn liên tiến vào, động tác xô xua lại không thô bạo như vừa rồi, qua mười phút mới vươn tay tìm tới đằng trước Tần Kính sờ soạng một phen, thấy cậu cũng không phải không có phản ứng, liền càng thêm không cố kỵ, buông thả động tác.

Tuy có hơn nửa tháng chưa làm qua, nhưng hậu huyệt đã quen hơi người, thân thể cũng rất quen tình hình chậm rãi bị trâu chọc nổi lên tính dục. Đêm hè trong phòng oi bức tràn ngập thanh âm thân thể va chạm,

Tần Kính mặt hướng thấp ghé vào trên giường, dưới thân là giường quen thuộc, trên người cũng là người thân thuộc, trong thân thể tình dục cũng vô cùng quen thuộc.

— Nhưng cái loại cảm giác xa lạ này đột nhiên không biết từ nơi nào trào lên. Giống như một kẻ mù, sờ soạng từng cọng cây ngọn cỏ ven đường mà bước đi, mở lớn mắt nhìn lối đi ra xa, mới phát hiện ánh vào mi mắt không phải khung cảnh quen thuộc từng phác họa trong đầu.

Rạng sáng ngày 29 tháng Bảy, chiến sự thành linh khai hỏa. Quân đội tân quốc rút cuộc nhận được mệnh lệnh kháng cự, suốt đêm ngày 28 sắp xếp phương án, quyết định thừa dịp quân Nhật bình lực chủ yếu tập trung tại Bắc Bình xuất kích trước một bước.

Sắc trời từ mờ mịt đến quang minh, thế chiến lại nghiêng về phía Nhật. Trong nội thành chiến đấu vô cùng quyết liệt nhưng tiếng súng tiếng pháo truyền tới đường Kiếm Kiều không lắm rõ ràng. Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh mặt đối mặt ngồi trong phòng khách, từ nửa đêm đến tận trưa, cũng không nói với nhau một câu.

Buổi chiều hai giờ, Nhật quả nhiên khai chiến trên không. Tuy rằng tô giới là địa giới đặc biệt của quốc gia, người Nhật Bản không dám ném bom cũng không thể, nhưng khó bảo đảm không có chuyện ngoài ý. Cho nên Trầm Lương Sinh sớm bảo người hầu đem hầm trong hoa viên dọn dẹp, mơ hồ nghe thấy tiếng máy bay trên không, liền bảo mọi người đừng ở trong nhà nữa, khóa cửa kĩ càng, toàn bộ đi xuống lánh nạn.

Tần Kính cũng không dị nghị, đứng lên theo Trầm Lương Sinh ra ngoài, nhưng cũng hệt như cái xác không hồn, tâm sớm không biết phiêu đến chỗ nào.

Trầm Lương Sinh thấy cậu hoang mang lo sợ, chỉ đành ôm chặt cậu, đi đến hoa viên, tiếng bom đầu tiên bùng phát.

Tiếng ném bom vô luận cách xa bao nhiêu đều nghe thấy rõ ràng — thời khắc đó Tần Kính đột nhiên đứng lại, như là cuối cùng cũng hoàn hồn sống lại, bình tĩnh nhìn phía truyền đến tiếng nổ vang, Trầm Lương Sinh kéo cậu cậu cũng không chịu động, vừa muốn mở miệng, nhìn thấy biểu tình của cậu lại ngậm miệng.

Thần sắc như vậy, như là trong tiếng nổ vang sống lại, rồi lại nhanh chóng chết đi.

Rồi sau đó tại một tiếng nổ vang tiếp theo sống thêm một lần. Lại chết một lần.

Trong hầm chỉ thấp ngọn đèn nhỏ. Trong ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, Tần Kính không ngồi, Trầm Lương Sinh cũng đứng cùng cậu nhìn chăm chăm cửa hầm — kì thực cũng chỉ là cánh cửa, nhìn cũng không ra cái gì.

Chỉ có tiếng gầm rú không chút nào dừng truyền vào trong tai suốt bốn giờ.

Ngày 29, quân đội tân quốc chiến đấu hăng hái mười lăm tiếng đồng hồ, thương vong thảm trọng, mà Bắc Bình đã bị tàn phá, quân Nhật không ngừng tăng binh tới Thiên Tân, cuối cùng buổi chiều bốn giờ rút khỏi nội thành, về cứ điểm đợi mệnh.

Ngày Ba mươi, Thiên Tân thất thủ.

Hoàn chương 17

(*) Sự kiện cầu Lư Cầu: (7/7/1937) được xem là sự kiện mở đầu Chiến tranh Trung Nhật.

18. Chương 18

Qua ngày hôm sau, ban ngày Trầm Lương Sinh như thường tới công ty, buổi tối hẹn Kobayakawa, về đến nhà đã là hơn mười giờ, vào cửa liền nghe người hầu nói giữa trưa Tần tiên sinh tới, nói là tặng đồ cho ngài. Trầm Lương Sinh sớm đoán được Tần Kính sẽ thừa dịp hấn không ở nhà mà tới, cũng không hỏi nhiều, tùy tiện gật gật đầu.

Đồ Tần Kính đưa người hầu không dám tự tiện mở ra xem, liền đặt ở trên bàn trà ở phòng khách. Trầm Lương Sinh nhìn liếc qua, trừ bỏ hộp đồng mua nhà, còn có hộp mắt kính, ít nhiều làm cho hắn sững sốt — chính hắn sớm đã quên, cặp kính Tần Kính mang kia là hắn tặng.

Trả thì trả đi, dù sao cũng đã như vậy, so đo việc nhỏ không đáng kể này cũng không cần thiết. Trầm Lương Sinh như không có gì mà đem hộp kính cùng bản hợp đồng cất vào ngăn kéo ít dùng trong thư phòng, đến nỗi thủ tục sang tên gì đó, cũng chẳng muốn lo liệu — lòng người đều là thịt, về mặt tuy nhìn đoán không ra nhưng trong lòng tóm lại khó chịu. Trầm Lương Sinh cũng không hối hận, nhưng mà Tần Kính cùng với hết thảy liên quan đến cậu hắn cũng không muốn nhắc lại, thậm nghĩ nhắm mắt làm ngơ.

Người hầu trong nhà không biết rõ sự tình, tưởng ông chủ cùng Tần tiên sinh cãi nhau, nhìn ý tứ này chỉ sợ không phải chuyện nhỏ, thế là liên tiếp vài ngày mỗi người im hơi lặng tiếng mà làm việc, sợ đụng trúng nghịch lân của Trầm Lương Sinh.

Kết quả qua vài ngày, Trầm Lương Sinh cũng không giận chó đánh mèo phát hỏa, người còn giống nhau trước kia, tuy rằng cả ngày mặt lạnh tanh, nhưng cũng không khó hầu hạ, thế là tất cả đều thả lỏng tinh thần, nên làm gì thì cứ làm, nên thế nào thì cứ thế đó.

Ngày bình bình đạm đạm qua hơn một tháng, thời điểm giữa tháng chín, Trầm Lương Sinh nhận được một phong thư Vương Trân Ný từ Mỹ viết về. Kỳ thực sự kiện cầu Lư Câu mới vừa phát sinh không lâu, cô đã điện báo lại đây hỏi thăm tin tức, hiện nay lá thư này hẳn là ngại điện báo nói không rõ, muốn bổ sung thêm đầy đủ.

Thư không ngắn, kéo dài vài tờ, tới tới lui lui không ngoài là một ý tứ: Trong nước giờ biến thành như vậy cô cũng về không được, chỉ có thể lo lắng. May mắn trong nhà không có việc gì, nhưng ở Bắc Bình có người bạn lại chẳng liên lạc được, thật sự là lo chết người. Lại hỏi Trầm Lương Sinh có khỏe không, Tần Kính khỏe không, dặn dò nếu có chuyện gì nhất định phải gửi điện báo cho cô.

Trầm Lương Sinh thậm nghĩ có việc gửi điện báo cho cô thì có tác dụng gì chứ, nhưng cũng nhìn ra cô thật tâm lo lắng, giấy viết thư mờ mờ có thể thấy được nước mắt làm nhòe chữ, thế là cũng hồi đáp vài lời an ủi, còn nói chính mình tốt lắm, dừng một chút, tiếp tục viết: “Tần Kính vẫn khỏe, cậu ấy bảo tôi gửi lời hỏi thăm tới cô, cũng bảo cô nhớ bảo trọng, không cần lo lắng cho chúng tôi.”

Kỳ thật Tần Kính hiện giờ khỏe hay không, Trầm Lương Sinh dĩ nhiên không rõ. Chỉ là chuyện bọn họ đã chia tay mặc dù không cần nói với Vương Trân Ný, nhưng cũng không tất yếu lừa mình dối người.

Thư viết xong, Trầm Lương Sinh đọc lại một lượt, có chút ý định bỏ bớt một phần, nhưng nhìn câu chữ một hồi, cuối cùng vẫn là để nguyên.

Trung tuần tháng chín đã sắp vào thu, thời tiết nóng dần biến mất, chỉ vì còn không có mưa nên cũng không có cảm giác mưa thu lạnh lẽo. Ngày hôm đó đúng dịp cuối tuần, Trầm Lương Sinh khó được không ra ngoài, ở thư phòng viết thư hồi âm xong, lại không có việc gì ngồi một lát.

Cửa sổ thư phòng rộng mở, bên trong tràn ngập khí tức ẩm áp đầu thu, có một khắc hắn cảm thấy tựa như mình đã rơi vào mùa đông — Trầm Lương Sinh luôn rất tự chủ, lúc đầu điểm khó chịu này sớm bị hắn làm cho tiêu tan, cũng không có nhớ mãi không quên người kia. Nhưng có lẽ bởi vì một phong thư từ cố nhân, lại hoặc bởi vì một lời nói dối như vậy, thời khắc này hắn cuối cùng thoáng mở ra cõi lòng, không có việc gì ngồi đó, giống như nghe được một ít thanh âm nói cười trước đây, tự mình phiêu về mùa đông năm trước, thời gian tốt nhất cuối năm thối đến, khí trời lạnh mà tươi mát, trong lòng nhẹ đánh một cái chuyển, lại nhẹ bay đi.

Tiếp qua mấy ngày, cuối cùng đổ một cơn mưa to, ngày đột nhiên chuyển lạnh. Mưa từ đêm, Tần Kính chưa đóng cửa sổ, trên người chỉ đắp chăn mỏng liền bị đông lạnh ngủ không được. Giữa lúc tỉnh lúc mê cậu tựa như đột nhiên đã quên chuyện gì quan trọng, cùng thời tiết có liên quan.

Trời giá rét ... Mùa thu... Ôi! Tần Kính đột nhiên nhớ tới, lúc trước Trầm Lương Sinh từng nói qua, sinh nhật hắn vào bảy tháng. Kết quả tháng bảy xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu liền hoàn toàn quên bẵng.

Tần Kính mông mông lung lung suy nghĩ, mình ngay cả sinh nhật hắn đều đã quên, Trầm Lương Sinh sẽ không mất hứng đi. Lại định ngày mai sau khi tan trường đi cửa hàng lượn một vòng, mua một phần quà

nhận lỗi cùng hần.

Đợi đến lúc nghĩ nên mua cái gì Tần Kính mới vừa hoàn toàn tỉnh lại, suy nghĩ cẩn thận chính mình cái gì cũng không cần mua — bọn họ kỳ thật đã chia tay, không còn quan hệ gì nữa.

Tần Kính trở mình, muốn đi tìm thêm chăn lại lười động. Mưa đêm tí tách rơi xuống, dần dần mưa to hơn, Tần Kính quần chặt trong chăn, nghe tiếng mưa rơi ngủ tiếp, ngày hôm sau tỉnh dậy lại phát hiện có chút nghẹt mũi, có lẽ đã bị cảm. Mí mắt cũng nặng trĩu mở không nổi, giống như khóc sưng lên, nhưng vỏ gối lại khô khốc....

Thời tiết lại tiếp tục lạnh, ngày Trầm Lương Sinh về đến nhà dùng cơm chiều rồi lên lầu, chốc lát lại đi xuống hỏi: ” Tắm tắm trong phòng khách là ai lỗi ra?”

Nữ hầu không rõ ý tứ của hần, liền đáp do mình thấy trời lạnh nên trải ra.

“ Đã giặt qua rồi?”

“ Đúng vậy, nhưng không phải em...”

“ Không có việc gì, cô đi đi.”

Người hầu nghe vậy vội rời đi, trong lòng thầm nghĩ ông chủ đối với việc bài trí trong nhà chưa từng quan tâm, hôm nay sao tự dưng hỏi tới. Cô có chút sợ tắm tắm da bạch hổ kia phạm vào kiêng kị của Trầm Lương Sinh, nhưng lại thấy vật quý giá như vậy không lấy ra trải, để xó đọng bụi thực lãng phí a.

Tháng mười Trầm Lương Sinh như thường về biệt thự chính cùng Trầm phụ nói chuyện, khi tán gẫu nghe ông cổ hòng có chút ám ách, liền hỏi ông liệu có phải bị cảm, đã uống thuốc hay chưa.

Trầm Khắc Thần khoát tay nói: “Cổ hòng này giữ chứng lâu rồi, nuốt đồ ăn cũng đau.” Còn nói thuốc Đông y uống không ít, chính là không thấy khá, có lẽ là mùa hè lại tái phát, bị nhiệt tích tụ, điều trị nhiều ngày mới có thể thuyên giảm. Thở dài: “Nhiều tuổi rồi, thân thể chính là không bằng trước kia.” Nói xong, trên mặt ông bỗng chốc thêm vài phần già nua.

“Thuốc Đông y uống không đỡ thì khám Tây y, ngày mai con gọi Lewis lại đây một chuyến.”

Lewis là bác sĩ, cũng là bạn của Trầm Lương Sinh, từng được hần giới thiệu với Trầm phụ làm bác sĩ gia đình, chỉ là bởi vì Trầm phụ cảm thấy thuốc tây độc tính quá lớn, không ôn hòa như Đông y, nên cũng không gọi hần qua xem bệnh được mấy lần.

Hôm sau Lewis đến đây, nghe nói Trầm phụ cổ hòng đau đã lâu, liền đề nghị ông làm nội soi thanh quản. Trầm Khắc Thần không muốn, bị Trầm Lương Sinh khuyên hai câu kết quả vẫn nghe theo.

Bất quá khám cũng không ra vấn đề gì, cuối cùng chỉ kê chút thuốc giảm nhiệt. Mãi đến một tháng sau, Trầm phụ cơn ho càng lúc càng kịch liệt, có ngày ho ra cả máu, lúc này mới luống cuống lo sợ, làm một bài kiểm tra tổng quát.

Khi có kết quả kiểm tra, cũng là Trầm Lương Sinh đi nhận, điều này làm cho hần đã có chút chuẩn bị tâm lý. Bác sĩ uyển chuyển giải thích một chút bệnh lý, rồi nói tiếp loại ung thư vòm họng này không dễ phát hiện, hiện tại giải phẫu cũng không phải không được... Trầm Lương Sinh nghe hần ngập ngừng, trực tiếp cắt ngang, hỏi lại mức độ thành công của ca giải phẫu, cuối cùng kiên định nói: ” Vậy làm phẫu thuật đi.”

Trầm phụ đầu kia Trầm Lương Sinh nói một nửa giấu một nửa, chỉ nói cho ông là cổ hòng có một khối u, cắt đi là ổn. Nhưng Trầm phụ không phải kẻ ngốc, trong lòng ít nhiều đã có chút đoán được sự tình.

Trầm Khắc Thần tuy rằng mấy năm gần đây nhất gan, nhưng coi như là đi qua sóng gió, chuyện tới trước mắt ngược lại trấn tĩnh, bình tâm tĩnh khí tiếp nhận phương án giải phẫu, lạc quan cho rằng vẫn có hy vọng chữa khỏi.

Trầm Lương Sinh tìm mọi cách hỏi thăm, cuối cùng dùng nhiều tiền mời một vị bác sỹ giải phẫu người Mỹ ở Thượng Hải, kết quả giải phẫu cơ bản làm người ta vừa lòng. Bệnh tình giống như được không chế, Trầm Khắc Thần âm thầm cảm thấy được chính mình đại nạn không chết tất có hậu phúc, tinh thần cũng phần chấn lên nhiều.

Tháng mười hai năm nay Bắc Bình thành lập “Chính phủ Trung Hoa dân quốc lâm thời”, ở Thiên Tân thiết lập trật tự, hội duy trì trị an liền giải tán. Kobayakawa vẫn như cũ muốn thuyết phục Trần Lương Sinh tham chính làm việc cho mình, nhưng Trần Lương Sinh khi đó đang bẽ bộn chuyện liên lạc giải phẫu cho Trần phụ, trước từ chối nói mình không có lòng dạ nào nghĩ đến chuyện này, sau còn nói chờ Trần phụ thân thể tốt hơn thì bàn lại, kéo dài cho tới tháng hai sang năm, kết quả vẫn không giải quyết được gì.

Bất quá Trần Lương Sinh lời này cũng không hẳn chỉ là tìm cớ — nói đúng ra với tình hình của Trần phụ, hẳn cách điều mình muốn không quá xa nữa, lại phát giác mình nửa điểm cũng không cao hứng.

Thường ngôn nói nhân chi tương tử kỳ ngôn dã thiện(*), nhưng hóa ra mắt thấy người sắp bước chân vào quỹ môn quan, Trần Lương Sinh chờ ngoài phòng giải phẫu trong đầu tới tới lui lui nghĩ đều không phải Trần Khắc Thần trước kia bạc đãi hẳn như thế nào mà là sau này làm sao để phụng dưỡng ông thật tốt.

Tháng ba chuyển sang mùa xuân, vạn vật hồi sinh, bệnh tình Trần phụ lại đột nhiên chuyển biến thất thường. Lúc này bác sĩ không dám đề nghị giải phẫu lần thứ hai, thân thể Trần Khắc Thần cũng chịu không nổi chữa trị, chỉ có thể dùng thuốc điều dưỡng, về sau sống một ngày thì chính là biết một ngày.

Điều kiện phòng bệnh dù sao cũng không nề như ở nhà, thế là tháng tư Trần phụ xuất viện, mời hai y tá tới chăm sóc, lại mời Lewis mỗi ngày đều lại đây xem tình hình. Trần Lương Sinh tiếp theo chuyển về ở biệt thự chính, anh trai hẳn cũng mỗi ngày ghé qua một lần, là thật sự hiếu thuận hay là vì tính toán gì thì chỉ bản thân hẳn rõ.

Trần Khắc Thần biết mình không sống được bao lâu nữa, nhưng không dám nghĩ đây là báo ứng — ông hết lòng tin rằng còn có kiếp sau, nếu đây là báo ứng, vậy xuống dưới không phải tiếp tục chịu tội. Trần Lương Sinh nghiền ngẫm tâm tư của ông, dùng tiền mời vị “đại sư Phật pháp tinh thâm” giảng kinh cho ông, từng câu từng chữ đều là lời khuyên giải, còn kém nói rõ ông kiếp sau có thể đầu thai tiếp tục hưởng phúc.

Giữa tháng tư Trần phụ thừa dịp chính mình còn thanh tỉnh, lo lắng tìm luật sư, lại mời lão gia dưới quê lên giao đãi chuyện hậu sự. Anh hai Trần Lương Sinh có lớn mà không có khôn, nói bóng nói gió hỏi dò di chúc Trần phụ, Trần Lương Sinh ngược lại bất động thanh sắc, lòng thầm nghĩ kia đều là người trung thành với cha, nếu có kẻ hở tôi đã xuống tay nào để tới lượt anh?

Kết quả không ngoài sở liệu, anh hai của hẳn chân trước hỏi thăm chân sau Trần phụ liền biết, tức giận đến đầm giường lại không có khí lực, cổ họng đau lại chẳng thể mắng người, cuối cùng từng ngậm từng ngậm hít khí, Lewis vội vàng tiêm thuốc an thần cho ông, xác định không sao mới rời đi.

Trần phụ một giấc ngủ tới sáng ngày hôm sau, khi mở mắt mơ mơ hồ hồ thấy bên giường một người đang ngồi, dáng mặt như vậy tựa như là gương mặt ông thích nhìn nhất, liền vội vã đưa tay lần tìm tay người nọ, nỗ lực lên tiếng gọi: “... Trân Trân.”

Trần Lương Sinh ngồi ở bên giường cảm giác được Trần phụ cầm tay của mình nhưng không nghe rõ lời ông, cúi đầu nhẹ nhàng hỏi một câu: “Cha nói cái gì?”

Trần phụ lại không lên tiếng, nhìn Trần Lương Sinh chậm rãi lắc đầu, đột nhiên nước mắt chảy xuống. Rồi sau đó yên lặng nhắm mắt, làm như tinh thần không tốt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

19. Chương 19

Trần Lương Sinh đã hai ngày không tới công ty, hôm nay thế nào cũng phải đi một chuyến thế là nhìn Trần phụ vài phút, kêu y tá vào chăm sóc người, còn mình thì rời khỏi, vừa xuống lầu vừa đốt điều thuốc.

Xuống hơn nửa cầu thang, Trần Lương Sinh đột nhiên đứng lại, hậu tri hậu giác ý thức được Trần phụ vừa mới nói gì — hẳn phát hiện mình thế nhưng cơ hồ đã quên, tên tiếng Trung mẹ của hẳn là có một chữ “Trân”.

Thời khắc đó Trần Lương Sinh cuối cùng thừa nhận chính mình cảm thấy cô độc — sinh mệnh hẳn một người tiếp một người rồi bỏ hẳn, hẳn cho rằng hẳn không bận tâm, không bận tâm đến cơ hồ đã quên tên mẹ đẻ của mình.

Có lẽ có ngày nào đó hẳn thật có thể quên hết thấy tên mọi người, những người đã rời bỏ hẳn cũng như những người sắp sửa rời đi. Nhưng mà thời khắc này Trần Lương Sinh lại phát hiện mình sợ hãi, tại giây phút yếu ớt này, trong nhà tràn ngập hơi thở tử vong, sợ hãi một ngày kia trong đầu biến thành một mảnh trống rỗng.

Hắn đứng ở cầu thang yên lặng hút hết điều thuốc, có một giây nọ hẳn muốn cứ như vậy lái xe đi tìm một người, chỉ vì nói cho cậu biết, hẳn nhớ cậu.

Nhưng rốt cuộc vẫn lái xe đến công ty, chạng vạng trước khi quay về biệt thự chính ghé qua nhà bên Kiều Kiều một chút, từ trong thư phòng tìm ra cuốn mười bốn bài thơ Bồ Đào Nha kia, đó là di vật duy nhất của mẹ mà hẳn còn giữ gìn.

— Nếu như phải chọn một người để nhớ trong số những người đã rời đi hoặc sắp sửa rời đi, hẳn quyết định chọn mẹ của hẳn.

Đêm nay Trần Lương Sinh đem tập thơ tiếng Anh cũ kĩ đặt ở đầu giường, trước khi ngủ liền tùy ý lật tới một tờ, đọc từng dòng từng chữ, ở một trang kết nào đó ngừng lại, nhìn qua hai lần, im lặng khép sách, những điều này khơi gợi lại câu chữ trong kí ức về mẹ hẳn.

“Chính là tôi cho người thấy.

Tôi nhìn thấy tình yêu, còn thấy được kết cục của tình yêu.

Nghe được phủ ngoài kí ức một mảnh tịch liêu.

Tựa như từ nói cao vạn trượng nhìn xuống

Chỉ thấy sóng biển cuộn cuộn đổ về biển lớn.”

Cuối tháng sáu Trần phụ dầu hết đèn tắt, cuối cùng rời bỏ nhân gian. Ở trên báo đăng một mẫu tin cáo phó, Tần Kính dĩ nhiên cũng nhìn thấy, cầm tờ báo ngăn ngờ một hồi lâu, trong lòng một lần lại một lần tự nói với mình: là mày muốn cùng anh ấy phân rõ quan hệ, mày không thể lại đi tìm anh ấy.

Tiểu Lưu cũng nhìn thấy cáo phó, đêm đó đi tìm Tần Kính, cũng không nói việc này, chỉ đem theo ít đồ ăn, nén giận: “Anh mấy ngày nay bận bịu cái gì, lại bảo không rảnh về ăn cơm, mẹ bắt em mang đồ qua cho anh.”

Lời tuy là oán giận nhưng tâm tư cũng là ý tốt. Tiểu Lưu giám sát Tần Kính ăn xong rồi, còn nói một câu: “Em không đưa cơm qua anh liền bỏ bữa không ăn đúng không? Tự anh nhìn lại mình xem, em đây một người đều thành gấp ba anh a.”

“Em là nói bề ngang hay là nói chiều dọc hơn anh đây?” Tần Kính cười cười, rũ mắt thu dọn chén đĩa, chuẩn bị đem vào rửa.

Tiểu Lưu thấy cậu còn có thể đùa giỡn, ít nhiều thả lỏng tâm tình, cũng không muốn khuyến khích Tần Kính đi tìm Trần Lương Sinh — thấy bọn họ chia tay hẳn rất vui, hơn nữa hơn nữa năm này Tần Kính tuy rằng người gầy đi trông thấy, nhưng tinh thần coi như không tồi, có thể thấy được đau dài không bằng đau ngắn, không có gì mà chẳng thể vượt qua.

Kỳ thật Tần Kính gầy đi hơn phân nửa là bởi vì bận rộn. Thiên Tân tình hình bất ổn, nhưng phía Bắc Bình càng tệ hơn, năm trước hội cứu quốc Hoa Bắc từ Bắc Bình chuyển đến Thiên Tân. Các giáo đoàn kết một lòng, không triệt tiêu môn học quốc văn, không sửa chữa sách giáo khoa, kiên quyết phản kháng người Nhật Bản thi hành giáo dục nô lệ hoá. Thánh Công là trường nữ sinh, học sinh vốn ít, hiện nay tình hình lại khó khăn, nhưng việc học nhất định phải lo liệu trước nhất, còn muốn ý tưởng làm được lớn hơn nữa thì càng tốt. Tiểu hài tử Nhật Bản mà muốn Trung Quốc chúng ta học ngôn ngữ ngoại xâm, đừng có mơ!

Tần Kính hơn nửa năm này vừa hỗ trợ bên trường học, vừa theo lão Ngô làm việc, thăm phát truyền đơn kháng Nhật cùng trung cộng Thiên Tân, xuất bản tiểu báo kháng nhật, mãi đến sau này thể cục càng lúc

ác liệt, báo chí truyền đơn in ấn không được liền viết tay từng tờ một — rất nhiều năm rồi, ngoại hiệu tiểu Tàn tẩu sớm không ai kêu, vị văn nhân viết chúc phúc kia sớm qua đời, nhưng lưu lại hậu thế có thể đời đời ca tụng:

“Cái gì là đường? Chính là nơi chưa từng là đường người ta đi lên, từ những bụi gai mở ra thành đường.”

Trong tang lễ Trầm phụ, Trầm Lương Sinh một thân tây trang đen đứng sau anh trai hấn, cũng không rơi lấy một giọt lệ. Anh hấn ngược lại khóc lóc thảm thiết, giống như lúc này khóc nhiều hai tiếng, sau này liền có thêm hai phần di sản vậy.

Di chúc Trầm Khắc Thần cũng không ngoài dự kiến Trầm Lương Sinh — Trầm phụ dẫu chán ghét đứa con lớn không ra gì, nhưng cũng không bạc đãi hấn, mặc dù không đem quyền kinh doanh Trầm gia giao cho hấn, lại lưu cho hấn một nửa bất động sản. Nếu hấn thật có thể tu chính, phần đất đai này cũng đủ hấn sống sung túc nửa đời sau.

Anh trai Trầm Lương Sinh đối với việc phân chia như thế cũng không có dị nghị — hấn biết số tiền này đều là tiền chết, nhưng chuyện làm ăn của Trầm gia hấn đã sớm không quản nổi, hiện tại chia như vậy hấn hết sức hài lòng.

Trầm Lương Sinh cũng không phải không hài lòng, bất quá lấy hiểu biết hấn đối với anh hai, rất rõ hấn là kẻ chẳng thể đổi thay, nhà cùng đất này trong tay của hấn căn bản giữ không được. Trầm phụ khi còn tại thế, Trầm Lương Sinh vẫn chưa đụng đến anh hai hấn bao giờ, trái lại đôi khi còn giúp đỡ, cũng là bởi vì hấn biết Trầm phụ đều xem trong mắt, nghĩ muốn xuống tay bây giờ còn không phải thời điểm.

Hiện giờ Trầm phụ đã chết, Trầm Lương Sinh không còn cố kỵ, nửa phần tình cảm anh em cũng không lưu lại, sau mấy tháng quang minh cùng cả âm thầm ngáng đường anh hai hấn, nếu Trầm phụ nhân sớm đã qua đời biết, nhất định sẽ biến thành lệ quỷ trở về xé xác hấn.

Trầm Lương Sinh thời điểm năm đó về nước, cũng không tồn tại ý niệm báo thù cho mẹ, nhưng sáu sáu năm, lại thật sự là hoàn trả đầy đủ — anh trai Trầm Lương Sinh chết, vì nghiện thuốc phiện mà chết, đến tội cùng là tại sao nghiện, lại vì sao mấy tháng liền mất mạng, thì không ai rõ.

Lý Uyển Nhân vào lúc Trầm phụ qua đời tức khắc về nhà mẹ đẻ náo loạn một hồi, cuối cùng như nguyện kết thúc đoạn hôn nhân danh nghĩa này. Sau khi nghe tin chồng cũ chết, giữa lúc kinh ngạc lại ôm tiếc hận, hận lý hôn quá sớm, tiền vẫn bị chia quá ít. Nhưng tiếc nuối xong lại nghĩ kỹ, lại cảm thấy lạnh toát cả người, lúc này mới có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy chuyện này tám phần cùng người em chồng kia không khỏi có liên quan, thậm chí nghĩ cái gì gọi là ăn tươi nuốt sống giờ mình cũng thật xem như mở mang kiến thức.

Ngày 1 tháng một năm dân quốc thứ hai mươi tám, sắc trời vẫn âm trầm, có lẽ là sớm muộn gì cũng sẽ đổ một trận tuyết.

Trầm Lương Sinh ngày hôm đó về đến nhà, người hầu vừa tiếp nhận áo khoác của hấn, vừa thấp giọng báo: “Có vị tiểu thư họ Thôi tìm ngài, vẫn không chịu đi, em thấy ngoài trời lạnh quá nên để cô ấy vào nhà đợi.”

Người hầu nói lời này là bởi vì Trầm Lương Sinh lập ra quy củ, khi hấn không ở nhà có người lạ tìm đều mời về trước, đừng để ai vào nhà.

Trầm Lương Sinh căn bản không nhớ rõ chính mình nhận thức ai họ Thôi, nghe vậy nhíu mi hỏi: “Người đâu?”

“Đang ngồi chờ ở đại sảnh.”

Thế là Trầm Lương Sinh lúc này mới chú ý tới một người ngồi trên sô-pha — vị Thôi tiểu thư không tiếng động ngồi ở đằng kia, nói là tới tìm Trầm Lương Sinh, lúc này lại giống hồn du tạt đầu đầu, trong tay cầm chén trà nguội người, đứng là bộ dáng nức nở chực khóc.

Trầm Lương Sinh vừa đi qua vừa đánh giá cô, tin tưởng chính mình chưa thấy qua người này, nhưng cũng biết vì sao người hầu lại mời cô vào — Thôi tiểu thư này mang một bụng bầu lớn, quả thực chẳng thể nhẫn tâm để cô ngoài trời gió lạnh.

Trầm Lương Sinh đi đến gần, người ngồi trên sô-pha lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy, bất an mà nhìn hấn, ngay cả lời chào cũng không dám nói.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Tuy rằng không quen biết xuất phát từ lễ phép cũng không thể đuổi ra ngoài, Trầm Lương Sinh ngồi xuống, thấy cô còn đứng, liền khách khí mời, “Ngồi đi.”

“Tôi họ Thôi...”

“Ừ, mời ngồi.” Trầm Lương Sinh thấy cô ghen nửa ngày mới thốt ra ba chữ, đành phải nhẫn nại hỏi: “Thôi tiểu thư tìm tôi có việc?”

“... Trầm thiếu gia.”

Đối phương cũng không ngồi, vừa nói ba chữ, nước mắt liền ào ạt tuôn chảy, khóc nói không rõ lời, ngược lại hết như Trầm Lương Sinh bội tình bạc nghĩa với cô, quả thực chẳng hiểu làm sao.

Trầm Lương Sinh rõ ràng chính mình căn bản không thiếu nợ gì cô, nhưng cũng bó tay, liền gọi người hầu đưa khăn cho cô lau nước mắt, kiên nhẫn hỏi từng câu từng câu, mới đại để hiểu được là chuyện gì.

Vị Thôi tiểu thư này cũng không phải người bản địa, tên là Chiêu Đệ, chỉ là cái tên thông thường, người cũng không quá nổi bật, chỉ có thể nói là trắng trẻo thanh tú, bất quá con người tính tình mềm yếu, nhìn có vẻ hết sức điềm đạm đáng yêu.

Cô vốn là theo ông chủ đến Thiên Tân làm giúp việc, sau bị anh trai Trầm Lương Sinh nhìn trúng, trộm đường bên ngoài, cũng không dám cho Lý Uyển Nhân biết. Lúc trước khi hấn chết cũng không mấy để ý cô, hiện tại người đã chết, còn lại nữ nhân không danh không phận mang bụng bầu lớn, dựa vào tiền tích góp chống đỡ hai tháng, phòng thuê sắp sửa bị chủ cho thuê thu hồi, ngay cả chỗ ngủ cũng bị mất, mới cố lấy dũng khí tìm tới Trầm Lương Sinh.

Trầm Lương Sinh không biết đứa bé trong bụng cô có thật là của anh trai hấn hay không — có phải hay không đều cùng hấn không quan hệ, người hấn cũng đã xuống tay — lập tức cũng không nhiều lời, càng đem tình hướng tỉnh lược, trực tiếp hỏi cô: “Cô nói số tiền cần đi.”

“Không phải, tôi không phải đòi tiền...” Thôi Chiêu Đệ đời này tính tình yếu đuối chịu thiệt, lúc trước bị anh trai Trầm Lương Sinh chiếm đoạt, nhưng lại hồ đồ theo hấn, hiện giờ lại chỉ biết khóc, nói không đòi tiền, lại không nói rõ chính mình đến tột cùng muốn cái gì.

Trầm Lương Sinh đối anh trai hấn tâm ngoan thủ độc tới cùng cực, nhưng cũng không nghĩ bắt nạt một nữ nhân, thấy thế đứt khoát mặc cho cô khóc đến chán, mình thì dựa vào sô-pha hút thuốc lẳng lẳng nhìn cô khóc, cuối cùng cũng chịu ôn nhu khuyên cầu: “Đừng khóc, nếu không ăn chút gì đó rồi nói tiếp?”

Hấn chịu an ủi cô như vậy cũng không phải bởi vì cái gì khác — nguyên nhân trong đó Trầm Lương Sinh chính mình kỳ thật không muốn thừa nhận — bất quá là bởi vì khóe mắt của cô cũng có một nốt ruồi nhỏ, kì thực bộ dạng cùng người kia không giống nhau chút nào, chỉ đơn giản là một nốt ruồi nhỏ, hấn thấy nàng rũ mắt rơi lệ, liền sẽ không có biện pháp nhìn cô buồn phiền.

“Tôi... Tôi không cần cái khác...” Thôi Chiêu Đệ được Trầm Lương Sinh khuyên một câu, thực sự chậm rãi ngừng khóc, miệng nói lời vẫn rất lộn xộn, “Đứa nhỏ tôi tự nuôi, tôi nhất định đối xử tốt với nó... Tôi chỉ muốn xin một tấm vé xe trở về...”

Thôi Chiêu Đệ chưa từng đi học, nói không rõ ràng lắm, làm việc cũng không có kết cấu. Cô kỳ thật là sợ Trầm gia vạn nhất muốn nhận đứa bé này, cô liền giữ không được cốt nhục của bản thân, hai tháng khổ sở chống đỡ cũng không dám tìm tới cửa. Tuy rằng lúc trước dùng tiền viết thư về quê nhà, chờ được hồi âm, thấy cha mẹ còn chịu chấp nhận cô, rốt cuộc có đường sống, nhưng cũng không có tiền mua vé xe về, lại không dám mở miệng với người nhà, cũng không biết mượn ai, lúc này mới tìm được Trầm Lương Sinh — có thể thăm dò được địa chỉ xem như cô cũng có chút bản lĩnh.

Trầm Lương Sinh nghe cô nói như vậy, thật khó được có lúc nổi lòng tốt. Nguyên do lúc này cùng người kia không quan hệ, chỉ là bởi vì nghe ra cô đối với đứa nhỏ trong bụng rất khẩn trương, mặc kệ là của ai, làm mẹ đứa nhỏ, ít nhiều chạm được đến dây cung trong lòng hấn. Đợi hỏi rõ cô ngay cả chỗ ở cũng bị mất, liền quyết định tiền phạt tiền đến Tây thiên, trước an bài người ở lại phòng cho khách hai ngày, chờ mua được vé xe sẽ đưa cô về.

Thôi Chiêu Đệ là một nữ nhân không có chủ kiến, Trầm Lương Sinh nói gì thì chính là thế đó, cuối cùng liền xách bọc đồ nhỏ vào Trầm trạch ở, cả ngày ở trong phòng, không dám tùy tiện ra ngoài nửa bước, lại càng không dám ngồi cùng bàn ăn cơm với Trầm Lương Sinh, chỉ tự nhủ hắn cùng anh trai hắn không giống nhau, là một người tốt.

Trầm Lương Sinh đương nhiên cùng hai chữ người tốt cách rất xa — hắn khi dồn người vào chỗ chết không nghĩ tới còn xuất hiện một người như thế, hiện nay người đã chết, hắn coi như là gián tiếp hại cô, chỉ có thể ở phương diện tiền tài bồi thường một ít.

Thôi Chiêu Đệ đầu tiên là không dám nhận, Trầm Lương Sinh vẻ mặt chớ có trái lời nói : “Cho thì cô cầm đi.” Thế là vẫn nhận, trong lòng càng cảm thấy hắn thực tốt.

Vé xe lửa mua vào ngày 22 tháng một, kết quả ngày 21 đổ một trận tuyết lớn.

Ngày 22 là cuối tuần, Trầm Lương Sinh cũng không bận việc gì, liền nói tiễn cô ra nhà ga.

Trầm Lương Sinh tìm người đưa cô đi là tiểu thư kí ở công ty, vừa lúc quê ở phương nam, nghe ông chủ nói cho cậu nghỉ tết âm lịch, tiền công lại vẫn được hưởng, lúc ấy vui không tả xiết, ngày đó xuất phát hớn hở kéo hai va-li đồ to tới Trầm trạch, ngay cả Trầm Lương Sinh cũng nhin không được có điểm buồn cười nói cậu: “ Cậu đây là đem cả nhà về đi?”

“ Sao có thể chứ, chỉ là mang theo ít đặc sản về cho gia đình ở quê thôi.”

Tiểu thư kí mới hơn hai mươi, người vô cùng hoạt bát, nghĩ đến sẽ cùng vị Thôi tiểu thư này ở chung một đường, liền chủ động tìm nàng nói chuyện, lại không đợi lái xe đã ra tay giúp cô xách đồ — Thôi Chiêu Đệ vốn không có hành lý gì nhiều, vẫn là Trầm Lương Sinh thấy quần áo mùa đông của cô cơ hồ đều thiếu, giúp cô mua thêm vài bộ.

Tuy nói mang thai, nhưng Thôi Chiêu Đệ kỳ thật vừa mới tròn mười chín, ngượng ngùng cùng tiểu thư kí nói chuyện, lại ngượng ngùng không đáp lời, cuối cùng liền người ta hỏi một câu cô đáp một câu, cúi thấp đầu, vẫn là đáng vẻ diễm đạm đáng yêu kia.

Trầm Lương Sinh đứng ở một bên nhìn bọn họ, cảm thấy được hai đứa nhóc này nhìn như vậy giống hệt đôi vợ chồng son — hắn năm hai mươi tám tuổi, so với bọn họ lớn còn không bao nhiêu, giờ khắc này bỗng nhiên cảm thấy mình già rồi, nhìn bọn họ giống như nhìn thế hệ tiếp theo, không ngờ là mang tâm tình trưởng bối.

Hành lý xếp đầy đủ, người cũng lên xe, tiểu thư kí ngồi ở ghế phụ lái, Trầm Lương Sinh cùng Thôi Chiêu Đệ ngồi hàng ghế sau, lúc này chẳng hiểu tại sao lại mang theo tâm tư người làm trưởng bối, dặn một câu: “Trên đường đi cẩn thận.”

Thôi Chiêu Đệ cúi đầu dạ một tiếng, xe ra khỏi cổng Trầm trạch, rẽ trái mấy thước, Trầm Lương Sinh đột nhiên cả người quay lại đằng sau, miệng vội vàng hét: “ Dừng xe!”

Ngày tuyết rơi đường khá trơn, tài xế đạp thắng gấp nhưng xe trượt một đoạn mới dừng lại. Thôi Chiêu Đệ không kịp đề phòng, thân mình lao đảo, vội lấy tay bảo vệ bụng.

Cô không biết hắn xảy ra chuyện gì — tuy rằng cùng Trầm Lương Sinh ở chung thời gian không lâu, nhưng trong đầu cô đã đem hắn đặt lên chỗ cao, quả thực xem như Bồ Tát, cao không thể leo tới, không phải tục nhân, cũng không có hi vọng ái ố.

Thế nhưng hiện tại cô thấy hắn cơ hồ là kích động đẩy cửa xuống xe, sau khi xuống rồi lại đứng bất động, liền cũng lớn mật tiến đến bên cạnh cửa kính ngó xem, mặt dán lên cửa kính ô tô nhìn phía sau.

Bọn họ vì muốn tới nhà ga nên lên đường sớm, đường Kiếm Kiều bên này lại vắng vẻ, trên đường trừ xe bên này ra, chỉ có xa xa ở góc đường bóng dáng một người.

Cô phát hiện Trầm Lương Sinh đang nhìn người kia, lại có điểm bồn chồn thăm nghĩ: Có phải hắn nhận thức người kia? Nhưng tại sao chỉ đứng ngẩn ngơ nhìn mà không lên tiếng gọi?

Hoàn chương 19

(*) Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện, điều chi tương vong, kỳ minh tối ai: con người sắp chết thì bao giờ lời lẽ cũng thiện lương, hiền lành, con chim sắp chết thì tiếng kêu của nó là ai oán nhất. (Xuất phát từ “Luận ngữ”: Tăng Tử lâm bệnh, Mạnh Kính Tử hỏi thăm)

20. Chương 20

Tần Kính lần này tìm đến Trầm Lương Sinh là có chính sự liên quan đến mạng người, không phải vì bản thân, mà là vì tiểu Lưu.

Kỳ thật tiểu Lưu cũng không làm ra chuyện lớn gì — tiểu tử này nhìn tựa tựa phật Di Lặc, cả ngày hípc đôi mắt nhỏ, nhưng cũng là người có tâm huyết tính tình trượng nghĩa, chính là biết mẹ tuổi đã cao, ba em gái thì hai đứa còn chưa gả chồng, trên người mình trọng trách nuôi sống một nhà già trẻ, không dám không làm một “Thuận dân”. Tần Kính bình thường làm gì cũng không nói với hắn, thậm chí ngay cả nhà họ cũng ít ghé qua, chính là sợ chẳng may mình có xảy ra cái gì không hay liên lụy đến hắn.

Bất quá cho dù rơi vào tay giặc, bị người Nhật Bản khống chế báo chí dư luận, nhiều ít cũng thu được chút tin tức bên ngoài — quân Nhật khi công tiến Nam Kinh cũng đủ khiến bọn hắn mỗi người chết không yên lành, chết một ngàn lần cũng chuộc tội không hết — tiểu Lưu không thể làm gì, chỉ ghen trong lòng, sau cùng vài anh em hợp lại tính kế, liền cùng nhau diễn tiết mục châm biếm bọn Hán gian, trên đài nói “Chuyên xưa hư cấu” — nghe cũng biết là chuyện gì, không dám vạch trần, cùng nhau mắng vài ba câu hết giận thôi.

Kết quả cuối tháng mười năm trước, có nguy cảnh tìm tới quán trà, không có chứng cứ rõ ràng thì bắt tiểu Lưu mang về cục cảnh sát thẩm vấn, chung quy là vì vôi tiền. Em gái của Tiểu Lưu hoảng sợ, đi tìm Tần Kính Tần Kính vội vã mang tiền lo liệu, kèm thêm khuôn mặt tươi cười xin lỗi chuộc người về, tiểu Lưu cũng không còn dám diễn mấy tiết mục ngầm châm biếm này nữa, lại không ngờ tới qua hai tháng sau, lại bị bắt tới cục cảnh sát.

Lúc này chuyện tình đã vượt mức khống chế — không chỉ mình tiểu Lưu xui xẻo mà còn những người khác cũng bị bắt giữ oan uổng, bởi vì người Nhật Bản nhận thấy Trung cộng ở khu kiến lập Bình Tân nổi lên tuyên giao thông chuyển vận tiếp tế tiếp viện được phẩm bí mật, hạ lệnh tra tìm ” Cộng phỉ ở Thiên Tân”. Nguy cảnh vì muốn tranh công trước mặt người Nhật lung tung bắt người, ngay cả tiền cũng không mua chuộc được, Tần Kính nghe được mọi người bị bắt sẽ bị đưa đến cơ sở quân Nhật, vì vậy dặn dò em gái tiểu Lưu chăm sóc mẹ cẩn thận rồi đi tìm Trầm Lương Sinh.

Sáng sớm ngày 22 Tần Kính đi Kiểm Kiều, khi đang ngừng lại nhìn cửa sắt quen thuộc, đứng ở góc đường một lúc lâu. Cậu cảm thấy bản thân làm chuyện này thật sự vô lý — lúc trước là chính mình quyết ý muốn cùng Trầm Lương Sinh phân rõ, ngay cả cha của hắn mất cũng không chịu đi thăm hắn, hiện giờ cần giúp đỡ mới tìm đến, Tần Kính không biết Trầm Lương Sinh sẽ nghĩ về mình như thế nào.

Nếu như là chuyện của mình cậu chắc chắn sẽ không làm phiền Trầm Lương Sinh, nhưng hiện nay là mạng của người thân cậu. Tần Kính im lặng suy nghĩ một lát, vừa định nhắc chân cất bước, liền thấy cửa sắt mở rộng, có một chiếc xe hơi chạy ra ngoài. Cậu không biết Trầm Lương Sinh ở nhà hay trên xe, đang do dự phải mở miệng thế nào, lại thấy xe đột nhiên dừng lại, người kia đẩy cửa xuống xe, đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm mình.

Ở ngã tư đường vắng lặng, cách nhau không đến một trăm mét, Tần Kính thấy không rõ khuôn mặt Trầm Lương Sinh, trong đầu chỉ có từng nét từng nét phác họa dáng mặt của hắn.

Hai người tới bước đường này, cậu chưa từng hỏi hận, nhưng trong lòng thì rất rõ ràng, kỳ thật cậu vẫn thích hắn. Dẫu không nên thích, cậu vẫn cứ thích.

Khi không thấy người này, tựa hồ tình cảm không thỏa đáng này cũng không sao cả, mỗi ngày vội vội vàng vàng, đều không phải là thường xuyên nhớ hắn. Thời điểm ngẫu nhiên khó chịu, giấu lại con đường này là tự mình chọn, cũng sẽ không sao hết.

Thế nhưng hiện tại gặp lại... Tần Kính đột nhiên cảm thấy trái tim đau nhói. Không phải ần ần, mà là thật sự đau, đập một chút lại ngừng một chút, đầu óc đều có chút hỗn loạn, chỉ cảm thấy một mảnh mờ mịt chói lòa, giống ánh nắng ngày chia tay ấy, cũng giống như con đường phủ tuyết lúc này.

Tần Kính yên lặng nhìn hần hồi lâu, cuối cùng lấy lại tinh thần, bước về phía đối phương.

Trầm Lương Sinh đã thu lại tâm tình bối rối khi gọi lái xe dừng xe, thấy Tần Kính động, liền cũng cất bước về phía cậu. Tay nhét trong túi áo khoác, bước chân gấp gáp hơn hẳn bình thường, nhưng cũng thập phần vững chắc, đi đến trước người Tần Kính, như trước hỏi han một câu đúng mực: "Đã lâu không gặp."

"... Chào..." Tần Kính thật vất vả ba hồn bảy vía mới trở về rồi khi nghe được thanh âm quen thuộc lại bay đi một nửa, lảng lảng đáp, cũng không biết phải nói thêm cái gì.

"Tìm anh có việc sao?"

"Vâng..."

"Đi vào rồi nói sau."

Tiểu thư kí làm người thông minh thấy Trầm Lương Sinh xuống xe, cũng chui ra theo hần, lúc này thấy Trầm Lương Sinh khoát tay, liền biết là bảo cậu rời đi trước, lại quay về trong xe nói với Thôi Chiêu Đệ: "Thôi tiểu thư, nhị thiếu gia có khách, chúng ta đi trước thôi, đừng để trễ xe lửa."

"...Có thể chờ một lát được không?"

"Hả?"

Tiểu thư kí tưởng là Thôi Chiêu Đệ là muốn chờ Trầm Lương Sinh cùng đi, vừa định bảo cô đừng chờ đã thấy cô đẩy cửa xuống xe, đứng bên xe nửa phút, lại chẳng cần mình thúc dục đã tự ngồi vào chỗ, đóng chặt cửa xe, nhỏ giọng nói: "Làm phiền anh đợi." Rồi mới cúi đầu không nói gì nữa.

— Cô không dám thích hần. Hần ở trên trời, ở nơi cao, khiến cô ngay cả tâm tư trộm thích cũng không dám có. Nhưng cô biết, lần từ biệt này, chính là cả đời không gặp. Cho nên cũng cố lấy chút dũng khí, nghĩ muốn nhìn hần lần cuối cùng, cũng ít nhiều trông mong hần sẽ quay lại nhìn mình dấu chỉ một giây, phất tay tạm biệt mình.

Trầm Lương Sinh không phải không thấy được Thôi Chiêu Đệ xuống xe, nhưng ngay cả chút tâm tư chu toàn lễ phép cũng không để tâm — hần cùng sống vai với Tần Kính đi về phía cửa sắt, khóe mắt quét qua đôi tay buông thõng của Tần Kính, mắt thấy ngón tay đông lạnh đỏ bừng, liền có chút khó chịu, thiếu chút nữa thốt ra lời nhắc cậu trời lạnh cũng không biết mang bao tay, lại nghĩ đến mình không có lập trường để nói những lời này, tâm phiền ý loạn cũng chẳng hơi đâu mà quan người khác thế nào.

Trầm Lương Sinh thấy được, Tần Kính dĩ nhiên cũng trông thấy — cậu chưa từng gặp Thôi Chiêu Đệ, không biết cùng Trầm Lương Sinh là quan hệ gì, chỉ thấy cô một tay đỡ bụng, một tay nắm cửa xe nhìn về phía này. Ánh mắt xem như ôn nhu mềm mại, thấy mình nhìn lại liền ngượng ngùng cúi đầu, ngồi vào trong xe.

Kết hôn rồi sao? Hần là chưa có đi. Hần nếu kết hôn, trên báo nhất định là phải đăng tin rầm rộ. Có lẽ là bởi vì cha mới mất chưa qua một năm nên không thể lo liệu việc cưới. Nhưng đứa nhỏ cũng đã có, dù sao vẫn phải mở tiệc mừng.

Tần Kính suy nghĩ loạn thất bát tao đi theo Trầm Lương Sinh vào nhà, lúc trước trái tim còn đau xót hiện tại lại như chẳng có việc gì, một chút đau đớn cũng không.

Hai người đi vào phòng khách, người hầu nhìn thấy Tần Kính thì sững sốt, khi dâng trà nhịn không được nhìn cậu cười tươi. Tần Kính cũng cười với cô, khi nhìn phía Trầm Lương Sinh ý cười chưa thu hồi, thấy Trầm Lương Sinh trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

"Tìm anh có chuyện gì?" Hần cúi đầu hút thuốc — ít nhiều có thể che giấu được tâm trạng lúc này — rồi lại nhẹ giọng hỏi.

Tần Kính cũng không thừa lời, đi thẳng vào vấn đề mà đem sự tình kể rõ, nhìn sắc mặt Trầm Lương Sinh chờ hần trả lời.

“ Anh đã biết, em yên tâm chờ tin đi.” Trần Lương Sinh thật không làm khó cậu, cũng không nhiều lời, sáng khoái đồng ý.

“ Xin lỗi, làm phiền anh nhiều như thế.”

“ Không có gì.”

Việc chính nói xong, trong phòng khách nhất thời có chút tĩnh lặng, qua một lát, hai người đồng thời mở miệng:

“ Tôi...”

“ Ở lại dùng cơm trưa đi.”

“ Không được,” Tần Kính lắc đầu, “ Tôi phải về đây.”

“.....” Trần Lương Sinh nhìn Tần Kính không trả lời, Tần Kính đối diện với hắn vài giây, mới nói tiếp, “ Tôi về đây, cảm ơn anh.”

“ Anh sẽ không tiễn,” Trần Lương Sinh nghe vậy đứng lên, “ Tạm biệt.”

Lúc trước khi chia tay, tuy rằng nghĩ tình yêu này dễ hợp dễ tan nhưng trong lòng Trần Lương Sinh chung quy có cổ oán khí tự tôn không thể nắm bắt — khi đó hắn không phải không ôm hy vọng, hy vọng phân lượng mình ở trong cảm thụ của Tần Kính quan trọng hơn bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì, hy vọng cậu có thể lựa chọn ở lại.

Hiện giờ Trần Lương Sinh thật không trách Tần Kính có chuyện mới tìm hắn, cũng không trách cậu nói xong chuyện liền muốn rời đi, trong lòng không những không cảm thấy khó chịu, thậm chí là có chút vui vẻ — khi gặp mặt chỉ cần liếc một cái, hắn liền nhìn ra Tần Kính vẫn còn thích hắn, khi Thôi Chiêu Đệ xuống xe, bị Tần Kính nhìn thấy, lúc đó xảy ra hiểu lầm gì Trần Lương Sinh đương nhiên hiểu được, lại không giải thích rõ ràng, mặc cậu tự mình khó chịu hai ngày nói sau.

“ Tần Kính,” Trần Lương Sinh miệng nói không tiễn nhưng vẫn đưa cậu ra cửa, còn cố ý ôn nhu dặn dò một câu, “ Nhìn em so với trước gần quá, tự mình phải biết chăm sóc chứ.”

“ ... Vâng...” Tần Kính đi trước Trần Lương Sinh nửa bước, nghe vậy bước chân khẽ ngừng, chưa quay đầu lại, chỉ thấp giọng đáp ứng một chữ.

Trần Lương Sinh không nói thêm lời nào, nhìn cậu xuyên qua hoa viên đi về phía cổng, trong lòng mang sung sướng thầm nghĩ, rõ ràng buông không được còn cố chấp muốn buông, Tần Kính, em đây là tự làm khổ mình.

Tần Kính rời khỏi Trần Trạch, đi đến trên đường, yên lặng dạo bước, tới trạm đón tàu điện cũng bước qua.

Hôm qua tuyết ước chừng còn chưa ngót, sắc trời mù mịt không thấy mặt trời, bầu trời chỉ loáng thoáng chút mảng xanh trắng, tuyết bao phủ mặt đất giống như một cái chén sứ, người buồn phiền bị giam bên trong, ngọt ngào hồi lâu chẳng thể hô hấp.

Tần Kính cũng không cảm giác quá khó chịu, mới vừa rồi khi cùng Trần Lương Sinh nói chuyện chính, cũng rõ ràng mạch lạc, đầu óc một chút cũng không hồ đồ.

Mãi đến bây giờ khi đi xa rồi, thả lỏng tâm tình dồn nén hồi lâu, mới có chút hoảng hốt, hoảng hốt thầm nghĩ, đã hơn một năm không gặp, hắn coi như là có gia đình có đứa nhỏ. Ngâm cũng đã bao nhiêu tuổi rồi, chính mình trước kia đầu óc bất động không chịu nghĩ, đợi đến khi tận mắt thấy mới ngạc nhiên, thật sự có chút buồn cười. Lại nghĩ đến hắn dặn mình tự chăm sóc, thật giống như... giống như...

Tần Kính đột nhiên nghĩ đến trước khi mẹ qua đời, thời điểm còn có thể nhận ra người, cũng từng nói với cậu: “Bảo nhi, về sau một mình con phải cố sống tốt.” Sau đến khi mẹ không còn nhận ra cậu nữa, vẫn mê man, cũng không còn mở mắt nhìn cậu nữa.

Tần Kính bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất. Cũng không phải cảm giác Trần Lương Sinh có lỗi với mình — là chính mình rời hắn trước, cũng không thể không biết điều bắt người ta đối với mình nhớ mãi không quên — chính là cảm thấy được ủy khuất, không thể đối Trần Lương Sinh không biết điều, thì liền đối mẹ mình

không nói phải trái, hết như tiểu hài tử, ở trong lòng cần quấy nói với mẹ: người đi theo cha rồi cũng chẳng cần con, còn bảo con làm sao một mình sống tốt đây?

Bất quá ủy khuất thì ủy khuất, tìm thật ra nửa điểm không đau. Tần Kính lại đi một đoạn, đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút nhộn nhạo, không phải cái loại cảm giác đau dạ dày bình thường, buổi sáng cũng chưa ăn gì, nhưng càng lúc càng muốn nôn.

Tần Kính đi nhanh hai bước, đến bên một gốc cây, mới vừa tóm được thân cây liền nôn ra. Dạ dày không có gì cũng chỉ nôn ra nước chua, rồi nôn ra thứ gì đó, Tần Kính ngẩn người, mới nhìn cẩn thận đó là máu.

Không phải máu đỏ tươi chảy ròng ròng, mà là không biết từ lúc nào nghẹn ở nơi đó, hiện giờ cuối cùng phun ra, lẫn lộn trong tuyết đọng dưới tàng cây, màu sắc thẫm đen, tựa như rỉ sắt đục ngầu cũ kĩ.

Tựa như có thứ gì trong thân thể, không biết thời điểm nào, sớm lẳng lặng chết khô bên trong. Thi thể hư thối lúc này mới thấy ánh sáng.

Tần Kính mới rồi đầu óc có điểm choáng váng mơ hồ, nôn ra búng máu lại kéo về chút thanh tỉnh.

Cậu tựa vào gốc cây nghỉ một lát, cúi đầu nhìn vết máu trên tuyết, dùng mũi chân chôn vùi thứ đáng sợ kia, gạt tuyết bên cạnh tỉ mỉ che giấu, mới lại tiếp tục đi phía trước.

Trầm Lương Sinh tuy rằng mang oán khí khó hiểu trong lòng, cố ý muốn cho Tần Kính hiểu lầm khó chịu hai ngày, nhưng việc cậu nhờ thì không chút trì hoãn, sáng sớm hôm sau tiểu Lưu liền được thả ra.

Tần Kính sợ hấn bắn khoăn, không dám nói với hấn là tìm Trầm Lương Sinh giúp đỡ, chỉ nói là dùng tiền để chuộc. Tiểu Lưu mới chịu kinh hách, đầu óc còn chưa yên ổn, nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, thậm chí nghĩ Tần Kính sợ là đem hết tiền tích góp ra dùng rồi, về mặt hối hận theo sát cậu nhận lỗi, còn nói muốn đem quán trà bán trả tiền cho cậu, bị Tần Kính ném cho một câu: “Bán quán trà rồi cả nhà cậu uống gió tây bắc để sống hả?”

“Này... em... anh...”

“Nói cho cậu căn bản là không tốn bao nhiêu,” Tần Kính biết nếu nói toàn bộ tiền là do mẹ nuôi trả, tiểu Lưu nhất định sẽ không tin, liền cười trừ đánh vào gáy hấn, thuận miệng nói ra một con số nhỏ lừa hấn, “Dù sao một mình anh ăn cũng chẳng bao nhiêu, tiền tiêu thì đã tiêu, chờ mấy đứa em nhà cậu đều gả chồng hết rồi, cậu cũng cưới vợ rồi trả anh là được.”

Bất quá lúc này thật ra nhắc nhở Tần Kính, cậu nợ Trầm Lương Sinh phần ân tình này không có cách nào khác hoàn trả, nhưng về chuyện tiền nong thì phải trả cho hấn. Tần Kính không hiểu được Trầm Lương Sinh làm thế nào giúp người được thả, chỉ đoán trừ bỏ quan hệ cá nhân, không thể thiếu tặng quà biếu lễ, hỏi hấn nhất định sẽ không nói, nhưng có thể trả bao nhiêu liền trả bấy nhiêu vậy.

Chạng vạng tuần mới Tần Kính đi Trầm Trạch nói lời cảm tạ, đến vào trước giờ cơm chiều, đoán lúc này Trầm Lương Sinh hẳn là ở nhà. Kết quả Trầm Lương Sinh ngày hôm đó có tiệc xã giao, Tần Kính chờ một hồi cũng không thấy người về, người hầu muốn mời Tần Kính ăn cơm chiều, Tần Kính lòng thầm nghĩ, Trầm Lương Sinh không có nhà, cậu ở nhà hấn ăn cơm sao coi được, liền kiên quyết chối từ, đợi cho tới tận chín giờ tối.

Trầm Lương Sinh Về đến nhà, vào phòng khách liền thấy Tần Kính ngồi ở sô pha, cùng người hầu thân quen với cậu nói chuyện, hai người cười vô cùng vui vẻ.

“Thiếu gia.” Người hầu cùng Tần Kính nói chuyện phiếm nhìn qua, thấy Trầm Lương Sinh vào phòng khách mới vội vàng đứng lên, lui qua một bên.

Tần Kính cũng đứng lên, gạt đầu cười với Trầm Lương Sinh.

“Em tới lúc nào?” Trầm Lương Sinh trên người còn mang hơi lạnh bên ngoài, lúc này lại cảm thấy trong lòng ấm áp, đến gần hỏi Tần Kính một câu, ngữ khí không khách khí như lần trước gặp mặt.

“Vừa tới.”

“Đã ăn cơm chưa?”

“ Ăn rồi.”

“ Ăn cái gì?”

“

Trầm Lương Sinh kỳ thật một chút cũng không tin cậu vừa mới tới, lời này bất quá là nghĩ muốn đùa cậu, nghe vậy xoay mặt nhìn nữ hầu đứng bên cạnh, cô biết hẳn có ý gì, vội vàng lắc đầu.

“ Cùng anh ăn thêm đi, bên ngoài anh cũng chưa ăn được cái gì.” Trầm Lương Sinh không vạch trần lời nói dối của Tần Kính, chỉ nhẹ giọng phân phó người hầu đi chuẩn bị đồ ăn, trong lúc chờ cơm, nhàn hạ ngồi xuống sô-pha cạnh cậu.

Tần Kính chủ định không nghĩ cùng người này ăn cơm, cũng không muốn cùng hắn ngồi gần như thế, nhưng mà còn có việc muốn nói, liền cũng không nhích ra, chỉ mở miệng nói: “ Chuyện tình Tiểu lưu cảm ơn anh, tôi nghĩ...”

“ Cơm nước xong nói sau.” Trầm Lương Sinh ngắt lời cậu, mới quay đầu thản nhiên quan sát cậu, làm như không chút để ý nói, “ Sao mới hai ngày không gặp, em tựa như lại gầy đi?”

“ Không có đâu.” Hắn càng nói như thế Tần Kính càng cảm thấy mất tự nhiên, rốt cuộc nhin không được xích sang bên một chút, cùng hắn tạo ra khoảng cách nho nhỏ.

Trầm Lương Sinh cũng không ngại cậu trốn mình — hiểu lắm còn chưa cởi bỏ đâu, lấy tính tình người nọ, nếu không né mới là kì quái — hơn nữa hắn thực sự cảm thấy Tần Kính sắc mặt không tốt, liền cũng có chút hối hận lúc trước cố ý đối cậu, thầm nghĩ vẫn là nhanh nhanh nói rõ đi thôi, đừng làm cho cậu lại âm thầm khó chịu trong lòng.

“ Cha anh năm ngoái... Hắn là trên báo em đã thấy.” Thế là liền từ chuyện Trầm phụ qua đời bắt đầu nói chuyện, cho tới chuyện anh trai hắn chết — Trầm Lương Sinh tất nhiên là sẽ không nói cho Tần Kính hắn làm gì đối với anh trai, chỉ nói gã nghiện thuốc phiện mà chết — lại cho tới hắn lưu lại đứa nhỏ mồ côi trong bụng mẹ, đem chuyện Thôi Chiêu Đệ từ đầu đến cuối giải thích rõ ràng.

“ Trầm Lương Sinh...” Tần Kính cũng không hoài nghi lời của Trầm Lương Sinh, nam thị bên kia còn có không ít nơi bán thuốc phiện, ngẫu nhiên cũng có thể gặp thi thể ngã lăn ven đường, lập tức vô cùng chân thành an ủi hắn một câu, “ Đừng quá bi thương.”

Tần Kính nói thật sự là chân thành, Trầm Lương Sinh cũng không quá vừa lòng, hắn muốn cũng không phải là phản ứng này — nghe nói Thôi Chiêu Đệ cùng chính mình không quan hệ, trên mặt người nọ cũng không có nửa điểm nhẹ nhõm, cao hứng hay mất hứng đều nhìn không ra.

“ Tần Kính...” Trầm Lương Sinh vừa muốn nói tiếp, đã thấy đồ ăn bày ra, liền chuyển lời, “ Ăn cơm trước đã.”

Tần Kính đã đi khám bệnh, thuốc cũng đã uống, theo lời dặn của bác sĩ cấm ăn nhiều ngày, sau thành thành thật thật chỉ ăn cháo trắng. Hiện tại nhìn đồ ăn đầy bàn, Tần Kính có chút không muốn động đũa, nhưng không muốn làm cho Trầm Lương Sinh biết cậu ăn uống không tốt, cố ăn một chút, lại cảm thấy buồn nôn, liền vội ngừng.

Trầm Lương Sinh nhìn cậu ngừng đũa, sắc mặt hơi trắng bệch, lường trước cậu là đói quá mức, ăn đồ này nọ ngược lại đau dạ dày, cũng không dám khuyên cậu ăn nhiều, chỉ múc chén canh đưa cho cậu, nhìn cậu uống từng ngụm từng ngụm, nhẹ nhàng hỏi: “ Còn đau không?”

“ Không đau.” Tần Kính mắt thấy giấu cũng không giấu được, thành thật gật đầu, đặt chén canh xuống rồi đứng lên, quyết tâm nói rõ với hắn rồi dời đi, “ Chuyện Tiểu lưu thật sự cảm ơn anh, ơn này tôi trả không được, tôi nợ anh cũng không chỉ việc này...”

“ Tần Kính, Trầm Lương Sinh cũng đứng lên, vòng qua cái bàn đi đến trước người cậu, đôi mắt nhìn cậu chăm chú, “ Anh đã từng nói, ơn nghĩa gì đó không cần em trả...”

Lần trước hắn nói lời này, thật là tồn tại chút ý tứ tạm biệt, nhưng hiện giờ nhắc lại, cũng là mang tâm tư muốn nối lại tình xưa.

Trầm Lương Sinh cho là việc tiểu Lưu xem như một cơ hội, tựa như ở bếp lò tro tàn chưa tắt ném thêm thêm củi, ngọn lửa trong lòng lại bùng bùng rực cháy. Nhưng mặc dù tồn ý niệm đồ người trở về cũng không dễ nói, Trầm Lương Sinh đang do dự mở miệng thế nào, lại nghe Tần Kính lên tiếng:

“ Tôi biết lời cảm ơn này chẳng đáng giá gì, nhưng ngoài cảm ơn, tôi cũng không biết nên nói gì... Tóm lại cảm ơn anh không cần trả ân tình, những thứ khác... tỳ như tiền, tôi...”

“ Không cần.”

“ Thế không được, sao có thể để anh tổn kém vì chuyện này.”

“ Em...” Trầm Lương Sinh nghĩ muốn giải thích chuyện đưa tiểu Lưu ra căn bản không tổn tiền, nhưng thái độ Tần Kính cố ý phải cùng hắn tính toán rõ ràng thật sự làm cho tim hắn phát hoảng, cuối cùng đơn giản hiểu được khe hở, “ Em thật sự muốn khách khí với anh như thế?”

Tần Kính không đáp lời, chỉ lắc lắc đầu, không biết là chỉ “Không khách khí với anh” hay là “Không cần nói nữa”. Hai người trầm mặc vài giây, Tần Kính mở miệng trước: “Đã trễ rồi, tôi về đây.”

“ ... Anh đưa em về.”

“ Không cần.”

“ Hay là...”

“ Thật sự không cần.”

Trầm Lương Sinh nhất thời không biết nên nói gì, trong lòng cũng có chút lo lắng, giống như lần trước theo cậu đi tới cửa, còn muốn đưa ra bên ngoài, lại nghe Tần Kính nói: “ Dừng bước đi.”

Trong phòng đốt hơi nước ẩm, mặc dù cũng không quá nóng nhưng Tần Kính mặc áo khoác đợi nửa ngày, trên đầu cũng chảy ra tầng mồ hôi mỏng. Trầm Lương Sinh sợ cậu cảm lạnh, thấy cậu muốn ra ngoài, vội đưa tay giữ cậu lại, nén tính tình, hòa nhã nói: “ Đợi khô mồ hôi rồi đi.”

“ Ừm, quàng khăn là đủ rồi.” Tần Kính liền đem khăn quàng cổ trong tay quần hai vòng, lại gật đầu chào Trầm Lương Sinh, dứt khoát rời đi.

Đêm đông tuyết đọng chưa tan dĩ nhiên rất lạnh, vẫn là một đoạn đường quen thuộc, Tần Kính lại đi không quá mức khó khăn như lần trước.

Cậu không phải không thấy Trầm Lương Sinh có ý muốn hợp lại, cũng biết chuyện lần trước là một là một hiểu lầm, nhưng trong lòng đã quyết định, lúc này đây nói gì cũng không thể hối hận — hiểu lầm lần trước tựa như một hồi diễn thử, làm cho Tần Kính hoàn toàn hiểu rõ, Trầm Lương Sinh sớm muộn gì cũng có một ngày phải kết hôn sinh con, khi yêu đương cuồng nhiệt cậu cho rằng mình sẽ không bận tâm nhắm mắt đi từng bước tính từng bước, nhưng sau lần này, cuối cùng phá vỡ mê chướng.

Đến nỗi Trầm Lương Sinh cùng người Nhật Bản có lui tới, Tần Kính phát giác mình cũng lợi dụng quan hệ này của hắn, cũng chẳng có tư cách đi chỉ trích hắn cái gì. Bất quá chính mình quyết định sẽ buông tha trở mắt nhìn, nói trắng ra đơn giản là ba chữ “không cùng đường” mà thôi.

— bọn họ căn bản là không chung đường. Không phải chưa từng yêu, đáng tiếc yêu như vậy ngay từ đầu không có tương lai, cuối cùng lẳng lặng chết trong thân thể, thi thể hài cốt tùy theo phun ra một búng máu, đục ngầu, tựa như rỉ sắt hoen ố.

Tần Kính men theo ven đường chậm rãi bước đi, đầu óc vô cùng trấn tĩnh, trên người cũng là ấm áp — khăn quàng cổ là mẹ cậu đan trước đây, dùng len sợi tốt nhá , nhiều năm như vậy, vẫn rất ấm áp.

Kỳ thật thân nhân đã mất chưa từng rời xa, vẫn như cũ ấm áp mà bao bọc lấy cậu.

Người sống một đời, chung quy luôn chia ly như thế, nhưng chỉ cần không lãng phí chính mình, cũng không phải không thể sống tiếp.

Vừa rồi khi muốn trả tiền cho Trầm Lương Sinh, Tần Kính liền quyết định bán nhà — kì thực cậu cũng không dành dụm được nhiều, tiền để giành đều đã dùng hết, hiện tại cần khoản tiền này ngoại trừ bán nhà cũng chẳng còn cách nào khác.

Trường học nghỉ đông, bất quá đồng nghiệp cũng thường lui tới, nghe nói cậu muốn bán nhà, liền giúp cậu hỏi thăm tin tức, Tần Kính cũng thấy nếu như có thể bán cho người quen là tốt nhất, bất quá không chắc về sau còn dám trở về nhìn nữa hay không.

Tháng hai Phương Hoa kết hôn, đối tượng chính là người Tần Kính ít giao tiếp, đồng nghiệp đã khổ sở đuổi theo người ta đã nhiều năm, xem như trời không phụ lòng người, cuối cùng tu thành chính quả.

Hôn lễ trừ bỏ thân thích bạn bè thì chính là đồng nghiệp trong trường, Tần Kính cùng nhiều người làm thành một bàn hi hi ha ha vui vẻ náo nhiệt, nhưng một chút rượu cậu cũng không uống, cậu biết rõ dạ dày của cậu không thể tiếp tục tàn phá được nữa.

“ Tần Kính, người khác mời rượu cậu không uống, chén này tôi mời nhất định phải uống đó!” Rượu quá ba tuần, chú rể đi đến trước mặt Tần Kính, khoác vai cậu mà nói, “ Tôi cảm ơn cậu... thật sự cảm ơn cậu! Nếu không phải cậu...”

“ Ngừng!” Tần Kính thấy hắn đã muốn say, đoán được hắn muốn nói gì, vội ngắt lời, cùng hắn cụng ly, “ Tiểu tử nhà cậu cái gì cũng đừng nói, tôi kính cậu một ly.”

“ Không, tôi phải nói, cậu để cho tôi nói...” Đối phương cũng không buông tha, có thể thấy được thật sự là say, uống xong rượu, kéo tay Tần Kính chân thành thăm thiết mà nói, “ Nếu không phải cậu nhường tôi, tôi cũng không cưới được cô ấy...”

“ Ai, cậu uống ít thôi.” Tần Kính buồn cười thở dài, vỗ vỗ lưng hắn. Kì thực cùng Trần Lương Sinh chia tay, Phương Hoa cũng đã nhìn ra, lại ám chỉ một lần với cậu, vẫn bị Tần Kính cự tuyệt, cuối cùng đã hoàn toàn chết tâm.

Tần Kính cảm giác có lỗi với cô, nhưng lại không muốn hại cô — mặc dù là tại giờ phút này, đã quyết định sẽ không quay lại, Tần Kính thừa nhận, cả cuộc đời này, cậu sẽ không còn yêu một ai được nữa.

Nếu không thích người ta cũng đừng hại người ta. Hiện tại cô đã có người đàn ông khác, nam nhân đều giữ thể diện, cho dù là lời nói lúc say, hắn nói như thế có thể thấy được hắn là thật lòng với cô.

Thời điểm tiệc tan, một đám người nhao nhao muốn đi phá động phòng, Tần Kính không muốn theo thêm phiền, liền đứng ở một bên cười cười xem.

“ Không đi theo chân bọn họ náo loạn sao?” Lão Ngô bình thường mặc dù cùng bọn họ hỗn thành một đám, nhưng rốt cuộc là trưởng bối, lúc này đi đến bên người Tần Kính, cười hỏi cậu một câu.

“ Không được, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, cháu rất ngoan nha, không đi phá thời gian quý báu của người ta.”

“ Ha hã,” lão Ngô cười hai tiếng, lại hỏi, “ Nghe nói cậu muốn bán nhà?”

“ Vâng, bác cũng giúp cháu tìm ạ?”

“ Được, nhưng bán nhà rồi cậu tính ở đâu?”

“ Tiểu Lý nói bạn cậu ấy có nhà để không, cháu nghĩ thuê ở tạm. Dù sao chỉ có một người, thế nào cũng được hết.”

“ Tần Kính...” Lão Ngô nghe vậy do dự, hạ giọng nói, “ Có chuyện này bác vẫn muốn hỏi cậu...”

“ Bác cứ nói ạ.”

“ Chuyện cha mẹ cậu bác cũng biết, cậu chính là con trai duy nhất trong nhà, đáng ra bác không nên nói...”

“ Ôi, bác chớ dông dài mà.”

“ Tiểu Tần, có nguyện ý đi Thiểm Bắc không?”

“ Dạ?” Tần Kính nghe vậy ngây ngẩn cả người, quay đầu bình tĩnh nhìn lão Ngô, mở miệng muốn nói nhưng rồi im lặng.

“ Bác có bạn bên đó,” lão Ngô hạ thấp giọng, “ Bọn họ hợp sức xây dựng hai trường học, nhưng quả thật thiếu người. Tình thế hiện giờ cậu cũng biết, chiến sự cứ mãi kéo dài, hậu phương...”

“Bác không cần nói nữa,” Tần Kính đột nhiên ngắt lời lão, dứt khoát gật đầu, “Cháu muốn đi.”

“Thực sự nguyện ý đi?”

“Vâng!”

Lão Ngô nhìn Tần Kính, nhìn ánh mắt của hắn, nhìn đến chân thành bên trong, cười gật gật đầu: “Chỉ hỏi ý tứ cậu trước, phải tầm tháng chín tháng mười năm nay cơ, hai học trò của bác cũng đi, lúc đó cậu có bạn đồng hành, trên đường sẽ an toàn hơn.”

“Không thành vấn đề.”

Tần Kính cũng cười tươi, bỗng nhiên cảm thấy tương lai rộng mở tươi sáng, lòng tràn đầy vui sướng.

Đúng vậy, đến hậu phương đi. Có thể dạy học cũng có thể làm việc khác, nhất định có thể làm rất nhiều chuyện.

Trong lòng đã không còn gông cùm xiềng xích, như đã đem phần tình yêu này vùi trong mưa tuyết, chôn vùi dưới tầng cây kia.

Mà toàn bộ sinh mệnh còn lại, liền nguyện cùng ngàn vạn người vì quốc gia mà chiến đấu, kính dâng cho mảnh đất rộng lớn xinh đẹp nơi sinh ra cậu này.

21. Chương 21

“...Một hồi ái tình bất quá chỉ là bốn chữ..

Người giữ trong lòng...”

.....

Sau lần trước Tần Kính rời đi, hơn một tháng cũng chưa gặp lại, Trần Lương Sinh cũng không chủ động đi tìm cậu — hắn nghĩ muốn dỗ cậu trở về, lại nhìn ra thái độ của cậu không dễ đã động, liền nghĩ trước suy nghĩ rõ tâm tư của mình, hiểu rõ rốt cuộc muốn đối với người này như thế nào.

Trần Lương Sinh cho rằng Tần Kính bày ra thái độ cố chấp cự tuyệt vẫn là bởi vì mình và người Nhật Bản có quan hệ, đây cũng không phải mâu thuẫn không thể giải quyết — Trần phụ đã chết, Trần Lương Sinh không cần cố kỵ di chúc kia, không cần hướng ông chứng minh mình có thể đủ sức gánh vác phần gia nghiệp này, cùng lắm thì rút lui phần vốn nhà xưởng hợp doanh cùng người Nhật. Dù sao tiền lúc nào cũng có thể kiếm, thứ nhất Trần Lương Sinh không lòng dạ nào ở Trung Quốc lâu dài, nhà xưởng sớm muộn gì cũng phải bán, thứ hai người Nhật Bản bất mãn việc phân chia lợi nhuận, Kobayakawa thuyết phục không được Trần Lương Sinh tham dự chính sự, liền hướng cấp trên gây áp lực cho hắn, Trần Lương Sinh nhiều ít cũng có chút phiền.

Vì muốn dỗ người trở về buông tha cho một ít tiền tài ích lợi, Trần Lương Sinh cảm thấy mình có thể chấp nhận, Tần Kính ở trong lòng hắn còn đáng giá hơn thứ này. Mấu chốt nhất chính là muốn dẫn cậu xuất ngoại — từ lúc thu thập xong anh trai hắn, Trần Lương Sinh liền tính toán di cư sang nước ngoài, quyết định nhiều nhất lưu lại một năm xử lý mọi việc, đến lúc đó phải làm sao giữ lấy Tần Kính mới là vấn đề.

Nếu không mang theo Tần Kính, Trần Lương Sinh cũng thấy nếu hắn cùng cậu một chỗ, khá lắm thì một năm lại vứt bỏ cậu, chuyện này dùng hai chữ “quá đáng” để hình dung đều ngại nhẹ. Nhưng nếu muốn mang Tần Kính đi... Trần Lương Sinh tự hỏi lòng mình, hắn hiện nay quả thật yêu cậu, rất muốn mang cậu đi, nhưng cũng không cam đoan từ nay về sau sẽ vẫn mãi yêu cậu.

Trần phụ mất, không ai thúc giục Trần Lương Sinh kết hôn, chính hắn cũng không lo lắng. Thời gian Trần phụ bị bệnh kia, Trần Lương Sinh nhớ lại rất nhiều chuyện xưa, hồi ức khi chứng kiến đau khổ của mẹ, chung quy có chút tự ngẫm lại, không muốn người mình thích cũng chịu nỗi thống khổ này. Hắn nghĩ nếu cùng Tần Kính hợp lại, hoặc là nên đối tốt với cậu, tuyệt không tính toán vừa cùng cậu lại vừa cưới vợ,

nhưng lại biết đây là bởi vì chính mình còn thích cậu, cho nên mới nguyện ý vì cậu mà làm ra quyết định này.

Nhưng phần này thích có thể duy trì bao lâu? Hai năm? Năm năm? Mười năm? Hẳn hiện tại thích cậu, đưa cậu đi, rời xa quê hương, tới một nơi lạ lẫm rồi sau đó có một ngày không thích, muốn cưới vợ sinh con, lúc đó nói cái gì mà “Dễ hợp, dễ tan” không khỏi quá mức dễ tiện.

Lần nữa khi gặp lại Tần Kính, Trầm Lương Sinh nhìn đến đáy mắt cậu giấu tình ý, liền cũng lập tức nhận không được, vô cùng muốn nói lại tình xưa. Chính là xúc động quá muộn, đem tâm tư suy nghĩ kĩ càng, rồi lại không thể quyết đoán đưa ra chủ ý — hẳn thật là kẻ vô lương tâm, tất cả lương tâm đều dồn hết lên người Tần Kính, kết quả đó là do dự đến do dự đi, vẫn do dự tới tháng ba.

Chuyện muốn bán nhà Tần Kính vẫn giấu tiểu Lưu, mãi cho đến tháng ba có người mua rồi, mắt thấy giấu không nổi nữa, mới đem chuyện này nói với hắn. Cậu không dám nói là muốn trả tiền cho Trầm Lương Sinh, lại càng không dám bảo mình muốn đi Thiểm Bắc, chỉ nói cho tiểu Lưu là muốn đi nơi khác dạy học.

“ Ôi trời tổ tông của tôi ơi, anh đây là muốn làm gì a!” Tiểu Lưu vừa nghe liền nóng nảy, ” Ở đâu mà dạy học chẳng giống nhau, đi nơi khác làm cái gì chứ?”

“.....” Tần Kính không nói chuyện, lại bày ra thái độ ngoan ngoãn, vẻ mặt “tùy cậu mắng, dù sao tôi đã quyết định”.

“ ... Lui một vạn bước nói,” Tiểu Lưu đăm đăm mắt bàn, hận không thể đem cái bàn trở thành đầu Tần Kính, đập thủng một lỗ xem bên trong thế nào mà lớn lên, “Cho dù anh đi nơi khác cũng không nhất thiết bán nhà a! Nhà bác trai bác gái để lại sao có thể nói bán liền bán? Sau đó anh định không về nữa? Nếu về thì ở đâu?”

“ Đi theo vợ con cậu ở nhờ nha.” Tần Kính nghe vậy thì tiếp lời, cợt nhả làm cho người ta thấy liền phát bực.

“ Tôi phi!” Tiểu Lưu mắng cậu một câu, tức giận xong rồi, đầu óc cũng dịu xuống, lòng thầm nghĩ Tần Kính không phải là người không biết chừng mực, cậu bán nhà tám phần là vì lí do nào khác, liên hệ chuyện của mình trước đây, đột nhiên hiểu rõ.

Đã có hoài nghi, tiểu Lưu tất nhiên là muốn truy hỏi kỹ càng, Tần Kính trái đũa phải giấu nửa ngày mắt thấy nếu không thành thật khai báo tiểu Lưu sẽ lập tức cầm giày ném mình, mới lược bớt trọng điểm thừa nhận: ” Cũng là vì trả tiền cho người kia.”

“ ...Bởi vì chuyện của em?”

“ Không chỉ vì cậu,” Tần Kính sợ hắn khó chịu, thuận miệng bịa ra lời nói dối, ” Trước kia bọn anh một chỗ anh nợ hắn không ít, giờ có thể trả được bao nhiêu thì trả đi.”

“...” Tiểu Lưu căn bản không tin lời cậu, nghe vậy ngốc lẳng ngồi vài giây, vừa rồi không lấy giày đập Tần Kính hiện tại lại tự cho mình một cái tát. Lời xin lỗi hắn nói không nên lời — một câu thực xin lỗi nhẹ nhàng có tác dụng cái rắm — một cái tát này dùng hết sức lực, nửa bên mặt ngay tức khắc đỏ ửng lên, dần hiện lên dấu vết năm ngón tay.

“ Cậu đừng như vậy!” Tần Kính vội vàng túm tay hắn, không dám đùa giỡn nữa, tay cũng nắm chặt hơn, nghiêm túc giải thích cho hắn, ” Anh nói đi nơi khác là muốn đi Thiểm Bắc, cậu cũng biết... cho dù không có chuyện của cậu anh cũng sẽ bán nhà, cậu tin anh đi được không?”

Đang vào thời điểm hoàng hôn, trong phòng không bật đèn, tiểu Lưu cùng Tần Kính trong phòng mờ tối yên lặng ngồi, hồi lâu mới khàn khàn hỏi cậu, ” ... Còn trở về không?”

“ Có,” Tần Kính gật gật đầu, hứa hẹn với hắn, ” Chúng ta đánh thắng, anh sẽ trở về.”

“.....”

“ Tiền gì đó cậu đừng lo nghĩ, chúng ta là ai với ai chứ, cậu nợ anh so với anh nợ hắn tốt hơn, đúng không?”

“.....”

“ Cậu cứ ngoan ngoãn mở quán trà của cậu đi, rồi tìm một cô vợ, sinh cho anh hai thằng nhóc mập mập làm con nuôi,” Tần Kính cười sờ sờ đầu của hắn, “ Nếu không con gái cũng được, con trai nghịch lắm vẫn là con gái ngoan hơn.”

Tiểu Lưu cuối cùng nhịn nữa không được, cúi đầu khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem. Tần Kính lòng nghĩ thâm sớm muộn gì cũng khóc một trận, giờ nháo xong rồi, thời điểm đi ít nhiều thoải mái hơn, thế là cũng mặc cho hắn khóc, cuối cùng tìm khăn tay sạch cho hắn, hiếm khi gọi danh xưng trước đây: “Tiểu bảo, đừng khóc, anh sẽ còn trở về mà.”

Kỳ thật đi lần này, còn có thể trở về hay không, Tần Kính cũng không chắc chắn. Nhưng cho dù sống ở phương nào, bất kể chết ở nơi nào, phong cảnh quê hương đã sâu khắc trong lòng, như thế là đủ rồi.

Giao nhà nhận tiền, Tần Kính chọn ngày cuối tuần, buổi sáng mười giờ hơn tới Trầm Trạch. Trầm Lương Sinh cũng có mặt ở nhà, nghe người hầu nói Tần tiên sinh đến, có lẽ trong lòng chưa xác định rõ chủ ý, nhưng lại vừa vội vàng tới phòng khách vừa cảm thấy có chút khẩn trương.

Tháng ba tiết trời đã có chút ấm lại, Tần Kính đứng ở đại sảnh, mặc áo dài lam, mang cặp kính mắt gọng đen, thấy Trầm Lương Sinh đi tới liền hướng hắn mỉm cười, bất chợt khiến Trầm Lương Sinh có chút hoảng hốt — hắn đột nhiên nhớ ra, bọn họ gặp gỡ lần đầu cũng là mùa xuân như vậy, Tần Kính cũng là cách ăn mặc này.

Trong đám người cậu ngẩng đầu lên, nhìn hắn mỉm cười, mới đó mà đã qua ba năm.

“ Trầm Lương Sinh,” Tần Kính cười chào hắn, không chút dư lời, đem tiền đưa cho hắn, biểu tình trên mặt đã có chút ngưng ngững, “ Tôi cũng không biết có đủ hay không... Ai, tóm lại còn hơn không có, anh cho qua nhé.”

Ngữ khí Tần Kính mang theo chút vui đùa, Trầm Lương Sinh lại không có chút cảm giác thoải mái, nhịn không được nhướn mày, hơi lạnh lùng cứng rắn đáp lại một câu: “ Tiền này em mang về đi, đừng để anh nói lần thứ hai.”

Tần Kính cũng không ngại thái độ của hắn, chỉ vừa cười, đem tiền đặt lên trên bàn, thấy Trầm Lương Sinh định nói gì, trước một bước xen lời hắn: “ Tôi lần này tới không chỉ vì chuyện này, cũng vì muốn nói lời tạm biệt với anh.”

“.....” Trầm Lương Sinh nghe vậy ngẩn người, vừa định nói gì cũng quên hết sạch.

“ Tôi muốn đi nơi khác dạy học...” Tần Kính tất nhiên sẽ không nói mình muốn đi đâu, cân nhắc câu chữ nói tiếp, “ Về sau hắn sẽ không có cơ hội gặp lại nữa, anh...”

“ Tần Kính, anh...” Trầm Lương Sinh lúc này mới hồi thần, vội vàng đi lên vài bước giữ chặt tay cậu, trong lòng tựa như có thiên ngôn vạn ngữ, rồi lại không biết nói gì, chỉ găt gao giữ chặt tay cậu, trên mặt đã che giấu không được vẻ sốt ruột.

“ Cũng không phải lập tức rời đi, ước chừng là mùa thu mới khởi hành,” Tần Kính vẫn chưa rút tay về, ngược lại dùng tay kia bao phủ mu bàn tay Trầm Lương Sinh, hai tay dùng sức cầm tay hắn, “ Chỉ là từ biệt anh trước, anh về sau nhớ bảo trọng.”

Trầm Lương Sinh bị cậu nắm tay, trên tay ngược lại mất khí lực, lẳng lẳng tùy ý Tần Kính rút tay về, giống như luồng cuồng nhìn vào mắt cậu, thốt lên vẫn chỉ là một lời kia: “Tần Kính, anh...”

“ Trầm Lương Sinh, tạm biệt.” Tần Kính biết đột nhiên nói cho hắn biết tin tức này, hắn chắc chắn không thể tiếp nhận, chính là tục ngữ nói khoái đao trăm loạn ma (dao sắc chặt đay rối: giải quyết dứt khoát), liền dứt khoát lùi về sau, lặp lại một lần nữa: “ Về sau nhớ bảo trọng, tạm biệt.”

Lời vừa dứt, Tần Kính không kéo dài, xoay người rời đi.

Trầm Lương Sinh nhìn bóng lưng của cậu, bởi vì bản năng cùng một chút tự tôn, cuối cùng không mở miệng giữ cậu lại. Chính là trong đầu một mảnh mờ mịt, thiên ngôn vạn ngữ đều giống như nước chảy mây trôi, không chút nào lưu lại.

Phần mờ mịt này mãi đến một hồi lâu mới ngừng lại, Trầm Lương Sinh đột nhiên đứng lên, hướng cửa bước đi, lại chạy lại cầm theo tiền Tần Kính để lại, vội vàng lái xe đi nam thị — hẳn cuối cùng suy nghĩ rõ ràng, tương lai như thế nào hẳn không quan, ít nhất có một câu hẳn phải nói cho cậu biết. Cái gọi là thiên ngôn vạn ngữ, kỳ thật cũng chỉ là một câu:

Tần Kính, anh thích em, đừng đi.

Trầm Lương Sinh đến nam thị vào trước giờ cơm chiều, các gia đình dâng lên khói bếp, một đám trẻ nhỏ thừa dịp nhà chưa gọi về ăn cơm cùng nhau chơi đùa, phần phật phần phật chạy qua người Trầm Lương Sinh.

Trầm Lương Sinh bước nhanh đến cửa nhà Tần Kính, đưa tay gõ cửa, chờ giây lát cánh cửa liền mở, vừa định gọi tên Tần Kính, đã thấy sau cửa là một người phụ nữ xa lạ, ngăn người mới hỏi câu: " Xin hỏi Tần Kính có nhà không?"

" Tần Kính?" Người kia cũng ngăn người, " À, anh nói Tần tiên sinh, cậu ấy không còn ở đây nữa, anh muốn tìm cậu ấy... đợi một lát nha."

Trầm Lương Sinh yên lặng đứng ở cửa, nhìn đối phương cất giọng hỏi người trong nhà, " Đây, anh có biết vị Tần tiên sinh bán nhà cho chúng ta giờ ở đâu không? Bên ngoài có người tìm cậu ta."

" Sao mà anh biết được, ai tìm vậy a?"

" Em cũng không biết, hình như..."

Đôi vợ chồng mua nhà anh một câu tôi một câu, vừa quay đầu lại đã không còn thấy người nữa, vừa đóng cửa vừa lẩm bẩm, người này đi rồi cũng không thèm nói một tiếng.

Trầm Lương Sinh từng bước từng bước rời khỏi ngõ nhỏ, mấy đứa nhỏ vừa rồi chạy đi chơi giờ lại chạy về nhà, Trầm Lương Sinh nghiêng người để cho bọn chúng đi qua, rồi mới tiếp tục ra ngoài.

Nhà đều bán, xác nhận quyết tâm muốn đi.

Quyết tâm muốn đi.

Hắn hiểu rõ ràng, phát giác toàn thân không chút khí lực.

Kỳ thật hẳn đến tìm cậu, bắt quá chỉ là dồn hết sức mà chạy tới. Nhưng vừa trông thấy sau cánh cửa quen thuộc là một người xa lạ, phần sức lúc này thoáng chốc tiêu tan, cả người thoát lực.

Trầm Lương Sinh vẫn chưa lấy xe, đi bộ tới quán trà nhà họ Lưu. Quán trà buôn bán không bằng trước kia, tiểu Lưu bắt đầu giảm bớt nhân công, tự mình cùng mấy người ở lại tiếp đón khách khứa.

" Nhị thiếu gia..." Trầm Lương Sinh vừa vào cửa tiểu Lưu liền nhìn thấy, vội vàng ra đón, cảm thấy có lẽ hẳn muốn tìm Tần Kính, liền trước một bước mở miệng nói, " Tần Kính anh ấy..."

" Cậu ấy không ở đây, tôi biết." Trầm Lương Sinh thản nhiên tiếp nhận, đem tiền Tần Kính lưu lại đưa cho tiểu Lưu, " Tiền này cậu giúp tôi trả lại cho cậu ấy, bảo cậu ấy đừng đưa tới chỗ tôi nữa."

" A, được..." Tiểu Lưu gãi gãi đầu, cầm lấy tiền, nghĩ tới mình nợ người ta, có điểm băn khoăn hỏi hắn, " Anh có rảnh ở lại đây một lát? Chuyện lần trước, tôi..."

" Không cần, tôi phải đi." Trầm Lương Sinh chặn đứng lời của hắn, chính là trong miệng nói phải đi, người cũng không chút nhúc nhích, như cũ đứng tại chỗ, mắt nhìn sân khấu nhỏ trong quán trà.

Còn chưa tới giờ diễn, chỉ là sân khấu trống không. Khách trong quán cũng không nhiều, Trầm Lương Sinh lại giống như đột nhiên nghe được thanh âm xôn xao, tiếng nói cười. Rồi sau đó là tiếng vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Hắn nhìn quán trà đông nghịt, khách không có chỗ ngồi liền cầm theo ghế náo nhiệt ngồi kín phòng.

Người trên đài thân mặc áo dài, cầm quạt trong tay, độc tấu tướng thanh không tồi, nghe có chút hương vị Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ), đầy nhịp điệu ý vị tuyệt vời.

Trên bàn có ấm trà hương nhài thơm nhẹ, không phải trà ngon, nhưng thật sự rất thơm.

Tiểu Lưu đứng cạnh Trần Lương Sinh, nhìn hẩn lảng lạng ngẩn ngơ nhìn sân khấu trống rỗng kia — hẩn trước đây kiên quyết phản đối Tần Kính cùng Trần Lương Sinh một chỗ, nhưng hiện giờ trông thấy sườn mặt Trần Lương Sinh, không ngờ cảm giác có chút không nỡ, do dự một chút, nhẹ hỏi một câu: “Nhị thiếu gia... nếu không... anh có gì muốn tôi chuyển lời không?”

“ ... Không có,” Trần Lương Sinh thu hồi ánh mắt, hơi cúi đầu, lại đáp một lần nữa, “Không có.” Rồi mới xoay người rời đi.

Tiểu Lưu giúp hẩn nâng màn cửa, nhìn theo bóng người rời xa, mới thả màn xuống.

Bóng dáng như vậy, không phải gù lưng cũng không phải quá tiêu điều, nhưng làm cho người ta cảm thấy có điểm đáng thương.

Hẩn đã không kịp nói lời cần nói, nhưng lại muốn thấy cậu — Trần Lương Sinh gọi Chu thư kí thăm dò xem Tần Kính hiện tại ở tại chỗ nào, rồi mới có một đêm một mình lái xe tới gần chỗ cậu, đậu xe bên đường, một mình ở trong xe ngồi vài tiếng.

Hẩn đi nhìn cậu, nhưng không phải thật sự muốn nhìn đến cậu, chỉ là muốn ở gần cậu ngốc trong chốc lát — chỉ một đêm, chỉ một lần.

Khói thuốc nồng đượm, trong xe có một mảnh mật mù, Trần Lương Sinh hạ cửa kính xuống, để gió đêm mát lạnh tiến vào.

Tần Kính thuê phòng ở ven sông Hải Hà, Trần Lương Sinh im lặng ngồi đó, nghe thấy trên sông có chuyến tàu chở hàng cập bến, tiếng còi tàu cùng gió đêm bay vào trong xe, như gần, như xa.

Đêm đó Trần Lương Sinh trở về nhà mơ một giấc mộng.

Trong mộng là mùa hè, hẩn cùng Tần Kính ngồi ở sofa phòng khách, như là lần đầu tiên khi chia tay.

Nhưng trong miệng chính mình nói ra, là lời khi lần thứ hai từ biệt không thể nói....

“ Tần Kính, anh thích em, đừng đi.”

“ Trần Lương Sinh...” Trong mộng Tần Kính vẽ mặt hình như là rất kinh ngạc hỏi lại, “Em muốn anh thích em làm cái gì?”

Chính mình đáp không được, cũng thấy không dễ dàng nói, chỉ yên lặng nghĩ đến, à, hóa ra cậu muốn không phải cái này.

Nếu cậu muốn không phải là chân tình của mình, vậy mình tựa như cũng chẳng còn cái gì mà cho cậu.

Từ trong mộng tỉnh lại sắc trời vẫn chưa sáng, Trần Lương Sinh lẳng lặng nằm trong bóng đêm, đột nhiên cảm thấy được có chút buồn cười.

Cũng không phải cười mình mơ như thế, mà là cười chính mình ngây thơ hết như kẻ ngốc không hiểu chuyện.

Hẩn cuối cùng nhận thấy chính mình ẩn sâu ý niệm — thì ra lần đầu cùng Tần Kính tách ra, trong tiềm thức của hẩn không cảm thấy bọn họ sẽ chia tay.

Đã hơn một năm không gặp lại, chính mình nhưng lại ngây thơ, đem nó cho là một hồi chiến tranh lạnh. Chỉ xem ai không nhận được, chịu thua thỏa hiệp hai bước, sau đó bọn họ lại một lần nữa cùng một chỗ.

Hẩn cho là bọn họ còn yêu nhau, khi mơ một giấc mộng như vậy mới bừng tỉnh đại ngộ, kỳ thật Tần Kính đã không còn thích mình nữa rồi.

Có lẽ lần từ biệt thứ hai ấy đã nhìn ra, bắt quá là nhắm chặt không chịu thừa nhận, mãi đến khi có giấc mộng này — mở mắt ra, mộng liền tỉnh.

Cậu đã không còn yêu hẩn, cho nên bọn họ không thể lại bên nhau.

Đơn giản như thế.

Trầm Lương Sinh cảm thấy thực buồn cười, thế là hần cười, rồi sau đó nước mắt đã lâu không thấy tuôn trào.

Quả thực là đã lâu. Hai mươi năm, hoặc là lâu hơn thế nữa.

Hần mặc cho nước mắt chảy xuống, rồi mặc cho nó tự khô, phảng phất như lại nghe Tần Kính nói tạm biệt.

Cẩn thận ngẫm lại, lần thứ nhất khi chia tay, kỳ thật họ đều không nói tạm biệt gì đó.

Cũng không nói hẹn gặp lại, nhưng vẫn cảm thấy rằng sẽ gặp lại.

Hiện giờ nói tạm biệt, lại hiểu rằng sẽ không còn gặp lại.

Không gặp lại thì không gặp lại đi, chính mình không tự quyết định, cậu liền giúp mình quyết định, như vậy cũng tốt.

Cậu có thể quên hẳn, hẳn liền cũng có thể quên cậu.

Trầm Lương Sinh nằm trong bóng đêm yên lặng tự nói với mình:

Trước khi ba mươi tuổi, người phải quên đi cậu ấy.

22. Chương 22

Một năm này, Trầm Lương Sinh có nửa thời gian là ở phương nam. Nếu chuẩn bị phải đi, chuyện cần làm phải nhanh chóng lo liệu. Nhà xưởng nếu muốn bán, trừ bỏ bán cho người Nhật Bản không có con đường thứ hai, ra giá thấp cũng không được, công nghiệp Hoa Bắc sớm bị người Nhật độc quyền, tư bản Anh - Mỹ căn bản không chen chân được. Bất quá những phần bất động sản, cổ phần cần chuyển nhượng khác có thể dễ dàng bán, Trầm Lương Sinh thắng tư đi Bắc Bình, thắng năm lại đi Thượng Hải, đàm xong chính sự cũng không vội quay về Thiên Tân, đơn giản ở Thượng hải hơn một tháng, chỉ cho là nghỉ dài hạn giải sầu, tựa như là cách Thiên Tân xa một chút, liền có thể nhanh quên người nọ một chút.

Tháng bảy Hoa Bắc cả ngày đổ mưa lớn, nước sông liên tiếp dâng lên, cuối tháng rồi cuộc xảy ra lũ lụt, các vùng ven sông bị nhấn chìm trong biển nước. Nhà xưởng Trầm gia ở ngoại thành, tạm thời còn chưa bị ngập. Chu thư kí ôm tâm tính phòng ngừa chu đáo gọi điện thoại cho khách sạn Trầm Lương Sinh đang ở, đem việc xảy ra thiên tai kể rõ cho hẳn, gọi hẳn trở về.

Trầm Lương Sinh nhận được điện thoại không chút trì hoãn, phân phó người đi mua vé xe về Thiên Tân, nhưng cũng không nghĩ chuyện này nghiêm trọng. Thiên Tân chính là một trong căn cứ chiến lược trọng yếu đối với người Nhật, nguy chính phủ dầu không làm được gì cũng sẽ không mặc kệ nước ngập vào thành, cùng lắm phá đê dẫn nước, nhấn chìm chung quanh cũng không ngập nội thành Thiên Tân.

Lúc đó không chỉ có Trầm Lương Sinh ở bên ngoài cho rằng việc này không nghiêm trọng, ngay cả người ở nội thành cũng không chút cảm giác được tai họa — địa thế vốn trũng thấp, năm rồi cũng một lần bị lụt, số lần nhiều rồi cũng thành quen, cùng lắm thì nước ngập vài con đường vài ngày, không tiện ra ngoài mà thôi.

Dân chúng không có cảm giác nguy cơ, nguy chính phủ cũng không có động tĩnh gì, chỉ phát thông báo bình thường, nhắc nhở các hộ xây đập nhỏ quanh nhà mình đừng để nước vào nhà là xong.

Đầu tháng tám Trầm Lương Sinh khởi hành về Thiên Tân, xe lửa mới vừa chạy đến nửa đường chợt nghe nói trong thành lũ lụt đột ngột nghiêm trọng, đường ray cũng bị ngập nước không thể tiếp tục đi, xe chuyển lộ trình tới Bắc Bình.

Giao thông một mảnh hỗn loạn, xe lửa đi một chút thì ngừng, người trên xe dầu vô cùng lo lắng cũng không có biện pháp, chỉ có thể trông mong nguy chính phủ ở Thiên Tân nhanh chóng phá đê thoát nước, đừng để nước ngập vào trong thành.

Người Nhật Bản lúc này thật đứng không ngồi yên, phái ra quân đội đi nổ đê, kết quả không những hữu dụng lại còn chọn sai thời điểm, qua âm lịch lượng nước quá lớn, Hải Hà không thể rút xuống, mực nước trên thượng nguồn ào ào dồn lại đây, trong chớp mắt lũ lụt liền vào nội thành.

Đó là một hồi tai họa hiếm có, cảnh tượng khi lũ lụt vào thành quả thực không có nửa phần cảm giác chân thật — người còn ở đường đi dạo, chợt nghe xa xa có tiếng ầm ầm cùng với tiếng la hét thất thanh: ” Lũ tới rồi! Chạy mau a!”

Nhưng người chạy có nhanh tới đâu cũng chẳng bì lại nước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nước lũ dâng tràn, ở ngã tư đường nổi lên cuộn sóng ngập đầu người, phút chốc liền đuối tới chân, trái phải đều không nơi trốn chạy, có người bỏ lên trần xe, có kẻ dùng cả tay chân bám vào thân cây, ngay cả cột điện đều bám đầy người.

Tần Kính ngày đó ở nhà nghỉ hè, người nhàn hạ nằm trên giường đọc sách, nghe được bên ngoài có thanh âm chưa từng nghe qua, còn chưa kịp làm gì, đã thấy nước tràn vào nhà, phút chốc đã ngập tới tận mép giường. Phòng ở cậu thuê bên ven sông Hải Hà, cũng chính là địa phương gặp tai họa nghiêm trọng nhất, may mắn đây là ban ngày người còn tỉnh, nếu là buổi tối, chỉ sợ còn đang ngủ say thì đã bị nước cuốn trôi rồi.

Cũng may phòng ở là nhà xây mái ngói, không phải kiểu nhà đắp bằng bùn ở nông thôn, bị nước ngập vào cũng không nhão ra. Tần Kính không biết bơi, chỉ nắm đại lấy bàn ghế, rồi khung cửa, trong mũi trong mắt đều là nước, đầu óc mê muội giấy dựa dần nổi lên trên mái nhà, cũng không rõ ràng mình là sao mà đi lên, vội vàng cái gì cũng mặc kệ, không bị nước cuốn đi đã vô cùng may mắn rồi.

Trầm Lương Sinh chạng vạng tới Bắc Bình, ra nhà ga liền biết được buổi chiều ngày hôm đó, Thiên Tân bị lũ lụt nuốt chửng toàn bộ. Trong nhà, công ty điện thoại đều gọi không được, đầu kia tình huống cụ thể nhất thời cũng không rõ ràng, chỉ biết là giao thông trên đất liền toàn diện gián đoạn, nếu muốn tới Thiên Tân cũng chỉ còn cách dùng thuyền.

Trầm Lương Sinh suốt đêm đi tìm bạn bè liên lạc thuyền, bạn bè nghĩ đến hắn là lo lắng nhà cửa cùng công xưởng của Trầm gia, vừa giúp hắn liên hệ vừa khuyên hắn một câu: “Cậu bây giờ trở về có tác dụng gì? Nếu chìm đã sớm chìm, tôi nghe nói trong đó giờ hỗn loạn vô cùng, chết rất nhiều người. Mạng người so với tiền bạc vẫn quý giá hơn, không bằng cậu tránh ở đây ít hôm, ổn định tinh thần rồi chờ tin tức.”

Trầm Lương Sinh lắc đầu, cũng không trả lời, chỉ yên lặng hút thuốc, sắc mặt hắn tái nhợt, đang là mùa hè nhưng ngón tay lại vô cùng lạnh lẽo.

Thiên Tân gặp thiên tai Bắc Bình sẽ không mặc kệ, nhưng rốt cuộc không phải cảng thành thị, thuyền qua thật sự có hạn, ngay cả các du thuyền đều bị vỡ nát không còn.

Giữa trưa ngày hôm sau Trầm Lương Sinh theo đội tàu viện trợ vào Thiên Tân, mắt thấy tình hình trong thành so với hắn nghĩ còn tệ hơn, chỗ nước cạn nhất cũng cao hơn nửa người, nơi sâu thì ngập không thấy đáy.

Bởi nể mặt người bạn, Trầm Lương Sinh được đưa thẳng về đường Kiếm Kiều. Có lẽ là sợ có người tranh thuyền, cuối cùng rời đi còn dằn dò một câu ông chủ Trầm cẩn thận.

Đường Kiếm Kiều lúc này đã thành sông Kiếm Kiều, bất quá người cao thể nước xa, Trầm trạch xây trên nền cao, trừ bỏ tầng hầm ngầm bị ngập hết, lầu một nước vào không nhiều lắm. Người hầu đã tìm đồ vật này nọ lấp cửa, rồi đem nước ở lầu một múc ra ngoài, xem như không quá chật vật. Trầm Lương Sinh vào nhà nửa câu cũng không nói, trực tiếp lên lầu hai, từ ngăn kéo phòng ngủ đem súng lục phòng thân trước kia giắt vào bên hông, rồi mới xuống lầu, giống như một trận gió đến rồi đi, chỗ nào cũng không lưu lại.

Hắn thật ra muốn đi tìm Tần Kính, lại không biết phải tới đâu tìm. Mới vừa rồi không thể bảo người lái thuyền đưa mình đi, giờ lại hiểu rõ rồi — trước tới chỗ cậu ở tìm thử, nếu không có thì qua trường học, không có nữa thì tới nơi địa thế cao, nơi người ta tụ tập lánh nạn, không có chỗ này thì tiếp tục tìm chỗ khác, tóm lại phải tìm được người kia.

Trầm Lương Sinh hiện tại tìm thuyền nguyên bản cũng là du thuyền trong công viên, đầu thuyền dùng sơn đỏ đánh số, ước chừng là gần đây mới sơn lại, màu sơn tan trong nước thành một bãi đục ngầu.

Hắn phát giác mình vô cùng bình tĩnh, tay chèo thuyền một chút cũng không run rẩy, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến cảnh tượng thật lâu trước kia cùng Tần Kính chèo thuyền du hồ — cậu gạt hắn nói trong hồ cá, sau đó bị mình cầm tay liền ngoan ngoãn không né tránh.

Đúng là quang cảnh giữa trưa, trước đó vài ngày mưa lớn không dứt, hiện giờ lại trời quang mây tạnh. Mặt trời ác liệt chiếu thẳng xuống mặt, chiếu lên mặt nước. Trong nước dập dềnh trôi nổi đủ thứ, hỗn tạp những xác động vật.

Cũng có xác người — Trầm Lương Sinh bình tĩnh nghĩ kia không phải mới chết, hơn phân nửa là chết đuối trên thượng nguồn theo dòng nước dạt xuống đây, ngấm vài ngày mới nổi lên mặt nước. Thi thể đã bị ngấm nước phù thũng, mặt úp xuống nhìn không ra là nam hay là nữ, trôi tới một gốc cây mới bị tàng cây nghiêng ngã chặn lại, muốn tiếp tục trôi dạt lại bị mắc kẹt không thể động, sững sờ giây dụa, giống như quỷ nước bị chết không cam lòng muốn bám vào thi thể, giây dụa suy nghĩ tìm kiếm nơi bầu vú, để giúp mình đi đầu thai.

Trầm Lương Sinh tất nhiên không chịu suy nghĩ người kia có bị nước cuốn trôi mất rồi hay không — người không biết bơi nếu bị nước cuốn nhất thời sẽ không gượng nổi, nếu như bị sặc nước hôn mê, hoặc bị nước trôi đập phải đầu đó, tám phần cũng vĩnh viễn không đứng lên nổi. Rồi sau đó biến thành một xác chết trôi, không biết trôi dạt phương nào, cuối cùng dưới ánh nắng lẳng lặng thối rữa.

— Ý niệm như vậy, Trầm Lương Sinh một chút cũng không dám có.

Nhưng bảo rằng không dám, đầu óc lại hệt như nứt ra rồi, một nửa kêu đừng nghĩ đừng nghĩ, một nửa khác cũng không khuất phục nhắc nhở hắn, người ngấm lại xem, nếu người kia đã chết, nếu cậu đã chết....

Nếu cậu đã chết thì sao?

Trầm Lương Sinh chỉ cảm thấy não bị phơi nắng phát đau, ý thức thanh tỉnh lại mơ hồ, nửa câu sau bắt kể như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Sau lưng đổ đầy mồ hôi, có lẽ là bởi phơi nắng cũng có lẽ là mồ hôi lạnh, tay nắm mái chèo vẫn vô cùng lạnh lẽo, chỉ máy móc chèo về phía trước.

Lũ lụt là buổi chiều hôm qua tràn vào thành, nguy chính phủ căn bản tổ chức không được chút công tác cứu viện nào, dân chúng không trông cậy vào được, gan dạ liền nhảy xuống xuống nước tự mình bơi, cho dù biết bơi nhưng nhất gan cũng không dám nhảy vào, sợ bị cuốn vào vòng xoáy nào đó mà chìm ngấm.

Tần Kính không biết bơi tất nhiên chỉ có thể thành thành thật thật ngồi trên mái nhà, từ lúc bầu trời tối đen ngồi đến hừng đông, lại không ăn không uống phơi nắng cho tới trưa, môi đã khô nứt, đầu óc cũng choáng váng.

Bốn phía đã thành một vùng ngập nước, trên mái nhà đều là người. Gần đó chắc là có trẻ con nhà nào đó khi nước đến đang chơi bên ngoài bị nước cuốn đi, cha đưa nhỏ thì bơi ra ngoài tìm kiếm, chỉ còn mẹ ngồi trên mái nhà khóc lóc thảm thiết, Tần Kính nghe tiếng khóc không xa không gần qua một đêm, sau không còn nghe thấy, ước chừng là muốn khóc cũng khóc không nổi.

Cậu ngồi trên mái nhà nhìn nước đục ngầu khắp nơi, cũng không biết phải làm gì lúc này. Trong tai đột lại nghe tiếng động khác, tiếng nước có quy luật, giống có người cố sống cố chết khua loạn tay chân.

Liên tục kinh hách hoảng sợ, lại chống đỡ một đêm, Tần Kính đầu óc cũng không quá minh mẫn, còn tưởng rằng là ai muốn tự vẫn, cố gắng nhắc người lên quỳ gối nhìn xuống. Kết quả cũng không phải người, mà là cổ quan tài không biết chỗ nào trôi tới — có lẽ là mộ phần trên thượng nguồn, giống như một con thuyền chở cái chết, trôi nổi trôi nổi bị tường chặn lại, liên từng nhịp từng nhịp đập lên trên tường. Một tiếng lại một tiếng rầu rĩ bị thương giống như tiếng chuông gõ trong tang lễ.

Rồi sau đó Tần Kính ngẩng đầu liền nhìn thấy Trầm Lương Sinh — kỳ thật mắt kính của cậu từ lúc trong nước không biết rơi chỗ nào, tầm nhìn một mảnh mơ hồ, lại vào lúc ngẩng đầu nhìn thấy xa xa một chiếc thuyền nhỏ hướng tới bên này, không hiểu sao chỉ biết đó là Trầm Lương Sinh.

Cậu gượng đứng lên, chân ngồi đã lâu tê cứng mới vừa đứng lên một chút lại ngã về. Tần Kính ngoài ý tay đập lên mái ngói đã vỡ, động tác gấp rút, lại dùng lực lớn, trong lòng bàn tay bị mái ngói đâm thủng một

vết thật sâu, máu ào ạt chảy ra, nhưng cũng không cảm thấy đau đớn.

Trầm Lương Sinh thị lực tốt, xa xa đã trông thấy Tần Kính, tâm mới vừa buông xuống nửa tắc lại thấy cậu trên mái nhà lão đảo, thế là lại hoảng sợ, thấy người rồi cũng chưa thể thở phào, vội vàng chèo thuyền tới bên dưới, đứng dậy vươn tay, cổ họng ám ách nói với cậu: “Lại đây, anh đỡ em.”

Đầu này nước cao ngập đầu người, thuyền cách mái nhà cũng không xa, Tần Kính không cần nhảy, cơ hồ là được Trầm Lương Sinh ôm kéo vào trong thuyền, còn chưa đứng vững liền thấy thân mình đối phương nhoáng lên một cái, hai người cùng nhau quỵ xuống.

“ Trầm...” Hai người mặt đối mặt quỵ, Tần Kính bị Trầm Lương Sinh gắt gao ôm vào trong ngực, vừa định mở miệng lại phát hiện trên cổ mình bỗng nhiên có dòng nước nóng hổi, thế là nửa lời nói sau không thốt nên lời.

Trầm Lương Sinh khóc cũng không có thanh âm, chỉ gắt gao ôm lấy cậu, có lẽ là dùng lực thái quá, toàn thân đều hơi hơi phát run. Tần Kính hai tay ôm lấy hán, nhìn hán trên người bị máu từ bàn tay mình chảy ra biến thành một đồng hồ hỗn độn, lòng bàn tay dán lên, miệng vết thương lúc này mới cảm thấy đau, đau đến tận đáy lòng, đau đến chính mình cũng muốn khóc.

Trầm Lương Sinh vùi mặt chôn ở cổ Tần Kính, khoảnh khắc đó không không chế nổi nước mắt, rồi lại yên lặng ôm một lúc lâu mới buông cậu ra, cầm lấy tay cậu, mắt nhìn thấy vết rách trong lòng bàn tay, muốn chạm vào lại không dám.

“ Vết thương nhỏ thôi, không có việc gì mà.” Tần Kính vội an ủi một câu, cổ họng cũng khàn đặc.

“ ...Chỗ khác không sao hết chứ?”

“ Không có, tôi rất tốt, anh...”

“ Tần Kính...” Trầm Lương Sinh trên mặt đã không còn nước mắt, nhưng đôi mắt vẫn đỏ hoe, đó là thứ trên mặt hán Tần Kính chưa bao giờ thấy, biểu tình yếu ớt đến bất lực.

Cậu nghe được hán nói với mình: “Xin em theo anh đi. Đi Anh hoặc là Mỹ, em muốn đi chỗ nào chúng ta đi chỗ đó, được không?”

Tần Kính nghe vậy thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Trầm Lương Sinh chưa bao giờ nói với cậu ý định xuất ngoại, nhưng làm cho cậu kinh ngạc không phải chuyện này, mà là chữ ‘cầu xin’ kia.

Từng ở chung thời gian lâu như vậy, cậu không biết rằng người này cũng sẽ cầu xin người khác. Thế nhưng giờ lại nghe thấy chữ đó, ngực giống như bị cắm vào một quả dao, chuôi dao còn lộ bên ngoài, che lại máu, che lại cảm giác đau nhưng cũng che lại lời đồng ý chỉ kém một chút liền thốt ra.

“ Trầm Lương Sinh...”

Tần Kính ngốc lăng cơ hồ đỡ nhìn người quỵ trước mặt, cũng nhìn cảnh tượng mệnh mông quanh mình, nước lũ mịt mù không thấy đáy.

Hoạ chiến tranh họa thiên tai, từng cái nối tiếp từng cái, quả thực giống như muốn trời sập vùi lấp, chìm trong biển cả.

Người ta nói bách vô nhất dụng thị thư sinh (thư sinh là kẻ vô dụng nhất), cậu chỉ là một kẻ dạy học, chuyện có thể làm cũng là hữu hạn, nhưng nếu muốn cậu đi, cậu lại thật sự buông không nổi.

“ Trầm Lương Sinh... Em luyến tiếc.”

Nếu là một mảnh thái bình thịnh thế, có lẽ còn có thể bỏ được. Nhưng đáng tiếc không phải. Cũng bởi vì không phải, cho nên càng luyến tiếc rời đi. Cho dù không có bản lĩnh gì, không thể làm được gì, cũng còn có một việc cuối cùng muốn làm.

Đơn giản chính là một câu kia: “Đất nước sinh tôi nuôi dưỡng tôi, tôi nguyện cùng nó đồng sinh cộng tử.”

“ Anh đi đi... Em...”

Tần Kính khoanh khắc đó muốn nói em thích anh, em không thể đi theo anh nhưng cả đời này chỉ yêu mình anh. Bất luận anh ở đâu, bất luận em ở nơi nào, em sống một ngày, liền có một ngày nhớ đến anh, từng giây từng phút nhớ, ngày ngày không quên.

Nhưng lời đến bên miệng cuối cùng ngưng lại — cậu không thể cùng hắn đi, lời này với hắn quả thực chính là sát muối vào vết thương, chỉ bằng đừng nói.

Nói không được, cây dao trên ngực nhưng thật ra động. Từ trên xuống dưới, từng tắc từng tắc đâm xuống, đem máu chảy đầm đìa phân làm hai nửa — chưa bao giờ có khoanh khắc như bây giờ, thật sự làm cho người ta muốn đem chính mình chia thành hai nửa, một nửa lưu lại, nửa theo hắn đi.

“Em bảo anh đi...” Trần Lương Sinh cũng ngốc lảng mà quỳ giống Tần Kính.

Sau một hồi sững sốt mới thẫn thờ, tựa như câu hỏi thật sự không biết đáp án:

“Chính là em ở nơi này... anh còn có thể đi đâu?”

23. Chương 23

Dân quốc năm thứ hai mươi tám, trận lũ lụt này chậm chạp không lui, lãnh đạo không làm được gì, người Nhật Bản lại càng không quản, không lâu thương hội Thiên Tân thu được từ nhân vật quyền thế Tào Nhữ Lâm, Ngô Bội Phu thư hô hào kí tên, đề nghị mau chóng thành lập tổ chức tự cứu.

Sau ngày sau đó, thương hội cuối cùng tổ chức uỷ ban cứu tế lũ lụt tại Thiên Tân, trong đó thật có người là thật tâm làm việc, cũng có kẻ chỉ là tượng trưng quyền góp tiền, đơn giản ứng với cái danh mà thôi.

Ngày ấy ở trên thuyền, Trần Lương Sinh hỏi một câu Tần Kính không có lời nào để đáp, chỉ có thể cùng hắn trầm mặc, mắt thấy trên mặt hắn phân yếu ớt dần dần biến mất, cuối cùng trở lại bóng người quen thuộc với mình, bình tĩnh an bài chuyện sau đó.

“Phòng ở của em không tiếp tục ở nữa, trước theo anh trở về. Buổi chiều anh tới nhà xưởng, tìm người khác đưa em đi nhà tiểu Lưu xem thử, nhà họ dường muốn cũng không thể ở, bảo họ chuyển tới nhà khu tây lúc trước đi.” Dừng một chút, lại nói thêm, “Em nếu không muốn theo anh về, thì chuyển qua ở với họ cũng được.”

Tần Kính quỳ gối tại chỗ, thấy Trần Lương Sinh vừa nói vừa ngồi xuống cầm mái chèo, thuyền đột nhiên chuyển động, thân mình theo đó lắc lư, nhìn qua tựa như có chút không biết theo ai.

“Tần Kính,” Trần Lương Sinh vừa chèo thuyền vừa nhìn cậu, ngữ khí không thể nói lãnh đạm mà là nghiêm túc, “Chuyện này coi như là bạn bè giúp đỡ nhau, anh nếu có yêu cầu gì thì sẽ nói với em, nếu không đề cập tới, em cũng đừng nghĩ nhiều.”

Kết quả lần này Tần Kính cũng không đi theo tiểu Lưu. Nhà ở bên khu tây tuy rằng lầu hai không bị ngập nước nhưng cũng không quá rộng rãi, nhà tiểu Lưu nhiều người ở đều có chút chật chội, em gái hắn lại chưa lấy chồng, Tần Kính dường sao cũng là người ngoài, ở cùng bên đó quả thực không hay; thứ hai... thứ hai cái gì.. bản thân Tần Kính cũng không rõ — trong miệng cậu bảo không thể đi cùng hắn, nhưng lại phát hiện nợ hắn rất nhiều thứ không thể hoàn trả, trong lòng hổ thẹn vô cùng.

Kì thực Tần Kính không biết hiện tại Trần Lương Sinh là muốn thế nào, cuối cùng thật sự nghĩ không ra nguyên do, dứt khoát trực tiếp hỏi Trần Lương Sinh mình ở nơi nào thuận tiện hơn.

Tần Kính lên tiếng uỷ chuyển, Trần Lương Sinh nghe hiểu ý tứ của cậu, làm như thuận miệng đáp lại: “Em ở bên ngoài anh cũng không yên tâm, vẫn là theo anh về nhà vài ngày đi.”

Lời này vốn có chút áy náy, nhưng bởi vì thái độ Trần Lương Sinh tự nhiên tùy ý, hết như chỉ là bạn bè bình thường quan tâm lẫn nhau.

Thế là Tần Kính liền ở lại Trầm Trạch, Trầm Lương Sinh tìm người thuê hai chiếc thuyền, một cái để người hầu ra ngoài mua đồ, một cái khác chính là chuẩn bị vì Tần Kính, còn đặc biệt bảo tiểu thư kí kỹ năng bơi lội không tồi theo cậu hai ngày, nhìn cậu chèo thuyền rất vững vàng mới yên tâm để cậu ra ngoài.

Tần Kính một đầu giúp gia đình mẹ nuôi sắp xếp chỗ ở, một đầu giúp trường học cứu giúp đi dời đồ đạc, bận rộn vô cùng, chợt nghe nói thương hội mới vừa thành lập uỷ ban cứu trợ. Cậu vốn nghĩ muốn theo trường học tổ chức đội cứu trợ nhưng còn chưa kịp nói với Trầm Lương Sinh, đã nghe đối phương mở miệng trước: " Em gần đây có rảnh tới giúp công ty anh làm chút chuyện đi."

Trầm Lương Sinh yêu cầu như thế cũng không quá đáng, Tần Kính tự nhiên sẽ không chối từ, bất quá tới công ty hẳn mới mới phát hiện, Trầm Lương Sinh là để cậu hỗ trợ uỷ ban cứu trợ làm chút công tác thống kê bàn giấy.

Tần Kính cũng không ngốc, tâm tư Trầm Lương Sinh cậu ngẫm lại một chút liền hiểu được. Sau khi lũ lụt khó đảm bảo không xảy ra dịch bệnh, Trầm Lương Sinh ước chừng là không muốn để cậu cả ngày ở địa phương nhiều người, lại sợ bắt cậu ngồi không cậu sẽ không cam lòng, liền tìm công việc như thế cho cậu.

Bởi vì hiểu được cho nên càng khó chịu — hẳn đối với cậu quá tốt, mọi chuyện đều nghĩ tới vì cậu, cậu lại cô phụ hẳn.

Tần Kính ở phòng cho khách lúc ban đầu khi ngủ lại Trầm Trạch cũng từng ngủ, trải qua ba năm, từ cửa sổ nhìn ra ngoài cảnh vật cũng không biến hóa gì, tâm tình thì đã khác trước.

Hai ngày đầu, Tần Kính ban đêm nằm trên giường nhưng lại cảm giác giống như giấy tiếp theo sẽ thấy Trầm Lương Sinh đẩy cửa đi vào, trong lòng có chút không yên, thấp thỏm lại có chút mong chờ. Cậu cũng biết đã đến tình trạng này, giữa hai người không vượt quá ranh giới mới là sáng suốt nhất. Chẳng qua là trong tâm khảm, chờ mong không thể cho ai biết....

Trước khi đối phương rời đi, hoặc trước lúc mình rời đi, loại xúc động khát vọng phóng túng một lần cuối cùng tra tấn Tần Kính hàng đêm không yên. Trầm Lương Sinh bên kia ngược lại thái độ thản nhiên, cũng không đẩy cửa vào phòng cậu, chỉ giống đối với bạn bè thân quen bình thường, tuyệt không lãnh đạm xa cách nhưng cũng không có gì vượt quá quy củ.

Có khi hai người đối diện dùng cơm, ánh mắt Tần Kính trộm lướt qua đồ ăn nhìn ngón tay Trầm Lương Sinh cầm đũa, liền bắt đầu có chút ăn chẳng biết vị. Cậu chỉ cảm thấy mình khát vọng thanh âm của hẳn, ngón tay của hẳn, bờ môi của hẳn, làn da của hẳn như thế, nhưng mỗi lần tồn tại loại khát vọng này lý trí đều có thể hung hăng chèn ép xuống, thuận tiện ác thanh ác khí nhắc nhở cậu — cái gọi là phóng túng một lần cuối cùng làm ra chẳng qua là hại người hại mình thôi.

Dân chúng chìm trong một mảnh đại dương mênh mông nửa tháng, cuối tháng tám chỗ cao cũng đã rút nước, nhưng theo đó đã có người nhiễm dịch bệnh, ngẫu nhiên có thể thấy được khói đen dốt nhà — đó là những hộ đã chết, bị hỏa thiêu sạch sẽ.

Trầm Lương Sinh đêm nay có tiệc xã giao không thể chối từ, bữa tiệc tổ chức trên một du thuyền, trên thuyền cũng sắp đặt tiết mục ca múa. Ngay chính phủ đối loại hành vi này không ngăn cản, ngược lại còn muốn ăn theo, thu thuế kinh doanh cộng thêm một tầng thuế đánh vào con thuyền.

Trầm Lương Sinh ngồi ở trên tàu, câu được câu không cùng người ta khách sáo chào hỏi, mắt nhìn mặt nước ngoài tàu, ánh sáng đèn lồng, ánh trăng phản chiếu, dập dềnh nổi trên mặt nước.

" Tôi thấy cảnh sắc nửa điểm không thua mười dặm Tần Hoài a." Hẳn nghe được giữa bữa tiệc có người cười khen một câu, lại có phiên dịch dịch cho quan quân Nhật Bản nghe.

Trầm Lương Sinh đối với phong cảnh Trung Quốc không biết rõ, nhưng cũng biết mười dặm Tần Hoài chỉ chính là cảnh trí trong thành Nam Kinh. Tòa thành kia sớm bị quân Nhật tàn sát huyết tầy.

Bằng lương tâm mà nói, Trầm Lương Sinh toàn bộ không thể coi là một người tốt, nhà xưởng Trầm gia bởi vì trận lụt này thiệt hại không ít, hẳn nguyện ý tham dự cứu tế, cùng với nói là đột nhiên cao thượng không bằng nói là chứa tư tâm: thứ nhất là muốn Tần Kính tìm chuyện an toàn mà làm, thứ hai mỗi khi nghĩ đến cái loại tâm tình vô cùng lo lắng sợ hãi khi đi tìm Tần Kính trong lũ lụt, cũng thật sự muốn làm chút việc

— có lẽ là bởi vì mình cuối cùng trong tai họa cảm thấy đau đớn, thế rồi đáy lòng cũng sinh ra một phần đồng cảm.

Tuy nói bắt đầu tham dự cứu tế là xuất phát từ mục đích riêng nhưng Trần Lương Sinh từ trước đến nay làm việc gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, đã làm thì phải làm cho tốt, đến tiệc xã giao này cũng chỉ vì mục đích thuyết phục quyên tiền.

Chính là hiện tại hần nhìn sóng nước quanh thuyền, lại nâng lên mắt nhìn đám người trong bữa tiệc, đột nhiên cảm thấy mờ mịt. Dường như là lần đầu, hần giống như linh hồn xuất ra đứng bên cạnh quan sát tiệc vui linh đình này — những người này, có người Trung Quốc, có người Nhật Bản, có vài bạn bè của hần, là vòng giao tế luẩn quẩn mà hần mắc vào đã lâu. Mấy năm nay hần chính là làm cho mình vùi đầu vào cái vòng danh lợi như vậy, hần cùng với bọn họ không có gì khác biệt... ghê tởm như nhau.

Hần nghe được ca sĩ nữ đầu thuyền hát một khúc Sao ngày lại đến , lại nghe người bên cạnh cười nói: ” Theo ta thấy, phố này không giống sông Tần Hoài, mà giống dòng Venice trên họa báo hơn. Ông chủ Trần, ngài đã từng ở bên Tây, hần qua đó rồi chứ? Cảnh trí so với nơi này thế nào?”

Hần nghe được chính mình cơ hồ là khô khốc trả lời một câu: “Không... Tôi chưa đi qua Venice.”

Đêm này Trần Lương Sinh tìm cơ thân thể không khoẻ về nhà trước, ở trong phòng khách không thấy Tần Kính liền đi khách phòng tìm cậu, gõ cửa đợi vài giây nhưng chẳng thấy đáp lại.

Hần nghe người hầu báo Tần Kính đã về, tay đặt trên nắm cửa ngáp ngừng một chút, vẫn là nhẹ nhàng xoay nắm cửa, nhìn đến người nọ dáng vẻ mệt mỏi, đang ngủ trên giường, cũng chẳng cởi quần áo, trong tay là cuốn sách đọc dở rơi xuống mép giường.

Trần Lương Sinh thật cẩn thận đi qua, kéo chăn đắp kín cho cậu, đứng ở bên giường yên lặng nhìn trong chốc lát, xoay người giúp cậu nhặt sách lên, nhẹ nhàng thả lên tủ đầu giường, lại nhẹ nhàng đi ra ngoài, cũng không tắt đèn ngủ trên bàn.

Trần Lương Sinh ra khỏi phòng, không tiếng động đóng chặt cửa, nhưng không đi xa, chỉ tựa vào vách tường hành lang đứng đó, từ túi quần rút điều thuốc hút, cảm giác khí lạnh bồi hồi nửa ngày trong lòng kia cuối cùng cũng tiêu tan, cả người bị ngọn đèn yên tĩnh an bình bên trong cánh cửa kia lan tỏa hơi ấm kiên định.

Tối hôm nay Trần Lương Sinh vẫn đứng ngoài cửa phòng Tần Kính, giống như một đêm trước đây, đứng ở nơi gần cậu như vậy, chậm rãi hút thuốc. Nữ hầu đi ngang qua, nhìn hần tiện tay đem tàn thuốc vứt xuống đất, rất đau lòng sàn nhà, vội đem tới cho hần cái gạt tàn, thuận tiện đem khói bụi tàn thuốc bên chân hần quét sạch sẽ.

“ Tôi không sao, cô cứ ngủ đi.” Trần Lương Sinh nhẹ giọng phân phó một câu, ngữ khí nhu hòa đến nỗi hừ cho cô tóc gáy dựng đứng nổi hết cả da gà, lòng thầm nhủ thiếu gia đây là bị cái gì vậy??

Chỉ có ánh sáng đèn trên hành lang, Trần Lương Sinh lẳng lặng đứng đó, thuốc hút một điếu lại thêm một điếu, ý niệm cân nhắc trong lòng nửa tháng hợp với khói thuốc mềm rũ xuống trên mặt đất, lên tới trần nhà, giống như cánh chim xoay hai vòng rồi lại từ từ rơi xuống nơi trần ai lạc định.

Khi Tần Kính tỉnh lại mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, phát hiện đã qua mười hai giờ. Cậu vốn định cởi đồ tiếp tục ngủ, mới vừa cởi bỏ một cúc áo liền ngừng lại.

Thực tế cách cánh cửa cũng không ngửi thấy mùi thuốc lá, nhưng không biết tại sao liền xác định Trần Lương Sinh đang đứng bên ngoài, tim bỗng chốc đập nhanh dữ dội, do dự xuống giường ra cửa, lại tỉnh vài giây mới đưa tay mở cửa phòng.

“ ... Còn chưa ngủ?”

“ Ừ.”

Tần Kính liếc mắt nhìn gạt tàn trong tay Trần Lương Sinh, nhìn tàn thuốc bên trong là biết hần đứng đây bao lâu, nhất thời cũng không biết hần có ý gì, càng không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, đối diện cùng hần sau một lúc lâu, cuối cùng không đầu không đuôi hỏi: ” Em đói bụng, anh có muốn ăn không?”

Trầm Lương Sinh nghe vậy khẽ mỉm cười, nụ cười cười yếu ớt đã lâu mới hiển lộ khiến Tần Kính đỏ mặt, cũng may hành lang mờ tối, xác nhận nhìn không ra.

Người hầu trong nhà đều đi ngủ, phòng bếp cũng không có gì ăn, Tần Kính thấy Trầm Lương Sinh mở tủ lạnh, định bảo hắn tìm vài thứ ăn lót dạ là được, lại thấy hắn lôi ra hộp hoành thánh, có lẽ là người hầu gói kỹ chuẩn bị cho bữa sáng ngày mai.

“Luộc hoành thánh được không?” Trầm Lương Sinh vừa tìm nồi vừa hỏi Tần Kính một câu.

Tần Kính gật gật đầu, Trầm Lương Sinh liền đem vị trí nhường lại, chính mình tựa vào bàn nhìn cậu đun nước. Tốt xấu gì một người bên ngoài nhiều năm như vậy, cậu cũng không phải ngay cả hoành thánh cũng không biết, chỉ là muốn nhìn bộ dáng cậu đứng bên bếp, có loại cảm giác ấm áp sinh hoạt gia đình.

Hai người yên lặng ăn xong hoành thánh, Tần Kính chủ động thu thập chén đĩa đem đi rửa, Trầm Lương Sinh đứng ở bên cạnh bồn rửa chén nhìn cậu, đột nhiên mở miệng nói: “Tần Kính, anh muốn bán nhà xưởng.”

“Sao cơ?”

“Cùng người Nhật hợp tác mở nhà máy, anh không muốn làm.”

“.....”

“Nhưng tình thế hiện giờ bán cũng bán không được chỉ có thể để cho người Nhật tiếp nhận. Bất quá tiền bán anh cũng không muốn giữ, có cơ hội liền quyền tặng, tặng đi đâu em hẳn rõ nhất, em mấy chuyện này có bạn bè đáng tin, lần tới giúp anh hỏi một chút.”

“.....”

“Những chuyện khác anh sẽ tận lực nhanh lo liệu, em nói mùa thu đi là muốn tháng mấy đi?”

“.....”

“Anh nghĩ bằng không cùng em đi trước, còn lại tính sau.”

Trầm Lương Sinh cũng không biết Tần Kính tính toán đi Thiểm Bắc, chỉ cho rằng cậu muốn đi phía nam tìm một nơi tốt hơn dạy học. Cậu không chịu đi với hắn, vậy thì hắn sẽ đi cùng cậu, dù sao không nghĩ cùng cậu tách ra nữa. Đoạn thời gian trước thái độ thần nhiên cũng là bởi vì còn so đo, cho nên mới có thể yên lặng hạ quyết tâm.

“Trầm Lương Sinh...” Tần Kính nhìn chăm chăm bồn nước, tùy ý vò nước chảy ào ào. Chuyện lớn như thế hắn chỉ nói đơn giản hết như ngày mai ăn cái gì, đầu óc Tần Kính cũng cùng dòng nước kia không tự chủ được, hỗn loạn hồ đồ, sau một lúc lâu mới không lưu loát đáp lại: “Anh thật sự không cần như thế... em...”

Trầm Lương Sinh nhất thời cũng không tiếp lời. Hắn kỳ thật đã mặc kệ Tần Kính còn thích hắn hay không, tự tin trước đây khi hai người lần thứ hai chia tay không có một chút, hiện giờ hắn quyết định cùng cậu rời đi nhưng cũng biết Tần Kính có nguyên ý hay không thì mình còn phải thuyết phục.

Trầm Lương Sinh hiểu được Tần Kính những lời này hơn phân nửa là khuyên mình không cần khư khư cố chấp, nhưng chủ ý đã quyết định rồi, dứt khoát không thể để cậu trực tiếp cự tuyệt, yên lặng một hồi, cố ý hiểu sai ý: “Em nếu nói chuyện quyền tiền, thẳng thắn nói quả thật có tư tâm ở bên trong.”

“Em...”

“Lúc anh mới về nước, cha mang anh tới Cư Sĩ Lâm nghe người ta giảng kinh,” Trầm Lương Sinh cắt ngang lời cậu, đột nhiên nhắc tới chuyện xưa, chỉ giống như tán gẫu việc nhà, “Cha tin phật, sau đó đại sư giảng kinh xem mệnh cho anh. Anh không tin, bất quá nhớ rõ lúc ấy đại sư nói riêng với cha anh một câu...” Dừng một chút rồi nói tiếp, “Câu nguyên gốc anh không nhớ, đại khái là nói mệnh anh mang sát, nếu không tích phúc, chỉ sợ kết cục không tốt.”

“.....”

“Thần thần quỷ quỷ gì đó anh trước giờ không tin, hiện tại đã có chút tin rồi. Cho nên nghĩ, nếu hiện tại bắt đầu làm chuyện tốt mà còn kịp, ước chừng cũng có thể sống lâu thêm một ít.”

“.....”

“ Sống lâu một ngày, có thể thấy em thêm một ngày.”

Vòi nước vẫn đang xả nước ào ào, Trần Lương Sinh nhất thời cũng không có nghe ra Tần Kính khóc. Mãi đến hai phút sau mới đột nhiên phát giác có thể cậu đang khóc, vội tiến lên hai bước, một tay an ủi vuốt nhẹ lưng cậu, một tay thuận tiện khóa vòi nước.

Lời hắn nói đích xác dẫn theo hai phần muốn lấy cảm tình nhưng chuyện xem mệnh cũng cũng không phải nói dối, cậu nói cuối cùng kia cũng chính là lời thật lòng của hắn. Bất quá nếu biết lời này khiến cho Tần Kính khóc, hắn sẽ chẳng nói. Trần Lương Sinh vỗ nhẹ lưng cậu, vừa định đổi đề tài để đỡ cậu, lại chợt thấy cả người bị Tần Kính túm qua, thắt lưng áp vào bồn rửa chén, áo sơ-mi bị nước thấm ướt một mảnh.

Trên môi cũng là ẩm ướt, mang hương vị mặn đắng mơ hồ. Tần Kính gắt gao ôm hắn, hôn lên thật sâu, đầu lưỡi cũng tham tiến tận cổ họng, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, giống như muốn đem chính mình nhập vào thân thể của hắn, liều mạng dán sát vào hắn, nụ hôn sớm đã hóa hỗn loạn, răng va vào nhau, thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

Trần Lương Sinh ôm eo cậu mặc cho cậu hôn, một lát sau mới dời tay tới trên lưng, từng chút từng chút nhẹ nhàng ve vuốt, dẫn dắt cậu dần dần chậm lại, ngậm lấy đầu lưỡi cậu tinh tế mút, triển miên ở trong miệng cậu liếm lộng, nuốt xuống nước bọt nhịn không được tràn đầy.

Không biết ôm cùng hôn bao lâu hai người đều có chút hoảng hốt, nụ hôn hết như giấc chiêm bao, chỉ cảm thấy khoảng cách một lần ôm hôn như vậy đã qua lâu lắm, lâu đến hiện tại căn bản luyến tiếc tách ra.

Tần Kính nhắm mắt tựa vào trên người Trần Lương Sinh, một hồi quên luôn cả hít thở, một hơi ghen quá lâu, chân đột nhiên mềm nhũn thân mình khẽ trượt xuống.

Trần Lương Sinh một phen tóm lấy thắt lưng cậu, hình như là cười khê một tiếng rồi mới bế ngang cậu lên. Tần Kính gầy thì gầy nhưng dẫu sao cũng là nam, thấp hơn Trần Lương Sinh không bao nhiêu. Trần Lương Sinh cũng không biết chỗ nào khí lực mạnh mẽ như vậy cứ thế ôm cậu xuyên qua phòng khách rộng lớn, từng bước lên lầu, đi vào phòng ngủ, vẫn ôm đến tận bên giường mới buông xuống, rồi đè lên người cậu vừa hôn vừa cởi dây nịt.

Tần Kính thuận theo hé miệng để cho hắn hôn, rồi lại đột nhiên phát lực, xoay người đem hắn áp xuống phía dưới, hai tay đè lại tay hắn, hỗn hỗn thở nhìn hắn: “Trần Lương Sinh, em muốn...”

Trần Lương Sinh cũng không chờ cậu nói xong đã cười, hơi hơi ngẩng đầu, áp trán mình vào trán cậu, cọ cọ chóp mũi thấp giọng đáp lại một câu: “Tần Kính... anh là của em.”

Tần Kính nghe vậy đầu óc ầm một tiếng, sau đó việc cởi quần áo hoàn toàn không có nửa phần ấn tượng, mãi đến lúc hai người trần trụi dán tại một nơi mới giống như thỏa mãn tới cực điểm thở hắt ra, cúi đầu cắn cổ Trần Lương Sinh, rồi sau đó chạm môi hôn lên dẫu rằng nhẹ nhàng mút vào, cho đến khi mút ra dẫu hôn đồ ửng mới tiếp tục hôn xuống phía dưới, từng tắc từng tắc hôn xuống ngực, ngậm một bên đầu vú của hắn dùng răng nanh thoắt cọ cọ, rồi sau đó dùng đầu lưỡi đảo qua đảo lại khê trên chọc.

Trần Lương Sinh nằm thẳng trên giường mặc cậu muốn làm gì thì làm, cảm giác được toàn thân cậu phát ra dục vọng chiếm hữu — Tần Kính trước kia ở trên giường cũng rất nhiệt tình, nhưng dục vọng chiếm hữu như thế vẫn là lần đầu tiên.

Giờ khắc này Trần Lương Sinh không còn lo lắng Tần Kính còn yêu mình hay không nữa. Cảm giác thân thể không lừa được người, hắn cảm thấy toàn thân cậu đều tỏa ra tình yêu cùng khát vọng. Nói thích hắn, nói muốn hắn.

Tần Kính hôn càng lúc càng xuống phía dưới, hôn qua vùng bụng bằng phẳng của Trần Lương Sinh, đầu lưỡi miêu tả từng đường vân cơ bụng, rồi lại thuận theo thắt lưng một đường hạ liếm qua xương hông, liếm ướt bộ lông nơi riêng tư, có điểm giống làm nũng dùng mặt cọ cọ vào dương vật cứng rắn của hắn, rồi sau đó mới ngậm vào thật sâu.

Trần Lương Sinh bị khoái cảm xông thẳng lên đầu thổ dốc một tiếng, cẩn thận cảm thụ khoang miệng ẩm nóng, cảm thụ đầu lưỡi liếm vật kia của mình, rồi mới cảm thấy cậu liếm từ trên xuống dưới, hội âm bị liếm

một mảnh tê dại, chỗ kia cũng bị ảnh hưởng co rút lại hai cái.

Hắn yên lặng thả lỏng thân thể, tùy ý Tần Kính lặp lại động tác liếm ướt chỗ kia, mượn nước bọt trơn vói vào một ngón tay làm khuếch trương, thậm chí chủ động nâng lên thất lưng phối hợp động tác của cậu, một bộ tư thế hoàn toàn kính dâng — hắn nguyện ý đem tính mạng của hắn hoàn toàn rộng mở trước cậu, tuyệt không chút giữ lại.

Tần Kính nghĩ tới đây là lần đầu của hắn, chậm rãi lấy ngón tay động động một chút, gương mặt nhẹ giọng hỏi: " ... Có vaseline không? Sợ anh đau."

" Sớm không có," Trần Lương Sinh không có vẻ mặt xấu hổ, tự nhiên trả lời, " Em tới bàn tìm xem có cái gì có thể dùng không."

Tần Kính tách ra tới bàn tìm kiếm, cầm hộp đại khái là kem thoa da gì đó trở về, đổ vào lòng bàn tay, rồi mới lại tiến nhập một ngón, động một lát lại cho thêm ngón tay, cuối cùng tăng thành ba, ước chừng giằng co một hồi lâu, có lẽ là sợ làm hắn đau.

Trần Lương Sinh thấy vật kia của cậu cũng đã ngẩng đầu, thẳng tắp đứng lên đã lâu, chính mình nhìn đều khó chịu thay cậu, rõ ràng chủ động lên tiếng nói: " Được rồi đi, bảo bối có vào hay không đây?"

Đã lâu không nghe hắn gọi như thế, tim Tần Kính thích một cái nhảy nhót, lập tức nhịn không được rút ra ngón tay vỗ vỗ mông hắn, ám chỉ bảo hắn trở mình lại.

" Cứ vậy vào đi." Trần Lương Sinh một tay rút cái gối đầu nhét xuống thất lưng, một tay lại mò tìm trên đầu giường, bật đèn bàn lên, thấp giọng nói câu, " Để cho anh nhìn kỹ em."

"....." Tần Kính không nói tiếp, trên mặt rồi lại đột nhiên đỏ bừng — cậu chẳng hiểu nổi, rõ ràng là chính mình ở trên, sao kết quả vẫn là chính mình ngược ngung. Một đầu miên man suy nghĩ nhưng cũng không quên cho thêm kem bôi da lên trên vật kia của mình, chậm rãi tiến vào, vừa tiến vào vừa chăm chú nhìn ánh mắt Trần Lương Sinh nhẹ giọng hỏi hắn: "Có đau hay không?"

Trần Lương Sinh yên lặng lay động phía dưới, ấn đường cũng hơi nhú lại, ánh mắt có chút mông lung nhìn lại Tần Kính, nhìn cậu hỏi nhưng không đáp lại, trái tim lại từng chút một khiêu đập dữ dội.

Tần Kính biết hắn nhất định là có chút đau rồi lại cảm thấy được tình cảnh trước mắt động lòng người vô cùng. Cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc, tựa như núi trong cơn mưa xuân, ánh mắt tựa như trắng trên kính hồ, lông mi đen dài, làm cho cậu nhịn không được cúi người hôn lên, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cuối cùng quả thực là ngang ngược nói: " ...Không cho phép đẹp như thế."

" Kỳ thật không đau đâu." Trần Lương Sinh nghe lời này của cậu thật sự cảm thấy buồn cười, vừa nói vừa nâng thất lưng, ám chỉ cậu nhanh làm, thầm nghĩ em cứ làm nũng như vậy đêm nay ai thượng ai còn chưa chắc đâu.

Cậu khát vọng hắn lâu lắm rồi, hiện giờ thật sự đem mình chôn bên trong thân thể hắn, ngược lại có loại cảm giác không chân thực. Tần Kính một bên từ từ luật động một bên cúi xuống hôn, thật cẩn thận hôn lên bờ môi hắn, giữa những nụ hôn thì thầm gọi tên hắn.

Một tay đè lại đầu của cậu, trần trọc cắn mút cánh môi cậu, đầu lưỡi quấn quýt một chỗ ôn nhu triển miên, một tay kia qua lại vuốt ve cái eo nhỏ của cậu, lại một đường trượt xuống, đụng đến nơi hai người kết hợp, mềm nhẹ âu yếm hội âm cùng cái túi phía dưới.

" Ừm... đừng sờ mà..." Tần Kính vốn bối vì sợ hắn đau, vẫn kiềm nén động tác, không dám động quá nhanh, hiện tại bị hắn ở nơi mẫn cảm sờ tới sờ lui, liền khó có thể nhẫn nại dùng sức rất nhanh đỉnh vài cái, lại tạm dừng, thở dốc nói một câu.

" Thoải mái không?" Phía sau có trút trướng đau nhưng không phải không thể chịu đựng, Trần Lương Sinh còn có dư lực chiếm tiện nghi cậu, tay cũng không nhả rời, đầu ngón tay xẹt qua đùi trong của cậu, không thành thật tham tiền huyết khẩu của cậu, nhẹ nhàng đâm vào một ngón, " Như thế có phải hay không càng thoải mái?"

Tần Kính ghé vào trên người Trần Lương Sinh, đằng trước bị hắn bao vây chặt chẽ không chỗ hở, thoải mái đến mức muốn tan chảy bên trong, phía sau lại bị ngón tay của hắn xâm nhập tuy chỉ là một ngón tay,

giống như cũng không đâm đến nơi kia, nhưng lại thật sự tăng thêm hai phần cảm giác, nhấn nhẹn không được nhẹ giọng rên rỉ càng động càng nhanh, đầu vú động tình cứng lên, bị tay trái Trần Lương Sinh vuốt ve qua lại, chỉ cảm thấy cả người đều nóng không chịu nổi, tiểu huyết nuốt ngón tay đối phương cũng nhẹn không được lén lút cắn chặt.

“ Có muốn nó không?” Trần Lương Sinh cầm tay cậu đặt tới nơi dương vật cứng ngạnh của mình.

“ Ừm...” Tần Kính cúi đầu rên rỉ thành tiếng, cầm dương vật của hắn, cùng tiết tấu đưa đẩy của mình nhanh chóng vuốt ve, sau một lúc lâu lại đột nhiên thốt lên, ” Trần Lương Sinh... em muốn anh.”

“.....” Trần Lương Sinh bỗng dừng rút về ngón tay quấy rầy phía sau cậu, hai tay ôm lấy tấm lưng của cậu kéo cậu ôm vào trong ngực, dán vào bên tai cậu yên lặng vài giây, mới khàn giọng trả lời, ” Anh cũng muốn em.”

Sau một hồi tình sự, hai người cùng nhau tắm rửa, ôm nhau nằm trên giường trò chuyện thật lâu.

Trần Lương Sinh kể cho Tần Kính chuyện hồi bé, kể về mẹ hắn. Trong bóng đêm ôm chặt lấy cậu, hôn lên trán cậu, vì cậu thấp giọng ngân nga bài thơ tình của Trữ phụ nhân. Trần Lương Sinh ngữ điệu lạnh lùng không có vần điệu gì, câu thơ cũng là nhiệt liệt nồng nàn. Đó là một đoạn thời gian ở nơi đất khách quê người, mà truyền kỳ sớm tan biến, cùng bọn họ không liên quan, không phải chuyện xưa của họ.

Chuyện xưa của bọn họ giống như sớm đã bắt đầu lại giống như vừa mới bắt đầu.

Nhưng hết thấy chuyện xưa thuộc về hai người, cũng có thể dùng những vần thơ làm mở đầu —

[Tôi cảm thấy sau lưng có bóng đen túm tóc tôi

Kéo về sau, còn lớn tiếng hỏi:

“Lúc này là ai bắt được em? Đoán xem!”

” Cái chết.” Tôi trả lời.

Mà thanh âm tựa như chuông bạc kia đáp lại:

” Không phải chết, là yêu!”]

24. Chương 24

Tần Kính tỉnh lại khi Trần Lương Sinh còn đang ngủ. Cậu quan sát hắn một lát, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đừng giả vờ.” Sau đó liền thấy khoe miệng Trần Lương Sinh khẽ nhếch, quả nhiên là đã tỉnh.

Tối hôm qua cửa sổ không đóng, gió buổi sáng đem bức màn thổi bay phát phơ. Bởi vì là mùa hè, bức màn cũng thay đổi thành màu sắc mát mẻ, là loại xanh lục nhạt giống như bị phơi nắng, phần trước hoa văn màu vàng, từng khối từng khối hiện ra hết như kim ngư(cá vàng) vẫy vùng giữa biển. Tần Kính nhìn trong chớp lát, đột nhiên nói với Trần Lương Sinh: “Chúng ta không đi đâu hết, được không?”

“Anh không sao cả, em suy nghĩ kĩ đi.” Trần Lương Sinh buổi sáng có hẹn, không thể cùng Tần Kính nằm ườn trên giường, vừa đứng dậy mặc quần áo vừa thuận miệng đáp lại, không thấy vẻ mừng rỡ, chỉ là bộ dáng hoàn toàn không can thiệp, tùy theo quyết định của cậu.

Trần Lương Sinh muốn để Tần Kính suy nghĩ thêm, Tần Kính cũng không ngẫm nghĩ gì nữa, bởi vì biết bên kia thật sự rất gian khổ — con người đại khái đều là như vậy, chính mình thế nào cũng không sao, nhưng để người mình thích cũng theo mình chịu khổ, liền luyến tiếc.

Vì thế buổi tối chờ Trần Lương Sinh trở về, Tần Kính nói rõ với hắn, cuối cùng nói thêm một câu: “Bởi vì thực sự không thể để anh theo em đi, chúng ta vẫn ở nơi này, được không?”

Trần Lương Sinh gật gật đầu, cũng chưa nói gì, chỉ ôm cậu vào trong lòng, hôn lên thái dương cậu.

Trầm Lương Sinh không phải không hiểu được Tần Kính có lý tưởng cùng khát vọng của cậu, cũng thấy nếu thích một người hẳn là nên làm những điều người đó thích, nhưng nguy hiểm trong đó chính mình thật sự không gánh nổi.

Nếu cậu chết rồi — có một ngày hẳn từng nghĩ như vậy. Hiện tại nghĩ lại, nếu cậu chết rồi, chính mình cũng không phải không thể tiếp tục sống sót.

Mà sau đó hoàn toàn là chờ đợi: Trong cái nhà tù sinh mệnh này, cho mỗi một đêm tối sâu không thấy đáy, chờ một linh hồn không biết có chịu trở về thăm tù hay không.

Hắn thích cậu, muốn cùng hắn trải qua cả đời. Lý tưởng của cậu hẳn không thể tác thành, thăm nghĩ tìm biện pháp hợp tình nhất, vì cậu làm chút chuyện trong khả năng.

Sáng sớm ngày hôm sau Trầm Lương Sinh tới công ty, việc làm đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Kobayakawa, đem ý tứ bán lại nhà xưởng nói cho hắn.

Kobayakawa hai năm này vẫn bị người phe mậu xuyên chèn ép, cũng không làm ra bao nhiêu thành tích, cha hắn cũng không quá vừa lòng về hắn, đã muốn triệu hồi hắn về Bắc Bình. Trầm Lương Sinh đem chuyện này thông báo trước, đó là nghĩ ân tình cuối cùng cho hắn, về sau hoàn toàn thanh toán xong.

Có thể đoạt được nhà xưởng Trầm gia ít nhiều cũng coi như có chút công lao, Kobayakawa đương nhiên rất hài lòng, bất quá lấy có khi lủ lụi nhà xưởng bị tổn thất không ít, đem giá ép tới mức thấp nhất. Trầm Lương Sinh lười cùng hắn so đo, nhưng cũng bắn khoản nếu đồng ý dễ dàng ngược lại làm người ta sinh nghi, cuối cùng người tới ta lui kì kèo một hồi, rốt cuộc thỏa thuận một cái giá thích hợp, hai bên kí kết hợp đồng, đóng dấu ký tên, chấm dứt cuộc mua bán này.

Ngày tiễn bước Kobayakawa, Chu thư kí đi theo Trầm Lương Sinh trở về văn phòng, sau khi đóng cửa, đứng ở cạnh sô-pha do do dự dự, tựa như có chuyện muốn nói. Công ty của Trầm Lương Sinh hơn phân nửa là kinh doanh nhà xưởng, nay nhà xưởng bán rồi, cũng chẳng có cái gì mà phải lo nữa, Trầm Lương Sinh nghĩ Chu thư kí có lẽ là lo lắng hắn định làm gì tiếp theo, liền mở miệng nói trước: “Anh yên tâm đi, tôi đã nói qua với bên Nhật, bọn họ cũng cần tìm một người quản lí quen thuộc với nhà máy, đó là một cơ hội không tồi, vị trí quản lí kia, tôi liền đề cử anh...”

“Nhị thiếu gia...” Chu thư kí lại ngắt lời hắn, chần chờ một lúc mới nói, “Tôi biết ý tứ của cậu... Tôi chính là muốn nói với cậu việc này, chức quản lí kia tôi không muốn làm.”

“Lão Chu, anh đi theo tôi không ít năm, lúc này chớ khách khí với tôi.” Trầm Lương Sinh hiểu được Chu thư kí làm người sành đời khéo đưa khéo đẩy, có lẽ là sợ mất thể diện, muốn thể hiện lòng trung thành với mình, nhưng bất luận như thế nào hẳn thật sự là hết sức tận tâm theo mình bấy tám năm, Trầm Lương Sinh cũng nguyện ý cuối cùng nâng đỡ hắn một phen, liền cùng hắn nói đùa một câu.

“Không phải.....” Chu thư kí đột nhiên cười khổ, “Tôi không phải khách khí.....”

“Vậy thì là vì sao? Nếu có khó khăn anh cứ việc nói.” Trầm Lương Sinh tự nhận rất ít nhìn lầm người, hẳn chẳng những hiểu được Chu thư kí lời đời khéo léo, cũng biết người này là kiểu người duy lợi. Mấy năm nay hắn tận tâm với mình, đơn giản là vì đi theo mình có lợi, trước mắt có cơ hội tốt như vậy, hẳn không tin có người không động tâm, chỉ là xem hắn còn có gì bắn khoản, liền nói rõ, nếu có chút vấn đề thì giải quyết cho hắn là xong.

“Nhị thiếu gia, cậu nghĩ gì về tôi, kỳ thật tôi cũng biết,” Chu thư kí không áp a áp ứng nữa, đem lời nói rõ, “Tôi nói lời này cậu đừng trách, cậu có thể không quá coi trọng tôi, nói thật tôi cũng không coi trọng bản thân.....”

“Lão Chu, anh đừng nói như vậy.” Trầm Lương Sinh nghe vậy nhú mày, từ phía sau bàn làm việc đứng dậy đi đến trước mặt hắn, vừa đi vừa đốt điếu thuốc, lại đưa cho Chu thư kí một điếu. Hẳn thật sự cảm thấy Chu thư kí là nhân vật ranh ma, có khi ở sau lưng mình muốn làm chút việc, nhưng giấu lại hẳn cũng là vì nuôi vợ nuôi con, chỉ cần không làm ra chuyện gì lớn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, thay vì nói là khinh thường, không bằng nói là hoàn toàn không để trong mắt.

“Tóm lại tôi trước kia đi theo cậu, cậu làm gì thì tôi làm cái đó, hiện tại cậu mặc kệ, tôi cũng không muốn làm.” Chu thư kí lúc trước vẫn là đáng vẻ do do dự dự, nói mấy câu lại cũng hạ quyết tâm, “Cậu đừng cười,

tôi cũng sắp bốn mươi rồi, mới có được chút chí khí. Mặc kệ nói như thế nào, tôi tốt xấu cũng là người dân của đất nước, chức quản lí kia tôi sẽ không làm.”

“.....” Trầm Lương Sinh nghe vậy ngẩn người, sau một lúc lâu cái gì cũng chưa nói, hai người yên lặng đứng đối diện, thuốc hút xong rồi, Trầm Lương Sinh vỗ vỗ vai hấn, lúc này mới nói một câu, “Vậy không ép, chuyện sau này chúng ta thương lượng sau đi.”

Trầm Lương Sinh trước kia cùng Trầm phụ nghe qua không ít kinh Phật, biết Phật gia có thuyết giác ngộ, nhưng hấn không tin Phật nên cũng chẳng tin đạo lý Phật gia này. Nhưng ngày hôm nay, giống như bất chợt, hấn mở mắt ra, rốt cuộc cẩn thận nhìn —

Có lẽ cũng không thể nói là giác ngộ, chính là sau trận lũ lụt này, rốt cuộc đặt mình vào hoàn cảnh đau khổ của người khác, mê chướng trước mắt mới một tầng một tầng mở ra.

— Vì thế thấy được chính mình, thấy được người khác, thấy được gia đình cùng đất nước.

Đêm nay sau khi về nhà, Trầm Lương Sinh nói với Tần Kính chuyện đã ký tên bán nhà xưởng, còn nói để đảm bảo an toàn, khoản tiền này hiện giờ không thể động, bất quá khi hấn vẫn còn tâm tư xuất ngoại, ở ngân hàng hải ngoại đã tích góp sẵn tiền, nếu có nơi đáng tin, thật ra có thể dùng danh nghĩa Hoa Kiều đem phần tiền này hiến tặng.

“Trầm Lương Sinh.....” Tần Kính vừa bị lấn qua lấn lại trên giường nửa ngày, nằm thẳng ở trên giường thở, thỉnh thoảng nghe hấn nói đến chính sự, do dự không biết lời này phải nói thế nào, “Anh nếu bởi vì em..... Tóm lại anh cũng không cần.....”

“Tần Kính, cái tật tự mình đa tình của em mau mau sửa đi.” Trầm Lương Sinh trêu ghẹo một câu, lại đem cậu ôm vào trong lòng, tùy ý nói với cậu chuyện Chu thư kí, thuận tiện hàn huyên tán gẫu ý nghĩ của chính mình.

Tần Kính nghe xong trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên không đầu không đuôi cảm khái: “Anh từ trước tới giờ chưa từng nói những chuyện này với em.”

Lời này của cậu là sự thật — Trầm Lương Sinh người này tâm tư quá nặng, trước kia mặc dù là thời điểm quan hệ hai người tốt nhất, chuyện hấn nói hơn phân nửa là ám chỉ, có điều gì cũng giữ lại, chưa từng giống như bây giờ, nghĩ thế nào thì nói thế đấy, thẳng thắn khiến cho Tần Kính cơ hồ có chút không quen.

“Trước kia cùng hiện tại có thể giống nhau sao?” Trầm Lương Sinh nghe ra ý của cậu, tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn cậu, thì thâm vào lỗ tai cậu một câu trêu đùa không đứng đắn, khiến cho Tần Kính nhất thời không biết nói gì, sau một lúc lâu mới giấu đầu hỏ đuôi trả lời: “Ai nói, em cũng không đáp ứng.”

“Có đáp ứng hay không... đều như vậy.....” Trầm Lương Sinh đột nhiên xoay người đè lên cậu, mãnh liệt tách hai chân cậu ra, nương theo bôi trơn vừa rồi, đem dương vật cứng rắn mạnh mẽ tiến vào, nhắm chuẩn nơi nào đó dùng đại lực đỉnh vào một hồi, thấy vật dăng trước của Tần Kính run rẩy nổi lên phản ứng, mới cầm tay cậu, dẫn cậu chạm tới nơi hai người niêm nị kết hợp, ghé đến bên tai cậu hỏi, “Thực không đáp ứng? Em rồi được nó sao?”

“Ừm.....” Tần Kính muốn ngừng mà không được rên rỉ một tiếng, chủ động uốn lưng, để hấn tiến vào càng sâu, ngón tay bao ở cái túi phía dưới của hấn xoa nắn, khẽ mở mắt còn thực sự nhìn hấn trả lời, “Là không rồi được anh.”

“.....” Trầm Lương Sinh dừng một chút, cúi đầu hôn lên mắt cậu, đầu lưỡi xẹt qua lông mi, triền miên liếm nốt chu sa nơi khóe mắt.

— thế nào cũng giống nhau mà.

Hấn thích cậu, muốn bên cậu cả một đời.

Vào tháng chín, Tần Kính giới thiệu Trầm Lương Sinh cùng lão Ngô bí mật gặp mặt. Ba người cùng nhau thương lượng công việc xong rồi, Trầm Lương Sinh thần nhiên liếc nhìn Tần Kính, đột nhiên lại nói một câu: “Ngô tiên sinh, vẫn bồi còn có một yêu cầu quá đáng.”

Bởi vì trước Thiên Tân bị lũ lụt, lão Ngô cũng sẽ không cùng Tần Kính đề cập tới chuyện mùa thu khởi hành. Nhưng lão Ngô không đề cập tới, Tần Kính cũng không thể giả ngu, chính mình không tính đi nữa, dù sao cũng phải nói rõ ràng với người ta, nhưng lại thấy hổ thẹn, không biết mở miệng như thế nào.

Trầm Lương Sinh biết trong lòng cậu khó xử, liền thừa dịp này giành trước giúp cậu giải thích: “Không đối gặt ngải, nhà tiểu Tần cùng nhà tôi cũng coi như họ hàng xa, luận về bối phận cậu ấy còn phải gọi tôi một tiếng biểu ca. Trước đây lúc qua đời di từng phó thác tôi chiếu cố cậu ấy, chính là cậu ấy gặp chuyện lại không thêm thương lượng trước với tôi. Chuyện lần trước ngải đề cập, tôi thật sự lo lắng cậu ấy một người rời xa nhà, thứ cho tôi lấy trà thay rượu bồi tội với ngải.”

Tần Kính trước đó nhắc đến Trầm Lương Sinh với lão Ngô chỉ nói là một người bạn đáng tin, nào ngờ vị thiếu gia này dám nói dối trắng trợn như vậy, nhất thời đỏ khấc đỏ cười, chỉ có thể cúi đầu uống trà.

Lão Ngô bên kia chưa nói gì, cùng Trầm Lương Sinh khách khí mấy câu, còn khuyên Tần Kính: “Tiểu Tần, trường chúng ta muốn mở rộng chiêu sinh, cậu lưu lại cũng tốt, sau này kiên định theo bác làm việc, chúng ta đem trường học lo liệu thực tốt, chờ mấy đứa nhỏ trưởng thành, lại là một đám nhân lực mới.”

“Nghe thấy chưa?” Trầm Lương Sinh nghe vậy lại quét mắt nhìn cậu, nhẹ giọng nói theo, “Ca nói em không chịu nghe, giờ ngải hiệu trưởng nói em dù sao cũng phải nghe đi?”

Tần Kính tâm thầm nghĩ lão Ngô bình thường tuy rằng hi hi ha ha, theo chân bọn họ không phân lớn nhỏ, nhưng làm việc lâu năm như vậy, ánh mắt sợ là tinh tường vô cùng, cũng không biết được ông có thể nhìn ra bao nhiêu, lập tức ngoan ngoãn ngồi một chỗ, thở cũng không dám thở, thành thành thật thật vâng một tiếng.

“Mẹ em dặn anh chiếu cố em? Anh vậy mà cũng dám nói,” Mãi đến khi về tới đường Kiếm Kiều, Tần Kính mới nửa thật nửa giả thăm oán Trầm Lương Sinh, “Nếu để mẹ em biết có người như anh, còn không tức khắc về liều mạng với anh.”

“Sao có thể chứ,” Trầm Lương Sinh ung dung đáp lại một câu, “Không phải có câu tục ngữ nói, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt sao?”

“.....”

“Cười cái gì?”

“Biểu ca, ca đừng học theo người ta nói nhiều mà, lệch đường rồi.”

Tuy rằng là nói đùa, Trầm Lương Sinh thật sự nghĩ chiếu cố cậu thật tốt. Nhà xưởng bán rồi, hẳn liền không muốn chen chân vào ngành công nghiệp nhẹ nữa — với tình hình này, phạm là kẻ nổi bật tránh không được phải cùng người Nhật Bản móc nối quan hệ, Trầm Lương Sinh cùng Chu thư kí bàn tính rồi, năm sau chuyển sang làm chút mua bán bình thường, không quan tâm kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ là tìm chút việc làm mà thôi.

Đã tồn tại tâm tư rời bỏ thương trường chỉ yên ổn mà sống, tòa nhà ở Kiếm Kiều kia Trầm Lương Sinh thấy cũng quá gây chú ý, muốn cùng Tần Kính chuyển tới căn hộ mua lúc trước. Khi chia tay cũng chưa làm thủ tục sang tên, hợp đồng vẫn đứng tên Tần Kính, hai năm không ở, đồ đạc bài bố trước kia sợ là đã phủ vãi tầng bụi. Trầm Lương Sinh tìm một ngày mang Tần Kính qua xem, đẩy cửa liền ngửi thấy mùi mốc meo đã lâu chưa thông gió, khiến hai người đều ho khan vài tiếng.

Trầm Lương Sinh đi đến mở cửa sổ, trên sàn cũng tích đầy tro bụi, một bước đi in lại một dấu chân. Tần Kính theo hắn đi vào, trở lại đóng cửa chính, tai nghe Trầm Lương Sinh nói: “Anh tìm người đem hai căn phòng phá thông, nơi này sẽ rộng hơn.”

“Ừ.” Tần Kính vừa đáp ứng vừa cùng hắn đem tất cả cửa sổ có thể mở đều mở rộng, lại có chút do dự vươn tay, kéo ra một tấm vải trắng che trên tủ, ngón tay vuốt ve hoa văn điêu khắc.

“Đừng sờ loạn, nghịch đất bẩn đầy tay rồi này.” Trầm Lương Sinh đi tới, giống như nói với tiểu hài nhi, kéo tay cậu qua, phỉu phỉu bụi dính trên ngón tay cậu.

“Nhớ rõ lúc ấy đồ trong nhà này là hai ta cùng chọn,” Tần Kính cười cười, “Nhưng nó là cái dạng gì em cũng chưa từng xem qua.”

Trầm Lương Sinh trầm mặc một chút, đột nhiên cũng hiểu được hai người có thể đi đến hôm nay thật sự rất không dễ dàng, trở tay nắm lấy đầu ngón tay Tần Kính, nhẹ giọng nói đùa: “Khi đó anh nghĩ phòng ở này cũng coi như tân phòng của hai ta.... Ngày dọn xong mua hai chữ hỉ dán lên nhé?”

“Anh mau thôi đi.” Tần Kính nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, lại chủ động kéo đầu hấn xuống, nhẹ nhàng hôn lên.

Cuối tháng mười gió lạnh theo cửa sổ tiến vào, bụi đất bám trên cửa bất mãn mà cuốn theo. Bọn họ ở trong gió lạnh cùng tro bụi mịt mù nhắm mắt lẳng lặng hôn môi, khi mở mắt ra, vẫn là hai người, sàn nhà đã thành bóng loáng, trên quầy tủ thêm vài bình sứ trang trí, Tần Kính cầm khăn sạch lau mấy cái bình, rồi lại lau ngăn tủ, Trầm Lương Sinh bưng chén nước từ thư phòng đi ra, nhìn bộ dáng cậu chăm chú lau ngăn tủ cảm thấy thực buồn cười, kéo người vào trong lòng hôn một cái, trêu ghẹo: “Lão Chu cũng không phải người ngoài, đến nhà mình ăn cơm bao nhiêu lần rồi, em cứ một người tới liền dọn nhà một lần sao, bình thường cũng không thấy em chịu khó như vậy.”

“Anh không làm việc cũng đừng theo làm phiền em,” Tần Kính đang lau ngăn tủ không kiên nhẫn — cái tủ kia là kiểu Baroque(*), các góc các cạnh đặc biệt tích bụi, đã dễ tích bụi mà còn khó lau — nghe vậy tức giận trả lời, “Muốn tới bếp lấy nước cũng đi mau, thuận tiện nhìn xem nấm hương đã nở chưa, nở rồi thì thêm ít nước giùm em.”

— đã là mùa hè năm dân quốc thứ ba mươi, hàng cây ngoài cửa sổ lộ ra vẻ xanh tốt, ve sầu kêu liên miên, thanh âm vang lên từng tiếng lại từng tiếng.

Từ lúc Trầm Lương Sinh chấm dứt việc làm ăn trước kia, liền cắt đứt lui tới với hơn phân nửa bạn bè trong cái vòng danh lợi đó. Lúc đầu còn có người nhớ rõ Trầm gia, sau lưng đều nói Trầm lão gia tử không có phúc, nuôi hai đứa con, đứa thì là phá gia chi tử, một đứa thì không bận tâm gia nghiệp. Bất quá lâu ngày, cũng sẽ chẳng còn mấy ai nhớ tới Trầm gia đại phú hào này nữa.

Hai năm này Trầm Lương Sinh cùng Chu thư kí hợp tác mở hai quán ăn không lớn không nhỏ, tiền vốn tất nhiên là của hấn, Chu thư kí phụ trách ra mặt, không phải việc mua bán lớn gì, chỉ cầu yên ổn, dù sao mặc kệ thế đạo biến thành cái dạng gì, người tóm lại đều phải mặc quần áo ăn cơm. Ngoài ra còn cùng bạn bè người Mỹ ở lại Trung Quốc nhập khẩu một ít hàng Tây, chủ yếu là vì đỡ nhàm chán.

Chuyện hấn cùng Tần Kính một chỗ Chu thư kí sớm biết rõ, thậm chí ngay cả bà Chu cũng biết — nhà bà điều kiện cũng khá, sau lại gả cho Chu thư kí, chưa từng chịu khổ, giờ đã sắp xỉ bốn mươi tuổi mà vẫn còn giữ một ít tính tình thiếu nữ, nghe chồng kể chuyện của bọn họ thì hết như nghe cổ sự, cũng bởi lão Chu khuyếch đại sự tình cho nên bà cảm thấy đầy màu sắc truyền kỳ, hồi sau gặp Tần Kính quả thực ôm tâm tình chiêm ngưỡng, dùng ánh mắt đánh giá cổ sự mà đánh giá bọn họ, về nhà còn thầm nghĩ chứng kiến tình yêu của họ hết như xem phim điện ảnh vậy không giống như là sự thật. (hử nữ ==))

Đáng tiếc sau hai bên qua lại nhiều, diễn viên cũng bước ra khỏi màn ảnh, từ chiêm ngưỡng khẩn trương chuyển thành hâm mộ, mỗi lần làm khách trở về đều phải oán Chu thư kí một hồi: “Anh cũng học hỏi Nhị Thiều gia người ta đi, đối xử với Tần tiên sinh thật tốt, anh sao mà không đối với em như vậy chứ?”

“Anh chỗ nào không tốt?” Chu thư kí lại cảm giận bất bình, “Nhị thiếu gia bình thường nửa việc nhà cũng không làm, nói thể nào thì anh còn rửa bát mà.”

Kì thực Chu thư kí lời này chỉ là nói đại — lúc trước Trầm Lương Sinh thấy nhà mới không quá lớn, không muốn trong nhà có thêm người ngoài, chỉ chứa lại ba nữ hầu kín miệng người Nga cách hai ngày lại đây quét tước một chút, cũng không ở cùng bọn họ. Cứ như vậy qua gần một năm, người ta muốn nghỉ việc, Trầm Lương Sinh cũng sẽ không tìm người mới, bình thường cũng chịu giúp Tần Kính dọn dẹp nhà cửa một chút, phụ nấu cơm hoặc rửa chén, nhà người khác như thế nào bọn họ cũng như thế, đều không có cái gì mà do kiếm nhập xa dịch, do xa nhập kiếm nan. (cần kiếm để nhập xa hoa, xa hoa lại khó trở nên cần kiếm)

Nhưng rốt cuộc là hai nam nhân, mối quan hệ không thể công khai ra ngoài, vòng xã giao thật sự hữu hạn, xưa nay chỉ cùng nhà tiểu Lưu và vợ chồng Chu thư kí có chút lui tới — tiểu Lưu đầu năm trước cũng đã kết hôn, mấy tháng trước vừa sinh một tiểu tử mập mạp, nhận Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh làm cha nuôi, tới lễ đầy tháng nhận của Trầm Lương Sinh một phần đại lễ, tiểu Lưu nói thẳng nhận không nổi, bắt quả bị Trầm Lương Sinh đem thanh bác bỏ, “Cho đứa nhỏ, cậu đừng khách khí với tôi”. Thế rồi cũng đành

nhận, sau lưng vụng trộm hỏi Tần Kính: “Hai người các anh nếu cứ như vậy..... tính tình anh em hiểu rõ nhưng hần thì phải làm sao bây giờ? Khó có thể nào để nhà họ tuyệt hậu?”

Tần Kính lúc ấy không trả lời, trong lòng cũng băn khoăn chuyện này, vừa không đành lòng để Trần Lương Sinh không con nối dõi, rất muốn hỏi xem hần có tính toán gì không, lại vừa không biết được lời này nên nói như thế nào.

“Anh cầm dao cho cẩn thận đó, đừng để cắt vào tay.” Hôm nay bởi vì vợ chồng Chu thư kí muốn lại đây ăn cơm, Trần Lương Sinh liền cùng Tần Kính vào bếp.

Hần bình thường không xuống bếp, nhưng tay nghề Tần Kính chẳng thể coi được. Trần Lương Sinh cũng không phải ghét bỏ cậu cái gì, bất quá có khi thấy cậu khi mày mò với sách dạy nấu ăn, rồi lại học hỏi chỗ đầu bếp quán ăn, cuối cùng đồ ăn lúc nào cũng cháy sạch. Vì thế mỗi lần trong nhà có khách, Tần Kính liền tự giác nhường chỗ, đem đồ ăn rửa sạch cất đẹp, để đó cho Trần Lương Sinh ra tay.

“Àiiii.....” Tần Kính đem nắm hương ngâm cho nở, đứng ở một bên nhìn Trần Lương Sinh cắt chân giò, từng nhát dao cắt miếng thịt đẹp cô cùng, đặt vào nồi rồi cho thêm rượu thơm cùng nước sạch, giả bộ thở dài — Trần Lương Sinh nấu thịt hầm nắm hương cực ngon, chính là bình thường lười làm cho cậu ăn.

“Làm gì vậy? Một chốc cũng không chín được, em nhìn chăm chăm nó cũng không nhanh hơn đâu.” Trần Lương Sinh thấy Tần Kính trông mong nhìn nồi thịt hầm, buồn cười nói một câu.

“Không làm gì hết, chính là cảm thấy ông trời không công bằng tạo nào, chuyện tốt gì cũng nhét hết vào tay anh,” Tần Kính vì thỏa mãn ước muốn được ăn, vội vàng nịnh Trần Lương Sinh, “A Lương nhà ta bộ dạng thực anh tuấn, người lại thông minh, học cái gì đều rất nhanh, thật sự là đả kích người khác mà.”

Trần Lương Sinh thần nhiên liếc mắt nhìn cậu, dáng vẻ không vui dung túng cho cậu kiêu ngạo, xoay người nêm gia vị cho món thịt.

“Liếc em cái gì chứ? Em lại không nói sai,” Tần Kính cũng sắp sửa ba mươi rồi, chỉ vì hai năm này bị Trần Lương Sinh nuông chiều, càng ngày càng thích làm nũng, một đầu bám dính ôm lấy thắt lưng hần, một đầu dán tại bên tai hần hỏi, “Anh nói xem có cái gì mà anh bó tay không?”

Trần Lương Sinh mặc cậu dán sau lưng quấy rối, nêm gia vị đầy đủ, lấy cái muống nhỏ múc một chút thổi thổi rồi nhét vào Tần Kính miệng: “Nêm thử vừa chưa.”

“Không mặn không nhạt, rất ngon.” Tần Kính ngậm muống mơ hồ đáp lại, thấy Trần Lương Sinh quay người lại đứng đối diện mình, liền nhịn không được ghé mặt sát vào, ngậm muống chọc chọc mặt hần.

“Phải, anh cái gì cũng biết,” Trần Lương Sinh đem muống từ miệng cậu rút ra, khẽ cúi đầu hôn xuống, bắt động thanh sắc đùa giỡn, “Chỉ có việc sinh đứa nhỏ thì không, toàn bộ trông cậy vào em đó.”

“.....” Trần Lương Sinh nói dứt lời, liền khiến Tần Kính nhớ tới câu tiểu Lưu hỏi mình, không khỏi trầm mặc một lát, nghĩ nhân cơ hội này cùng hần thương lượng một chút, cân nhắc câu chữ mở miệng hỏi, “Nói đến việc này, anh xem tiểu Lưu con cũng đã sinh Anh không nghĩ tới.....”

“Nghĩ tới cái gì?” Trần Lương Sinh vỗ nhẹ hông cậu, tiếp tục giả nghiêm túc đùa giỡn, “Hay là em muốn sinh? Em sinh được không?”

“..... Em đang nói chính sự mà.” Tần Kính cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu một câu.

“Em tỉnh lại đi,” Trần Lương Sinh mặc dù không biết tiểu Lưu cùng Tần Kính nói cái gì, nhưng cũng nhìn ra cậu bối vì chuyện này mà có khúc mắc, khẩu khí liền nghiêm túc nói lại, “Đừng nghĩ cũng đừng suy đoán, lo nghĩ nhiều như vậy em cũng không ngại mệt sao.”

“.....”

“Em cũng biết anh không thích trẻ con, cả ngày huyền não ồn ào,” Trần Lương Sinh thấy Tần Kính rũ mắt không đáp lời, nâng tay xoa xoa đầu của cậu, “Còn nữa, hầu hạ một đứa nhỏ như em là đủ rồi, thêm nữa một đứa nữa anh hầu hạ không nổi.”

“..... Ngửi thấy mùi chân giò hầm,” Trầm Lương Sinh lời này nói nhẹ như chẳng có gì, tất cả đều là thái độ không sao cả, Tần Kính bất giác muốn khóc, che giấu đem mặt chôn ở cổ Trầm Lương Sinh, rầu rĩ hỏi, “Khi nào thì có thể ăn a?”

“Hừm..... Khi nào thì được a.....” Trầm Lương Sinh nghe ra giọng mũi của cậu, liền thực giống như dỗ tiểu hài nhi ôm cậu vào lòng, vuốt tóc của cậu, an ủi nói với cậu mấy lời vô nghĩa, “Trước chừng một tiếng..... Sau đó thêm nắm hương gia vị chừng tiếp một tiếng..... sau đó.....”

Tần Kính nghe Trầm Lương Sinh dùng ngữ điệu bình thản nhẹ nhàng nói xong một món ăn nấu như thế nào, nghe thấy lại nhin không được muốn khóc, thầm mắng chính mình càng lớn càng không có tiền đồ, trong lòng cảm thấy ngàn vạn may mắn, liền quần không được nước mắt chảy ra.

Cậu thực sự cảm thấy đời này của hết thấy mọi chuyện đều thực tốt.

Mà cái gọi là hết thấy chuyện tốt trong đời này, kỳ thật chỉ là bốn chữ:

Cậu gặp được hần.

Hoàn chương 24

25. Chương 25

Trầm phu nhân, em là chu sa chí, cũng là bạch nguyệt quang của anh.”

Một năm nay người Nhật Bản dùng chiêu bài “giải phóng Đông Á, diệt cộng tự vệ, cần kiệm tăng sản”, ở Hoa Bắc khởi xướng vận động tăng cường trị an, tình thế trong thành cũng càng trở nên khẩn trương.

Mùa xuân ở trong thành đã từng có một lần lòng bất quy mô lớn, tới lúc nhập thu không ngờ náo loạn một lần. Lão Ngô thân phận mặc dù còn chưa bại lộ, nhưng ở loại thời điểm thần hồn nát thần tính này, tổ chức vì bảo tồn lực lượng cán bộ, đã quyết định an bài ông rút lui khỏi Thiên Tân. Trong hai năm này Trầm Lương Sinh thông qua quan hệ lão Ngô trợ giúp vài khoản tiền, lão Ngô cảm kích cống hiến của hần, nhưng nếu gặp mặt cáo biệt thì không an toàn, chỉ tìm cơ hội nhờ Tần Kính tiện thể nhắn lời: “Lần này tôi đi, không biết khi nào thì mới có thể trở về. Sau này hết thấy cẩn thận, các cậu đừng tiếp xúc với những người khác, tôi thay mặt tổ chức cảm tạ các cậu, phó chủ tịch cũng ủy thác tôi chuyển đạt lòng biết ơn của ông.”

Tần Kính về nhà thuật lại không sai một chữ cho Trầm Lương Sinh nghe, lại bổ sung một câu: “Nói đến Chu phó chủ tịch coi như là nửa người Thiên Tân.”

“Ồ, đồng hương.”

“Với em là đồng hương, với anh thì không phải.”

Trầm Khắc Thần sau khi chính phủ Bắc Dương rơi đài mới di cư tới Thiên Tân, kì thực nguyên quán ở Đông Bắc, Trầm Lương Sinh quả thật không tính là người Thiên Tân, nghe vậy lại chỉ mở tờ báo, nhàn nhàn hỏi ngược lại: “Anh đây chính là làm rể Thiên Tân, như thế nào không tính đồng hương?”

Tần Kính ngại hần càng già càng không đứng đắn, cúi đầu cười, theo hần ngồi xuống sô-pha, lấy qua tờ báo hần đã xem xong lật lật, không tìm được bản mình muốn xem, lại thấy đang ở trong tay Trầm Lương Sinh, liền không phân phải trái vươn tay cướp đoạt.

“Anh mới đọc được một nửa, đừng nghịch mà.”

Tần Kính cũng không nói, chỉ cười cười nhìn hần, nhìn đến mức Trầm Lương Sinh cũng hết cách, đưa báo qua cho cậu, không trông cậy vào cậu mà hỏi: “Em sao lại giở trò xấu thế này?”

Trầm Lương Sinh xem là tờ «hoạ báo Thiên Tân», tên cũ là «báo thiên phong», Tần Kính giành với hần là tờ báo văn nghệ, trong đó đăng phần tiếp của «Thục Sơn kỳ hiệp truyền», Tần Kính yêu thích tác giả Hoàn châu lâu chủ, đương nhiên một kì cũng không chịu bỏ sót.

Trầm Lương Sinh vốn không xem mấy loại sách báo giải trí này, nhưng từ lúc cùng Tần Kính chung sống, bên nhau lâu dần, tính tình so với trước kia thú vị hơn nhiều, hai người không có việc gì thì chăm sóc mấy bồn hoa, khi nhàn hạ thì pha ấm trà, mỗi người một quyển sách ngồi đối diện, ngồi xuống chính là nửa ngày.

Có lẽ nam nhân trong xương tủy đều có chất võ hiệp, Trầm Lương Sinh thấy Tần Kính không bỏ sót kì nào của «Thục Sơn kỳ hiệp truyền», lại nghe cậu nói tình tiết rất hay, liền đơn giản mua bộ Thục Sơn chính truyện từ đầu tới giờ, xem xong rồi thì cùng Tần Kính chờ xem chương mới, xem xong còn lôi kéo cậu cùng thảo luận.

Thục Sơn là bộ tiểu thuyết tiên hiệp hoành tráng, nhân vật có chính có tà, một chốn võ công cao tuyệt, có thể bay có thể dộn thổ, có thể đạp kiếm mà đi, kỳ dị tuyệt luân, vô cùng phấn khích. Trầm Lương Sinh tính tình dẫu có biến chuyển thế nào, bản chất vẫn là kiểu người cẩn thận tỉ mỉ, xem tiểu thuyết cũng phải kéo Tần Kính giải thích tần tảo quan hệ nhân vật, tham thảo xem ai võ công pháp bảo cao nhất, lại rốt cuộc là phật cao một thước ma cao một trượng. Tần Kính thiếu thái độ nghiêm trang nghiêm tập của hắn, lại cảm thấy hắn như vậy xem tiểu thuyết thật sự rất thú vị, liền cùng hắn thảo luận, lại thường nói về chủ kiến của mình, có khi hai người ý kiến không hợp, ai cũng không phục ai, Tần Kính liền hung tợn uy hiếp: “Anh còn chống đối em thì tuần này chén bát anh rửa toàn bộ!” Cũng không quản hai kẻ trưởng thành chỉ vì bộ tiểu thuyết hư cấu cãi nhau thật sự là quá ngây thơ.

Tuy rằng là giả tưởng, nhưng bởi vì bút pháp của Hoàn Châu lâu chủ thần kỳ, làm cho người ta cảm thấy giống như một thế giới thực — làm như ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, dưới mặt đất này còn có mặt đất khác, trong thế giới kỳ diệu đó, kiếm tiên bay đầy trời, người người đi tới đi lui, thành Phật cũng tốt, nhập ma cũng thế, tóm lại giống nhau: Không có man di tội lỗi.

“Tần Kính, lão Ngô đi rồi, sau này em có tính toán gì không?”

Tần Kính đang hết sức chuyên chú đọc chương truyện mới trên báo, lại nghe Trầm Lương Sinh đột nhiên hỏi một câu, liền không chút để ý trả lời: “Còn có thể tính toán gì, tiếp tục dạy học thôi.”

Trầm Lương Sinh lại không nói gì giống như chỉ là thuận miệng hỏi. Mãi đến ban đêm khi tắt đèn, mới nhắc lại chuyện này, khó được có chút chần chờ hỏi Tần Kính: “Tình thế trước mắt này... Tần Kính, nếu anh nói anh muốn cho em đổi trường học..... Đổi thành dạy tiểu học được không?”

Bản khoản của Trầm Lương Sinh đều không phải vô cơ — Thánh Công nay càng lúc càng lớn, nhưng cũng chỉ sợ cây to đón gió, rồi giống như Diệu Hoa, sớm bị người Nhật chú ý. Năm đó Nam Khai vốn bởi kiên trì chủ trương kháng Nhật mà chịu khổ, sau hiệu trưởng Diệu Hoa giữa ban ngày mà bị đặc vụ Nhật Bản ra tay độc ác. Trầm Lương Sinh muốn mình ẩn cư lâu dài, đã chặt đứt quan hệ ở giới chính trị, Tần Kính lại từng cùng lão Ngô làm việc, cái gọi là “Trị an cường hóa vận động” của người Nhật không biết muốn kéo dài đến khi nào, tục ngữ nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (ngộ nhỡ), lỡ như sau này có cái gì không hay xảy ra, hắn sợ không bảo vệ được cậu, vẫn là để cậu đổi đến trường tiểu học bình thường không gây chú ý có vẻ ổn hơn.

Nhưng nói lại, từ lúc hai người ở cùng, xuất phát từ lo lắng an toàn, Tần Kính sớm không tham dự chuyện khác ngoài dạy học, chính mình hiện tại lại đưa ra yêu cầu như vậy, chung quy cảm thấy giống như từng bước một ngấm xâm chiếm lý tưởng của cậu — nói thật, nếu như có thể hắn muốn lấy dây thừng đem Tần Kính buộc lại bên người mình, chỗ nào cũng không cho cậu đi, cái gì cũng không cho cậu làm, mỗi ngày nhìn cậu đứng trong nhà mới yên tâm.

Trầm Lương Sinh tự hắn cũng thấy yêu cầu này có chút quá phận, liền cũng không tính bắt buộc Tần Kính nhất định phải nghe theo, thâm nghĩ trước cùng cậu thương lượng, nếu cậu không đồng ý thì thôi, lại không ngờ Tần Kính trầm mặc vài giây, ở dưới chân vỗ vỗ tay hắn, thấp giọng đáp: “Được.”

— Tâm ý của hắn Tần Kính có thể lý giải, có lẽ là hiểu rất rõ. Hai năm nay hắn lấy thân phận Hoa Kiều đem tiền ở ngân hàng hải ngoại toàn bộ quyên góp, rốt cuộc là vì cái gì? Đương nhiên trong đó có cảm tình đối với quốc gia này, muốn trợ giúp kháng Nhật, nhưng không ít tâm tư trong đó là muốn bù lại cho mình. Chuyện này hai người chưa bao giờ nói thông thấu, nhưng cậu đã biết tâm ý của hắn nếu còn nhìn không tới nghe không hiểu, vậy mới kêu lương tâm bị chó ăn.

“Có cái gì không được chứ,” Tần Kính nghe Trần Lương Sinh này giờ không nói gì, lại vỗ vỗ tay hắn, trái lại an ủi một câu, “Kỳ thật ở đâu dạy học cũng là thầy giáo, anh đừng nghĩ nhiều.”

Cậu bảo hắn đừng nghĩ nhiều, đêm nay cậu lại mơ một giấc mộng kỳ quái.

Mở đầu giấc mộng rất bình thường, có vẻ rất tốt đẹp. Tần Kính mơ thấy mình cùng Trần Lương Sinh trong phòng ngủ vui đùa, sờ tới sờ lui giống như làm tiền diễn, sau đó chính mình liền bị Trần Lương Sinh đặt ở góc phòng, sau lưng là mặt kính lạnh lẽo, dưới thân là lửa nóng, dương vật cứng rắn bị hắn ngâm trong miệng liếm mát, làm cho mình thoải mái mà nhắm mắt lại, nhìn không được rên rỉ thành tiếng.

Nhưng sau đó Tần Kính đột nhiên cảm giác một đôi tay từ sau lưng vươn tới, gắt gao bám lấy cậu, khiến cậu không thở nổi. Nhưng tay là từ nơi nào đến? Trong mộng Tần Kính sợ hãi cả kinh, sau lưng tựa như vươn tới một đôi tay ma quỷ, chặt chẽ bắt lấy cậu, giống như muốn đem cậu kéo vào trong gương.

“Trần.....” Cậu muốn mở miệng gọi Trần Lương Sinh cầu cứu, lại thấy người vừa rồi còn quỳ gối trước mình đã biến mất. Tần Kính mạnh mẽ vùng vẫy, bỗng nhiên xoay người — người hoặc là quỷ trong gương rút cuộc bước ra, đối diện với cậu, mà khắp nơi xung quanh là một mảnh hắc ám, không phải nhà trọ quen thuộc, nhưng trước mặt lại là người quen thuộc, là người mà mình muốn cầu cứu kia.

“Trần Lương Sinh.....” Tần Kính lẳng lẳng kêu hắn — không biết có phải là bởi vì ban ngày xem tiểu thuyết võ hiệp, trong mộng người quen thuộc với mình chẳng hiểu sao thay đổi phục trang cổ đại, tóc đen như mực, chỉ hé lộ ra gương mặt tái nhợt trong bóng đêm, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng sau một khắc nhìn nhau lại lẳng lẳng chảy xuống một hàng lệ.

“Anh đừng.....” Tần Kính hoảng sợ nâng tay, muốn bảo hắn đừng khóc, lại nói không được, ngay cả vì hắn lau nước mắt cũng không làm được — hắn như vậy lẳng lẳng rơi lệ, giống như chất chứa bi thương tuyệt vọng. Như là không biết vào lúc nào, chính mình đã làm chuyện gì đã thương hắn sâu sắc, mới khiến hắn trong mắt có áp lực như vậy, yêu hận đau đớn.

Trong mộng Tần Kính hoảng sợ không biết nên làm thế nào mới tốt — cậu nhìn hắn đau, chính mình cũng đau, lại ngay cả lời an ủi cũng nói không nên lời, chỉ có thể giống như tượng gỗ nhìn chằm chằm người trước mặt, chỉ sợ nháy mắt hắn đã không thấy tăm hơi.

“Tần Kính, Tần Kính?”

Trong mộng Tần Kính không thể động, ngoài mộng lại vẫn ngủ mê không tỉnh, thân thể hơi hơi run rẩy. Trần Lương Sinh tựa như có cảm ứng tỉnh lại, thấy cậu như vậy liền biết cậu gặp ác mộng, vội vàng lay cậu tỉnh.

“.....” Tần Kính sau khi tỉnh lại vẫn có chút mờ mịt, sững sốt vài giây mới mạnh mẽ xoay người, ôm chặt lấy Trần Lương Sinh, đem mặt chôn ở ngực hắn, chốc lát cả người đều dán lên, dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy hắn, hình như than thở một câu gì đó, đến tốt cùng là nắm bắt cái gì Trần Lương Sinh cũng không nghe rõ.

“Ngoan, đừng sợ.....” Trần Lương Sinh không biết Tần Kính mơ thấy cái gì, thấy cậu như vậy kỳ thật cảm thấy có chút buồn cười, nhưng không dám nói gì, chỉ đành ôm lấy cậu, vừa vỗ nhẹ lưng cậu vừa thấp giọng dỗ, “Có phải gặp ác mộng không? Tỉnh sẽ không có việc gì, đừng sợ.”

“.....Anh sao mà giống hệt mẹ em vậy.” Tần Kính bình tâm lại, cũng thấy có điểm ngượng ngùng, lui thân đẩy hắn ra, qua sông đoạn cầu nắm bắt một câu.

“Dùng xong người rồi liền mạnh miệng, mơ thấy ác mộng cũng đáng.” Trần Lương Sinh lại giống như chưa ôm đủ, túm cậu trở về, vòng vào trong ngực hỏi, “Mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy anh biến thành quỷ ăn thịt em.” Tần Kính không ngừng cố gắng hép hời một câu, qua hai giây lại nhìn không được, thành thật kể cho Trần Lương Sinh về giấc mộng, cuối cùng nhỏ giọng hỏi, “Em khi nào thì có lỗi với anh như vậy chứ?”

“Vậy phải hỏi em.” Trần Lương Sinh hôn hôn cái trán của cậu, lại lẳng lẽ đưa tay xuống, luồn vào bên trong quần ngủ, vừa sờ vừa hỏi, “Phần sau là ác mộng, phần đầu cũng không phải đi? Anh thấy là do tuần này làm thiếu, cho nên em nằm mơ còn nhớ chuyện này.”

“Đừng nghịch a, đã mấy giờ rồi.....” Tần Kính nhẹ giọng cự tuyệt, thân thể lại quen với đụng chạm của đối phương, mới bị sờ soạng hai cái liền nổi lên phản ứng, thêm vào trong mộng chưa phát tiết, cũng không muốn cự tuyệt nữa.

“Không muốn làm thì sẽ không làm.” Trầm Lương Sinh trêu chọc người ta phát hỏa, lại cố ý rút tay về, vỗ vỗ mông cậu, “Ngủ thôi.”

“Đừng đáng ghét như vậy.....” Tần Kính nhích thân mình xuống, giống hệt con chó nhỏ cách lớp áo ngủ cắn cắn ngực Trầm Lương Sinh, nắm chuẩn đầu vú liếm lên, ở trong chăn chủ động đem quần ngủ cùng quần lót kéo xuống, lôi kéo tay Trầm Lương Sinh, đặt tới đầu vú quang lỏa của mình, lại dẫn dắt ngón tay hấn đụng đến chỗ huyết khẩu, còn cố tình co rút nơi bí huyết, dương vật cứng rắn ở hấn trên đùi cọ a cọ.

“Càng lớn càng không tiền đồ.” Trầm Lương Sinh giả khuôn mặt giả thức nói cậu một câu, người cũng không khách khí dè dặt lại, hai ba cái đã lột sạch quần áo của cậu, hết sức khiêu khích đem người hôn từ đầu đến chân, hôn đến khi Tần Kính không thể tự nhẫn nhịn mở rộng chân, tự mình bài khai cánh mông cầu hấn tiến vào mới động thân đâm vào, một hồi tính sự nhẹ nhàng vui sướng, rõ ràng là thân thể quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lại chung quy không có cách nào cảm thấy nhàm chán.

“Thật sự là kì quái..... Anh nói xem rốt cuộc vì sao em lại có giấc mộng như vậy?” Tình sự qua đi, Tần Kính nằm thõ, lại còn không quên chuyện giấc mộng, hoang mang hỏi Trầm Lương Sinh, “Hay là đời trước em thực sự nợ anh đi.”

“Em thật sự tin có đời trước?” Trầm Lương Sinh cùng cậu ôm nhau, âu yếm xoa xoa eo cho cậu, thuận miệng đáp lại một câu, trong lòng lại thấy cậu mơ kiêu này không chừng là vì trước khi ngủ mình nói với cậu yêu cầu như vậy — hấn thật sự tưởng tượng giống như trong giấc mộng giam cầm cậu, đem cậu kéo vào một chốn chỉ có hai người bọn họ, ích kỷ, tạm thời quên hết chiến tranh, quên hết hiện thực nhấp nhô, giống trong thơ viết vậy: Để đôi ta bên nhau trên mặt đất, ở nơi này yêu nhau, yêu suốt một đời, mặc kệ cái chết cận kề không ngừng lượn lờ xung quanh.

“Nói thật em không tin.....” Tần Kính dừng một chút, muốn nói hai câu, lại thấy người lúc nửa đêm nên miên man suy nghĩ, cuối cùng chỉ tìm tư thế thoải mái, làm tổ trong ngực Trầm Lương Sinh, nhẹ giọng hừ hừ nói, “Không nói nữa, mau ngủ đi.”

“Tần Kính..... Nhà anh không còn ai khác, nhà em cũng vậy,” Trầm Lương Sinh ôm cậu, bởi vì ý niệm nhen nhóm trong đầu, đột nhiên thẳng thắn nói với cậu, “Từ nay về sau có hai chúng ta, anh sẽ chiều cố em thật tốt, hai ta cứ như vậy đi hết một đời, được không?”

“Vâng,” Tần Kính nhanh chóng lên tiếng, lại nâng mắt, từ nơi gần sát nhìn hấn, rất ngây thơ nhưng cũng vô cùng thật lòng nói, “Em cũng sẽ chiều cố anh.”

“Thực ngoan, mau ngủ đi.” Trầm Lương Sinh cười khê một tiếng, hôn lên mắt cậu, hai người liền như vậy ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ thật sự không quên chiến tranh, không quên hiện thực nhấp nhô, bọn họ cũng không vụ lợi — Trầm Lương Sinh quyền ra khoản tiền đối với người bình thường mà nói là con số không dám tưởng tượng, nhưng đối với một hồi chiến tranh dai dẳng mà nói, cũng chỉ như muối bỏ biển, tận hết phần tâm ý mà thôi. Đem tấm lòng vô tư không vụ lợi này so sánh với những người đem máu tươi sinh mệnh lưu lại chiến trường, cống hiến của họ cũng không đáng kể. Nhưng hấn chung quy thắm nghĩ cùng cậu sống một chỗ, yên yên ổn ổn đến hết đời này — bất luận như thế nào, mạng của cậu nhất định phải lưu cho mình, sinh mệnh của mình cũng nhất định phải lưu cho cậu. Không chỉ làm bạn đời, cũng nguyện là cha mẹ của nhau, anh em của nhau, con cái của nhau, hết thấy quan hệ thân mật trên thế gian này, trường tương thủ (bên nhau dài lâu), vĩnh viễn không rời.

“Đã về rồi? Mua mì luôn rồi sao?”

“Hoàn toàn không mua.”

“Hả?”

“Đi ngang qua cửa hàng thấy xếp một hàng dài, phỏng chừng chờ xếp hàng đến tối cũng không có, chúng ta tự mình làm đi.”

— Đó là dân quốc năm thứ ba mươi tư, tháng tám năm 1945, tin tức Nhật Bản đầu hàng vô điều kiện khắp Thiên Tân truyền đi, nhân dân toàn thành mừng rỡ vô cùng, pháo hoa pháo trúc đều nổ tung bùng, hàng tích trữ năm trước cần bản không đủ bán, cho dù là lễ mừng năm mới cũng chưa từng thấy qua người người tranh mua như vậy.

Đừng nói pháo, ngay cả mì cũng không đủ bán, mọi nhà đều muốn theo tập tục ăn mì chúc mừng quý Nhật rốt cục mang theo cái đuôi cút đi.

Lúc đầu khi nghe được tin tức Nhật Bản đầu hàng, mọi người cũng hoảng hốt có chút không thể tin, mãi sau khi có tin chính thức, tâm mới kiên định hơn — Tần Kính nhào bột mì, Trầm Lương Sinh đứng ở bên cạnh giúp cậu thêm nước, sau đó Tần Kính cán mỏng thành sợi, hai người cùng nhau canh giữ nồi luộc mì, cho đến khi mì được vớt gọn gàng vào trong chén, theo đúng quy củ là ăn mì trường thọ, cho dù là bộ dạng trong chén không mấy đẹp mắt nhưng cũng không bị đứt đoạn.

Sợi mì thật dài ăn vào miệng, liền giống như nuốt vào hết cả ngày tháng sau này, năm tháng thật dài thật lâu thật tốt đẹp.

Hôm nay hai người cùng nhau ăn mì, ngày hôm sau lại đi nhà tiểu Lưu tụ họp náo nhiệt. Trên đường tới nhà tiểu Lưu ngang qua một tiệm chụp hình, Tần Kính đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu hướng Trầm Lương Sinh cười nói: “Chúng ta đi vào chụp một tấm đi?”

Nói đến hai người đều là người không thích chụp ảnh, huống hồ mỗi ngày ở cạnh nhau, cũng không nghĩ tới chụp làm gì, đây là lần đầu tiên phá lệ cùng nhau tới đây.

Tiệm chụp ảnh không quá lớn, trên cửa dán một đôi chữ hỉ đỏ thắm, trông vô cùng bắt mắt. Tần Kính thấy chủ tiệm tướng mạo khá trẻ, có lẽ là mới kết hôn, liền cười hỏi một câu: “Cậu vừa mới kết hôn? Chúc mừng chúc mừng!”

“Ai u, hai ngày nay không ít người hỏi,” Cậu chủ nhỏ mặt mày hớn hở trả lời, “Tôi năm ngoái đã kết hôn, người phụ việc mua dư chữ thôi, này nhất thời cao hứng, thế là lấy ra dán lên.”

Tần Kính tâm tình rất tốt, lại thấy ông chủ rất thú vị liền cùng anh hàn huyên vài câu. Nghe được đối phương hỏi cậu cùng Trầm Lương Sinh có phải là bạn bè, liền liếc Trầm Lương Sinh một cái, mỉm cười đáp lại: “Là anh em họ.”

“Anh em họ tốt a.....” – Anh đứng sau máy chụp ảnh, vừa xem căn chỉnh lấy cảnh vừa chỉ huy bọn họ, “Hai anh gần nhau một chút..... A, tôi nói hai anh đừng đứng xa như vậy a, cách gần chút..... bả vai kè sát..... Đúng rồi, đây mới là anh em tốt nha! Nhìn vào đây..... Cười..... Được rồi!”

Chụp xong rồi, Tần Kính lấy tiền định trả, lại thấy anh khoát tay chặn lại: “Không cần tiền! Ngày đáng mừng thế này tiền làm gì, cuối tuần này cũng chụp ảnh miễn phí!”

“Vậy sao được,” Tần Kính đem tiền đặt lên quầy, “Cậu cao hứng tới đâu cũng không thể không thu tiền.”

“Nói không cần tức là không cần!” Cậu chủ nhỏ ha ha cười, kiên quyết trả tiền lại cho Tần Kính, tiễn người ra cửa, lại chỉ vào tờ giấy dán trên đó nói, “Anh xem ở đây không phải viết rõ sao, khó được lúc cao hứng, không lấy tiền tôi cũng vui vẻ!”

Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh đi vào khi thực không chú ý tới phía dưới chữ hỉ còn dán một tờ giấy, trên viết ngay ngắn:

Chúc mừng tổ quốc kháng chiến thắng lợi, bốn ngày này chụp ảnh miễn phí.

Ngày ảnh chụp mang tới, Tần Kính ban ngày xem đủ rồi, buổi tối trước khi ngủ lại nhin không được lấy ra nhìn một lần nữa.

“Cười cái gì vậy?” Trầm Lương Sinh tắm rửa xong đi ra, thấy cậu tựa vào đầu giường cầm ảnh chụp cười ngây ngô, đi qua nghiêng người bên cạnh cậu, đem người ôm vào trong lòng hỏi một câu.

“Em nghe nói người nếu bộ dạng đẹp ngược lại không ăn ảnh, tấm ảnh cùng với anh thì lại đẹp trai y nhau.” Tần Kính khen Trầm Lương Sinh xong rồi lại không biết xấu hổ khoe khoang một câu, “Em cũng rất ăn ảnh nha.”

Bình thường nếu Tần Kính khoe khoang như vậy, Trầm Lương Sinh chắc chắn chế nhạo cậu hai câu, nhưng hôm nay hấn ôm cậu, cúi đầu thấy ảnh chụp hấn cũng khoác vai cậu như thế, hai người trong ảnh mỉm cười nhìn hai người bên ngoài, ngực liền ầm ập vô cùng.

“Lần sau phóng to ra treo lên tường,” Trầm Lương Sinh nắm tay Tần Kính, mười ngón dùng sức nắm, “Coi như thay cho ảnh kết hôn đi.”

Đêm nay bọn họ triển miên làm tình, không phải thực kích tình, chính là ôn hòa, lâu dài, giống như cùng nhau phiêu dạt trong nước, cùng ngâm trong một dòng sông ầm ập, chậm rãi trôi dạt đến nơi bất tận.

Kháng chiến thắng lợi, Trầm Lương Sinh ba mươi lăm tuổi, Tần Kính ba mươi ba tuổi, bởi vì trước mỗi ngày sống yên ổn vui vẻ, cũng không thấy đối phương già đi, trong ảnh chụp cũng là hào hoa phong nhã, khí phách phi dương.

Nhưng rốt cuộc đã trôi qua lâu như vậy — sau tình sự bọn họ sóng vai nằm, tay nắm một chỗ, Tần Kính nhìn đuôi giường, nhìn đến ánh trăng xuyên thấu qua bức rèm che kín, đột nhiên làm cậu ý thức được hóa ra đã qua lâu như vậy.

Tựa hồ năm nào đó, cậu cũng từng nằm bên người hấn, nhìn ánh trăng rơi xuống sàn nhà, chiếu qua chân giường, trong gian phòng hôn ám phá lệ sáng tỏ. Giống như một đường ngân bạch, xuyên một cái liên xuyên tận mười năm.

Tần Kính trở mình, yên lặng dừng ở đôi mắt Trầm Lương Sinh, đột nhiên nâng tay xoa xoa thái dương hấn, nhẹ giọng nói một câu: “Vẫn chưa thấy tóc anh bạc trắng nha.”

“Sau này sẽ thấy, còn phải phiền em nhớ cho anh,” Trầm Lương Sinh đoán được tâm tư của cậu, đồng dạng thấp giọng đáp lại, cũng nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt chu sa nơi khoe mắt, tiếp tục giả nghiêm trang trên gheo, “Bất quá mấy nếp nhăn này của em anh vuốt không phẳng được.”

Tần Kính thích nói đùa, bản thân cũng rất thích cười, ước chừng là cười nhiều, khoe mắt xác thực đã có hai nếp nhăn nhợt nhạt.

“Thì thế nào? Anh chán ghét rồi em hả?” Tần Kính giả tình giả ý lộ ra biểu tình ủy khuất, lại không biết nghĩ tới cái gì, ha ha cười hai tiếng, “Nhớ rõ lần trước xem tiểu thuyết có viết.....”

Tần Kính đọc sách hơn phân nửa Trầm Lương Sinh đều đọc cùng cậu, lập tức cũng nghĩ đến là sách gì, tai quả nhiên nghe Tần Kính nhắc đến vị nữ tác gia họ Trương ở Thượng Hải nổi danh mấy năm gần đây, vừa dí dỏm lại vừa khắt khe, ví dụ về tình yêu cùng hôn nhân:

“Có lẽ mỗi một người đàn ông đều từng có hai người phụ nữ như vậy, ít nhất hai người. Cưới hoa hồng đỏ, dần dần lâu ngày, đỏ dần đổi thay, trắng thì là ‘Sàng tiền Minh Nguyệt quang’; Cưới hoa hồng trắng, trên màu trắng đó lại muốn dính một ít, đỏ cũng là một viên chu sa trên ngực.”

“Mau ngừng, anh chỗ nào dám ghét bỏ em.” Trầm Lương Sinh nghe Tần Kính nhắc tới lời này, trong lòng là vô hạn cao hứng — cậu đem ảnh chụp của bọn họ xem như là ảnh cưới, cậu chịu tự so mình như vợ hấn, cho dù chỉ là vui đùa, cũng khiến hấn cảm thấy quá đối vui sướng.

— Sao có thể ghét bỏ chứ, cao hứng còn không kịp.

Có lẽ thật sự là phúc khí đời trước tu luyện, mới có thể cả đời này cùng cậu nắm tay nhau trọn đời, cùng nhau già đi, tình tế môn trốn nếp nhăn mỗi khi cậu cười.

Bởi vì niềm vui sướng này, hấn ghé sát vào cậu, dưới ánh trăng trường tồn cùng năm tháng, ôn nhu hôn nốt ruồi khoe mắt cậu, quả thực là buồn nôn nói một câu: “Trầm phu nhân, em là chu sa chí, cũng là bạch nguyệt quang của anh.”

Trầm Lương Sinh nhớ rõ tiểu thuyết miêu tả hôn nhân kia tên là , nữ tác gia đăng lên báo phổ biến một thời, nhưng tiểu thuyết của bà vẫn là đến khi in thành sách bọn họ mới đọc được. Tuy rằng cả cuốn tiểu thuyết rất ít câu chuyện đoàn viên vui mừng, tên sách lại vô cùng đặc biệt.

Tên là .

Hoàn chương 25

26. Chương 26

Trầm Lương Sinh cùng Tần Kính lần thứ hai đi tiệm chụp ảnh là vào đầu xuân năm Trung Quốc giải phóng. Tần Kính vốn không muốn đi, Trầm Lương Sinh cứng rắn lôi kéo cậu đi, vì thế cuối cùng cũng chịu vào.

Sau kháng chiến là nội chiến, một lần đánh liền đánh bốn năm, trận cuối cùng cũng kết thúc rồi, Tần Kính đương nhiên rất cao hứng, nhưng trong cao hứng lại có điểm không yên.

Bọn họ đã nhiều năm sống trong căn nhà đứng tên Tần Kính, tháng mười năm trước Trầm Lương Sinh lại đột nhiên đưa ra ý kiến muốn sang tên. Phòng ở này vốn do Trầm Lương Sinh mua, trước kia Tần Kính đã nói muốn sửa lại thành tên của hắn, bởi vì Trầm Lương Sinh không đồng ý, thương lượng một hồi cũng không nhắc lại nữa.

Hiện giờ Trầm Lương Sinh đột nhiên sửa lại chủ ý, Tần Kính đương nhiên muốn hỏi nguyên do, Trầm Lương Sinh chỉ bảo rằng lo trước khỏi hoạ, em cứ theo ý anh mà làm.

Hai người cùng nhau nhiều như vậy năm, tính tình Trầm Lương Sinh Tần Kính tất nhiên hiểu rõ — mấy năm nay tất cả chuyện lớn nhỏ trong nhà đều là Trầm Lương Sinh quyết định, Tần Kính sớm quen bị hắn quản, bởi vì dễ tính, bị quản đông quản tây thế nào cũng không cùng hắn so đo, lúc ấy không dám vặn hỏi hắn nhiều, nhưng trong lòng chung quy vẫn cảm thấy không quá yên tâm.

Kì thực Trầm Lương Sinh nghĩ Thiên Tân giải phóng chỉ là chuyện sớm muộn, tiền gửi của Tần Kính ở ngân hàng mỗi phần đều có lai lịch, nhưng nhà ở này lại không rõ, vẫn là quay lại danh nghĩa chính mình mới ổn thỏa.

Bất quá nói thật hắn cũng không nghĩ hoàn cảnh sau giải phóng khắc nghiệt đến cỡ nào. Trong thành thật sự có nhiều kẻ đứng ngồi không yên, cả ngày cân nhắc làm sao chạy ra bên ngoài, nhưng ở đây hơn phân nửa đều là kẻ có lập trường chính trị cùng Trung cộng thủy hỏa bất dung, về phần người làm ăn không tham gia chính sự, chỉ mở nhà máy, tám phần là bị định thành “Nhà tư bản”, cũng có không ít kẻ vẫn trấn tĩnh — hoặc là nói hoảng hốt cũng vô dụng, lúc này muốn chạy cũng rất khó, vốn không có việc mà chạy có khi lại xảy ra chuyện, không bằng bất động.

Ngày trôi qua dần thành thói quen, năm đó không rời đi, mỗi một ngày tích lũy lại, Trầm Lương Sinh cũng có cảm tình với Thiên Tân, trong tâm đã đem cổ hương Tần Kính trở thành cổ hương của mình. Theo ý trước đây, ngẫu nhiên có đôi lần suy nghĩ rốt cuộc vẫn không muốn đi, nhưng lại thấy rời đi cũng không phải thời điểm thích hợp — nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có một chốn xem thành cổ hương, có nơi có người mà mình nguyện ý sống cùng, tâm trở nên kiên định, người cũng theo đó quyền luyện, so với phiêu bạt trôi nổi, ngay cả Trầm Lương Sinh cũng không ngoại lệ, nghĩ chỗ nào cũng không bằng được nhà mình, cứ như vậy liền bỏ lỡ thời cơ rời đi, hiện giờ đầu tiên nhiều cũng không nhất định có thể vững chắc mà đi, rõ ràng không bằng tĩnh lặng xem biến, cùng lắm thì cái gì cần quyền đều quyền hết, nhà nước muốn cái gì thì đưa cái đó, không đối gặt không tư tàng, cái gọi là Đảng nhân dân, chung quy sẽ không thực sự không lưu cho người đường sống.

Bất quá phần tâm tư này hắn thật sự không muốn nói cùng Tần Kính — người nọ cơ hồ cả đời đều trải qua ở trường học, nội tâm so với mình đơn thuần hơn nhiều lắm, mấy năm nay lại vẫn bị mình quản, trừ bỏ dạy học cũng không để cậu bận tâm bất cứ chuyện gì, tội gì hiện tại đem tâm tư nói ra khiến cậu bất an.

Sau Thiên Tân lại bị bao vây, lão Chu có một căn nhà còn đang cho quan quân quốc dân Đảng thuê, đuổi cũng không có cách nào đuổi, trong lòng rất sợ hãi, Trầm Lương Sinh trái lại trấn an hắn vài câu.

“Cũng phải,” Lão Chu nhíu mày thở dài, “Bọn họ cũng nói cộng quân vào thành liền lập tức đầu hàng, sẽ không đánh..... Nghe nói trong bọn họ cũng có tin đồn, chỉ cần đầu hàng sẽ không có chuyện gì, cậu nói người quốc dân Đảng cũng không có việc gì, tôi chung quy chưa đến mức xảy ra chuyện đi.”

Trên thực tế tình thế sau khi Thiên Tân giải phóng cũng không khác biệt lắm so với Trầm Lương Sinh dự đoán, chính sách cũng coi như khoan dung, hắn có tâm tư lôi kéo Tần Kính đi chụp tấm hình lưu chút kỷ

niệm, trong ảnh chụp hai người đều mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, cùng với ảnh bốn năm năm trước giống nhau, hấn khoác vai cậu, khoe miệng mỉm cười, cười đến thoải mái.

Tần Kính tuy có chút loáng thoáng không yên, nhưng bình tĩnh trôi qua mấy tháng, cũng chậm rãi ổn định tâm tình. Sau rồi toàn Trung Quốc đều giải phóng, lão Ngô được triệu về Thiên Tân chủ trì công tác giáo dục, tìm một ngày cùng hai người bọn họ gặp mặt.

Lão Ngô khi đi chưa đến năm mươi tuổi, khi trở về khi tóc đã hoa râm, tinh thần thì phi thường tốt, cùng Tần Kính mỉm cười nói mình vẫn còn trẻ, còn rất nhiều nhiệt huyết có thể phát huy.

Năm đó ông đối với quan hệ giữa Tần Kính và Trầm Lương Sinh không phải không có phỏng đoán, nay nói về chuyện nhà, nghe nói hai người ai cũng chưa kết hôn, tất nhiên không thể không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không nói gì thêm, thái độ vẫn giống như bình thường, chỉ thuận miệng cảm khái một câu: “Mặc kệ nói như thế nào, người có thể sống đến bây giờ, có thể nhìn đến Trung Quốc giải phóng chính là phúc khí..... Tiểu Tần, cậu nói có đúng hay không?”

“Cháu đã bao nhiêu tuổi rồi, bác còn gọi tiểu Tần.....” Tần Kính lúng ta lúng túng đáp, bởi vì cảm xúc trăm mối ngổn ngang cũng không biết nên nói cái gì.

Trầm Lương Sinh cũng không kiêng dè, nâng tay nắm vai cậu, chuyển hướng lão Ngô nói về tính toán ngày sau. Tháng trước quốc vụ viện (chính phủ) thông qua Điều lệ tạm thời công tư liên doanh, chuyện buôn bán của Trầm Lương Sinh mặc dù không đủ tiêu chuẩn bị hợp doanh, nhưng trong tay rốt cuộc còn có một đám nhà ở ruộng đất, hấn muốn hỏi một chút ý kiến lão Ngô, dự định không đợi tổ chức yêu cầu, chính mình trước một bước quyên tặng cho quốc gia, cũng coi như chủ động thể hiện thái độ.

Chuyện này Trầm Lương Sinh chưa từng thương lượng cùng Tần Kính, hiện nay nói với lão ngô, Tần Kính ngồi bên cạnh nghe, nhất thời ngây người.

“Tiểu Trầm,” trước đây Lão Ngô gọi Trầm Lương Sinh là “Trầm tiên sinh”, nay cũng thay đổi xưng hô, tất cả đều là đáng về trưởng bối, “Bác cho rằng quyết định này của cậu rất đúng,” Dừng một chút, bởi vì không có người ngoài, thoải mái mà nói thẳng, “Có bỏ mới có được, cậu là người thông minh, chính sách nhà nước ta cũng tiến bộ, cậu cứ yên tâm, còn có bác ở đây, bất kể các cậu có chuyện gì khó xử đều có thể tới tìm bác, bác nhất định nghĩ biện pháp giải quyết cho các cậu.”

Lão Ngô nói buông bỏ, Trầm Lương Sinh cũng thực sự bỏ được, thậm nghĩ việc này không nên chậm trễ, thừa dịp công tư hợp doanh này, nhanh nhẹn làm hết mọi việc, hiệu quả xác thực cũng xấp xỉ như dự tính, tổ chức chẳng những không khó xử hấn, ngược lại đưa ra khen ngợi.

Bất quá đó là chủ động nhận thức quyên góp, cũng không phải đem toàn bộ của cải đều quyên đi — tổ chức cũng không phải là muốn đem toàn bộ tài sản cá nhân sung vào công hữu, nhưng mà bởi vì cả tòa nhà đều bị Trầm Lương Sinh hiến cho cho quốc gia, bọn họ tất nhiên cũng không thể ở lại.

Trước khi chuyển nhà Tần Kính yên lặng thu thập đồ đạc — gần đây cậu đều là thái độ ủ rũ này, Trầm Lương Sinh biết cậu suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không giành trước làm rõ, chung quy thấy nếu mình làm rõ trước, sợ rằng cậu sẽ càng khó chịu.

“Trầm.....” Thu thập toàn bộ xong xuôi, Tần Kính chung quy nhịn không được, khi mở miệng cổ họng có chút ách ách, cúi đầu rầu rĩ ho khan hai tiếng.

“Em đi nhìn xem trong bếp còn cái gì cần thu dọn không,” Trầm Lương Sinh nhẹ nhàng ngắt lời cậu, thấy Tần Kính bất động, lại bồi thêm một câu, “Nhanh đi a.”

Tần Kính nghe vậy thật sự xoay người vào bếp, nhưng mắt thấy cũng không có cái gì cần thu thập, liền giống như mất hồn giống nhau đứng ở đó, đứng một hồi, tay đột nhiên run rẩy lợi hại.

“Tần Kính,” Cậu nghe được Trầm Lương Sinh gọi tên cậu, ngập ngừng một chút mới xoay người, nhìn thấy Trầm Lương Sinh đứng ở cửa phòng bếp, vẫn là tư thái cao ngất kia, câu hỏi trong miệng cũng thực bình thản, “Em có biết anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi không?”

“.....”

Trầm Lương Sinh tuổi Tuất, sinh năm 1910, hiện tại là tháng mười hai năm 1949, mà bọn họ gặp nhau năm 1936, bỏ qua hai năm chia tay không gặp, cùng một chỗ rốt cục cũng đã hơn mười năm.

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh chưa đến gần cậu, vẫn đứng ở chỗ đó, gần từng tiếng hỏi cậu, “Bốn mươi tuổi con người ta sẽ chừng chạc, em thấy anh còn để ý cái gì sao?”

Có những lời buồn nôn khi trẻ tuổi như thế nào cũng có thể nói, nhưng đến tầm này tuổi rồi sẽ không nói nữa. Trầm Lương Sinh chỉ mang theo Tần Kính chuyển đến khu nhà trọ phía tây, đem từng ngày từng ngày vui vẻ trôi qua. Qua năm nhà nước triển khai “phong trào Ngũ phản”, không ít nhà tư sản trước giải phóng bị liên lụy, Trầm Lương Sinh lại vì năm đó từng nhận biểu dương, hai năm cũng chỉ thành thành thật thật mở quán cơm, thuê một phần cũng không nộp thuế, ra dáng một “hộ kinh doanh gương mẫu” nên vẫn chưa chịu khổ gì.

Tần Kính vì có lão Ngô an bài, được điều đến một trường tiểu học mới thành lập ở khu Hà Bắc làm phó hiệu trưởng — lão Ngô vốn định để cậu làm hiệu trưởng, nhưng Tần Kính kiên quyết chối từ, chỉ nói mình dạy học nửa đời người, trừ bỏ dạy học cũng không làm cái khác, lo liệu không được công tác quản lý, ngay cả chức phó hiệu trưởng này cũng chỉ là cái danh, kì thực còn đang phải học tập thêm nhiều.

“Tiểu Tần, chúng ta đã chơi hai ván cờ rồi, tiểu Trầm khi nào thì lại đây?”

“Nhanh thôi, hẳn là đang trên đường rồi.”

Lão Ngô trong nhà chỉ có hai người con gái, đứa lớn sớm gả ra ngoài, con út năm đó đi theo bộ đội làm y tá, sau lại bất hạnh hy sinh, vài năm này cùng hai người bọn họ thường xuyên qua lại, xem họ như con cái của mình, chung quy nghĩ thừa dịp mình còn chưa lui đài, giúp đỡ bọn họ làm nền tảng cho tương lai.

Phong trào Ngũ phản đã xong, Trầm Lương Sinh tuy rằng bình an vô sự, nhưng suy cho cùng thời cuộc không như trước, lão Ngô cho rằng tư doanh không bằng làm nhà nước, vẫn là muốn tìm chiến hữu giúp hắn ở nhà máy quốc doanh an bài công tác, quốc gia quả thật cũng cần nhân tài trong chuyện này.

Trên bàn cơm chiều lão Ngô đem ý tứ của mình nói rõ, Trầm Lương Sinh cũng không phản đối, chỉ nói phiền ông lo lắng. Lão Ngô lại nói chúng ta ai cũng đừng khách khí, ông thấy để hắn làm kế toán là quá lãng phí nhân tài, nhưng vẫn là yên ổn mà sống thì tốt hơn, ở nhà máy làm việc so với tự kinh doanh quán cơm sẽ yên tâm hơn.

Bởi trước đây Tần Kính dạy học ở tiểu học trên đường Thiên Vĩ, lão Ngô liền an bài Trầm Lương Sinh ở nhà máy len dệt gần đó, đi xe đạp chỉ mất chừng hơn mười phút.

Hai người vì để đi làm gần hơn một chút, liền đổi nơi ở, ở trên đường Thiên Vĩ mua một gian nhà, kết cấu so với nhà cũ của Tần Kính không khác biệt lắm, phòng lớn cùng hai gian nhỏ, còn có một nhà kho để chứa đồ.

Tần Kính sợ Trầm Lương Sinh ở căn hộ quen rồi, đổi thành ở nhà trệt sẽ không quen, Trầm Lương Sinh lại chê cười cậu “lo nhiều như đàn bà”, rồi lại hỏi cậu: “Trước kia anh từng nói gì với em, còn nhớ không?”

— Kia vẫn là thời điểm nội chiến hừng hực khí thế. Tần Kính tâm sự hướng về Đảng cộng sản, nhưng lại thấy người Trung Quốc đánh người Trung Quốc, chết cũng là người Trung quốc thôi, khó tránh khỏi có chút buồn bực không vui, nếu đánh Nhật Bản là thống khoái, thì lúc này lại là buồn đau khó mà nói rõ.

Trầm Lương Sinh biết tính tình cậu ương ngạnh, cũng lười lấy đạo lý lớn nói chuyện này, chỉ nói chiến tranh sẽ chấm dứt, đợi cho trận này đánh xong, chúng ta ở ngoại ô tìm mua một ngôi nhà, không có việc gì thì trồng hoa, nuôi gà, không phải rất tốt sao.

Nhưng sau giải phóng tình thế làm cho bọn họ không dám tới ngoại thành, nay thực sự mua một ngôi nhà rồi, gà không thể nuôi nhưng hoa cỏ tóm lại có thể trồng. Không phải giống cây quý báu gì, nhưng cũng đủ màu sắc — hoa đỗ quyên, một chuỗi hồng, giàn hoa bìm bịp, trong hoa cỏ xanh um còn có một cây táo, làm Tần Kính nhớ tới trong văn của Lỗ Tấn từng viết: “Ở cửa sân sau nhà ta, ngoài tường có thể nhìn thấy hai cây, một cây là táo, một cây còn lại cũng là táo.”- (Cổ đại Lỗ Tấn)

“Trước không nói cây này trồng trong sân nhà ta,” Trầm Lương Sinh nhú mày trêu ghẹo cậu, “Em có biết đêm không vậy? Một cây nữa đâu?”

“Anh nói cây này bộ dạng khó coi như vậy, có thể kết trái không?” Tần Kính không để tâm lời nói trêu chọc của hắn, ghét bỏ nhìn cây táo kia, chặc chặc hai tiếng.

“Em nếu tiếp tục chê nó khó coi, nó liền thực sự không kết trái cho em ăn đâu.” Trầm Lương Sinh đùa cậu một câu, cùng cậu đứng dưới tàng cây, như có như không vỗ về vỏ cây thô ráp.

“..... Kỳ thật cũng không khó như vậy coi.”

“Tần Kính, có tiền đồ một chút được không?”

“Anh thì có tiền đồ, có trái anh cũng đừng theo em đòi ăn.”

Năm ấy người thực đơn thuần, người chung quanh cũng tán gẫu về họ, kỳ quái tại sao hai nam nhân lại ở chung một gian nhà, nhưng nghe nói Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh là anh em họ, hàng xóm năm trước đã kết hôn, nhưng bởi vì sự tình biến động, nay cũng không muốn tái giá, quen biết họ một thời gian liền không cảm thấy hiếm lạ nữa.

Bình yên như vậy trôi qua bốn năm, Năm 1957 “phong trào Phản hữu” bắt đầu, Tần Kính một trường tiểu học bình thường cũng phải họp, Trầm Lương Sinh trong nhà máy cũng là nhân vật điển hình — phần tử cánh hữu là có chỉ tiêu, chẳng quản người có thật sự là “Hữu” hay không, nói người phải thì chẳng quản có đúng hay không.

Hai người vốn có chút lo lắng đề phòng, nhưng cũng may lão Ngô còn chưa nghỉ hưu, ít nhiều có thể cho bọn họ chút che chở, rốt cuộc cũng bình an qua đi. Bắt đầu năm thứ hai của phong trào Phản hữu, kế hoạch cũng theo đó mà biến đổi. Trên ngã tư đường làm một cái lò nung lớn luyện sắt thép, Trầm Lương Sinh cùng Tần Kính tích cực tỏ thái độ, trong nhà có đồ sắt thép gì đều mang đi, ngay cả nồi cũng đem đi giúp luyện sắt — dù sao ăn là cơm tập thể, cách nhà không xa có một nhà ăn, bản thân trữ nồi cũng vô dụng.

“Thực tế một cái lò có thể luyện ra được cái gì chứ? Em thấy đều là mớ đen ngòm nửa sống nửa chín.....” Lời này Tần Kính không dám nói bên ngoài, cũng chỉ có thể buổi tối cùng Trầm Lương Sinh nhỏ giọng tán gẫu hai câu.

“Em quản làm gì, gây sức ép mà thôi.”

Kết quả một lần gây sức ép này kéo dài tận ba năm — ba năm vất vả này toàn dân đều thất lưng buộc bụng (tiết kiệm), ở Thiên Tân vật tư cung cấp coi như là tốt, bất quá cũng chỉ có thể buổi tối ăn cháo trắng, hai bữa khác đều dùng ngũ cốc mà thôi.

Tiểu Lưu — nay đã là lão Lưu — con lớn nhất đi làm ở nhà máy, công nhân viên chức có một chút phúc lợi nho nhỏ, có thể lén lút mang về nhà chút thịt cá. Lão Lưu nhớ năm đó chịu không ít ân huệ của Trầm Lương Sinh, hiện nay nhà mình tình hình tốt một chút liền không chỉ biết mình, đều đưa tới cho Tần Kính, Tần Kính nói không cần, hắn liền ép buộc nhận.

Kì thực công nhân viên chức có thể trộm mang đi đều là chút hàng thứ phẩm, thịt mỡ gân guốc rất khó ăn, không thể lấy để xào rau, Tần Kính liền rán thành dầu, làm bánh ngô để ăn.

Quay lại hai mươi năm trước nếu có người nói với Trầm Lương Sinh sau này có thể có những tháng ngày này, hắn nhất định sẽ không tin. Nhưng đi tới bước một bước này, bảo hắn nhớ lại cảnh tượng ca múa thái bình, tình mỹ xa hoa năm xưa, hắn ngược lại không quá hồi tưởng về nó.

Không phải trốn tránh không muốn nhớ lại, mà là nhớ đến thế nào đều cảm thấy không chân thật — giống như hoa trong gương trăng trong nước, đình đài lầu các trong ảo ảnh, đẹp cũng đẹp đến hư ảo, trái lại hiện tại mỗi một ngày từ sáng đến chạng vạng, hai người tan tầm trở về nấu nước rửa mặt, mùa hè thì ở trong sân đặt cái bàn nhỏ, dưới ánh chiều tà cùng hàng xóm uống bát cháo gạo trắng, mùa đông đóng cửa lại nhóm lửa nướng khoai, nóng hổi mà ăn, trong lòng ngược lại cảm thấy vui vẻ kiên định.

Hắn nói qua sẽ chiều cố cậu thật tốt, vui vẻ sống cùng cậu. Đây là hứa hẹn, bảo vệ hắn cho cậu, liền cảm thấy đời này sống không uổng phí.

— Sẽ không hối hận.

Nhưng mà khi đó bọn họ thế nào cũng không dự đoán được, cơn sóng chính trị càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng phát triển đến tình trạng không thể vãn hồi.

Sau khi cách mạng văn hóa bắt đầu, ngọn nguồn Trần Lương Sinh rốt cuộc bị tra ra, chạy không khỏi, trốn không được, lão Ngô cũng không thể che chở hẩn, chỉ có thể trấn an Tần Kính: “Còn có cách..... cậu đừng sốt ruột, bác sẽ đi tìm người.....” Lão nhân qua tuổi bảy mươi tóc bạc trắng, gần đây cũng chẳng tâm trí nào để ý, lừa xòa rũ xuống da đầu, trấn an Tần Kính xong rồi, chính mình môi lại run run, mờ mịt lặp lại một câu: “Không nghĩ tới a..... Không nghĩ tới a.....”

Tần Kính sốt ruột, cậu so với ông càng khản trương — không chỉ là vì chuyện Trần Lương Sinh, cậu còn có vài chiến hữu cũ đều thất thế, bị bắt giam, bị cách ly, không rõ sống chết..... Nhưng dựa vào cái gì! Bọn họ đều đã đem toàn bộ của cải, tâm tư, cống hiến cho vận mệnh quốc gia! Đến cuối cùng, đến cuối cùng..... Lão Ngô cái gì cũng không nói được, một câu “Không nghĩ tới”, liền giống như hao hết toàn bộ tâm huyết khí lực đời này.

Nhưng bất luận thế nào người vẫn phải cứu, có thể bảo hộ được thì phải tận lực — lão Ngô biết chuyện này ông bất lực, tìm hết thầy quan hệ có thể, mạo hiểm cố gắng hết mức.

Kì thực ông cũng hiểu được, đến bước này, đơn giản là nghe theo thiên mệnh thôi.

Trần Lương Sinh bị tổ chức kêu đi thẩm vấn hai lần, cuối cùng bị mang đi cách ly, Tần Kính chỉ ở nhà — trường học cậu đã muốn nghỉ, cậu cũng bị người dựng tới, nhưng bởi vì khi đó chưa lan đến toàn bộ hệ thống giáo dục, cậu cùng với Trần Lương Sinh ở trong hộ tịch cũng không có quan hệ gì, nên không bị mang đi cách ly thẩm tra.

Nhưng cậu thà rằng bọn họ mang cậu đi cùng hẩn — cậu đứng ở cửa nhà, nhìn bọn họ dẫn hẩn đi, bắt hẩn đi, xô xô đẩy đẩy — cậu muốn nói các người không thể đối xử với hẩn như vậy, hẩn không phải phản cách mạng, hẩn đã làm chuyện tốt..... Cậu cái gì cũng không thể nói, cậu chỉ nhìn Trần Lương Sinh cố sức quay đầu lại nhìn mình một cái, ánh mắt đó.....

Từ lúc bị gọi đi nói chuyện Trần Lương Sinh liền có chuẩn bị tâm lý, tính toán của mình đều hỏng, lại chưa nói qua một câu cáo biệt với Tần Kính, càng chưa giao đãi hậu sự — có chút lời muốn nói với Tần Kính cũng thể — hẩn vốn là hạ quyết tâm không quay đầu lại, chuyện tới trước mắt lại nhịn không được, vẫn là quay đầu nhìn cậu một lần.

Hẩn nhìn thấy Tần Kính cô đơn đứng ở cửa, tấm lưng gầy gò, bóng dáng cô độc, giống như bông chốc già đi hai chục tuổi, lại giống như tiểu hài tử, như cô nhi bị vứt bỏ mà nhìn mình..... Trần Lương Sinh cố gắng quay đi, đột nhiên chảy lệ. Hẩn không sợ bị đánh chịu khổ, thậm chí không sợ cứ thế bị xử chết, chỉ là sợ Tần Kính không chịu nổi, sau này nhớ thương hẩn làm sao tiếp tục sống.

Hẩn nghĩ muốn cùng cậu cả một đời, làm bạn lữ, làm anh em, làm cha mẹ, làm con cái, có khổ hơn nữa có gian nan hơn nữa cũng không hối hận..... Một lời hứa hẹn như thế, nhưng chẳng thể nào giữ được.

Trần Lương Sinh bị mang đi mấy ngày nay, Tần Kính một người ngồi trong phòng, không thiết ăn cũng không thiết ngủ, cuối cùng vẫn là lão Lưu phá cửa nhà họ, cứng rắn ép người ăn chút gì, lại đem người mang lên giường, chính mình ngồi ở bên giường nhìn cậu, chờ cậu thật vất vả nhắm mắt lại, mới vụng trộm lau nước mắt.

Dày vò qua một tuần, lão Ngô rốt cuộc có tin tức tốt — đúng là thủ tướng tự mình kí giấy, xác minh chỉ thị không thể chế tạo án oan sai, vu tội cho đồng chí đã làm cống hiến kháng Nhật.

Kì thực lão Ngô khi nói cũng chưa ôm hy vọng quá lớn — không nói đến thủ tướng cách xa vạn dặm, Trần Lương Sinh quyền tiền kháng Nhật, đều là chuyện bao nhiêu năm trước, khi đó nhân sĩ yêu nước thông qua các cách quyền tiền cũng không ít, ông thực không trông cậy hẩn còn nhớ rõ — nhưng hẩn thật đúng là nhớ rõ, nhớ rõ mỗi một con số, mỗi một người.

Ngày Trần Lương Sinh được thả ấy, Tần Kính trên mặt lại không có vẻ vui mừng, cũng không nói nên lời là cái gì — có lẽ là sống sót sau kiếp nạn, người ngược lại trì độn, không có chút phản ứng, nửa ngày mới khàn khàn nói một câu: “Em nấu nước..... cho anh tắm rửa.”

Trầm Lương Sinh chỉ đáp lại: “Để sau đi..... trước theo ngủ cùng anh một lát.” — trên người hắn có ứ thương do bị đánh, hắn sợ cậu thấy lại chịu kích thích.

Bất quá Trầm Lương Sinh cũng thật sự mệt mỏi, nhiều ngày như vậy chưa từng yên ổn, vừa đặt lưng xuống giường liền ngủ say. Tần Kính tay run run giúp hắn cởi giày, đắp chăn, ở bên người hắn nằm xuống, muốn chạm vào hắn, lại sợ làm hắn tỉnh, cuối cùng hết như thai nhi cuộn mình ở bên cạnh hắn, trên mặt vẫn là vẻ chết lặng, trên người lại run rẩy lợi hại.

Trầm Lương Sinh ngủ từ buổi sáng, khi tỉnh lại đã là sau nửa đêm, hắn mơ mơ màng màng sờ sờ bên cạnh, lại không đụng đến người. Giây lát đó hắn nghĩ đến mình vẫn bị giam, cùng Tần Kính gặp lại bất quá là một giấc mộng, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, ngưng thần một lát mới hiểu được, mình thật sự đã ở nhà, là thật sự về nhà.

Hắn lúc đầu nghĩ Tần Kính không ở bên người có lẽ là đi tiểu đêm, đợi một lát không thấy người trở về, mới thấy có chút không đúng, vội vàng đi ra gian ngoài, nương theo ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, nhìn thấy một bóng đen cuộn tròn ở gian ngoài — Tần Kính giống như con quỷ nhỏ trốn trong góc, ngay cả ghế cũng không ngồi, cứ như vậy cuộn tròn ở đằng kia, vùi đầu vào đầu gối nức nở, có lẽ vì sợ đánh thức Trầm Lương Sinh cũng không dám gây ra tiếng, không tới gần thì sẽ nghe không ra cậu đang khóc — Trầm Lương Sinh đời này cũng chưa từng nghe qua tiếng khóc thảm hại hơn thế này.

Trầm Lương Sinh vội vàng đến gần cậu, bởi vì không bật đèn, vài bước cũng nghiêng ngả lảo đảo, rốt cuộc đến trước mặt, muốn vươn tay ôm lấy Tần Kính kéo cậu dậy, Tần Kính cũng không chịu để hắn chạm vào, liền tiếp lui vào trong góc, mãi đến khi bị Trầm Lương Sinh ôm chặt, mới rốt cục đè nén không được, gào thét nức nở giống như loài thú sắp chết: “Em xin lỗi..... xin lỗi anh.....”

Cậu cảm thấy cậu liên lụy hắn cả đời — bao nhiêu năm, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu hối hận, toàn bộ dồn lên não, muốn đem người chìm chết chìm — cậu hận không thể đem từng mảnh thịt trên người xé xuống bù đắp cho hắn, nhưng đem mệnh bồi đắp cho hắn cũng không đủ, cậu thực sự hối hận, hối hận ông trời như thế nào khiến cho hắn gặp mình..... Cậu hối hận gặp được hắn.

“Em sao có thể nói như vậy!!”

Tiếng hét giữa màn đêm tĩnh lặng phá lệ làm cho người ta sợ hãi, Tần Kính sợ tới mức giật mình, lệ cũng ngừng — nhiều như vậy năm, hai người không phải chưa từng cãi vã, nhưng Tần Kính chưa từng nghe qua Trầm Lương Sinh quát tháo với mình như vậy, nhất thời ngây ngốc nhìn hắn, tóc rối tung, mặt tèm nhem nước mắt nước mũi, người hơn năm mươi tuổi, lại chật vật giống đứa nhỏ năm tuổi, tay run run nắm lấy góc áo Trầm Lương Sinh.

“Em đừng nói như vậy.....” Trầm Lương Sinh bả vai suy sụp ngồi xổm trước người cậu, cũng thực có vẻ già dặn, hai tay nắm tay cậu, bao trong lòng bàn tay của mình khê vỡ, nhẹ giọng thở dài, giống như dỗ tiểu hài nhi cũng giống như giảng đạo lý, lời nói ra lại có chút lộn xộn, “Em không thể nói vậy..... Anh nhiều tuổi rồi, chịu không được em nói như thế..... Sau này đừng nói như vậy nữa.”

Hoàn chương 26

27. Chương 27

Đó là một hồi họa kiếp càn quét toàn Trung Quốc, ước chừng giằng co mười năm. Sau toàn bộ hệ thống giáo dục đều bị liên lụy, Tần Kính tuy chỉ là phó hiệu trưởng ở trường tiểu học bình thường, hai năm sẽ lui, nhưng cũng không ngừng bị đầu tố.

Thành thị đầu, ở nông thôn đầu, trong trường học cũng đầu, nhưng cũng may trong thành công khai đầu tố một tháng liền quay lại như cũ, bởi vì ở trong trường học tranh đầu, tình trạng chung quy cũng đỡ hơn nhiều.

Trường học nhỏ, học sinh đều là những đứa nhỏ ở khu vực lân cận, ra khỏi cổng trường, mọi người đều là hàng xóm láng giềng, mặc kệ bình thường vì cái gì mâu thuẫn, lúc này cũng không thật sự bỏ đá xuống giếng, về nhà đóng cửa lại phần lớn đều phải dặn đứa nhỏ nhà mình một câu “Không cho ra tay đánh thầy giáo”.

Có điều trường học cho nghỉ học, bọn nhỏ không được quản thúc, rốt cuộc được tự do chơi bời. Không biết có tâm tư xấu xa hay không, chính là tiểu hài nhi vốn liền da, lại bị hoàn cảnh kích động, tiểu tử choai choai cả ngày tụ tập cùng nhau làm càn. Tần Kính ra ngoài đi trên đường, không ít lần bị bọn chúng ồn ào gây sự, cửa sổ thủy tinh trong nhà cũng không ít lần bị bọn chúng dùng đá hắt hạ, vỡ rồi cũng không sửa lại nữa, dùng mấy lớp giấy che tạm thời.

Ngày hôm đó sau buổi trưa trường học cùng nhà máy đều ngừng đầu tổ, Tần Kính ở nhà viết bản kiểm điểm, Trầm Lương Sinh ngồi bên cạnh nhìn cậu — bởi vì trước có người bảo, cậu sau thật sự không muốn dây dưa vào phiền toái, nhưng cũng xem như trong cái rủi có cái may.

Cái gọi là “Thư nhận tội” Tần Kính đã viết thật lâu, tới tới lui lui cũng chỉ là mấy câu như vậy, vừa viết, vừa còn có thể phân thần cùng Trầm Lương Sinh tùy ý tâm sự chuyện linh tinh.

Đúng là tám tháng nắng gắt, Trầm Lương Sinh cảm quạt hương bồ giúp cậu đuổi nóng, qua một lát lại đuổi ngón tay thon dài xoa xoa đầu cậu.

Tần Kính để kiểu tóc giống rất nhiều thầy giáo khác, bên có nhiều tóc, bên thì ít hơn, gần đây có chút dài, mềm mềm đâm vào tay.

“Em thấy anh sờ nghiệm rồi đi?” Tần Kính vừa viết kiểm điểm vừa cùng hần vui đùa, trên mặt cũng không thấy vẻ chán ghét — cậu thể nào Trầm Lương Sinh cũng biết, nếu nói có tật xấu gì, chính là làm người quá mức lạc quan, gặp chuyện gì trước tiên sẽ nghĩ đến hướng tích cực trước, nói dễ nghe thì là tâm tính thật tốt, nói khó nghe chính là vô tâm vô phể. Tục ngữ nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Trầm Lương Sinh cũng lười quản tật xấu này của cậu, nhưng tình thế hiện tại, cậu có thể lạc quan cũng là chuyện tốt.

Thực tế Tần Kính suy nghĩ thoáng, chỉ cần bình an bên người này là đủ, quốc gia như vậy thì cứ vậy đi, tranh đấu gì đó cũng không ảnh hưởng gì — đang là mùa hè, đầu tháng nên đầu sao vẫn còn mất mẻ.

Cho dù là khi viết thư nhận tội cậu cũng không cảm thấy ủy khuất. Không cảm thấy việc mình dạy học là sai lầm, cho nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Viết thì viết, Tần Kính đột nhiên giống như nghe thấy tiếng mưa rơi. Kỳ thật không phải thật sự trời đổ mưa, chẳng qua là có đứa nhỏ nào đó đùa nghịch sau cửa sổ — có lẽ bị người lớn trong nhà mắng, bọn chúng không dám ném gạch đá liền đổi thành đất, đập tới cửa sổ giấy liền tan, tiếng vang tí tí tách tách có chút giống như trời đổ mưa. Tần Kính cũng không tức giận, cảm thấy dù sao chỉ là lũ nhỏ, muốn quấy rối lại không có can đảm, nào có thể thực sự cùng bọn chúng cãi vã chứ.

Trầm Lương Sinh nghe động tĩnh, đặt quạt xuống đứng lên, nghĩ muốn ra cửa nhìn xem — tướng mạo hần vốn ngày thường nghiêm túc, tuổi lớn hơn cũng không hay cười, vì thế trông càng hung dữ, mấy đứa nhỏ gần đó ít nhiều có chút sợ hần, mỗi khi thấy hần ra ngoài liền ba chân bốn cẳng lập tức giải tán, chuyển đi phá nhà tiếp theo.

“Anh đừng đi, người cũng sáu mươi rồi, cùng mấy đứa nhóc tính toán cái gì.” Tần Kính hạ bút, cười hì hì nói hần một câu, thấy Trầm Lương Sinh thực theo lời ngồi trở lại, liền cầm bút tiếp tục viết.

Ba giờ chiều ánh nắng chiếu qua cửa sổ, loang lổ dừng ở đồng sách cũ trên bàn. Cái bàn này vẫn là cái trước đây ở căn nhà phía tây dùng qua, khi chuyển nhà cũng đem theo, bởi vì chưa quá cũ, khi tịch thu nhà may mắn thoát kiếp nạn. Tần Kính tại cái bàn này làm việc mười mấy năm, lại không nghĩ rằng cuối cùng sẽ có một ngày tại cái bàn này viết kiểm điểm — bao nhiêu thầy giáo cùng cậu dạy học đến đầu đầy hoa râu, bất quá đều là kết cục như vậy.

Tần Kính suy nghĩ thoáng, non nửa là vì không thẹn với lương tâm, còn lại là bởi vì có Trầm Lương Sinh ở bên — chỉ cần bên người còn có người này, liền cảm thấy cuộc đời này sống không uổng phí.

Nhưng dù sao rất nhiều người nghĩ không thoáng, trước khi viết thư nhận tội, liền nhảy sông tự vẫn — “Lục đại phồn hoa tam nhật tán, nhất bôi tâm huyết tự thất hành”, thật sự sống không nổi nữa.

Trong ánh nắng chân thực cùng tiếng mưa giả, Tần Kính từng bút từng bút viết xong bản kiểm điểm, buông bút, nhìn phía Trầm Lương Sinh cười hỏi: “Tối nay chúng ta ăn cái gì? Nếu không nấu chút cháo nhé?”

Ngày tám tháng một năm 1976, thủ tướng Chu Ân Lai qua đời, không thể đợi cải cách văn hóa chấm dứt, không thể xem quang cảnh Trung Quốc phục hưng. Trong nhà không có khăn tang, Tần Kính mua không được vải đen liền mặc áo khoác màu đen, làm hai vòng đai đen, hai người cùng nhau mang trên cánh tay.

Bọn họ sẽ nhớ kỷ ông, niệm cả đời — trước kia không thể trực tiếp tạ ơn thì giờ để tang tưởng nhớ, chẳng sợ vì chuyện này mà bị phê bình tiếp.

Cùng năm ngày hai mươi tám tháng bảy, Đường Sơn động đất, Hoa Bắc ít nhiều cũng bị lan đến, Thiên Tân cũng gặp tai hoạ không nhỏ.

Đêm đó Trầm Lương Sinh cùng Tần Kính đang ngủ thì bỗng tỉnh, chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển — đầu tiên là hơi hơi rung động, sau đó là rung động mạnh mẽ, đồ đạc này nọ rào rào rơi xuống. Bọn họ cũng chưa từng trải qua địa chấn, mơ mơ màng màng không biết nên trốn xuống gầm giường, chỉ biết chạy ra bên ngoài.

Mà đương nhiên là chạy không nổi — Trầm Lương Sinh khi tuổi trẻ so với Tần Kính không cao lớn hơn quá nhiều nhưng khí lực vô cùng lớn, có thể bồng cậu thật lâu cũng không buông tay, nhưng nay rất cuộc đã già đi, không có khí lực che chở cậu, chỉ có thể gắt gao lôi kéo tay cậu, hai người vội vã lao đạo chạy ra khỏi cửa.

Thật may mặc dù ở nhà trệt cũ, nhưng cũng rắn chắc, động đất như vậy cũng không sụp đổ, hai người bình an ra khỏi nhà, không dám dựa vào tường đứng, chỉ tránh ở giữa khoảng sân trống, đợi cho cơn địa chấn đầu tiên trôi qua, nắm chặt tay nhau ngơ ngác vượt qua.

Nếu nói rằng sợ hãi tất nhiên là có, nhưng cũng không đáng sợ như vậy — bọn họ đời này chẳng có cái gì mà chưa trải qua, hiện tại ngay cả động đất cũng không còn quá đáng sợ, cũng không lo lắng nếu động đất tiếp nhà sập thì phải làm sao — chỉ cần hai người còn bên nhau, tay vẫn còn nắm một chỗ, cái gì cũng sẽ không sợ.

Đó đúng là thời điểm hắc ám trước bình minh, thiên tai, nhân họa, từng đợt từng đợt, phong vân biến sắc, khắp nơi tiêu điều.

— Rồi sau đó trời sáng, Trung Quốc lại từ đồng tàn tích đứng lên.

Năm 1977, cải cách văn hóa chính thức chấm dứt, qua năm liền biến đổi, giống như trong chớp mắt thay da đổi thịt.

Nhiều năm như vậy, bọn họ cùng nhau đi qua chiến tranh liên miên, trải qua cơn đại hồng thủy, chống đỡ cuộc vận động chính trị oanh oanh liệt liệt, đến cuối cùng, rốt cục chân chính bước đến một ngày thái bình, với họ mỗi một ngày trôi qua đều quý trọng như nhau.

Hoa cỏ trong nhà khi cải cách đã bị nhổ sạch, hiện tại một lần nữa được trồng lên, cây táo kia lại may mắn vẫn còn tồn tại, nhìn nhiều như vậy năm, bọn họ cũng nhìn ra cảm tình, cùng xem hết như con cái của mình, không chê nó bộ dáng xấu xí, cũng không ngại nó cho tới bây giờ đều chẳng cho ra quả táo nào.

Tuy rằng mua đồ sẽ rất tốn kém, nhưng hàng hóa vật tư chung quy phong phú hơn nhiều, hai người giống như những mùa hè trước đây đặt cái bàn dưới gốc cây, nấu chút chè đậu xanh, cùng nhau ăn rồi đơn thuần tán gẫu việc nhà, hoặc là nghe Tần Kính diễn vài tiết mục ngắn.

Tần Kính cũng diễn theo đúng lịch sử đời mình — khi cải cách văn hóa không có sách xem, cũng không có cái gì giải trí, cậu liền đóng cửa lại vụng trộm diễn vài tiết mục ngắn giúp hai người giải buồn, có tình bạn khi học đại học, cũng có cuộc sống sau đó, diễn một hồi liền diễn tới tận nay.

Màn diễn này, chỉ một người diễn, cũng chỉ một người nghe — cậu nói, mà hắn nghe, dấu nghe qua rất nhiều lần, nhưng cũng không phiền chán.

Từng đoạn chuyện xưa lại thêm từng đoạn, mỗi một cái đều náo nhiệt vui vẻ.

Sau đó cũng có không ít sách để đọc, bọn họ đặt mua, cũng sẽ xem các loại tiểu thuyết tình yêu linh tinh, nhưng vẫn thích nhất đọc võ hiệp — sau cải cách truyền bá xuống phía nam rất nhiều tác phẩm mới, trong đó đủ tác phẩm tinh diệu, nhưng có lẽ là người già đi đều nhớ bạn cũ, bọn họ như trước vẫn thường thức nhất Hoàn Châu lâu chủ, mua bộ sách xuất bản Thục Sơn đọc lại từ đầu.

Người viết sách sớm đã qua đời, bộ sách này sau giải phóng sẽ không còn ra chương mới, nhất định vĩnh viễn không nhìn tới kết cục.

Không thể xem đến kết cục cũng không quan hệ, bọn họ ngược lại cảm thấy bộ sách như vậy, không có kết cục mới là tốt nhất.

Nhà lão Lưu năm ngoài chuyển đến đầu ngõ, cách nhà bọn họ cũng không quá xa, hai nhà liền thường xuyên qua lại. Lão Lưu bởi vì trước đây biểu diễn tướng thanh, khi cải cách cũng chịu không ít khổ, bất quá có lẽ là thiên phú dị bẩm, ép buộc như vậy cũng không thể ép hắn gãy đi, hiện tại lại càng mập ra, có khi ba người ngồi cùng nơi, Trầm Lương Sinh và Tần Kính liền muốn nói hắn, cậu cũng lo vận động, đừng như lão thanh niên ở nhà trừ bỏ ăn chính là ngủ, cái bụng này thật không có cách nào nhìn vừa mắt được.

“Các anh quản em làm gì!” Người ta nói già mà tâm tính như trẻ con, ở trên người lão Lưu thể hiện rất rõ ràng, thường khi nghe thấy lời không vui, đều than thở về mặt ủy khuất, giống như hai người hợp nhau khi dễ hắn vậy.

Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh thích tản bộ sau bữa cơm chiều, nhất là thời điểm tiết trời ẩm áp, ra sân dọc theo đường nhỏ chậm rãi tản bộ, một đường cùng hàng xóm quen biết chào hỏi, tán gẫu hai ba câu, hoặc tự mang bàn ghế ra trước Đại Bi Viện ngồi hóng mát — Đại Bi Viện ở trên đường Thiên Vĩ, cách trường tiểu học trước đây Tần Kính dạy chỉ vài bước chân, miếu không lớn, hương khói lại cứ vương, khi cải cách bị phá qua, sau được tu sửa lại, hai con sư tử đá ở cửa miếu không hiểu được là ở đâu làm ra, nhìn lại không giống vật mới, quả cầu đá chỗ móng sư tử đặt lên đã bị người sờ vuốt trơn nhẵn, một đám tiểu hài nhi ở bên sư tử đá mà chơi đùa, nhóm người lớn thì an vị ở cửa miếu tụ tập nói chuyện phiếm, nói là phật môn thanh tịnh, nhưng cũng tràn ngập thể tục hỉ nộ.

Mặc kệ khi cải cách như thế nào, Tần Kính đối với trường tiểu học đã từng dạy vẫn rất có cảm tình, đôi khi sẽ mang theo Trầm Lương Sinh về thăm trường.

Bảo vệ trường học vẫn không đổi, đương nhiên biết Tần Kính trước kia là phó hiệu trưởng, nhưng bởi vì trước đây cậu hàng năm đứng lớp, người quen vẫn thường gọi cậu một tiếng “thầy Tần”, Tần Kính bản thân càng thích nghe xưng hô này.

Sân thể dục trong trường có trồng một cây dâu lớn, sinh trưởng ở một góc sân, mùa hè quả dâu chín, quả đỏ rực treo đầy cây. Trầm Lương Sinh biết Tần Kính thích ăn dâu chín, cũng biết cậu tám phần vì ăn mới chuyên lấy việc tản bộ vào trường, nhưng tận mắt thấy cậu thừa dịp tan học mới đi vào hái quả vẫn cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cây dâu trồng đã nhiều năm, bộ dạng cũng cao, Tần Kính già đi lưng có chút còng xuống, so với khi còn thanh niên thì trông có vẻ thấp đi — khi cải cách có hồi bị đánh, thất lưng bị thương, thiếu y thiếu dược cũng không hoàn toàn chữa khỏi, sau lại cứng rắn muốn đứng thẳng cho nên đau thất lưng.

Trầm Lương Sinh thật ra vẫn là đáng người cao ngất, nhìn cậu muốn ăn liền đi lên hái cho cậu vài trái chỗ thấp, thấy Tần Kính tiếp nhận liền cho ngay vào miệng lại muốn nhắc cậu: “Em xem em cũng không phải quỷ chết đói đâu thai, về nhà rửa rồi ăn.”

Đường Thiên Vĩ cách sông Hải Hà cũng khá gần, có khi bọn họ tinh thần tốt, liền dọc theo bờ sông tản bộ, đi đến nhà ga đầu kia, đứng trên cầu Giải Phóng nhìn thuyền bè qua lại, nghe tiếng còi tàu nhiều năm vẫn không đổi từ trên sông truyền đến.

Cầu Giải Phóng chính là cầu Vạn Quốc trước kia, tương truyền năm đó người kiến tạo ra nó chính là kiến trúc sư thiết kế ra tháp Eiffel. Trước khi giải phóng cây cầu này quả thực thuộc về tổ giới Pháp, cũng thật là do người Pháp xây nên, truyền thuyết không biết là thật hay giả. Bất quá cây cầu này cùng tháp Eiffel giống nhau, dùng toàn sắt thép kiến tạo, trải qua nhiều năm như vậy, bao nhiêu cầu trên sông Hải Hà đều phải gia cố chỉ có cây cầu này trừ bỏ sơn lại màu, cũng chưa thấy nó cần tu sửa gì nhiều, vẫn vô cùng rắn chắc.

Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh đứng trên cầu, nhìn về hướng xa xa bên sông — bờ bên kia là đường Giải Phóng, trước đây gọi là phố Trung, hai bên đường hiệu buôn, ngân hàng san sát, lui tới đều là người có thân phận cao khi đó.

Có lần đứng ở đây, Tần Kính đột nhiên nghĩ tới, năm đó có một lần, bọn họ cũng từng cùng nhau đi qua phố Trung, sau đó đứng ở bờ sông nhìn sang bờ bên kia.

Lúc đó từ tả ngạn nhìn ra hữu ngạn xa xa, nay lại từ hữu ngạn nhìn lại tả ngạn — giữa trời chiều Tần Kính bỗng nhiên giống như thấy được bóng dáng hai người, dắt một chiếc xe đạp, đứng ở bờ bên kia nhìn về phía họ — đó là bọn họ khi còn trẻ.

Thời khắc đó Tần Kính cũng không quản chung quanh còn có nhiều người, bỗng dưng vươn tay nắm lấy tay Trầm Lương Sinh.

Cậu nắm tay hắn, nhìn bóng dáng của họ khi còn trẻ đứng ở bờ bên kia, tựa như bọn họ cùng nhau nắm tay đi qua một cây cầu, đã vượt qua hơn bốn mươi năm.

Mùa hè năm 1983 có chút khẩn trương, mới đầu tháng năm trời đã khô hạn lợi hại, Trầm Lương Sinh tựa hồ có chút mệt mỏi vì khí hậu, thế là hơn nửa tháng đều không có khẩu vị gì.

Có ngày Trầm Lương Sinh ngủ trưa tỉnh lại, đã thấy Tần Kính không nằm ở bên người, xuống giường đi đến buồng trong, mới thấy bóng lưng cậu nghiêng nghiêng ngồi trên bàn, bên chân đặt một chậu nước nhỏ, trong bồn thả một mớ đài sen không biết lấy ở đâu. Tần Kính mang đôi mắt kính dày cộm, tỉ mỉ bóc đài sen, cũng không nghe được tiếng bước chân phía sau.

Bình thường nếu bắt gặp Tần Kính làm việc gì đó tổn hại thị lực, Trầm Lương Sinh chắc chắn sẽ qua giúp một tay, ngày hôm nay lại khác thường không hề động, chỉ đứng ở cửa phòng, lẳng lặng nhìn Tần Kính ngồi ở gian ngoài chăm chăm chú chú bóc từng hạt sen, rồi lại tỉ mỉ lấy tim sen ra, còn thật cẩn thận để mỗi thứ vào một bát phân biệt.

Hắn nhìn ánh nắng sau buổi trưa kéo dài ra nhiều vệt loang lổ, dừng ở bên người Tần Kính, đột nhiên cảm thấy chính mình đời này thật sự có phúc khí — mặc kệ chịu bao nhiêu tội, cũng thấy rằng mình thật sự may mắn.

“Dậy rồi?” Tần Kính bóc xong, xoay xoay thân mới nhìn thấy Trầm Lương Sinh đứng ở cửa, cười nói với hắn, “Thứ này giải nhiệt, buổi tối lấy hạt sen hầm cháo cho anh ăn, tim sen nếu cảm thấy quá đắng thì pha trà chỉ cho vài cái, lá trà át vị sẽ không khó uống.”

Trầm Lương Sinh cũng cười yếu ớt gật gật đầu, nhẹ giọng đáp ứng: “Ừ.”

Sau lại Trầm Lương Sinh thấy mình khi đó đã có dự cảm — Tần Kính nghĩ đến hắn ăn không vào là do quá nóng, khẩu vị cùng cổ họng cũng không thoải mái, Trầm Lương Sinh lúc đầu cũng nghĩ như vậy. Mãi đến khi trong cổ họng cảm giác ngứa đau càng ngày càng rõ ràng, hắn thấy có chút không thích hợp mới nhớ tới căn bệnh của cha hắn năm xưa.

Nhắc tới chuyện năm đó Trầm Lương Sinh vẫn gạt Tần Kính, đó là chuyện cha hắn năm đó mắc bệnh ở cổ họng. Khi đó Lewis bởi vì có giao tình với Trầm Lương Sinh, thẳng thắn nói cho hắn, ung thư vòm họng có tính di truyền, khuyên bảo hắn nhất định bớt hút thuốc lại.

Tuy rằng di truyền chỉ là thứ phỏng đoán, Trầm Lương Sinh cũng không muốn nói với Tần Kính, nếu nói ra, cậu ít nhiều sẽ lo lắng. Sau đó lại được ở cùng Tần Kính, thuốc lá cũng chậm rãi bỏ, chuyện này Trầm Lương Sinh chính mình đều đã quên, nhưng hiện nay uống không ít thuốc hạ hỏa cổ họng vẫn càng ngày càng đau, mới khiến hắn nghĩ tới.

Đã cảm thấy không đúng, tóm lại là phải bệnh viện kiểm tra. Trầm Lương Sinh không dám cùng Tần Kính đi, âm thầm nói cùng lão Lưu, bảo hắn gọi đứa con cả đưa đi một chuyến.

“Lão Trầm, anh đừng làm em sợ,” Lão Lưu sớm không còn gọi Trầm Lương Sinh là “Nhị thiếu gia” nữa, không đợi hắn nói xong liền nóng nảy, khàn khàn cổ họng nói, “Anh sao có thể trù ẻo bản thân, kiểm tra thì kiểm tra, anh chớ làm em sợ!”

Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh mỗi ngày ở cùng nơi, chuyện đi bệnh viện kiểm tra bệnh cũng không thể giấu nổi cậu, vì thế vẫn là cùng nhau đi. Trầm Lương Sinh chỉ nói kêu con lớn nhà lão Lưu là vì có xe đạp, nhưng Tần Kính còn không biết hấn sao — hấn người này làm việc vẫn luôn thỏa đáng, chính mình còn chưa nghĩ đến, hấn liền tính ổn thỏa — vì thế trong lòng có chút bất ổn, trên mặt lại giấu giếm, ngay cả thời gian chờ kết quả kiểm tra đều tựa như thường ngày, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ giống như trước kia.

— Cậu là không dám suy nghĩ.

Chỉ tựa như chính mình còn giống trước kia, đem từng ngày trôi qua cùng trước kia giống nhau, hai người liền có thể cứ như vậy mãi mãi.

Ngày nhận kết quả kiểm tra, con cả nhà lão Lưu nói để mình cậu đi lấy, Tần Kính không nên đi theo.

Trầm Lương Sinh cũng không yên tâm cậu cứ mang tâm trạng như vậy, vẫn là ba người cùng nhau tới bệnh viện. Con cả nhà lão Lưu bộ dạng cùng cha cậu là một khuôn mẫu khắc ra, tính tình cũng rất nhiệt tình, dọc theo đường đi miệng không ngừng nghỉ, kể chuyện nhà máy, kể chuyện con gái của cậu, dùng sức thay đổi không khí.

Kể cả khi tới bệnh viện, bác sĩ đi ra hỏi “Ai là người nhà”, cậu liền bật người đứng dậy, vội vàng trả lời “Là tôi”, cũng không đợi Tần Kính phản ứng liền đi theo bác sĩ vào trong xem phim chụp X-quang.

Nhân thân Trầm Lương Sinh vẫn trực thuộc chức vụ khi xưa ở nhà máy dệt, chi phí là do nhà nước cấp, tiếp bọn họ là bác sĩ hiểu nhân tình, khách khí vài câu liền cũng không dây dưa có phải hay không vấn đề di truyền, chỉ tỉ mỉ phân tích bệnh tình trên phim chụp, cái gì mà thanh đới thanh quản con trai nhà lão Lưu nghe cũng không hiểu, cuối cùng liền trông mong nhìn bác sĩ hỏi: “.....Kia còn có thể chữa không?”

“Đương nhiên có thể trị, có thể phẫu thuật, cũng có liệu pháp bảo trì.....” Bác sĩ dừng một chút, bởi vì trước màn sinh tử, dẫu không nở cũng phải tuân thủ trách nhiệm, giải thích rõ ràng ưu nhược của từng phương pháp, cuối cùng uyển chuyển khuyên cầu, “Lão gia tử lớn tuổi rồi, phẫu thuật không phải là không thể được, nhưng tỷ lệ chữa khỏi vừa rồi cậu cũng nghe tôi nói, không bằng cậu suy nghĩ kĩ đi đã, cùng người nhà thương lượng rồi quyết định sau.”

Nhưng việc này phải thương lượng như thế nào? Mất cậu đỏ bừng ngồi trên ghế, quả thực cậu không dám đứng lên đi ra khỏi cánh cửa này.

Nhưng sự tình chung quy phải nói — lão Lưu mặc dù không đi theo, nhưng cũng luôn luôn ở nhà chờ tin tức, mắt thấy ba người trở lại buồn bã không nói, trong lòng liền lộp bộp một chút.

Trầm Lương Sinh cố chấp không chịu kiên trì, nói thẳng với hấn, con trai lão Lưu cuối cùng đem lời bác sĩ thuật lại tỉ mỉ, đưa mắt dò xét cha cậu, lại dò xét hai cha nuôi của mình, chỉ cảm thấy dày vò ngồi không yên, kiên quyết đem thân mình tựa vào ghế.

Lão Lưu đã muốn trợn tròn mắt, Trầm Lương Sinh trên mặt lại vẫn là vẻ mặt như cũ, ngay cả Tần Kính cũng hệt như không chịu chấn động gì — cậu cũng có chút chuẩn bị tâm lý, nếu không có việc gì thì từ lúc ở bệnh viện đã nói chứ không phải chờ về nhà, khẳng định là có chuyện chẳng lành.

“Anh thấy không cần phẫu thuật.” Trầm Lương Sinh lên tiếng đầu tiên trong bốn người, tỏ rõ thái độ, lại nói về chuyện cha hấn, cuối cùng tổng kết nói, “Phẫu thuật cũng vô dụng, anh cũng không muốn ép buộc.”

Lão Lưu hồi thần, kinh ngạc nhìn Tần Kính im lặng ngồi bên cạnh Trầm Lương Sinh, nhưng cậu lại không phản đối, trên mặt cũng không thấy vẻ bi ai, trong lòng hấn có chút lộp bộp.

Cuối cùng sự tình liền theo ý Trầm Lương Sinh, không phẫu thuật, chỉ dùng thuốc, ngay cả bệnh viện cũng không ở.

Cũng không phải bọn họ không nằm viện nổi — chi phí nhà nước chi trả chữa bệnh tuy rằng vừa mới cải cách, các đơn vị hạn ngạch chịu trách nhiệm cho đến khi xong, nhưng lãnh đạo nhà máy nghe nói chuyện này đã muốn lên tiếng, tiền thuốc men toàn ngạch chi trả, Tần Kính lại cũng đã nhận lương bù đắp thua thiệt lúc xưa, tiền không phải mối lo, chính là Trầm Lương Sinh không muốn đi.

Hấn cả đời đều sống cẩn thận tỉ mỉ, lời nói ra như đinh đóng cột, hấn nói cái gì Tần Kính đều hoàn toàn y lời hấn. Con cả nhà lão Lưu kết hôn sớm, con gái đầu đã đi làm, liền sống chết không chịu để Tần Kính lao

lực đi tìm y tá gì đó, chỉ nói mình chính là y tá, còn tìm người ngoài gì chứ.

Vì thế chạy đến bệnh viện lấy thuốc, ở nhà truyền dịch linh tinh đều một tay đứa nhỏ này lo, Trần Lương Sinh bần khoản, lão Lưu lại miễn cưỡng cười nói đùa với hắn: “Cha nuôi giờ cũng làm ông rồi sao có thể nói không cần, bọn nhỏ muốn tận hiếu anh cũng quản, anh nói tổn sức nó, nhưng nó không chịu cho em tranh nha.”

Tần Kính tinh thần đều không quá xấu, chính là hằng ngày việc chiếu cố hắn cậu không cho bất luận kẻ nào nhúng tay, hết như gà mái bảo vệ con, ai muốn đụng liền xù lông mỗ mỗ.

Kì thực cũng không ai dám tranh với cậu — mọi người đều nhìn ra, đây là chỗ dựa của cậu, lão Lưu một bên nhìn cậu chiếu cố Trần Lương Sinh chu đáo từng li từng tí, một bên cả ngày lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó Tần Kính sức khỏe trụ không nổi, cả người liền suy sụp.

Trần Lương Sinh bệnh tình xác thực cùng bác sĩ nói giống nhau — loại bệnh ung thư này lúc đầu không dễ phát hiện, phát triển lại rất nhanh, xác thực không có gì biện pháp gì — đến thời điểm cuối thu, đã phải dùng thuốc giảm đau, Trần Lương Sinh ngủ nhiều hơn hẳn bình thường, có ngày tỉnh ngủ vừa mở mắt ra, cũng không biết là lúc nào, muốn tìm kiếm bóng hình Tần Kính, đã thấy lão Lưu ngồi ở đầu giường, liền nhẹ nhàng ra dấu, ý hỏi Tần Kính ở đâu.

“Anh ấy nói ra ngoài một lát.” Lão Lưu giả bộ không có chuyện gì, trong đầu lại gấp đến tận cùng. Sáng sớm cậu tới đây, Tần Kính liền nói muốn ra ngoài một hồi, nhờ cậu trông người. Lão Lưu lúc ấy ngần không được, chỉ đành để Tần Kính ra cửa, nhưng đến chiều hơn bốn giờ rồi, cũng không thấy người trở về, hắn vừa sốt ruột vừa ngóng trông cháu gái nhanh tan tầm lại đây, bảo cô ra ngoài tìm người.

Trần Lương Sinh đầu óc còn chưa mơ hồ, nhìn ra sắc mặt lão Lưu không được tốt, hơi hơi gật gật đầu, trong lòng lại nửa điểm cũng không nóng nảy.

Hắn một chút cũng không sợ, chắc chắn cậu sẽ trở về — chỉ cần mình còn ở đây, cậu chỗ nào cũng sẽ không đi. Sẽ không thật sự đi.

Kỳ thật hắn cảm thấy có lỗi với cậu, đến cuối cùng vẫn là muốn bỏ cậu một mình, nhưng nói cũng không thể nói rõ, hắn quả thật chưa từng cùng Tần Kính nói qua, chỉ thừa dịp Tần Kính không ở, kêu lão Lưu lấy giấy bút lại đây, chậm rãi viết: “Thay anh chiếu cố cậu ấy thật tốt.”

Lão Lưu cố nén nước mắt — Tần Kính chưa khóc, hắn cũng không dám khóc tang, thấy Trần Lương Sinh ra hiệu, ý bảo “Xé giấy đi”, liền vội vàng xé nát, còn lo lắng, dứt khoát nhét hết vào túi quần.

Tần Kính quả thật chưa từng đi xa, chỉ đi Đại Bi Viện, từ buổi sáng quỳ đến chiều, đầu tiên là cầu Bồ Tát để Trần Lương Sinh ít chịu khổ, sau lại chỉ quỳ trước Phật đường, lập đi lại niệm một câu trong Kinh Thi: “Như khả thực hề, nhân bách kỳ thân.”

— Nếu như có thể thay thế người, tôi nguyện ý chết một trăm lần.

Ngày hôm đó Tần Kính không đợi người đi tìm, năm giờ hơn đã tự mình trở về, mặc dù quỳ lâu cộng thêm đau lưng, trên mặt cũng rất bình thản.

Trần Lương Sinh đã ngủ thiếp đi, lão Lưu nhẹ nhàng thở ra, cùng Tần Kính ngồi ở bên giường, tĩnh lặng trong chốc lát, vẫn là mở miệng khuyên cậu: “Người ta nói bảy ba, tám tư đều là hạm nhi (ngưỡng tuổi), anh ấy năm nay cũng đã bảy ba Nói đến hai ta cũng sắp rồi, quá hai năm cũng không nhất định có thể qua khỏi hạm nhi..... Anh chịu đựng hai năm, rồi cũng sẽ qua, đến lúc đó xuống dưới gặp lại..... Anh ấy nhất định chờ anh.”

“Tôi không cần hắn chờ,” Tần Kính thản nhiên tiếp câu, lại phát giác chính mình nói làm cho người ta hiểu lầm, liền sửa lời, “Hắn cũng không cần chờ tôi.”

Lão Lưu nghe vậy giương mắt nhìn cậu, chỉ thấy trong gian phòng hôn ám, Tần Kính đậm sắc ngồi ở đó, vẫn là ánh mắt thăm thiết nhìn chăm chú người say ngủ trên giường, nhẹ giọng nói hết lời:

“Lão Lưu, cậu tin không, hắn đi thì tôi nhất định biết, cũng nhất định cùng hắn một nơi.”

“.....”

“Cậu ước chừng không tin, nhưng tôi tin.”

Ngày đó lão Lưu thất hồn lạc phách theo cháu gái rời đi, một đường hướng về nhà mình, cảm thấy lòng bàn chân hệt như đạp lên bông, mỗi một bước cũng không chân thật.

Mấy năm nay, hai nhà qua lại thân quen, nhưng quan hệ giữa Tần Kính và Trầm Lương Sinh vẫn là bí mật, bà Lưu biết, con cái họ thì có chút đoán ra nhưng cháu chắt lại thực cho rằng hai người là anh em họ.

Lời nói dối nói lâu, lão Lưu dường như đều đã quên, Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh cũng không phải là thật sự là anh em họ hàng.

Hắn nội tâm rộng rãi, già rồi cũng lười nhớ lại chuyện xưa — nhớ năm đó nói gì làm gì, nhớ cũng để làm gì.

Nhưng lúc này hắn bất chợt nhớ lại toàn bộ, từng câu, từng chữ, có chuyện xưa của hai người, phát sinh ở bên người mình, nhân vật trong chuyện xưa là người mình vô cùng thân thuộc, nay nhớ đến lại toàn không có cảm giác chân thật, giống như cách chính mình vô cùng xa, xa tựa như câu chuyện truyền kỳ, giống khi mình diễn Bình thư, diễn một đoạn ngắn hư cấu.

Mình là người diễn tiết mục ngắn, nhưng đều không phải người trong tiết mục đó.

Một đường mơ mơ hồ hồ về nhà, dùng qua bữa cơm tối, lão Lưu mở máy hát, như trước ngày người lắng nghe thanh âm truyền ra từ máy hát.

Đó là vở , vô cùng náo nhiệt, cheng cheng cheng cheng cheng —

“Nghĩ muốn đối xử như đại trượng phu, tương ngộ tri kỷ đứng đầu, ngoài là đạo nghĩa quân thần, trong là ân nghĩa cốt nhục, người muốn làm ta tất theo, họa phúc cùng chia.”

Lão Lưu đột nhiên đứng lên, giống như bị lời độc thoại trong vở diễn bình tĩnh, lớn giọng hát vài câu lạc nhịp, lại dùng nhũ danh gọi cháu gái: “Anh nhi, mau mau đem rượu đến, cùng ông nội uống hai chung!”

Bà Lưu cùng Lưu Anh nhìn nhau, lại cùng cho một cái xem thường.

“Ông nội của cháu giờ lại phát chứng gì đây?”

“Cháu quan tâm lão làm gì.”

Bắt đầu mùa đông Trầm Lương Sinh đã không ăn được gì nữa, hơn phân nửa dựa vào truyền dịch duy trì, người gầy lợi hại. Lưu Anh tuy rằng tuổi nhỏ, công tác cũng mới vài năm, kỹ thuật nhưng cũng rất tốt, đâm kim tuyệt không làm sai, thăm nghĩ cũng không thể làm ông mình thêm chịu đau.

Bắt quá kỳ thật Trầm Lương Sinh cũng không biết đau hay không đau, một ngày chỉ có vài giờ là tỉnh, người mặc dù gầy da bọc xương, trên mặt thần sắc lại rất bình thản, một chút cũng không thấy khó coi.

“Có đôi khi cháu rất hối hận,” Lưu Anh sắc xong thuốc, cùng Tần Kính ngồi xuống nói chuyện, bởi vì suy nghĩ muốn an ủi lão nhân, khéo miệng vẫn mang theo nụ cười, “Ông nói cháu sao không sinh thành cháu gái ruột của Trầm gia gia chứ? Cháu muốn theo diện mạo Trầm gia gia nha, gầy một chút, người theo đuổi cháu còn không không xếp hàng dài tới tận tiệm bách hóa sao, cũng không khó tìm đối tượng như vậy.”

“Đừng nói bản thân như vậy, đó là bọn họ không có mắt.” Từ lúc sau ngày mùa thu ấy, Tần Kính sắc mặt ngược lại tốt lắm, không hề thấy ý tứ miễn cưỡng chống đỡ gì, lập tức cũng cười vỗ vỗ tay Lưu Anh, “Con gái nở nang một chút là có phúc tướng.”

“Cháu chỗ nào là nở nang chứ,” Lưu Anh thấy Tần Kính chịu cười, liền lấy chính mình ra đùa giỡn, giơ tay mình lên nói, “Người xem xem, này đều béo thành chân heo rồi, sao ăn ít mà vẫn béo ơ là béo, râu chết cháu rồi.”

“Kỳ thật thời điểm hắn đẹp trai nhất con chưa từng thấy đâu,” Tần Kính theo lời của cô nói tiếp, lại giống như hiển vật quý đứng lên, “Chờ ông lấy cho con tấm hình nhìn xem.....”

Kì thực tấm ảnh kia Lưu Anh sớm xem qua vài lần, cũng nhìn không ra cái gì — khi cải cách rất nhiều tấm hình cũ bọn họ không dám lưu, ngay cả khi giải phóng chụp ảnh chung đều đã đốt, chỉ có khi kháng chiến thắng lợi chụp ảnh chung, vô luận như thế nào không nỡ đốt, liền giấu ở đáy hòm sắt, ở trong viện

đào cái hố chôn — ảnh chụp cũ vốn giấy không tốt, bởi vì chôn ở dưới đất bị hơi ẩm, người trên ảnh chụp liền càng mờ hồ, thật nhìn không rõ bộ dáng Trầm Lương Sinh khi tuổi trẻ.

Tần Kính cùng lão Lưu học xấu, cũng một bộ già mà tính tình như trẻ con thích hiển vật quý, Lưu Anh tất nhiên sẽ không cắt ngang hứng phần của cậu, nhìn vài lần, cũng thật sự chăm chú nhìn ảnh.

“Nhắc tới cũng không phải thời điểm hẳn tốt nhất.....” Tần Kính đem chụp ảnh chung cho cháu gái nhìn qua, lại khó được nhắc tới chuyện xưa. Hiện tại cậu đã không cần lo sợ, hoặc là rốt cục đã quên phải giữ kín, chỉ cầm tấm ảnh cũ, tự đắm chìm trong nhớ nhung, “Ông với Trầm gia gia của con lần đầu gặp nhau..... À, đó là lần thứ hai..... Con có biết nhà hát Trung Quốc không? Ngày đó ông muốn xem kịch, nhưng người quá đông, căn bản mua không được vé..... Sau đó ông đứng ở bên đường, thăm nghĩ đứng ở ven đường xem náo nhiệt..... Rồi sau đó.....”

Lưu Anh yên lặng nghe, chuyện bao nhiêu năm trước, nhưng bởi vì Tần Kính ăn nói tốt, kể lại cũng sống động vô cùng. Đám người đông chen chúc, ánh đèn đường rực rỡ, người mặc tây trang màu trắng sống động trước mắt. Thiếu nữ dễ mềm lòng, nghe nghe cô liền cảm thấy nhịn không được nước mắt, thấy Tần Kính kể xong một đoạn, vội lấy cốc xuống bếp đun nước, đứng dậy đi ra cửa phòng.

Đợi chạy tới nhà bếp, cô nghĩ không thể khóc đỏ mắt khiến lão nhân gia ngọt ngào, liền dùng sức đem nước mắt nhịn trở về. Tâm tư ổn định, liền cảm thấy có chỗ nào không đúng, cân nhắc cân nhắc, cũng không phải là không đúng — Trầm gia gia cùng Tần gia gia nếu là anh em bà con, như thế nào hơn hai mươi tuổi mới gặp?

Thời khắc đó cô bỗng dưng giống như bị gậy đập vào đầu, giống như hiểu được cái gì, lại giống như biến thành ngơ ngẩn, ngây người đứng một lát, đột nhiên òa khóc, lại sợ tiếng khóc truyền tới trong phòng, vội vàng nâng tay chặn miệng, cũng không biết tại sao khó chịu như vậy, ngồi xổm xuống òa khóc liền đứng dậy không nổi.

Tần Kính một người cầm ảnh chụp ngồi bên giường Trầm Lương Sinh, căn bản không nghe thấy tiếng khóc, thậm chí không nghe ra Lưu Anh nói đi xuống bếp đun nước là cái gì, chỉ một lòng một dạ đắm chìm trong hồi ức, trong đầu từng nét từng nét khắc họa mặt mày Trầm Lương Sinh khi còn trẻ, lại nhẹ tay khẽ vuốt khuôn mặt khô gầy của hắn.

Hắn khi đó đẹp như vậy..... Đi tới trường học tìm mình, đứng nơi không xa không gần liền khiến mấy tiểu cô nương trong lớp cũng mất hồn..... Ai có thể nói hắn hiện tại không đẹp chứ? Tần Kính cười cười vì Trầm Lương Sinh ém góc chần, vẫn cảm thấy người trên toàn thể giới tự tập lại, cũng không hơn người này nửa phần nhan sắc.

Bất cứ lúc nào, tiểu Trầm ca ca của cậu đều là người đẹp trai nhất, không một ai có thể so sánh được.

Tết âm lịch năm đó, Trung Quốc lần đầu tiên từ sau giải phóng làm chương trình trực tiếp. Khi đó ở thành phố lớn ti-vi đen trắng đã xem như thông dụng, ti-vi màu lại vẫn còn ít. Ti-vi màu trong nhà Tần Kính vốn là con gái lão Ngô đặt mua cho mẹ — lão Ngô lớn tuổi, không sống qua được cái cách, nhưng vợ ông nhỏ hơn ông nhiều tuổi, rốt cục chống đỡ tới giờ. Năm đó lão ngô đem Tần Kính cùng Trầm Lương Sinh xem như con cái, bọn họ lại kêu bà Ngô là “Đại tỷ”, mà sau khi Trầm Lương Sinh bệnh vẫn không giấu diếm được lão đại tỷ này, vì thế cái ti-vi màu này liền bị bà chỉ huy con gái lớn đưa tới nhà Tần Kính, ý tốt trong đó không nói rõ, Tần Kính cũng không tiện khước từ, bất quá bình thường cũng chẳng có tâm tư mà xem.

Nhưng lễ mừng năm mới lại không giống vậy, hơn nữa ngày này Trầm Lương Sinh tinh thần phá lệ tốt, vừa ngủ một giấc tới buổi tối, tỉnh lại nghe nói có chương trình trực tiếp tết âm lịch, liền nửa ngồi dậy, tựa vào trong người Tần Kính, hai người mở ti-vi cùng nhau xem náo nhiệt.

Lão Lưu vốn định đem cơm tất niên đến nhà Tần Kính, nhưng Tần Kính đánh chết cũng không đồng ý, chỉ cười nói các cậu một nhà già trẻ tụ tập đi thôi, cũng đừng nhiều thanh tịnh của hai chúng tôi, vì thế tặng đồ ăn đêm giao thừa cho hai người rồi về, nghĩ rằng sáng mai sẽ qua chúc tết.

Trên tường đồng hồ chậm rãi điểm tới chín giờ, Trầm Lương Sinh lại tỉnh, cùng Tần Kính xem tiết mục trong ti-vi, đợi xem đến có nói tướng thanh, liền câu lên khóe miệng cười cười.

Tần Kính đem hắn ôm vào trong ngực, tất nhiên thấy được hắn cười, cũng đoán ra ý tứ của hắn, lập tức

biết thời biết thế kẻ sát bên tai hần, quả thực đã già mà không biết xấu hổ hỏi một câu: “Tiểu Trầm ca ca, anh thấy bọn họ nói hay, hay là em nói hay hơn?”

Trầm Lương Sinh nụ cười vẫn chưa thu hồi, còn hơi hơi nghiêng đầu nhìn cậu, lại hơi hơi gật gật đầu, ý tứ đó là “Em nói hay hơn”.

Tần Kính cũng nở nụ cười, vừa lòng vô cùng, đang muốn tiếp tục đùa cùng hần, lại thấy Trầm Lương Sinh kéo tay mình, dồn khí lực ở lòng bàn tay mình viết một chữ.

Tần Kính yên lặng chờ hần viết xong, trên mặt ý cười càng thêm sâu, lời trong miệng lại nuốt trở vào, chỉ nắm tay nhau, cầm tay Trầm Lương Sinh, cùng hần viết xuống một ở lòng bàn tay mình một chữ “Được”, bọn họ cùng nhau cả đời, cùng nhau đan chặt ngón tay.

Đồng hồ treo tường lại chậm rãi đi qua mười giờ, Trầm Lương Sinh cuối cùng mệt mỏi, tựa vào trong lòng Tần Kính ngủ. Tần Kính thật cẩn thận đem hần đặt xuống, chính mình ở bên người hần nằm xuống, tay vẫn cùng hần nắm một chỗ, lại không nghĩ xem ti-vi, chỉ nằm bên người hần cùng nhau chìm vào mộng đẹp, mặc cho trong ti-vi tiếng hoan hô truyền ra, lại hoặc khi mười hai giờ bên ngoài tiếng pháo rộn ràng náo nhiệt cũng không thể đánh thức bọn họ...

...

Tần Kính tỉnh lại khi trời đã gần sáng, Trầm Lương Sinh bên cạnh cũng không thấy, liền cảm giác thực bồn chồn, thầm nghĩ vừa rồi hai người còn cùng nhau ngủ mà, như thế nào vừa mở mắt tìm không thấy người.

Tần Kính bồn chồn xuống giường, mang giày ra bên ngoài, ra tới sân, mới phát hiện trên người mình chỉ mặc áo lam ngắn tay, nhưng một chút cũng không thấy lạnh — hóa ra vừa tỉnh ngủ đã là mùa hè.

Ngoài phố là cảnh tượng quen thuộc, một con đường không tính rộng, hai bên đều là nhà dân, cũng không gặp hàng xóm, chỉ có dương quang chói lọi chiếu xuống đường, yên tĩnh lại nhiệt liệt, làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Tần Kính lúc này có chút nhận thức chính mình đang nằm mơ, nhưng cho dù là nằm mơ, cậu cũng không thể tìm ra người kia, vừa mới tưởng tượng như thế, đằng trước lại có bóng dáng quen thuộc, đúng là Trầm Lương Sinh.

Tần Kính vội vàng theo sau, vừa đi vừa gọi hần, Trầm Lương Sinh cũng không đáp ứng, chỉ một mạch bước về phía trước.

Trong mộng này, một dặm phố tựa hồ kéo dài vô hạn, cậu nhìn thấy bóng dáng hần bị mặt trời chiếu đến trắng bệch càng lúc càng xa, càng chạy càng xa, lại xa đến châm chọc dấu vẫn như cũ nhìn thấy.

Nhưng trong lòng Tần Kính lo lắng tột cùng, sợ nháy mắt tầm lưng kia sẽ biến mất, vì thế vội vàng đuổi theo, chạy đến mức giày cũng rách, thở hổn hển cũng không có cách nào lên tiếng gọi hần nữa.

Trầm Lương Sinh lại giống như cuối cùng nhận thấy có người đi theo, dừng bước chân quay lại nhìn, nhìn thấy Tần Kính liền nhíu mày, tất cả đều là một bộ lão nhân xấu tính, giống như đuổi chó đuổi mèo, xa xa hướng cậu xua tay: “Trở về, đừng đi theo anh, mau trở về!”

Vừa nãy Tần Kính gấp đến độ muốn khóc cũng không được, hiện tại thấy Trầm Lương Sinh đuổi mình, liền òa khóc lớn, giống hệt tiểu hài nhi khóc lóc om sòm, khóc đến thập phần ủy khuất.

Trầm Lương Sinh tựa như bị cậu khóc mà không đi được nữa, xoay người trở về vài bước, nhưng cũng không đi đến bên người cậu, chỉ đứng nhìn cậu giống như không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Trầm Lương Sinh.....” Tần Kính thấy hần cũng không để ý mình, ghen ngào gọi tên hần, muốn nói thêm gì đó lại không biết được nên nói cái gì, cuối cùng do dự nửa ngày, cúi đầu ảo não nói một câu, “..... Trầm Lương Sinh, em thích anh.”

Đó là một giấc mộng cổ quái lại kỳ diệu.

Ở thời điểm cậu nói ra thích hần, giấc mộng giống như đột nhiên phá vỡ, hai người đều sững sờ, sững sờ một lát, lại đột nhiên cùng bật cười.

“Lại đây đi.”

Hắn hướng cậu vươn tay, cậu liền đi về phía hắn.

Mỗi một bước chân bước, tựa như tuổi trẻ, đợi cho cậu rốt cuộc đứng trước người hắn, cả hai nhìn nhau, nhìn đến gương mặt hào hoa phong nhã kia.

Cổ quái lại kỳ diệu, bọn họ chẳng những tuổi thay đổi, ngay cả xiêm y trên người đều thay đổi, nhìn quả thực giống như từ tiểu thuyết võ hiệp bước ra — Tần Kính y phục màu lam, chỉ giống như thư sinh bình thường, Trần Lương Sinh lại hoa phục cao quan, mặc sắc bào dùng ngân tuyến thêu một vòng vân bên viền, nhưng bởi vì sắc mặt lãnh ngạo, không giận hàm sát, không giống vương hầu quyền quý, mà lại giống như một pho tượng hung thần không thể trêu vào.

Nhưng Tần Kính cũng không sợ hắn, cũng không thấy hai người ăn mặc như thế kỳ quái nhường nào, trái lại giống như vốn dĩ nên như thế, cột nhả đi lên, cầm tay hắn.

Trần Lương Sinh cũng không thấy kì quái, chỉ xoay tay lại cầm tay cậu, nắm tay cậu tiếp tục đi về phía trước.

Trong ánh nắng chói chang rực rỡ, bọn họ sánh vai mà đi, rốt cục đi hết một dặm hồng trần, lại tiếp tục bước tiếp —

Đi trở về nơi cũ.

Đi về phía thiên nhai.

Toàn Văn Hoàn.

Lời tác giả:

“Thời gian tựa như dòng sông, một người đã theo dòng nước mà đi, người kia liền si ngốc trong đó không lên được bờ, bởi vì trong dòng sông này có ám áp của đối phương.”

Lúc ấy tôi bị lời này ngược thẳm, liền quyết tâm nhất định phải viết câu chuyện sinh tử sum họp, cho dù trong văn có thêm kết thúc huyền huyền như vậy...

Coi như họ là người trong sách đi, từ trong sách bước ra, cũng sẽ trở về trong sách, kia có lẽ là tiểu thuyết vĩnh viễn không có kết cục, nhưng không có kết cục đôi khi lại tốt...

— từ đó trường tương thủ. (bên nhau dài lâu)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-nhau-dai-lau-truong-tuong-thu>